

LƯU
CHẤP
VÂN

TÔI
KHÔNG
PHẢI

BUỔI HẠM TRƯNG LIÊN

Mục lục

Năm ấy.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16

20 năm sau

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15

Chính văn: Đùa đẩy.

1

2

3

4

5

6

7

Chú thích

Năm ấy

1

Lần đầu Lý Tuyết Liên gặp Vương Công Đạo, anh ta mới 26 tuổi. Bảy giờ Công Đạo khá gầy, mặt trắng, da thịt chỗ nào cũng trắng, trông như được nặn bằng bột. Anh ta có đôi mắt to. Theo lẽ thường, người mắt to thường sở hữu đôi lông mày rậm, đằng này lông mày của Công Đạo lại thưa, thưa đến mức chỉ có lơ thơ vài sợi, gần như hẫnh thín. Tuyết Liên vừa nhìn đã thấy buồn cười, nhưng lúc đang có chuyện nhờ vả, ai lại cười. Hơn nữa, việc gặp được Công Đạo vốn chẳng dễ dàng gì. Hàng xóm nói anh ta ở nhà, nhưng Tuyết Liên liên tục gõ cửa đến mỗi tay mà vẫn không thấy có mảy may động tĩnh. Lúc tới, Tuyết Liên vác nửa bao vừng, xách một con gà nên giờ cô nàng mỗi tay quá, con gà cũng bị xách đến rệu cánh, kêu quang quác liên hồi. Cuối cùng, cửa mở vì tiếng gà. Công Đạo khoác trên người trang phục quan tòa, dưới mặc độc chiếc quần xà lỏn. Ngoài việc trông thấy tấm thân trắng trẻo của anh chàng, Tuyết Liên còn thấy chữ song hỷ được dán trên tường phòng. Đã mười rưỡi tối, thảo nào mà anh ta không thèm ra mở cửa. Chỉ đến hôm đến tìm, cô mới tóm được anh ta chứ. Vượt quãng đường hơn chục cây số đến đây, không thể toi công được.

Công Đạo cất giọng ngái ngủ: “Tìm ai đấy?”

Tuyết Liên: “Vương Công Đạo.”

Công Đạo: “ Cô là ai?”

Tuyết Liên: “Mã Đại Kiểm ở Mã Gia Trang có phải cậu họ của anh không?”

Công Đạo gãi đầu nghĩ một lúc rồi gật gù.

Tuyết Liên: “Nhà vợ của Mã Đại Kiểm là Thôi Gia Điểm anh biết chứ?”

Công Đạo gật đầu.

Tuyết Liên: “Em vợ của Mã Đại Kiểm được gả tới Hồ Gia Loan anh biết chứ?”

Công Đạo lại gãi đầu nghĩ, rồi lắc đầu.

Tuyết Liên: “Cô em họ, đăng nhà dì tôi được gả cho người cháu con chú con bác với nhà em vợ anh Mã Đại Kiềm, xét ra chúng ta cũng là thân thích.”

Công Đạo nhú mày: “Rốt cuộc cô có chuyện gì?”

Tuyết Liên: “Tôi muốn ly hôn.”

Để đặt nửa bao vừng xuống, chủ yếu là để đặt con gà mái già vẫn đang quang quác cái mỏ xuống, mà thực ra cũng chẳng phải riêng thế, mà vì muốn đuổi Tuyết Liên đi cho sớm nên Công Đạo bảo cô vào ngồi ở gian phòng khách. Một người phụ nữ từ gian trong thò đầu ra rồi lại rút vào. Công Đạo nói: “Sao lại ly hôn? Không hợp à?”

Tuyết Liên: “Nghiêm trọng hơn thế.”

Công Đạo: “Có kẻ thứ ba?”

Tuyết Liên: “Nghiêm trọng hơn thế.”

Công Đạo: “Không đến mức giết người đấy chứ?”

Tuyết Liên: “Anh mà bỏ mặc vụ này, tôi về tôi giết hắn.”

Công Đạo thót tim, vội đứng dậy rót trà cho Tuyết Liên: “Không thể giết người được, giết rồi thì sao mà ly hôn được.”

Ấm trà vẫn trên không trung, Công Đạo hỏi: “Đúng rồi, cô tên gì nhỉ?”

Tuyết Liên: “Tôi là Lý Tuyết Liên!”

Công Đạo: “Chồng cô?”

Tuyết Liên: “Tần Ngọc Hà!”

Công Đạo: “Anh ta làm gì?”

Tuyết Liên: “Lái xe chở hàng cho xưởng phân hóa học của huyện.”

Công Đạo: “Kết hôn mấy năm rồi?”

Tuyết Liên: “Tám năm.”

Công Đạo: “Có đem đăng ký kết hôn theo không?”

Tuyết Liên: “Mang giấy ly hôn theo đây này.”

Vừa nói Tuyết Liên vừa cởi cúc áo khoác, rút từ túi áo trong ra tờ giấy ly hôn.

Công Đạo ngăn người: “Chẳng phải cô đã ly hôn rồi sao, còn muốn ly gì nữa?”

Tuyết Liên: “Cái giấy ly hôn này là giả.”

Công Đạo cầm tờ giấy ly hôn. Tờ giấy đã bị vò đến nhăn nhúm. Anh ta xem xét kỹ từ trên xuống dưới: “Trông có giả đâu nhỉ, một bên là tên cô, một bên là tên Tần Ngọc Hà còn gì?”

Tuyết Liên: “Giấy ly hôn không phải giả, nhưng lúc đó ly hôn là giả.”

Công Đạo dùng ngón tay búng búng vào tờ giấy ly hôn: “Không cần biết lúc đó giả hay thật, đứng từ góc độ luật pháp mà nói, có tờ giấy này thì việc ly hôn là thật.”

Tuyết Liên: “Khó là khó ở chỗ đó.”

Công Đạo gãi đầu: “Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Tuyết Liên: “Trước tiên cứ kiện đã, chứng minh việc ly hôn này là giả, rồi kết hôn lại với tên khốn Tần Ngọc Hà, sau đó ly hôn tiếp.”

Công Đạo càng không hiểu, lại gãi đầu: “Đằng nào cô cũng muốn ly hôn với tên họ Tần đó, luẩn quẩn một hồi, rốt cục vẫn là ly hôn, cô làm vậy khác gì tự hành mình.”

Tuyết Liên: “Ai cũng bảo vậy nhưng tôi không nghĩ vậy.”

2

Ý định ban đầu của Tuyết Liên không phải muốn hành hạ suông như vậy: ly hôn - luẩn quẩn một hồi vẫn là ly hôn. Thật ra cô ta vốn định ra tay nhanh gọn, một nhát giết quách Ngọc Hà là xong. Nhưng hần cao 1m85, vai u thịt bắp, nếu muốn ra tay chắc gì cô ta đã giết nổi. Ngày xưa cô lấy Ngọc Hà cũng vì vai u thịt bắp, cánh tay vạm khỏe, giờ muốn giết hần, chuyện hay lại hóa dở. Vì muốn giết người nên Tuyết Liên đành phải tìm người trợ giúp. Người đầu tiên cô nghĩ tới là em trai mình. Em trai cô là Lý Anh Dũng. Cậu ta cũng cao 1m85, to cao vạm vỡ, suốt ngày lái máy kéo đi khắp làng trên xóm dưới thu mua lương thực, sợi bông và thuốc trừ sâu. Thế là Tuyết Liên quyết về nhà mẹ đẻ một chuyến. Cả nhà Anh Dũng đang ăn trưa. Trước bàn ăn, cậu ta cùng vợ và thằng con hai tuổi đang bò ra xì xụp xì xụp húp mỳ đen. Tuyết Liên bám khung cửa gọi: “Dũng, ra đây một lát. Chị có chuyện muốn bàn với cậu”.

Anh Dũng ngẩng đầu khỏi bát, trông ra cửa: Chị à? Có chuyện gì nói luôn đi.”

Tuyết Liên lắc đầu: “Chuyện này chỉ nói với mình cậu được thôi.”

Anh Dũng liếc nhìn vợ con, đặt bát mỳ xuống rồi đứng dậy đi theo Tuyết Liên lên đồi đất phía sau thôn. Tiết lập xuân, con sông dưới đồi đất cũng đã tan băng chảy về phía trước. Tuyết Liên nói: “Dũng, chị đối xử với cậu thế nào?”

Anh Dũng gãi đầu: “Tốt ạ! Hồi em lấy vợ, chị cho vay đến hai vạn tệ.”

Tuyết Liên: “Vay chị nhờ cậu một chuyện được chứ?”

Anh Dũng: “Chị nói đi.”

Tuyết Liên: “Giúp chị giết Tàn Ngọc Hà.”

Anh Dũng ngẩn người. Cậu ta biết chuyện Tuyết Liên và Ngọc Hà “ly hôn” nhưng không nghĩ lại đến mức phải giết người thế này. Anh

Dũng gãi đầu: “Chị... chị bảo em giết lợn còn được, chứ giết người... mình đã giết bao giờ đâu.”

Tuyết Liên: “Có phải ngày nào cũng giết người đâu, chỉ vì đến bước đường cùng thôi.”

Anh Dũng lại nói: “Giết thì dễ, nhưng giết rồi thì mình cũng ăn đạn đấy.”

Tuyết Liên: “Không cần cậu ra tay giết, chỉ cần cậu giúp giữ chặt nó, để chị đâm nó một nhát, ăn đạn thì chị chịu, cậu vô can.”

Anh Dũng vẫn băn khoăn: “Giữ người để chị giết, em cũng phải ngồi tù.”

Tuyết Liên bực mình: “Tôi có phải chị cậu không hả? Chị cậu bị người ta ức hiếp mà cậu trơ mắt ra bỏ mặc à? Cậu mà bỏ mặc, chị cũng chẳng thèm giết người nữa, về treo cổ quách cho xong.”

Anh Dũng bị Tuyết Liên dọa, vội nói: “Chị... Em giúp chị là được chứ gì. Lúc nào ra tay?”

Tuyết Liên: “Việc này khỏi phải đợi, mai luôn đi.”

Anh Dũng gật đầu: “Mai thì mai. Dù sao cũng phải giết, thà sớm còn hơn muộn.”

Nhưng hôm sau Tuyết Liên đến nhà tìm Anh Dũng thì vợ cậu ta bảo đêm qua đã đánh xe đi Sơn Đông nhập bông rồi. Hẹn đi giết người rồi sao lại đi nhập bông chứ? Trước đây nhập bông có bao giờ ra khỏi tỉnh, sao giờ lại chạy đến tận Sơn Đông? Rõ ràng muốn chuồn đây mà. Tuyết Liên thở dài. Ngoài việc hiểu rằng Anh Dũng thật ra chẳng hề anh dũng, cô còn nhận ra câu nói *Đánh hổ nhờ anh em ruột, ra trận cần lính cha con* chẳng đúng tẹo nào.

Tiếp tục tìm người giúp, Tuyết Liên nghĩ tới lão Hồ giết lợn trên thị trấn. Trấn đó gọi là trấn Rẽ. Lão Hồ là một gã mặt đỏ, cứ canh năm hàng ngày là dậy giết lợn. Trời vừa hửng sáng, lão ta đã đẩy xe thịt ra chợ bán. Trên bàn bày ngập thịt, giá móc cũng treo đầy thịt. Sọt dưới bàn đựng đầu lợn và nội tạng. Trước đây, Tuyết Liên đi chợ từng tới quầy lão Hồ mua thịt.

Lần nào mua xong, lão Hồ cũng lại vung thêm một nhát dao xuống, xẻo miếng thịt nhỏ trên bàn ném vào làn của cô hoặc có khi

lại lòi một đoạn lòng từ trong sọt vứt cho cô. Nhưng miếng thịt ấy, đoạn lòng ấy nào phải cho không chứ, miếng lão cứ xoen xoét “cưng ời cưng à”, còn mắt rặt một màu dâm dục. Có lúc hấn còn vòng qua bàn, động chạm tay chân Tuyết Liên và lần nào cũng bị cô mắng, phải rút tay lại.

Tuyết Liên tới trước sạp hàng của lão Hồ nói: “Lão Hồ, tìm chỗ không người. Tôi có chuyện muốn nói.”

Lão Hồ có chút ngờ vực. Nghĩ một lát, lão buông con dao trong tay xuống, đi theo Tuyết Liên đến một chỗ vắng vẻ sau chợ. Hai người liền bước vào một nhà xay bột bỏ hoang. Tuyết Liên hỏi: “Lão Hồ, quan hệ giữa hai ta thế nào?”

Mắt lão sáng lên: “Quá tốt cưng ạ! Đã lần nào cưng mua thịt phải chịu thiệt chưa?”

Tuyết Liên: “Vậy tôi muốn nhờ anh một việc.”

Lão Hồ: “Việc gì?”

Tuyết Liên rút kinh nghiệm lần trước nhờ cậu em Anh Dũng. Lần này cô không nói là giết người nữa, chỉ bảo: “Tôi gọi Tần Ngọc Hà ra đây, anh giúp tôi giữ chặt hấn để tôi cho hấn vài cái bạt tai.”

Chuyện giữa Tuyết Liên và Ngọc Hà, lão Hồ cũng đã nghe nói. Với lão, giữ chặt ai là việc chẳng khó khăn gì, bèn đồng ý: “Chuyện của hai người tôi nghe nói rồi. Ngọc Hà là cái thằng chẳng ra gì.”

Rồi tiếp: “Đừng nói đến việc giữ người, chứ giúp cô đánh người cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng tôi muốn biết, giúp cô rồi tôi được gì nhỉ?”

Tuyết Liên: “Anh giúp tôi đánh nó tôi sẽ làm chuyện ấy với anh.”

Lão Hồ sung sướng ra mặt, tiến về phía trước ôm lấy Tuyết Liên, tay sờ soạng trên dưới: “Cưng à, chỉ cần được làm chuyện ấy, đừng nói đánh người, giết người anh cũng làm được.”

Tuyết Liên đẩy lão ra: “Không cần giết người.”

Lão Hồ lại sấn tới: “Đánh cũng được. Mình làm trước rồi đánh sau nhé.”

Tuyết Liên lại đẩy lão ra: “Đánh xong rồi làm.”

Đoạn quay đầu định bước ra ngoài: “Không thì thôi!”

Lão Hồ vội níu Tuyết Liên: “Đừng nóng nào. Nghe lời cưng vậy, đánh trước làm sau nhé!”

Lão còn dặn đi dặn lại: “Cưng nói lời phải giữ lấy lời đấy.”

Tuyết Liên giọng chắc nịch: “Tôi nói được làm được.”

Lão Hồ mừng hóm: “Vậy lúc nào ra tay? Việc này, làm càng sớm càng tốt.”

Tuyết Liên: “Mai đi, hôm nay tôi đi tìm Ngọc Hà hẹn hán ra ngoài đã.”

Chiều hôm đó Tuyết Liên lên huyện, tới xưởng phân hóa học Tây Quan để hẹn Tần Ngọc Hà. Khi hiện có thai. Cũng chẳng rõ lần nào tính nhầm ngày, đáng ra phải bắt Ngọc Hà đeo bao nhưng lại chiều ý hán. Hán một phát êm ái, còn cô lại dính bầu. Để đứa thứ hai là phạm pháp. Nếu Ngọc Hà là nông dân, chỉ cần nộp phạt vài ngàn tệ thì vẫn có thể sinh đứa bé, đằng này hán lại là công nhân viên chức. Nếu để đứa thứ hai không những bị phạt tiền mà còn bị đuổi việc, mười mấy năm công tác coi như đổ sông đổ bể. Hai người bèn dắt díu nhau lên bệnh viện huyện phá thai.

Mang thai hai tháng mà Tuyết Liên chẳng có chút cảm giác nào cả. Cô cởi quần, leo lên bàn phẫu thuật, dang rộng hai chân. Nhưng đúng giây phút đó đột nhiên cô cảm thấy trong bụng động đậy. Cô liền rụt chân lại, tụt khỏi bàn phẫu thuật và mặc lại quần. Bác sĩ nghĩ bụng chắc cô đi vệ sinh, nào ngờ cô chạy luôn khỏi bệnh viện. Ngọc Hà kéo vợ lại hỏi: “Đi đâu đấy? Tiêm thuốc tê một phát là không đau đâu.”

Tuyết Liên: “Ờ đây đông người, về nhà rồi nói.”

Dọc đường chẳng ai nói với ai. Hai người ngồi trên xe buýt đi hơn hai chục cây số mới về đến làng. Về nhà, Tuyết Liên liền đi ngay tới chuồng bò. Hai hôm trước, con bò mẹ trong chuồng vừa sinh được một con bê con. Con bê đang rúc vào mẹ bú sữa. Con bò mẹ đói, thấy Tuyết Liên liền “ò” lên một tiếng. Cô vội đi lấy cỏ cho bò mẹ. Ngọc Hà kéo cô lại hỏi: “Rốt cuộc cô định làm gì?”

Tuyết Liên: “Con trong bụng đạp đấy, em phải đẻ nó ra.”

Ngọc Hà: “Không được, để rồi tôi bị đuổi việc đấy.”

Tuyết Liên: “Vậy phải nghĩ cách vừa có thể đẻ mà vừa không bị đuổi việc.”

Ngọc Hà: “Làm gì còn cách nào!”

Tuyết Liên: “Ly hôn.”

Ngọc Hà ngẩn ngơ: “Ý là sao?”

Tuyết Liên: “Triệu Hỏa Xa trên thị trấn làm vậy rồi. Nếu ly hôn thì mình chẳng còn quan hệ gì nữa. Em sinh con ra thì con là của riêng em, không liên quan gì đến anh. Đứa lớn anh nuôi, đứa mới sinh em nuôi, mỗi người một đứa, không phải vượt kế hoạch nữa.”

Ngọc Hà vẫn ngẩn tò te. Đến khi hiểu ra liền gãi đầu nói: “Cách này hay thì có hay, nhưng không thể vì con mà mình lại ly hôn chứ?”

Tuyết Liên: “Mình làm như Triệu Hỏa Xa ấy, đợi con có hộ khẩu rồi mình tái hôn. Sinh con trong lúc ly hôn, đến khi tái hôn coi như mỗi người có một đứa con. Chẳng có chính sách nào quy định hai bên có con không được kết hôn cả. Kết hôn rồi không đẻ nữa là được.”

Ngọc Hà lại gãi đầu nghĩ một lúc, bất giác khâm phục Triệu Hỏa Xa: “Cái lão Xa ấy, chuyện lòng thà lòng thông mà lão cũng nghĩ ra được. Thế lão làm gì ấy nhỉ?”

Tuyết Liên: “Bác sĩ thú y trên thị trấn.”

Ngọc Hà: “Làm thú y phí đời lão, lão nên đến Bắc Kinh quản lý vụ sinh đẻ kế hoạch trong toàn quốc, thế thì có bao nhiêu lỗ hổng lão lấp được hết.

Đoạn lại quay ra ngắm nghía Tuyết Liên:

“Trong bụng em không chỉ mang thai, mà còn mang đầy mưu mô ấy nhỉ? Ngày trước anh hơi bị xem thường em rồi.”

Thế rồi hai người lên thị trấn làm thủ tục ly hôn.

Ly hôn xong, để tránh dị nghị nên hai người không qua lại với nhau nữa. Nhưng hơn nửa năm sau, sau khi sinh con xong, Tuyết Liên phát hiện Ngọc Hà đã kết hôn với con Tiểu Mễ mở tiệm cắt tóc trên huyện. Mà nào có kết hôn thôi đâu, giờ cái con ranh Tiểu Mễ

cũng đang mang thai rồi. Hồi đó ly hôn là giả, nào ngờ lại trở thành thật thế này. Khi xưa Tuyết Liên đi theo con đường của Triệu Hỏa Xa, ngờ đâu đích cuối lại khác nhau nhiều thế. Tuyết Liên phăm phăm đến tìm Ngọc Hà để làm cho ra nhẽ. Cô nói năm đó ly hôn là giả nhưng anh ta lại trơ trẽn, khẳng khẳng khẳng định năm đó ly hôn là thật. Rành rành có giấy ly hôn ở đây kia mà, thế là Tuyết Liên đuối lý. Đến giờ cô mới nhận ra mình đã quá coi thường Ngọc Hà. Đã không bỏ qua được chuyện này thì chớ, cục giận cũng nuốt không trôi. Điền tiết hơn là chủ ý ly hôn hồi đó do chính cô đề xuất. Bị người ta lừa đã không kêu oan nổi, lại tự mình đẩy mình vào tròng thì đúng là tức chết được.

Nộ khí xung thiên, Tuyết Liên chỉ muốn giết chết thằng cha Ngọc Hà bội bạc. Hắn ta giờ đã mò tới Hắc Long Giang, không thể giết hắn ngay, cô bèn trút bực tức lên đứa con gái mới hai tháng tuổi. Con bé đang khóc, ăn phải bạt tai của mẹ, im bật, không khóc nữa. Người phụ nữ trông nhà vệ sinh thấy cô đánh đứa bé, vội nhảy cẳng cẳng lên: “Ý gì đấy? Tôi có thù oán gì với nhà cô?”

Tuyết Liên ngậy người: “Ý gì là ý gì?”

Bà ta vẫn nhảy chồm chồm: “Cô muốn đánh con ra chỗ khác mà đánh nhá, nó bé thế kia chịu sao nổi mà đánh nó ác thế? Cô đánh nó chết chả sao, nhưng mọi người mà biết có người chết ở đây thì còn ai dám đến đây đi vệ sinh nữa?”

Tuyết Liên hiểu ra câu chuyện, liền ôm con, ngồi phịch xuống bậc thềm nhà vệ sinh òa lên khóc: “Tần Ngọc Hà, đéo mẹ mày, mày hại tao sống dở chết dở thế này à!”

Đứa bé lúc này hồi lại, cũng khóc rống theo mẹ. Bà trông nhà vệ sinh thấy Tuyết Liên chửi, mới biết hóa ra cô là vợ trước của Ngọc Hà. Câu chuyện “ly hôn” của hai người họ đã lan truyền khắp xưởng, rồi lan ra tận nhà vệ sinh trước cổng. Bà ta thấy Tuyết Liên chửi chồng, liền cũng dẫu mở chửi theo: “Mẹ kiếp cái thằng Tần Ngọc Hà, mày chẳng phải giống người.”

Tuyết Liên thấy có người chửi cùng mình, bất giác cảm thấy thân thiện hơn một chút, cô kể lể:

“Hồi đầu ly hôn, rõ ràng là giả, sao giờ lại trở thành thật cơ chứ?”

Nào ngờ người phụ nữ đó bảo: “Tôi không nói đến chuyện ly hôn của các người.”

Tuyết Liên sững người: “VẬY VỀ CÁI GÌ?”

Người phụ nữ bắt đầu xa xả: “Thằng cha Ngọc Hà ấy là cái loại không biết cư xử. Tháng một năm nay, nó uống say, đến đây đi vệ sinh. Đi rồi phải trả tiền chứ. Ở đây tôi cũng phải ăn chia phần trăm. Già trẻ lớn bé nhà tôi đều dựa cả vào cái nhà vệ sinh này đây. Thế mà cái thằng ấy lại cậy là người của xưởng, có hai đồng mà nhất quyết không trả. Tôi kéo lại đòi tiền thì nó tương cho một đấm, gãy mất nửa cái răng cửa của tôi.”

Nói đoạn liền há miệng cho Tuyết Liên nhìn. Đúng là mất nửa cái răng cửa thật. Ngày xưa, hồi còn ở cùng Ngọc Hà, cô thấy hấn cũng biết điều, không ngờ sau khi ly hôn lại thay đổi tính nết ra thế này. Đúng là xem thường hấn thật rồi. Tuyết Liên nghiêng rằng: “Hôm nay không tìm được nó, nếu tìm được, tôi sẽ giết nó.”

Thấy Tuyết Liên hùng hổ bảo muốn giết người, người phụ nữ trông nhà vệ sinh cũng chẳng chút ngạc nhiên, từng từng nói: “Cái thằng trời đánh thánh vật này, giết nó thôi thì dễ cho nó quá.”

Tuyết Liên lại ngẩn tò te: “CHỊ CÓ Ý GÌ?”

Người phụ nữ liền bảo: “Giết người thì quá đơn giản, chỉ một loáng là chả còn biết gì nữa. Ý tôi là không nên giết cái thằng chó này, phải làm rùm beng mọi chuyện lên. Chẳng phải nó lấy người khác sao? Phải khiến mọi thứ lộn tung phèo lên, khiến nó lâm cảnh vợ con ly tán, sống không nổi, chết không xong, có vậy mới đỡ tức.”

Một câu nói khiến Tuyết Liên bỗng bừng tỉnh. Hóa ra trừng phạt một người còn có những cách hay hơn là giết. Giết nó rồi, mọi chuyện sẽ vẫn mơ hồ; giờ làm rùm beng, khiến nó lâm vào cảnh vợ con ly tán, đảo ngược lại mọi chuyện đã bị hấn đảo lộn. Không phải là đảo ngược lại chuyện này, mà là đảo ngược cái lý lẽ ở trong chuyện này. Lúc ôm con tới xưởng phân bón, Tuyết Liên chỉ có một ý niệm là giết Ngọc Hà, nhưng khi rời khỏi xưởng, cô lại nghĩ tới việc kiện cáo. Mọi người chẳng ai nghĩ ra, cuối cùng phải để một người trông chuyện cút đái nghĩ hộ. Người này vốn có thù với Ngọc Hà,

bởi bị hấn ta đâm gãy nửa chiếc răng cửa, giờ vô tình lại cứu mạng chó ấy.

3

Lần thứ hai Tuyết Liên gặp Công Đạo là ở tòa án. Anh ta mặc trang phục quan tòa, vừa xét xử xong một vụ tranh chấp tài sản. Anh em nhà lão Tiểu ở phố Đông huyện, từ nhỏ cha mẹ mất sớm, lớn lên cùng nhau mở một quán bán canh cay ở ngã tư phố huyện. Hai anh em cứ canh năm hàng ngày là dậy mở cửa quán. Vì ở nơi sầm uất nhất trong huyện nên việc làm ăn buôn bán của họ ngày càng phát đạt. Năm ngoái anh cả lấy vợ, giữa hai anh em có thêm một người, mâu thuẫn vì đó cũng nhiều hơn, đến mức đòi phân chia nhà cửa. Tài sản trong nhà còn dễ chia, cứ mỗi người một nửa là xong, nhưng còn cửa hàng thì ai cũng muốn giành về tay mình. Chẳng ai nhường ai, đành lôi nhau ra kiện tới tận tòa án. Công Đạo và người anh cả nhà họ Tiểu là bạn hồi tiểu học, hai bên cũng từng qua lại. Anh ta bèn đứng ra hòa giải cho anh em họ, chẳng hạn ai muốn quán canh thì đưa thêm cho người kia ít tiền. Người anh muốn nghe theo lời Công Đạo nhưng đứa em lại sinh sự. Nó bảo anh cả sau khi lấy vợ chẳng còn thêm dậy sớm. Hai năm nay, cái quán canh đầu ngã tư đều do cậu ta thức sớm mở cửa từ canh năm, vậy chẳng phải là làm công dài hạn sao. Nó muốn trước khi hòa giải vụ quán canh, anh cả phải bồi thường cho nó những tổn thất trong hai năm qua. Người anh cũng bực mình, kể chuyện năm ngoái thằng em bị chảy máu dạ dày, phải mổ bụng mổ ruột, mất trắng của nhà đến hơn tám ngàn tệ, khoản đó giờ tính sao? Hai người càng nói càng hăng, rời khỏi cả chỗ, sấn sổ lao vào, định tấn nhau giữa tòa. Công Đạo thấy việc hòa giải bất thành nên chỉ còn cách tuyên bố bãi tòa, hôm khác xử tiếp. Nào ngờ thằng em đâu có chịu cho bãi tòa: “Chẳng nhắc đến vụ mổ dạ dày thì thôi, chứ nhắc đến thì cái quán canh chẳng là cái quái gì nhé. Hôm nay không đếm xỉa gì đến cái quán canh nữa, chỉ nói về vụ mổ dạ dày thôi, chưa ra ngô ra khoai thì đừng hòng ai ra khỏi căn phòng này nửa bước.”

Nói rồi lại nhảy tưng tưng giữa phòng: “A, vì sao tôi lại phải mỗ dạ dày chứ, cũng chỉ tại vợ chồng hai người chọc cho tức điên đấy mà.”

Công Đạo vội nói xen vào, mỗ dạ dày là việc phát sinh bên ngoài không liên quan tới vụ án. Ai ngờ thằng em nổi điên lên, xông đến trước mặt, trở tay thẳng mặt Công Đạo mà xỉa xói: “Thằng họ Vương kia! Tao biết bọn mày là bạn học. Nếu hôm nay mày dám lấy tư xử công, tao nhất quyết sẽ liều với mày một phen.”

Nói đoạn xắn ống tay áo: “Nói cho mày biết nhá, lúc tới đây, tao tợp hai hớp rượu đấy.”

Công Đạo nhú máy: “Cậu có ý gì hả, còn muốn đánh tôi phỏng?”

Thằng em nghênh mặt nói: “Để xem có đến mức đó không đã.”

Công Đạo giận run người: “Anh em mấy người tranh chấp tài sản, tôi chẳng ăn xơ ăn múi gì của ai hết. Tôi có lòng tốt đứng ra khuyên giải, giờ lại muốn đánh tôi là thế nào?”

Đoạn gõ “cốp” chiếc búa lên bàn: “Đúng là điều dân, một lũ điều dân!”

Rồi lớn giọng gọi công an tòa án tới lôi hai anh em họ ra ngoài.

Lúc này Tuyết Liên tiến tới nói: “Người anh em, giờ đến lượt nói chuyện của tôi.”

Công Đạo còn đang bực mình vụ anh em họ Tiều, nhất thời chưa nhận ra Tuyết Liên: “Chuyện của cô là chuyện gì?”

Tuyết Liên: “Thì chuyện ly hôn đó, tôi là Lý Tuyết Liên, đêm hôm nọ tôi tới nhà anh, anh bảo tôi đợi ba ngày nữa. Hôm nay là ngày thứ ba rồi”.

Lúc này Công Đạo mới nhớ ra người đứng trước mặt mình là ai, giờ mới chuyển suy nghĩ từ vụ nhà họ Tiều qua vụ của Tuyết Liên. Anh ta lại ngồi xuống bàn, bắt đầu nghĩ về vụ án của cô. Hồi lâu thở dài: “Rắc rồi.”

Tuyết Liên: “Ai rắc rồi?”

Công Đạo: “Cái gì cũng rắc rồi. Vụ này của cô, tôi phân tích qua thấy nó không hề đơn giản. Trước hết, nói về cô đã nhé. Rõ ràng đã ly hôn, giờ lại muốn tái hôn, chỉ vì để tiếp tục ly hôn. Trước tiên phải

chứng minh vụ ly hôn trước là giả, sau đó tái kết hôn rồi lại tái ly hôn. Có rắc rối không chứ?”

Tuyết Liên: “Tôi không sợ rắc rối!”

Công Đạo: “Giờ nói đến chồng trước của cô, anh ta tên gì nhỉ?”

Tuyết Liên: “Tần Ngọc Hà.”

Công Đạo: “Nếu anh ta vẫn còn độc thân thì chuyện này dễ xử, nhưng sự thể đến giờ, anh ta đã kết hôn với người khác. Nếu chứng minh được vụ hai người ly hôn là giả, cô muốn tái hôn với anh ta thì anh ta lại phải ly hôn với người vợ bây giờ, bằng không sẽ cấu thành tội trùng hôn. Mà kết hôn với cô xong lại tiếp tục ly hôn, thế có rắc rối không?”

Tuyết Liên: “Cái tôi cần chính là mớ rắc rối này đây.”

Công Đạo: “Còn tòa nữa, trước giờ chưa từng xử vụ nào như vụ này. Nhìn qua thì giống như một án thông thường nhưng thực chất là mấy cái án liền đấy. Một loạt án cứ xử đi xử lại, từ ly hôn rồi lại đến ly hôn, lòng vòng một hồi lại quay về điểm ban đầu. Thế có rắc rối không?”

Tuyết Liên: “Người anh em, đã là tòa án thì không được sợ rắc rối.”

Công Đạo: “Ý tôi không chỉ có vậy.”

Tuyết Liên: “Thế rốt cuộc ý anh là gì?”

Công Đạo: “Cho dù chuyện ly hôn của cô với Ngọc Hà năm xưa là giả, nhưng chính vì cái giả này mà rắc rối lại càng lớn.”

Tuyết Liên: “Cái gì càng lớn?”

Công Đạo: “Nếu lúc đó hai người ly hôn là giả, người tinh ý thoát nhìn là biết mục đích của hai người khi ly hôn, chính là vì muốn sinh thêm một đứa nữa. Nếu ly hôn vì muốn sinh thêm con thì hai người sẽ dính vào nghi vấn trốn kế hoạch hóa gia đình, cô có biết kế hoạch hóa gia đình là gì không?”

Tuyết Liên: “Là không cho đẻ nhiều con.”

Công Đạo: “Không chỉ đơn giản như thế, đó là quốc sách. Dính tới quốc sách thì lớn chuyện rồi. Nếu phán định việc ly hôn của hai

người khi xưa là giả, trước khi nói tới chuyện của hai người sẽ phải nói đến đứa bé đã. Cô tưởng mình như đang kiện người khác, nhưng thực ra cô lại đang kiện chính mình đấy, mà cũng chẳng phải kiện chính cô, đúng hơn là kiện đứa bé nhà cô.”

Tuyết Liên ngờ ngẩn một lúc rồi nói: “Nếu tiếp tục, liệu có thể khi xử con tôi tôi chết không?”

Công Đạo bật cười: “Đương nhiên không thể rồi.”

Tuyết Liên: “Thế có xử tử tôi không?”

Công Đạo: “Cũng không, chỉ là phạt hành chính rồi đuổi việc, như vậy thì nhà tan cửa nát chứ còn gì?”

Tuyết Liên: “Cái tôi cần chính là tan cửa nát nhà, tôi không sợ bị phạt tiền, cũng chẳng sợ bị đuổi việc. Tôi không phải công chức, tôi bán tương trên thị trấn, cùng lắm không cho tôi bán nữa là được chứ gì. Nhưng thằng chó Ngọc Hà là công chức, tôi muốn nó bị đuổi việc.”

Công Đạo gãi đầu: “Cô một mực muốn như vậy, tôi cũng không có cách nào khác, cô mang đơn kiện đến chưa?”

Tuyết Liên moi đơn kiện trong túi ra. Tờ đơn này cô nhờ lão Tiền ở văn phòng luật sư Lão Tiền trên phố Bắc huyện viết cho, mất 300 đồng. Tổng cộng ba tờ, mỗi tờ 100. Tuyết Liên trách lão Tiền thu phí đắt, lúc đó lão còn trừng mắt: “Vụ nghiêm trọng đấy, vụ nghiêm trọng lắm đấy nhé!”

Rồi tiếp: “Một tờ cáo trạng viết mấy vụ án liền. Mấy vụ án mà chỉ lấy tiền một vụ án, như vậy không thể chê đắt được, tính kỹ ra tôi còn bị thiệt ấy chứ!”

Công Đạo cầm bản cáo trạng hỏi: “Nộp phí tố tụng chưa?”

Tuyết Liên: “Bao nhiêu ạ?”

Công Đạo: “200.”

Tuyết Liên: “Đòi ít hơn lão Tiền!” Rồi lẩm bẩm: “200 mà giải quyết hết đống rắc rối này cũng chả đắt.”

Công Đạo nhìn Tuyết Liên rồi bước ra khỏi tòa án: “Dem tiền ra ngân hàng nộp rồi về đợi thư báo nhé!”

Tuyết Liên nín Công Đạo hỏi: “Phải đợi bao lâu?”

Công Đạo nghĩ một lúc: “Theo trình tự khởi tố, chắc ít nhất phải mất mười ngày.”

Tuyết Liên nói chắc nịch: “Người anh em, mười ngày nữa tôi lại tới tìm cậu.”

4

Trong mười ngày ấy Tuyết Liên đã làm xong bảy việc.

Việc thứ nhất - Tắm rửa. Từ khi sinh con xong, lúc nào cũng đau đầu nghĩ tới việc giết Ngọc Hà, hai tháng qua cô vẫn chưa tắm rửa. Chính cô cũng ngại thấy mùi khai trên cơ thể mình. Giờ mọi việc đã định nên cô quyết lên nhà tắm trên thị trấn, tắm rửa sạch sẽ. Sau khi ngâm mình trong bồn nước nóng chần hai tiếng đồng hồ, mồ hôi nhễ nhại, da thịt bọt bọt, cô nằm dài trên chiếc giường gỗ cho người ta kỳ cọ. Tắm ở đây hết năm đồng, muốn được kỳ cọ phải trả thêm năm đồng nữa. Ngày trước mỗi lần đi tắm, Tuyết Liên đều tự mình kỳ. Nhưng lần này cô quyết bỏ thêm năm đồng để người ta kỳ hộ. Người kỳ cọ cho cô là một phụ nữ thấp béo người Tứ Xuyên, dáng thấp lùn mà bàn tay lại to. Vừa đặt tay xuống, chị ta liền thốt lên kinh ngạc: “Cả cuộn ghét to tướng thế này, mấy năm rồi tôi chưa thấy đây!”

Tuyết Liên: “Bà chị kỳ kỹ một chút nhé. Em sắp làm chuyện lớn!”

Người phụ nữ liền hỏi: “Việc lớn gì? Lấy chồng à?”

Tuyết Liên: “Vâng, lấy chồng.”

Người phụ nữ ngắm bụng của Tuyết Liên hồi lâu rồi thăm dò: “Nom tuổi tác cô thế này chắc là cưới lần hai hử?”

Tuyết Liên gật đầu: “Vâng, cưới lần hai.”

Tuyết Liên nghĩ kỹ, mình cũng đâu có nói dối người ta. Cô đâm đơn ra tòa cũng chỉ vì muốn tái hôn với Ngọc Hà, sau đó lại ly hôn với hắn mà thôi. Từ nhà tắm bước ra, Tuyết Liên cảm thấy người mình như nhẹ đi mấy cân, bước chân cũng nhanh nhẹn hẳn. Đi ngang qua trấn, cô bị lão Hồ bắt gặp. Vừa thấy Tuyết Liên, lão như mèo thấy mỡ. Lão chỉ vội buông miếng thịt xuống, cứ thế xách dao đuổi theo: “Cưng à, gượng đã nào, mấy bữa trước bảo muốn đánh thằng Ngọc Hà cơ mà. Sao giờ lại im bật thế?”

Tuyết Liên: “Không phải sốt ruột, nó đi Hắc Long Giang rồi, đã tóm được đầu.”

Lão Hồ nhìn Tuyết Liên chăm chăm. Cô vừa tắm xong, hai má đỏ hồng hồng, mái tóc đen dày được cuốn lại, búi trên đỉnh đầu, đang tong tong rõ nước. Vả lại vừa sinh con chưa được bao lâu, vú còn đang căng, khắp người tỏa ra mùi thơm của cơ thể lần của sữa. Lão Hồ hít hà rồi tiến sát tới: “Cưng này, hay mình cứ làm chuyện ấy trước rồi đánh người sau nhé!”

Tuyết Liên: “Cứ quyết như cũ đi, đánh trước rồi làm sau.”

Thật ra lúc này cần gì phải đánh người nữa. Mấy ngày trước còn muốn đánh, đúng hơn là muốn giết, mấy ngày sau, cô chẳng muốn đánh, cũng chẳng muốn giết, mà chỉ muốn dẫn vật hấn ta. Nhưng nói thật với lão Hồ sao được, lão lại nổi đóa lên ấy chứ. Ấy thế mà lão lại nồn nóng vì vụ khác: “Muốn đánh cũng không được, làm người ta bức muốn chết. Hay mình cứ làm chuyện đó trước, xong xuôi rồi anh đến tận Hắc Long Giang giết nó cho cưng.”

Giờ đánh chẳng cần nữa là giết. Tuyết Liên nhìn chăm chăm vào con dao dính máu trên tay lão Hồ: “Không được giết người. Bắt anh giết người khác nào hại anh, giết xong, anh cũng ăn đạn luôn đấy.” Nói xong đưa tay vuốt ngực lão: “Lão Hồ à! Đừng sốt ruột. *Dục tốc bất đạt* cưng à!”

Lão Hồ đưa tay chặn con tim đang nhảy nhót: “Cưng nói ngọt quá, cứ kéo dài thế này, chắc anh chết vì mót đấy.”

Rồi chỉ vào mắt mình: “Cưng xem, đêm nào cũng trần trọc, mắt đỏ sọc lên đây này!” Rồi lại lải nhải: “Cứ mãi thế này, không giết Tần Ngọc Hà, anh cũng giết người khác mất thôi.”

Tuyết Liên vỗ nhẹ lên bờ vai vạm vỡ của lão, an ủi: “Lão Hồ, mình đừng sốt ruột. Thù này không phải không trả mà là chưa đến lúc, thời cơ đến rồi mình nhất định sẽ ra tay.”

Việc thứ hai — Thay đổi kiểu tóc. Đuổi được lão Hồ đi rồi, Tuyết Liên bước vào tiệm làm đầu. Ngày trước cô để tóc dài, giờ muốn cắt phéng đi thành tóc ngắn. Vì muốn giày vò Ngọc Hà nên chắc khó tránh khỏi việc gặp lại hấn, Tuyết Liên lo hai bên sẽ lời qua tiếng lại rồi lao vào đánh nhau. Ngày xưa khi còn bên nhau, hai người cũng

từng xô xát. Tóc dài dễ bị tóm, tóc ngắn dễ thoát ra hơn. Thoát được rồi, xoay người tung một cước, đá phốc vào hạ bộ hắn. Cắt tóc xong, Tuyết Liên chẳng nhận ra mình trong gương nữa. Không nhận ra cũng đúng thôi, cô đâu còn là Lý Tuyết Liên của ngày xưa nữa chứ.

Việc thứ ba — Mua quần áo. Từ tiệm làm đầu bước ra, Tuyết Liên đi ngay tới cửa hàng quần áo, tiêu hết 95 tệ, sắm một bộ cánh mới. Công Đạo nói đúng, vụ án này không đơn giản, trông tưởng là một vụ, nhưng kỳ thực có đến mấy vụ, lôi nhau ra tòa không biết mất bao lâu. Kiện cáo người ta, thường xuyên phải giáp mặt, không thể tỏ ra quá lôi thôi được. Lôi thôi quá, trông chẳng ra thể thống gì, càng giống bị người ta ruồng bỏ, vụ ly hôn giả năm ngoái càng khó nói cho rõ.

Việc thứ tư - Mua đôi giày thể thao. Đôi giày giá 45 tệ. Loại cao cổ, hai hàng 16 lỗ xoắn dây. Cột chặt dây xong, chân đi vừa vặn, chắc chắn. Ngắm nghía một hồi cô thấy vô cùng hài lòng. Giày vò người khác, cũng là giày vò mình. Giày vò cho thỏa cái tên Tần Ngọc Hà khó tránh khỏi việc phải đi lại nhiều.

Việc thứ năm - Bán lợn. Nhà nuôi một con lợn nái, hai con lợn con. Cô đem bán sạch. Ngoài việc kiện tụng phải cần đến tiền ra, lôi nhau ra tòa cũng chẳng có thời gian chăm chú. Chuyện của người còn chả ra đầu vào đầu nói gì tới chuyện mấy con lợn. Nhưng Tuyết Liên không bán cho lão Hồ, nhớ lại phát sinh lắm chuyện. Cô đem sang thị trấn khác bán cho lão Đặng mổ lợn ở đó.

Việc thứ sáu — Gửi con. Tuyết Liên bắt xe buýt làng, vượt 25 cây số, đem con gái hai tháng tuổi gửi nhờ cô bạn trung học là Mạnh Lan Chi. Cô vốn định gửi nhờ nhà cậu em trai Anh Dũng. Nhưng lần trước nhờ cậu ta giết người, cậu ta chuồn thẳng tới Sơn Đông, Tuyết Liên thấy thằng em này không đáng tin. Xảy ra việc nhờ chị thì được, chị có việc nhờ nó lại quấy đi, sau này chẳng ai nhờ vả ai hết. Hồi học trung học, Tuyết Liên và Lan Chi chẳng phải bạn bè tốt đẹp. Không những không phải bạn tốt, mà còn là thù địch, vì cả hai đều thích một bạn trai cùng lớp. Sau đó cậu bạn trai này chẳng cặp với Lan Chi, cũng chẳng kè với Tuyết Liên, mà lại kết một bà chị học

trên họ hai lớp. Hai cô than vãn khóc lóc với nhau rồi trở thành bạn chí cốt.

Tuyết Liên ôm con tới nhà Lan Chi. Cô ta cũng vừa sinh con nên vẫn còn nhiều sữa, gửi con cũng tiện. Hai người gặp nhau, nguyên do của việc gửi con cũng chẳng cần nói nữa, bởi chuyện của Tuyết Liên ai mà chẳng hay. Cô chỉ nói: “Mình gửi con ở đây, chẳng có gì phải lo nữa cả.” Rồi lại nói: “Mình sẽ bỏ ra hai tháng, chẳng làm ăn gì hết, quyết dành cho hấn một trận tả tơi.” Sau đó lại hỏi Lan Chi: “Này, nếu là cậu, cậu có làm giống mình không?”

Lan Chi khẽ lắc đầu.

Tuyết Liên: “VẬY cậu có nghĩ mình giày vò vợ vẫn như người khác không?”

Lan Chi khẽ lắc đầu.

Tuyết Liên: “Tại sao?”

Lan Chi: “Đây là điểm khác biệt của bọn mình. Mình gặp chuyện thì có thể nhịn, còn cậu thì không.” Rồi vén tay áo lên: “Cậu nhìn đi, lão Tang đánh đây.”

Lão Tang là chồng của Lan Chi. Cô nói tiếp: “Nhịn cũng là một đời, mà không nhịn cũng là một đời, tuy mình sợ sinh chuyện, nhưng mình luôn phục những ai gặp chuyện mà không sợ. Tuyết Liên, cậu mạnh mẽ hơn mình nhiều.”

Tuyết Liên ôm chầm lấy Lan Chi, nước mắt: “Lan Chi, nghe được câu này của cậu, mình chết cũng đáng.”

Việc thứ bảy - Lễ Phật. Ban đầu cô không nghĩ đến việc đi chùa lễ Phật. Sau khi gửi con cho Lan Chi, Tuyết Liên bắt xe buýt về làng, trên đường ngang qua núi Giới Đài. Trên núi có một cái am, trong am có tượng Bồ Tát. Thoạt nghe thấy tiếng tụng kinh phát ra từ chiếc loa có âm vực lớn, sau đó trông thấy già trẻ lớn bé leo lên núi dâng hương. Cô vốn nghĩ mọi chuyện đã chuẩn bị đâu ra đấy, lúc này mới sực nhớ: toàn lo chuyện giữa người với người mà quên mất trên đời này còn có Thần Phật. Tuyết Liên vội kêu dừng xe rồi chạy lên núi. Trong am, ngoài am rất những người. Vào am phải mua vé vào cửa, Tuyết Liên bèn bỏ ra mười đồng mua vé, rồi thêm năm đồng mua hương. Bước vào am, thấp nén hương đội lên đỉnh

đầu, quỳ trong đám thiện nam tín nữ, trước mặt Bồ Tát. Người khác đến dâng hương đều cầu cho mọi người tốt lành, riêng cô lại cầu cho người ta xui xẻo. Cô nhắm mắt khẩn: “Bồ Tát, ngài đại từ đại bi, trong vụ kiện này, ngài khiến thằng chó Tần Ngọc Hà kia tan cửa nát nhà cho con nhé!” Nghĩ ngợi một hồi, lại khẩn tiếp: “Tan cửa nát nhà vẫn chưa hả dạ, phải khiến thằng chó đó chết cũng không yên!”

5

Tuyết Liên chuẩn bị cho vụ kiện này hai tháng trời, đến khi ra tòa chỉ mất vắn vẹn 20 phút. Công Đạo nhận xử vụ này. Trước mặt bày một tấm biển ghi chữ “Chánh án”, bên trái là Công tố viên còn bên phải là Thư ký tòa án. Kiện Tàn Ngọc Hà mà hắn còn không thèm tới, chỉ ủy thác cho luật sư của mình là lão Tôn ra mặt. Ngày trước viết cáo trạng cho Tuyết Liên là lão Tiền, văn phòng luật sư của lão này nằm ngay cạnh văn phòng của lão Tôn. Tòa tóm tắt nội dung án, sau đó đưa ra chứng cứ, đọc bản tường trình rồi cho truyền nhân chứng. Chứng cứ chính là hai bản giấy chứng nhận ly hôn giống nhau. Qua giám định, giấy đó là thật. Tiếp tục đọc bản tường trình, trong đơn kiện của Tuyết Liên có nói cuộc ly hôn năm ngoái của họ là giả. Lão Tôn, luật sư của Ngọc Hà đọc lời kể của thân chủ, lại nói đó là thật. Sau đó cho truyền nhân chứng, chính là lão Cổ, trợ lý hành chính dân sự của thị trấn, năm ngoái đã làm thủ tục ly hôn cho hai người. Lão Cổ từ đầu đến giờ vẫn ngồi đó, dỏng tai nghe ngóng quá trình xét xử, giờ bước tới trước một bước, mở miệng nói cuộc ly hôn đó là thật. Chuyện kết hôn, ly hôn như này ông ta đã làm 30 năm nay, trước giờ chưa khi nào xảy ra sai sót. Tuyết Liên cuống quýt nói: “Lão Cổ, ông ngần này tuổi rồi sao không nhận ra chuyện này là giả chứ?”

Lão Cổ cũng sốt ruột theo Tuyết Liên: “Nếu là giả thì chẳng lẽ hai người hợp nhau lại lừa dối tôi?” Sau đó phẩy tay: “Mà lừa gạt tôi là chuyện nhỏ, lừa gạt chính phủ mới là chuyện lớn. Cô nói ly hôn là giả sao?” Rồi đưa tay chỉ luật sư Trịnh: “Lúc nãy ông ấy có nói lại lời của Tàn Ngọc Hà - cuộc ly hôn đó là thật.”

Tuyết Liên gào lên: “Tàn Ngọc Hà là thằng khốn nạn, lời của hắn tin được sao?”

Lão Cổ cũng sang sảng đáp: “Lời anh ta không đáng tin, vậy tôi tin cô. Năm ngoái khi ly hôn, Tàn Ngọc Hà chẳng nói năng gì chỉ cô nói là nhiều. Tôi hỏi lý do ly hôn, cô nói liên thanh rằng tình cảm hai

người bị rạn nứt. Lúc đó rạn nứt, thế giờ không rạn nứt nữa à? Cả năm vừa rồi hai người không hề gặp mặt nhau, tình cảm trở nên tốt đẹp từ lúc nào thế?

Hôm nay Tần Ngọc Hà cũng chẳng thèm đến, thế chẳng chứng tỏ vẫn rạn nứt đấy thôi?”

Một thôi một hồi ấy khiến Tuyết Liên á khẩu, lắp bắp mãi không nên một câu. Lão Cổ cũng tức khí đùng đùng: “Tôi sống trên đời hơn năm chục năm nay chưa từng bị ai chơi xỏ như vậy đấy!” Rồi bồi tiếp: “Vụ này mà lật lại, tôi còn mặt mũi nào ở thị trấn này chứ?”

Sự việc dần trở nên căng thẳng, dường như không phải Tuyết Liên kiện Ngọc Hà mà đang kiện lão Cổ vậy. Nhân chứng vật chứng đủ cả, rành rành ra đó, Công Đạo gõ bàn, xử Lý Tuyết Liên thua kiện. Mọi người đứng dậy lục tục đi về.

Tuyết Liên chặn Công Đạo nói: “Người anh em, sao lại có thể xử như vậy chứ?”

“Theo trình tự của tòa phải xử như vậy đấy.”

“Ngọc Hà không vác mặt đến, mọi chuyện vậy là xong sao?”

Công Đạo từ tốn giải thích: “Theo quy định của luật pháp, anh ta có thể ủy thác luật sư của mình đến tham dự.”

Tuyết Liên chết lặng: “Tôi vẫn không hiểu, rõ ràng là giả, sao lại trở thành không giả được chứ?”

Công Đạo trả giấy chứng nhận ly hôn cho cô: “Xét từ góc độ luật pháp, đây là thật. Nói từ đầu mà cô không chịu nghe.”

Rồi nhỏ giọng nói: “Tôi không nhắc đến chuyện con gái cô là thương tình lắm rồi đấy.”

“Nói vậy là thua kiện rồi. Ông anh vẫn chiều cổ cho tôi sao?”

Công Đạo sững người, vội nói: “Không phải thế.”

6

Lần đầu tiên Tuyết Liên gặp Hiểu Hiến Pháp là tại cổng tòa án huyện.

Ông ta là ủy viên chuyên trách của Hội đồng thẩm phán tòa án, năm nay 52 tuổi, dáng người thấp béo, bụng to. Ông ta công tác ở tòa án đã hơn hai chục năm rồi. Hai chục năm trước, ông chuyển ngành từ bộ đội về huyện công tác. Khi đó, trên huyện có ba đơn vị đang thiếu người: Phòng chăn nuôi gia súc, Phòng vệ sinh dịch tễ và Tòa án huyện. Khi xét hồ sơ của Hiểu Hiến Pháp, trưởng phòng tổ chức huyện đã nói: “Trong hồ sơ cũng không nêu rõ sở trường của ông ấy, nhưng xét về tên tuổi có lẽ không hợp với Phòng chăn nuôi gia súc, cũng không nên xếp vào Phòng vệ sinh dịch tễ, vậy điều vào Tòa án huyện vậy. Hiểu Hiến Pháp cũng chính là ‘hiểu luật pháp’ mà!”

Vậy là Hiểu Hiến Pháp được làm Việc ở tòa án. Hồi ở quân đội ông ta chỉ huy một tiểu đoàn, xét về cấp bậc, nếu chuyển ngang qua tòa án sẽ được bổ nhiệm thành trưởng phòng. Mười năm sau được thăng chức lên ủy viên chuyên trách của Hội đồng thẩm phán tòa án. Nói là thăng chức, nhưng những người trong ngành đều biết chỉ có vẻ bề ngoài là thăng chức thôi, thực ra là giáng chức. Cái chức Ủy viên đó, chẳng qua chỉ là một chức danh nghiệp vụ thông thường, không hề có thực quyền. Trên danh nghĩa được hưởng đãi ngộ của phó Chánh án, nhưng lại không phải phó Chánh án. Thẩm án, xử án, ra ngoài sử dụng xe, ký tên thanh toán, quyền hạn còn chẳng bằng một tay trưởng phòng. Hay nói cách khác, chức trưởng phòng của ông ta ở trong trạng thái: trên ép xuống mà dưới ép lên đều được. Cái chức ủy viên chuyên trách này, Hiến Pháp đã làm được mười năm, cũng sắp về hưu rồi. Hai chục năm trước, Chánh án, phó Chánh án ngày ấy đều lớn tuổi hơn ông. Hiện giờ, Chánh án và phó Chánh án lại đều trẻ hơn ông, xét trên góc độ tuổi tác, ông ta cũng được coi là cán bộ lão thành. Cũng bởi ông là cán bộ lão

thành, nên suốt hai chục năm nay ông chỉ lẩn lộn ở cái chức ủy viên chuyên trách ấy, không có bước tiến nào hết. Có thể nói, từ trưởng phòng đến ủy viên chuyên trách chẳng khác gì một bước lùi, phải chịu sự xem thường của đồng nghiệp. Mà người coi thường Hiến Pháp hơn hết thấy chính là bản thân ông ta. Đồng nghiệp coi thường ông ta những lúc bình thường, còn ông ta lại coi thường mình vào những thời điểm then chốt. Rất nhiều lần có cơ hội lên làm phó Chánh án, nhưng ông đều không nắm được cơ hội. Cái chức Ủy viên chuyên trách cách ghế phó Chánh án gần hơn so với trưởng phòng, nhưng đã bao nhiêu lượt trưởng phòng qua mặt ông lên làm phó Chánh án, còn ông vẫn giậm chân tại chỗ. Thời điểm then chốt, chẳng phải càng quan trọng hơn lúc bình thường sao? Tích lũy từng chút từng chút trong lúc bình thường chẳng phải cũng vì những lúc quan trọng sao? Và điều quan trọng hơn chính là đồng nghiệp cảm thấy hai chục năm qua Hiến Pháp không thăng tiến, được bởi ông quá nhu nhược, nhưng ông lại thấy vì mình quá chính trực. Ông luôn cảm thấy mình không phải kẻ xu nịnh, không biết đi cửa sau, không thể tham ô làm trái pháp luật... nên mới bỏ lỡ nhiều thời điểm then chốt như vậy.

Hiến Pháp có đôi chút không vui, cũng hơi mất lòng tin. Khi chính nghĩa biến thành mất lòng tin, ông ta bèn xử sự theo kiểu được chẳng hay chớ. Thật ra điều quan trọng hơn cả là ông ta không hề thích công việc ở tòa án. Không thích không phải do cảm thấy pháp luật không quan trọng, mà bởi từ nhỏ ông thích làm mọi chuyện gộp lại thành một, chứ không phải tách bạch nó ra như thế này. Nhưng công việc của tòa án, cả ngày chỉ ngồi bóc tách mọi chuyện. Chuyện mà vui, ai người ta đã thêm kiện cáo. Giống như bác sĩ, cả ngày chỉ được tiếp xúc với toàn những người không bình thường. Bệnh viện luôn mong chờ người ta ốm, còn tòa án lại luôn trông chờ phiên phức và kiện tụng. Nếu không có người bệnh và kiện tụng thì bệnh viện và tòa án đều phải đóng cửa. Hiến Pháp cảm thấy mình đã làm nghề nhàm. Đây mới là điều quan trọng nhất. Ông muốn đi môi giới bán gia súc gia cầm trên chợ, dầm dúi trong cánh tay áo với người ta, ghép nối các mối làm ăn còn hay hơn công việc của tòa án. Nhưng một Ủy viên chuyên trách của tòa án cũng không thể bỏ mặc

chức trách, chạy ra chợ bán gia súc gia cầm được. Nếu làm vậy, bản thân ông ta không sao, nhưng mọi người trên thế giới này sẽ phát điên: họ sẽ thấy Hiến Pháp đúng là điên rồi! Vì thế, ông ta đành rầu rĩ tiếp tục ôm cái chức Ủy viên chuyên trách của tòa án.

Mọi người thấy Hiến Pháp lúc nào cũng buồn bã, tưởng rằng do chuyện liên quan đến chức Ủy viên chuyên trách và hai chục năm không thể thăng tiến của ông, nên những lúc uống rượu, họ còn tỏ vẻ bất bình thay cho ông. Thật ra Hiến Pháp rầu rĩ cũng một phần vì chuyện đó, nhưng quan trọng hơn cả là ông không hề muốn làm cái chức ủy viên chuyên trách này, mà muốn làm tay môi giới bán gia súc ở chợ kia. Điều khiến ông càng buồn bực hơn là không thể nói ra sự buồn bực ấy. Chính bởi mặc kệ đời trôi và chán ghét hết thảy, Hiến Pháp mới có chút qua loa, vô trách nhiệm. Ngoài thời gian đi làm, sở thích lớn nhất của ông ta là uống rượu. Đáng lẽ ông ta làm Ủy viên chuyên trách của Hội đồng thẩm phán tòa án và cũng tham gia nghiên cứu các vụ án, đương nhiên nguyên cáo và bị cáo sẽ mời ông đi uống rượu. Nhưng dần dà, người ta thấy ông chỉ có thể nghiên cứu và tham dự, chứ không thể phán quyết. Tiếng nói còn chẳng bằng cả trưởng phòng và Thẩm phán. Vì vậy chẳng ai thèm đến làng nhàng với ông ta nữa. Người ngoài không ai mời Hiến Pháp uống rượu thì ông ta có thể uống với đồng nghiệp tại tòa án. Nhưng đồng nghiệp cũng thấy hai chục năm qua ông chẳng có bước tiến nào, chắc sau này cũng chẳng tiến lên nổi, chỉ có thể đợi về hưu mà thôi. Một người mà không thể hy vọng được gì như thế, uống rượu cùng phí công lắm. Tòa án là nơi hàng ngày đều có người mời rượu, nhưng lại chẳng ai mở lời với ông. Ngày một ngày hai không sao, chứ kéo dài mãi cũng khiến người ta ức chế chết mất. Lâu dần Hiến Pháp rơi vào bước đường, phải đi xin rượu người khác. Hàng ngày, cứ 11 giờ trưa, Ông ta đều tha thân trước cổng tòa án. Các nguyên cáo hoặc bị cáo cùng các Thẩm phán khác từ trong tòa án đi ra uống rượu, bắt gặp ông tha thân ở cổng, đành tiện mồm nói: “Lão Hiều, cùng đi ăn cơm đi!”

Ban đầu, Hiến Pháp còn ra vẻ do dự: “Vẫn còn chút chuyện.”

Nhưng không đợi người ta trả lời, lại lập tức nói: “À mà chiều làm cũng được.”

Rồi cười lấy lòng: “Lũ vịt để chiều đuổi xuống sông cũng chẳng sao!”

Nói đoạn bèn ton tốt đi theo ăn cơm uống rượu với đám người kia.

Được vài lần như thế, khi ra cửa trông thấy ông, đồng nghiệp biết điều chặn đầu trước: “Lão Hiếu, biết ông bận, nên bữa này không ép nữa.”

Hiến Pháp lại cuống: “Tôi có bảo bận đâu, sao ông biết tôi bận? Ý gì thế? Định ăn mảnh hả?”

Rồi nói cùn: “Đừng xem thường tôi nhé! Nói cho mấy người hay, lão Hiếu tôi đây đã làm ở tòa án hai chục năm nay, giúp mọi người chắc khó, chứ muốn phá chuyện của mấy ông thì dễ lắm đấy.”

Nghe thế đồng nghiệp hơi ngại ngần: “Xem ông kia! Mới nói có tí đã cuống lên. Đùa chút thôi mà!”

Mọi người lại cùng nhau đi uống rượu. Lâu dần, đồng nghiệp đi ăn cơm, chẳng còn ai dám đi cổng chính nữa, cứ cửa sau mà bước, bởi biết rõ Hiến Pháp luôn trực sẵn ở cổng.

Tuyết Liên gặp Hiến Pháp lúc ông ta đang đi dạo trước cổng tòa án. Trước khi kiện Ngọc Hà, cô chưa ra tòa lần nào, nên cũng chẳng cần biết Hiến Pháp là ai. Lần trước bị Công Đạo xử thua, Tuyết Liên không phục chút nào. Chẳng những không phục mà ngay cả Công Đạo cô cũng không tin nữa, cô muốn khởi kiện lại vụ án. Nếu muốn kiện lại, sự việc này sẽ không chỉ liên quan tới mình Ngọc Hà nữa. Trước khi lật lại vụ ly hôn giữa cô và hấn năm ngoái, phải bác bỏ phán quyết của Công Đạo đã, chỉ khi bác được phán quyết này, mới có thể làm lại từ đầu. Không kiện lại thì chỉ là một án, kiện rồi, sự việc chắc chắn ngày càng phức tạp hơn. Nhưng cô chỉ có một ý niệm là kiện lại từ đầu, nhất quyết phải bác được phán quyết của Công Đạo. Nhưng phải làm thế nào nhỉ? Nghĩ bụng người có thể làm được chuyện ấy ắt phải là cấp trên của anh ta trong tòa án. Biết Công Đạo làm việc tại văn phòng số 1 tòa án dân sự huyện, Tuyết Liên bèn tới tìm tay trưởng phòng số 1. Tay trưởng phòng này họ Giả. Lão Giả biết đây là một vụ khó xử, khó hơn những vụ khác là bởi người kiện, mà khó ở người kiện là bởi thoát nhìn cũng biết

người đàn bà này chẳng hiểu gì về trình tự tố tụng, mà giờ ngồi giảng giải mớ trình tự đó cho rõ ràng, còn khó hơn xử một vụ án gấp trăm lần. Lão Giả cũng sợ càng nói càng rối, nói đông nói dài, có khi lại liên đới cả mình cũng nên.

Tuyết Liên đến tìm lão Giả lúc sáu giờ chiều, tối lão còn có bữa liên hoan, cũng đang cuống lên đi nhậu, bèn nhanh trí, đơn giản hóa sự việc, đẩy mớ rắc rối này sang cho Ủy viên chuyên trách tòa án Hiểu Hiến Pháp. Việc đùn đẩy này cũng chẳng phải vì hai người có thù hằn, mà bởi lão không dám đẩy cho cấp trên khác, như phó Chánh án chẳng hạn, Chánh án lại càng không. Huống hồ ngày thường hai người lại thích tranh cãi với nhau, hễ gặp nhau là súc miệng bằng mấy câu mỉa. Ngay tối qua thôi lão vừa so tữu lượng với Hiến Pháp trên bàn nhậu, nên định bụng phải xả cho thỏa cơn cay cú này. Lão Giả dẫu môi: “Vụ này khó xử đấy.”

Tuyết Liên: “Vốn có khó xử đâu, do các ông khiến nó khó xử đấy chứ.”

Lão Giả: “Vụ án đã xử xong, cũng đã có phán quyết, giờ muốn bác bỏ, chức tôi bé quá, bác không nổi.”

Tuyết Liên: “Ông không bác được, vậy ai bác được?”

Lão Giả vờ nghĩ một hồi, rồi nói: “Tôi mách cho cô người này, nhưng cô không được bép xép là tôi nói đâu đấy.”

Tuyết Liên thắc mắc: “Kiện tụng chứ có phải ăn trộm đâu, sao phải giấu giấu giếm giếm như mèo giấu cú thế?”

Lão Giả: “Người này đang vướng rất nhiều vụ khó, giờ đẩy tiếp vụ này, kiểu gì ông ấy cũng cáu!”

Tuyết Liên: “Ai ạ?”

Lão Giả: “Ủy viên chuyên trách tòa án - Hiểu Hiến Pháp.”

Tuyết Liên lại thắc mắc: “‘Ủy viên chuyên trách’ là làm gì?”

Lão Giả: “Nếu như ở bệnh viện thì chính là chuyên gia, chuyên trị những chứng nan y.”

Lão Giả nói đúng hay sai? Không sai. Bởi về lý mà nói, Hiến Pháp là Ủy viên chuyên trách của Hội đồng thẩm phán, mà Hội đồng thẩm phán chuyên nghiên cứu những vụ án phức tạp, nghiêm trọng.

Xét về chức vụ, ủy viên còn lớn hơn trưởng phòng, cũng có thể coi là cấp trên của lão Giả; tuy nhiên chỉ có người trong tòa án mới biết, chức Ủy viên này chỉ là đặt ra cho có, mang tiếng là cấp trên nhưng chẳng bằng cấp dưới. Tuyết Liên tin lời lão Giả, 12 giờ rưỡi trưa hôm sau tức tốc tới trước cửa tòa án, thấy Hiến Pháp đang tha thần dạo bộ. Hôm nay ông ta đã đi dạo được hơn một tiếng. Tuyết Liên nào biết trình độ của Hiến Pháp, chỉ biết ông ta là Ủy viên của tòa, chuyên xử lý những vụ phức tạp, nghiêm trọng. Hiến Pháp cũng chẳng biết Tuyết Liên là y thị nào. Chính vì chẳng ai biết ai, nên Tuyết Liên cư xử rất cung kính. Thấy ông ta đang đứng ngó trước nhìn sau, cô sợ không dám tới làm phiền. Nhưng chờ mãi thấy ông ấy ngó nghiêng nửa tiếng đồng hồ, vẫn chẳng ngó ra cái gì, bèn tiến đến hỏi: “Bác là Ủy viên Hiến Pháp ư?”

Bị làm phiền đột ngột, Hiến Pháp giật mình. Ngó đồng hồ, đã một giờ chiều, nghĩ bụng trưa nay khó lòng dự tiệc nhậu của ai rồi, bèn quay người lại hỏi: “Cô là ai?”

Tuyết Liên: “Tôi tên là Lý Tuyết Liên.”

Hiến Pháp nghĩ mãi, không nhớ ra Tuyết Liên là ai, vừa ngáp vừa hỏi: “Cô có chuyện gì?”

Tuyết Liên nói: “Các ông xử sai vụ của tôi rồi.”

Hiến Pháp hơi mù mịt, nhất thời không nghĩ ra là vụ nào, vụ đó mình có tham gia không, mà dù có tham gia, thì trong đầu ông ta cũng đang mơ mơ màng màng: “Tòa xử nhiều vụ lắm, rốt cuộc cô nói đến vụ nào?”

Tuyết Liên liền kể lại từ đầu chí cuối. Mới được nửa chừng, Hiến Pháp đã thấy sốt ruột. Ông ta nào đã từng nghe tới vụ án này đâu, huống hồ việc ly hôn, kết hôn rồi lại ly hôn của Tuyết Liên và Ngọc Hà trước sau quá phức tạp. Vì vậy, Hiến Pháp càng chắc chắn mình chưa từng tham gia. Ông ta không nghe nổi nữa, thà nói về việc mua bò còn thú vị hơn. Hiến Pháp sốt ruột ngắt lời: “Vụ này chẳng liên quan gì đến tôi.”

Tuyết Liên: “Không liên quan đến ông, nhưng liên quan tới Vương Công Đạo.”

Hiến Pháp: “Nếu thế, cô phải tìm cậu ta, sao lại tìm tôi?”

Tuyết Liên: “Chức ông to hơn, cậu ấy xử sai cho tôi, nên tôi phải tới tìm ông chứ sao.”

Hiến Pháp: “Trong tòa án này chức cao hơn cậu ta có đầy người. Sao cô không tìm người khác?”

Tuyết Liên: “Người trong tòa nói, ông chuyên xử những vụ khó.”

Giờ thì ông ta đã hiểu, ắt hẳn trong tòa có kẻ đào hố sau lưng ông, không phải việc của ông, lại cố ý đẩy hết sang. Vụ khó người khác không muốn lo, lại đổ cả lên đầu ông. Ông ta tức tối gân cổ: “Thằng láo toét nào làm chuyện này? Đứa nào cũng tâm địa xấu xa mà còn làm việc trong tòa án, hỏi sao không xử sai.”

Đoạn nói với Tuyết Liên: “Ai bảo cô tới tìm tôi, cô cứ đi tìm người đó.”

Lại tiếp: “Mà không, tôi cũng phải tìm hắn.”

Nói rồi, Hiến Pháp quay lưng, xăm xăm bước đi. Ông định tìm một quán ven đường, vào làm dăm ba tợp rượu, xức bát mỳ thịt dê cho ấm bụng. Nhưng Tuyết Liên vội giữ ông ta lại: “Ấy... ấy, bác Ủy viên, bác không được đi, việc này bác buộc phải lo.”

Hiến Pháp khóc dở mếu dở: “Sao cô cứ dính vào tôi thế? Tòa án bao nhiêu người, sao cứ phải tôi chứ.”

Tuyết Liên: “Tôi đã làm cho bác một việc rồi.”

Hiến Pháp ngăn người: “Cô làm việc gì cho tôi?”

Tuyết Liên: “Sáng nay tôi vác tới nhà bác một bao tải bông, hai con gà mái.”

Nhà của Hiến Pháp ở Đồng gia trang, cách huyện năm dặm. Ông ta dở khóc dở cười: “Một bao bông, hai con gà mái, vậy là ép được tôi à? Mau đem bông với gà của cô về cả đi.”

Hiến Pháp phẩy tay định bỏ đi thì Tuyết Liên níu lại: “Vợ bác đồng ý với tôi rồi, nói bác sẽ nhận vụ này.”

Hiến Pháp: “Mấy mụ nuôi lợn như bà ấy, chỉ biết lợn thôi, biết quái gì về luật pháp cơ chứ?”

Tuyết Liên: “Nói như bác, việc tôi làm hóa ra toi công à?”

Hiến Pháp chỉ vào Tuyết Liên: “Không phải toi công, mà là đút lót, cô hiểu không? Tôi không truy cứu cô thì thôi, lại còn chặn đường tôi.”

Nói rồi quay ngoắt người đi, lại bị Tuyết Liên kéo lại. Lúc này đám hiếu kỳ vây tới xem cảnh nhộn nhạo khá đông. Đang ôm một bụng bực tức, giờ lại thấy nhiều người xúm đen xúm đỏ, đúng là quá mất thể diện. Ông ta bèn lớn tiếng chửi: “Điều dân, giữa

đường giữa chợ, dám lôi lôi kéo kéo, còn ra cái thể thống gì nữa? Cút!” Sau đó dùng sức đẩy Tuyết Liên ra, rồi bỏ đi.

Đến tối, Hiến Pháp lóc cóc đạp xe từ huyện về Đồng gia trang. Chưa tới cửa, ông đã ngửi thấy mùi gà. Vào nhà mới biết, hóa ra bố vợ tới, vợ ông làm một nồi gà hầm. Hiến Pháp vốn đã quên chuyện của Tuyết Liên, lúc này sực nhớ ra, phăm phăm bước vào bếp mở vung nồi, thấy hai con gà bị chặt nhỏ đã được hầm chín. Ông ta buột miệng mắng vợ: “Cái thói háms lợi vật, biết bao giờ mới sửa được đây?” Rồi lại hầm hầm quát: “Bà có biết mình đang làm cái gì không hử? Đang nhận hối lộ đấy!”

Song hôm sau, Hiến Pháp cũng quên khuấy đi mất chuyện này.

7

Tuyết Liên gặp Chánh án Tuân Chính Nghĩa trước cửa khách sạn năm sao Tùng Hạc. Anh ta say khướt nên được người ta dìu từ trên gác xuống. Năm nay anh ta 38 tuổi, làm Chánh án đã ba năm. So với Chánh án của mấy huyện lân cận, Chính Nghĩa được coi là trẻ nhất. Chính vì còn trẻ, tiền đồ còn rộng lớn nên anh ta làm việc khá cẩn trọng. Ngày thường Chính Nghĩa không uống rượu. Vì công việc, anh ta đặt ra cho mình năm lệnh cấm: không uống rượu một mình, không uống rượu lúc làm việc, không uống rượu ở những nơi thuộc hệ thống tòa án, không uống rượu ở huyện mình, không uống rượu từ thứ hai đến thứ sáu. Mặc dù các lệnh cấm lằng nhằng và trùng lặp, nhưng đều tóm lại bằng một câu: Không uống rượu một cách vô cớ.

Nhưng hôm nay Chính Nghĩa lại say: Uống tại huyện mình, nằm trong hệ thống tòa án, vào thứ tư. Vậy là ít nhiều đều phạm vào lệnh cấm, nhưng không phải vô duyên vô cớ, mà có nguyên do, vì hôm nay là sinh nhật của Chánh án tiền nhiệm họ Tào. Ba năm trước lão Tào nghỉ hưu, nhường vị trí đó cho Chính Nghĩa. Sinh nhật lãnh đạo cũ có ơn cất nhắc, lại còn đã nghỉ hưu, Chính Nghĩa đành tiếp lãnh đạo uống rượu. Lãnh đạo say, Chính Nghĩa cũng phải say. Thật ra cái ơn nâng đỡ của lão Tào cũng khiến Chính Nghĩa khổ tâm lắm. Ba năm trước, lão Tào phải về hưu, khi đó tòa án có bốn phó Chánh án. Trước đây, cán bộ nguồn kế nhiệm lão Tào không phải Chính Nghĩa, mà là lão Cát — một phó Chánh án khác. Cả đời lão Tào ngoài thích xử án, còn thích uống rượu và mê đánh bài. Lão Cát cũng mê đánh bài. Chiếu bài là nơi có thể thử thách phẩm hạnh của một người. Sau vài ván bài, lão Cát được coi là người kế nhiệm lão Tào để bồi dưỡng và yên tâm khi giao vị trí đó. Ai ngờ trước ngày lão Tào về hưu một tháng, lão Cát ăn cơm tối cùng bạn, uống rượu say bí tỉ, lại còn phóng xe ngược chiều ầm ầm ra quốc lộ khiến các

xe đối diện khiếp đảm, tới tấp tránh đường. Đã vậy, lão còn la bai bai:

“Có theo luật nữa không đây? Cứ lao ngược lên là sao? Đúng là luật pháp quá hổng, mai tao xử hết bọn mày.”

Lão đang luôn miệng chửi ông ổng thì phía đối diện có chiếc xe tải mười bốn bánh không tránh kịp, đâm thẳng vào đầu xe, hất lão sang làn đường thuận chiều. Xe quay về đúng chiều, còn người tử vong tại chỗ. Cái chết của lão Cát đã mang lại cơ hội cho Chính Nghĩa. Khi lão Tào về vườn, người kế nhiệm thay bằng Chính Nghĩa. Anh ta được như vậy không phải nhờ lão Tào, mà là nhờ tài xế chiếc xe tải kia. Thật ra cũng chẳng phải chiếc xe tải kia, mà là bữa rượu lão Cát đã uống cùng đám bạn học. Chính Nghĩa nghĩ vậy, nhưng lão Tào lại không và cho rằng mình đã tự tay giao chiếc ghế Chánh án vào tay ai thì người đó chính là người lão bồi dưỡng. Chính Nghĩa nhận ghế Chánh án từ tay lão, đương nhiên phải đền ơn lão. Lão đã cho là thế, Chính Nghĩa cũng đành thuận nước đẩy thuyền. Sau khi nhậm chức, hễ gặp lão Tào, anh ta lại phải mở mồm: “Cháu nào có tài đức gì, không nhờ ơn bồi dưỡng của lãnh đạo, cháu làm sao ngồi lên vị trí này được chứ?”

Lão Tào tưởng thật, bắt đầu coi Chính Nghĩa là người của mình. Song lão cũng biết chừng mực. Sau khi về hưu không nhúng tay vào việc ở tòa án nữa, chỉ khi gặp trở ngại trong cuộc sống, lão mới đánh tiếng cho Chính Nghĩa hay. Chính vì chỉ đòi hỏi nhu cầu cuộc sống, Chính Nghĩa cảm thấy lão là người biết điều, mà nhu cầu cuộc sống thì chỉ cần bỏ ra mấy đồng là có thể giải quyết. Ba năm qua, Chính Nghĩa luôn cung phụng lão như đối với lãnh đạo tại chức. Hàng năm, cứ tới sinh nhật, Chính Nghĩa lại mời lão ăn tối. Trong tiệc rượu, câu mào đầu luôn là: “Cả năm việc bận ngập đầu, không tới thăm hỏi lãnh đạo được, nhưng riêng sinh nhật cháu vẫn phải đích thân chủ trì.”

Dù chỉ một câu nói, một câu thay cho cả năm, nhưng vẫn tốt hơn không có câu nào, lão Tào vui đến đỏ mặt. Tiệc sinh nhật năm nay, tổ chức ở tầng hai khách sạn năm sao Tùng Hạc. Lần đầu tiên lão Tào uống say trong tiệc sinh nhật mình. Hôm nay không phải vô duyên vô cớ nên Chính Nghĩa cũng uống say theo. Khi chưa say

còn nói: “Lãnh đạo cũng biết đấy, bình thường cháu không uống rượu, đã tự quy định cho mình năm lệnh cấm, nhưng ngày này hàng năm, cháu cứ phải phá lệ, tiếp lãnh đạo uống cho đã.”

Còn gì sung sướng hơn chứ. Song lão uống rượu cả đời rồi, ngày thường Chính Nghĩa đâu có uống, vì thế không thể là đối thủ của lão được? Cả đời lão chiến đấu bên bàn rượu, trong cách uống rượu đương nhiên cũng có phong cách của riêng mình. Lão uống, hút thuốc rồi liên tục nói: “Tục ngữ có câu: Rượu thuốc là anh em? Rượu và thuốc không thể tách rời nhau, không phải vừa uống vừa hút, mà là mượn độ cao của bao thuốc, để đo mức rượu rót vào ly. Trước tiên đặt nằm bao thuốc, rượu rót cao bằng bao thuốc, uống một hơi; sau đó dựng ngang bao thuốc, cũng rót rượu cao y như vậy, lại cạn một hơi; cuối cùng dựng đứng nó lên, lại rót rượu cao ngang bao thuốc, lại cạn một hơi. Bao thuốc khi đặt nằm, có thể rót được một lạng(1) rượu; dựng ngang hai lạng; dựng đứng ba lạng; lật bao thuốc ba lần, hết veo nửa cân(2) rượu. Ba ly đó gọi là “lấy son”. Xong ba ly “lấy son”, tiệc rượu mới coi như chính thức bắt đầu, đến trò oản tù tì phạt rượu, từng người vượt ải, cuối cùng mỗi người đã uống bao nhiêu cũng khó nói. Nhưng lão Tào đâu biết, lão về hưu rồi, giờ Chính Nghĩa là Chánh án; cùng họ uống rượu là các thành viên Ban lãnh đạo như mấy phó Chánh án, Chủ nhiệm Ban chính trị, Tổ trưởng công tác kiểm tra kỷ luật, Chánh văn phòng... Trước họ là cấp dưới của lão, giờ đâu phải nữa, là cấp dưới của Chính Nghĩa rồi. Lúc uống “lấy son”, rượu lão Tào uống là rượu thật, rượu Chính Nghĩa uống cũng là rượu thật, đến khi oản tù tì phạt rượu, từng người bị phạt, đám thuộc hạ bắt đầu giờ trò đánh tráo, rót rượu vào ly của lão, rót nước lọc vào ly của Chính Nghĩa. Được tám vòng, lão Tào say, Chính Nghĩa cũng say. Nhưng cái say của lão là say mềm, Chính Nghĩa chỉ ngà ngà say. Song trước mặt lão, Chính Nghĩa vẫn phải giả dạng say bí tỉ.

Tiệc rượu kết thúc, lão Tào được dìu từ tầng hai xuống, Chính Nghĩa cũng thế. Đúng lúc này, Tuyết Liên lao lên trước kéo lấy tay anh ta: “Anh Chánh án, anh phải đứng ra xử cho tôi.”

Việc Chánh án bị người ta chặn đường thừa kiện là chuyện thường, nhưng đêm hôm thế này, lại sau cuộc rượu, lại thêm tính

chất đột ngột, Chính Nghĩa vẫn thót tim. Do lão Tào ở đây, nên anh ta vẫn phải giả dạng say khướt, không dám lộ ra vẻ thất kinh. Chánh văn phòng tòa án đang dìu anh ta cũng giật mình, luống cuống kéo Tuyết Liên lại:

“Buông tay ra, không thấy Chánh án say rồi à? Có chuyện gì để mai nói.”

Đoạn kéo Tuyết Liên ra, đỡ Chính Nghĩa lên xe. Nhưng lúc này lão Tào đứng trước cửa thang máy lại cao giọng hỏi: “Chuyện gì đấy?”

Mặc dù lú đã lú lại, lão vẫn tiếp tục hỏi: “Có phải có người thưa kiện không? Ra đây tôi xem nào, chuyện kiểu này tôi gặp nhiều rồi.”

Nếu không uống say, chắc chắn lão sẽ không dấn dng tới việc của tòa án. Chính vì say mềm nên lão ta quên mất mình đã nghỉ hưu từ ba năm trước. Thấy có người thưa kiện, lão liền thấy phấn khích như năm xưa. Mọi người thấy lão muốn can dự vào chính sự, liền luống cuống, buông Chính Nghĩa ra, đỡ lão ra xe trước, vừa dìu vừa nói:

“Lãnh đạo ơi, chỉ là mục đàn bà nhà quê, không có việc gì to tát đâu, sức khỏe của chú mới quan trọng, chú về nghỉ ngơi, cho sớm, việc còn lại, cứ để anh Nghĩa xử lý.”

Chân lão Tào không chạm đất nên dễ dàng bị người ta khiêng lên xe ngó qua cửa xe, chỉ vào Chính Nghĩa đang ngồi trong chiếc xe khác, làm ra vẻ lãnh đạo nói:

“Chính Nghĩa, cậu liệu mà hỏi han tử tế vụ này cho tôi. Tôi từng nói với cậu, làm quan không lo được cho dân, thà về nhà nuôi lợn còn hơn!”

Chính Nghĩa cũng vội lão đảo vài bước theo xe của lão Tào, nói với theo:

“Lãnh đạo yên tâm, lời dạy tận tình của chú, cháu ghi cả trong lòng rồi. Vụ này cháu nhất định thẩm vấn cẩn thận, mai sẽ báo cáo với chú.”

Miệng lão vẫn còn đang làm bầm, xe đã chạy mất. Câu nói của lão Tào khiến Chính Nghĩa không tài nào ngồi lên xe về ngay được.

Không phải vì sợ Tuyết Liên nghe thấy lão Tào nói sẽ làm gì, mà sợ mai lão tỉnh rượu, ngộ nhớ vẫn nhớ chuyện này, nghe ngóng biết cậu ra về phục tùng, nhưng trong bụng lại ngầm chống đối. Lời nói lúc tỉnh thì nghe, khi say lại bỏ ngoài tai, hậu quả sẽ khôn lường. Như vậy sẽ bị liệt vào hạng *Tham bát bỏ mâm*. Một cán bộ cũ đã về hưu không thể giúp gì cho mình, nhưng muốn làm hồng việc của mình, lão ta vẫn thừa sức. Lão Tào làm ở tòa án bao năm, người trên kẻ dưới cũng có đến hàng vạn mối quan hệ. Nói không chừng tai bay vạ gió ở đâu lại ập lên đầu mình ấy chứ.

Mặc dù nửa say nửa tỉnh, Chính Nghĩa cũng đành quay lại xử. Chính vì đang ngà ngà say, nên giọng hơi khó chịu: “Cô bị làm sao?”

Tuyết Liên: “Tôi muốn kiện một người.”

Chính Nghĩa: “Kiện ai?”

Tuyết Liên: “Hiếu Hiến Pháp.”

Vốn dĩ Tuyết Liên muốn kiện Ngọc Hà, sau đó là Công Đạo, do anh ta xử sai cho cô. Giờ cô tạm gác hai người đó lại, kiện Hiến Pháp trước. Cô với ông ta vốn không thù không oán, gặp mặt được mỗi một lần, cô cầu xin ông ta lật lại án cho cô, thế mà ông ấy lại bai bãi chối việc đó không phải phận sự của mình. Nêu sự tình dừng ở đây thì cũng được thôi. Đằng này trước cửa tòa án, hai bên càng nói càng lăm, càng nói càng xúc phạm nhau, người qua đường xúm lại mỗi lúc một đông, Hiến Pháp tức khí, chửi cô là hạng “điều dân”, rồi lại thêm từ “cút”. Chính bởi hai câu ấy, Tuyết Liên mới tức lộn ruột: “Tôi có oan mới đến kiện. Ông lập ra tòa án. Sao có thể chửi tôi là ‘điều dân’? Sao có thể bắt tôi ‘cút’ chứ?” Tuyết Liên bèn tới tìm Chánh án, trước khi kiện Ngọc Hà và Công Đạo, cô kiện Hiến Pháp trước. Chính Nghĩa nhất thời chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi: “Hiếu Hiến Pháp làm gì cô?”

Thực ra ông ta chẳng làm gì cô cả, chỉ chửi một tiếng “điều dân” và thêm câu “cút” nên cũng không cấu thành phạm pháp được. Song tình huống cấp bách, Tuyết Liên bèn nói: “Hiếu Hiến Pháp nhận hối lộ.”

Nói ông ta nhận hối lộ đúng là không có căn cứ. Có lẽ Hiến Pháp đã từng nhận hối lộ ở nơi khác, nhưng trong vụ của Tuyết Liên, sao

có thể tính được chứ. Vợ ông ta nhận một bao bông, hai con gà mái từ Tuyết Liên, cũng không thể cấu thành tội nhận hối lộ được. Trái lại, khi Hiến Pháp thấy vợ hàm gà, ông còn mắng vợ đã “nhận hối lộ” kia mà.

Cơn gió đêm bỗng thổi tới khiến Chính Nghĩa rung mình vì lạnh. Vừa rồi còn nửa say nửa tỉnh, giờ gặp gió đêm ra say thật. Lúc tỉnh táo anh ta rất thận trọng, nhưng khi uống say tính khí lại dễ nổi nóng. Trước và sau khi uống rượu thành ra hai người hoàn toàn khác nhau. Đây cũng là lý do bình thường anh ta không uống rượu và quy định cho mình năm lệnh cấm. Anh ta mất kiên nhẫn là nè: “Nếu cô nói việc khác của ông ta, có lẽ tôi xử được, đằng này cô kêu ông ta nhận hối lộ, vậy đó không phải phạm sự của tôi rồi.”

Tuyết Liên: “Thế tôi phải tìm ai?”

Chính Nghĩa: “Viện kiểm sát.”

Chính Nghĩa nói cũng đúng tình hình thực tế. Hiến Pháp là nhân viên công chức, nếu ông ta xử án sai thì phải tìm Chánh án. Nếu ông ta dính líu đến việc nhận hối lộ, vậy chẳng phải phạm sự của tòa án nữa, phải do Viện kiểm sát lập hồ sơ điều tra xử lý. Nhưng Tuyết Liên không hiểu, ngược lại còn cấu: “Sao tôi tìm người này, họ nói việc đó họ không quản; tìm người khác, họ cũng nói không quản. Vậy việc của tôi, rốt cuộc ai quản?”

Rồi lại bồi thêm một câu: “Anh Nghĩa, anh là Chánh án, không được giống Hiến Pháp nhận hối lộ đâu đấy.”

Câu nói này khiến Chính Nghĩa nổi cấu. Có lẽ anh ta từng nhận hối lộ ở nơi khác, nhưng trong chuyện của Tuyết Liên thì không hề. Chính Nghĩa không uống rượu có lẽ sẽ không cấu, nhưng một khi đã uống say, anh ta đâm ra nổi cấu thật. Trong cơn tức giận, anh ta bèn hét vào mặt Tuyết Liên: “Tôi với chị vừa gặp mặt, nhận hối lộ kiểu gì hả? Đúng là con mụ điêu dân. Cút!”

Kiểu chửi y hệt như Hiếu Hiến Pháp.

8

Tuyết Liên gặp được Chủ tịch huyện Xử Vì Dân là tại cổng chính ủy ban huyện. Ông ta ngồi ô tô ra ngoài, đang xì xụp húp cháo ở trong xe, bỗng thấy có một phụ nữ lao tới trước đầu xe chặn đường khiến lái xe phanh gấp. Xử Vì Dân đập đầu vào lưng ghế đằng trước, cháo đổ đầy người. Ông ta vuốt vuốt tóc, ngồi ngay ngắn lại, ngẩng lên thấy người phụ nữ phía trước xe quỳ dưới đất, giơ cao một tấm bìa cứng, trên đó ghi một chữ rất to: OAN.

Hôm nay là chủ nhật, đáng ra ông ta không phải đi làm. Song Chủ tịch huyện Xử Vì Dân chưa từng nghỉ ngày chủ nhật. Một huyện có hơn triệu dân gồm công nhân, nông dân, thương lái, học sinh... nguyên việc ăn uống ỉa đái đã rối như canh hẹ. Thêm vào đó, từ trung ương đến tỉnh lý, rồi lại tới thành phố, mỗi ngày gửi xuống hơn trăm công văn, tất cả đều phải qua tay ông xử lý. Công nhân đi làm tám tiếng một ngày, còn ông chắc phải 14-15 tiếng, lại còn họp đêm liên miên nữa chứ. Còn nữa, từ tỉnh lý đến thành phố, ngày nào cũng có đoàn công tác xuống kiểm tra với cả trăm ban ngành. Hàng ngày huyện phải tiếp đãi ít nhất 8 đoàn kiểm tra cấp trên tại nhà hàng. Bữa trưa bữa tối, Xử Vì Dân phải tiếp tổng cộng hơn 16 lượt khách. Đều là các bộ ngành chức năng, chẳng dám đắc tội ngành nào. Dạ dày của ông ta cũng vì uống rượu mà coi như hỏng. Ngày thường Xử Vì Dân hay chỉ vào dạ dày than vãn với cấp dưới: “Chủ tịch huyện không phải việc dành cho người phàm làm đâu.”

Nhưng leo lên được cái chức Chủ tịch của một huyện, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Một huyện nếu tính số người nhăm nhe cái ghế ấy chắc phải có hơn triệu; dù là con ông cháu cha, cũng chưa chắc được ngồi vào. Quan trọng hơn cả, việc tham gia chính sự chính là một cái mê hồn trận. Lên được Trưởng thôn, lại muốn làm Chủ tịch huyện; lên được Chủ tịch huyện, lại muốn leo lên Chủ tịch xã rồi Chủ tịch tỉnh. Mọi chuyện chẳng trách được ai khác, trách mình trước đã. Xử Vì Dân hiểu rõ những đạo lý ấy, nên hàng ngày

làm việc có oán trách nhưng không hối hận. Vấn đề dạ dày dạ mỏng, tự tìm cách xử lý vậy. Trưa uống, tối uống, còn chưa ra được buổi sáng không phải uống, lúc này ông ta sẽ chỉ húp cháo. Cho thêm vào cháo một ít bí đỏ và khoai lang, hạn chế ăn ngũ cốc, cũng tốt cho dạ dày. Đôi khi như tối hôm trước họp về muộn, sáng hôm sau ngủ quá giấc, lại vội ra ngoài, đành ăn cháo trên xe.

Lần này Tuyết Liên đi gặp Chủ tịch huyện, rút kinh nghiệm lần gặp Chánh án Tuần Chính Nghĩa, không tới tìm vào buổi trưa và tối nữa, mà đổi sang sáng sớm. Trưa và tối người ta dễ uống say, sáng sớm, đầu óc họ tỉnh táo. Sáng hôm ấy, Tuyết Liên bèn đến gặp mặt Chủ tịch huyện tại cổng ủy ban huyện.

Sáng nay Xử Vì Dân đi tham dự lễ cắt băng khánh thành một nhà hàng trong huyện. Nhà hàng này tên là “Bồng Lai Tiên Cảnh”. Tiếng là cội Bồng Lai, chứ cách nhân gian chẳng xa, khoảng 20 dặm về phía Tây Nam huyện có một cánh rừng, nhà hàng mở ở đó, thỉnh thoảng có vài con chim bay tới, chủ nhà hàng lại trồng thêm mấy chậu mai, liền kêu là “Bồng Lai Tiên Cảnh”... Hùng vĩ hơn “Bồng Lai Tiên Cảnh”, chính là khu phía sau nhà hàng, một khu Spa cao cấp với đầy đủ các kiểu dịch vụ massage sauna. Nghe nói ngành nghề phụ trợ hình như có dính dáng tới “mại dâm”. Đáng ra Chủ tịch huyện không nên tham dự lễ cắt băng khánh thành, nhưng người mở cái “Bồng Lai Tiên Cảnh” này là cậu ruột của một vị lãnh đạo trên tỉnh. Ông ta thuê một mảnh đất ở đấy, mà nó lại thuộc huyện của Xử Vì Dân, cho nên “thổ địa” ắt phải tham dự, hưởng hồ, sau khi nhà hàng khai trương, còn nộp thuế cho huyện. Vì vậy, đây cũng được coi là một phần công việc của Chủ tịch huyện.

Ngày khai trương được chọn vào chủ nhật vì muốn có đông người tới. Tối qua tan họp về muộn, nên sáng nay Chủ tịch huyện ngủ quá giấc, lại phải ngồi ăn cháo trên xe. Lễ cắt băng khánh thành lúc 9 giờ, lúc ra cửa đã 8 giờ 30, nên ông ta có hơi sốt ruột. Vừa ra khỏi ủy ban, lại bị người ta chặn đầu, ông ta càng sốt ruột hơn. Người bực mình hơn cả Xử Vì Dân là tay tài xế của ông. Gã ta bực không phải vì làm lỡ việc cắt băng của Chủ tịch, hay đầu ông ta chúi vào ghế phía trước hay do cháo đổ bắn hết lên người, mà do một con mụ đột nhiên lao tới quỳ xuống trước đầu xe, phải phanh gấp,

khiến gã sợ toát mồ hôi. Gã thò đầu qua cửa xe, chửi phũ đầu: “Muốn chết hả?”

Xử Vì Dân vẫn điềm đạm hơn lái xe của mình nhiều. Chuyện kiểu này đâu phải lần đầu gặp. Vả lại, đây cũng là một phần công việc của Chủ tịch huyện mà. Ông ta liền cản lái xe, đẩy cửa bước xuống, gạt đồng cháo trên người trước, rồi tiến tới đỡ người phụ nữ trước đầu xe dậy: “Đứng lên nào, có gì đứng dậy rồi nói.”

Tuyết Liên đứng dậy. Xử Vì Dân hỏi: “Cô tìm ai?”

Tuyết Liên: “Tôi tìm Chủ tịch huyện.”

Xử Vì Dân liền biết ngay nhà người phụ nữ này không có tivi, không xem được tin tức của huyện mình trên truyền hình nên đứng đối diện với ông mà không biết, bèn hỏi: “Tìm Chủ tịch huyện làm gì?”

Tuyết Liên khẽ giọng chữ “Oan” trên đầu nói “Thưa kiện ạ!”

Xử Vì Dân: “Kiện ai?”

Tuyết Liên: “Không phải chỉ một vụ.”

Xử Vì Dân cười tủm: “Tổng cộng có mấy vụ?”

Tuyết Liên: “Vụ thứ nhất, kiện Chánh án Tuân Chính Nghĩa; vụ thứ hai, kiện Ủy viên chuyên trách tòa án Hiểu Hiến Pháp; vụ thứ ba, kiện Thẩm phán tòa án Vương Công Đạo; vụ thứ tư, kiện chồng tôi Tần Ngọc Hà; vụ thứ năm, kiện chính tôi nữa.”

Xử Vì Dân nghe xong, hoa mày chóng mặt. Không phải vì việc kiện một lúc một loạt người, mà do đoạn sau còn có câu “chính tôi nữa.” Đâu có ai tự mình đi kiện mình? Ông ta phán đoán, vụ này chắc không đơn giản, dăm ba phút không thể rõ đầu cua tai nheo được, nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 40, bèn nói: “Cô tới tìm Chủ tịch huyện hả? Vậy tôi đi gọi cho cô.”

Đoạn quay người chạy vào trong cổng Ủy ban. Ông chạy một phần vì muốn thoát thân để đi tham dự lễ cất bằng khánh thành “Bồng Lai Tiên Cảnh”, một phần vì cả người dính đầy cháo, sao chường mặt đi tham gia cất bằng được, phải về phòng làm việc thay bộ đồ mới. Tuyết Liên tiến tới giữ chặt ông ta lại: “Bác đừng chạy, tôi thấy bác chính là Chủ tịch huyện.”

Xử Vì Dân giữ vết chấu trên người hỏi: “Sao cô lại thấy tôi giống Chủ tịch huyện?”

Tuyết Liên: “Tôi nghe ngóng được biển số xe của Chủ tịch huyện. Bác lại ngồi trên xe, vậy bác chính là Chủ tịch huyện.”

Xử Vì Dân: Đúng là xe của Chủ tịch huyện, nhưng người ngồi chưa chắc nhé. Tôi là thư ký của ông ấy. Vụ án của cô lớn vậy, tôi không quyết được, tôi đi gọi Chủ tịch cho cô.”

Tuyết Liên đành buông tay. Xử Vì Dân xăm xăm bước về phòng làm việc, vừa thay quần áo, vừa sai người gọi điện cho trưởng phòng Tiếp dân huyện, lệnh cho ông ta đến cổng Ủy ban huyện, xử lý vụ người đến kiện cáo. Thay đồ xong, ông lên một chiếc xe khác, đi theo lối cửa sau của Ủy ban, tới tham gia lễ cắt băng khánh thành.

Cả ngày không có gì đáng nói. Đến tối, Xử Vì Dân lại đến nhà khách của huyện để tiếp các đoàn khách của tỉnh và thành phố tới ăn cơm. Xe đến cửa nhà khách, trưởng phòng Tiếp dân huyện họ Lữ đang đứng trên bậc. Xử Vì Dân vốn đã quên bém vạ người phụ nữ đến kiện ban sáng. Thấy ông ta xuống xe, lão Lữ hớn hờ ra đón: “Chủ tịch, anh phải ủng hộ công việc của em đấy.”

Xử Vì Dân: “Ý chú là sao?”

Lão Lữ: “Lát nữa trưởng phòng Tiếp dân của thành phố tới, em bố trí ở phòng VIP 888, anh đợi lát rồi qua chào hỏi người ta giúp em nhé.”

Xử Vì Dân ngó ra: “Có nghe nói lão Trương sẽ tới đâu.”

Lão Lữ: “Gần đến mới gọi điện thoại. Bình thường em không dám làm phiền anh, nhưng đang thời điểm then chốt, cuộc bình bầu tiếp dân trong thành phố lần thứ nhất sắp bắt đầu rồi.”

Xử Vì Dân giơ tay chỉ: “Cậu đứng ở tốp thứ 9 đấy.”

Lão Lữ: “Uống mấy chén thôi. Anh vào uống dăm ba chén, huyện mình sẽ có khả năng sẽ lọt vào tốp 3.”

Đoạn nói tiếp: “Chuyện này can hệ đến quốc thái dân an đấy. Việc giữ ổn định huyện mà xảy ra chuyện, cái mũ trưởng phòng Tiếp dân của em chẳng phải bị lột à?”

Xử Vì Dân: “Lát nữa tôi ghé qua một lát là được. Cậu định lôi mũ quan ra dọa tôi à?”

Lão Lữ bật cười. Xử Vì Dân bỗng nhớ ra người phụ nữ đến kiện trước cổng Ủy ban huyện hồi sáng, liền hỏi: “Đúng rồi, cái người phụ nữ chặn xe thưa kiện sáng nay sao rồi?”

Lão Lữ xua xua tay: “Một mụ điên, bị em đuổi đi rồi.

Xử Vì Dân ngẩn ra: “Liều chết lao ra chặn xe, viết cái chữ ‘Oan’ to như thế, sao lại nói người ta là mụ điên?”

Lão Lữ: “Chữ ‘Oan’ đúng là chẳng bé, nhưng chuyện to bằng hạt vừng.”

Xử Vì Dân: “Chuyện gì?”

Lão Lữ: “Năm ngoái ly hôn, giờ lại hối hận, kiên quyết nói vụ ly hôn năm ngoái là giả.”

Xử Vì Dân: “Chút chuyện cỏn con, thế mà sao đòi kiện lắm người thế? Người cô ta kiện toàn trong tòa án đấy, có phải cô ta tìm tới tòa án, mà họ không chịu xử không?”

Lão Lữ: “Em đã hỏi phía tòa án, không phải không xử, mà chính vì xử rồi, cô ta mới đâm đơn kiện tòa án. Cô ta nói ly hôn là giả, tòa đã cho điều tra, té ra vụ ly hôn là thật, chẳng lẽ vì cô ta kiện, mà tòa án lại phạm luật xử cho cô ta thành giả ư?”

Xử Vì Dân đến buồn thay cho Tuyết Liên: “Rốt cuộc là tại sao mà ly hôn xong lại hối hận chứ?”

Lão Lữ: “Mà dù có hối hận, lẽ ra cũng phải tìm chồng cũ mà gây sự, sao lại tìm tới Ủy ban? Có phải Ủy ban ly hôn với cô ta đâu.”

Xử Vì Dân cười hình hích: “Người ta đi kiện đã tức anh ách rồi, cậu còn nói xỉa xối kiểu ấy.”

Lúc này phó Sở Thủy lợi do phó Chủ tịch huyện tiếp đang tới trước cửa nhà khách. Xử Vì Dân bỏ mặc lão Lữ, vội tươi cười tiến tới đón, bắt tay với phó Sở. Hai người cười nói hỉ hả rồi cùng nhau đi vào nhà hàng.

9

Lý Tuyết Liên đầu đội chữ “Oan”, ngồi biểu tình trước cổng Ủy ban thành phố ba ngày Chủ tịch thành phố Thái Phú Bang mới biết tin. Cô ngồi chình ình ở đó tận ba ngày mà ông ta không phát hiện ra. Ông ta đi Bắc Kinh công tác, đến khi trở về mới phát hiện ra chuyện ấy. Xung quanh ngợp người vây nhìn. Nhân viên của ủy ban đến làm, phải đẩy xe lách qua đám người này. Phú Bang thấy vậy nổi trận lôi đình. Ông ta nổi giận không phải vì Tuyết Liên ngồi biểu tình ở đó, mà giận cấp phó của ông, phó Thường vụ thành phố Tập Thành Tín. Ông đi Bắc Kinh công tác, Thành Tín có đi đâu, nhưng lại để chuyện này kéo dài ba ngày nay, không tự xử lý, mà ngồi đợi Phú Bang về giải quyết. Cơ mà người trong ủy ban thành phố ai mà chẳng biết giữa hai người vốn có mâu thuẫn. Nhắc đến mâu thuẫn, Phú Bang lại đầy nỗi khổ tâm, bởi mâu thuẫn đó không phải do ông tạo ra, mà do lịch sử hình thành nên.

Mười năm trước, cả hai đều là Bí thư huyện ủy, khi ấy quan hệ hai người còn thân thiết lắm, thường xuyên sang thăm huyện nhau rồi uống rượu. Sau này, họ cùng được đề bạt lên phó Chủ tịch thành phố, kể ra xếp họ theo thứ tự số nét chữ Hán, Thành Tín còn đứng trước Phú Bang. Sau đó họ thay nhau thăng tiến, một người làm Trưởng ban Tuyên huấn thành phố, một người làm Trưởng ban tổ chức; tiếp đến, Phú Bang vượt mặt Thành Tín, lên làm phó Bí thư thành ủy, Thành Tín làm phó Chủ tịch thường vụ; cuối cùng, Phú Bang trở thành Chủ tịch thành phố, Thành Tín giậm chân tại chỗ, trở thành cấp phó của Phú Bang. Hai người ở vạch cạu trên tôi dưới rất sát sao hoặc giả, cạu lên rồi, tôi không thể lên được. Từ chỗ không có chuyện không phục nhau, lại cũng thành ra không phục nhau; không gây thù oán, cũng thành gây thù oán; không phải đối đầu, cũng thành ra đối đầu. Tất nhiên, họ không đại gì đấu đá lộ liễu. Trong cuộc họp, hai người vẫn khá khách sáo; nhưng sau lưng, Thành Tín thường xuyên nghĩ cách chơi xấu Phú Bang. Một người

ngồi biểu tình ở trước cửa ủy ban thành phố ba ngày, ông ta vẫn không chịu ra xử lý, đợi Phú Bang quay về giải quyết chỉ là một trong vô vàn những miếng đòn của Tập Thành Tín.

Phú Bang giận Thành Tín không phải do lão ta chơi trò bẩn, mà là trách lão ta ngu dốt, có lớn mà chẳng có khôn. Việc thăng cấp của hai người, đâu phải do Phú Bang tự quyết định, mà từ tình quyết xuống ấy chứ. Giả như lão ta muốn làm Chủ tịch thành phố, cách thông minh nhất là ủng hộ công việc của Phú Bang, giúp ông ta sớm thăng cấp, như thế chẳng phải lão ta sẽ điềm nhiên mà ngồi vào ghế Chủ tịch sao? Giờ cứ đấu đá, choảng nhau chan chát, việc của thành phố cứ rối tinh rối mù, Phú Bang chôn chân làm Chủ tịch thành phố, còn lão ta cũng mãi chỉ là phó Chủ tịch thường vụ. Thế nào gọi là hủ bại? Hủ bại không chỉ là phạm pháp, tham ô nhận hối lộ, chơi gái... Cái hủ bại lớn nhất là đứng ở vị trí đó mà không làm tròn trách nhiệm của vị trí đó. Hủ bại hơn cả chính là giống loại người như Thành Tín, thân ở vị trí đó mà mưu đồ tạo phản. Rõ ràng Thành Tín đang tạo phản, mà Phú Bang vẫn không làm gì được lão ta. Điều càng khiến Phú Bang bức hơn là Thành Tín lại giờ trò không đúng lúc. Hiện nay, thành phố đang xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện”. Mà cả nước chỉ có mấy chục thành phố được cái danh hiệu ấy. Sau khi trở thành một “Đô thị văn minh thân thiện”, diện mạo của thành phố sẽ được cải thiện đáng kể, việc muốn kêu gọi đầu tư vào cơ sở vật chất hạ tầng hay văn hóa giáo dục sẽ thuyết phục hơn hay việc đàm phán ngoại thương, chiêu thương cũng có nhiều lợi thế.

Vì sự nghiệp “xây dựng” ấy mà Phú Bang bỏ ra một năm tâm huyết, tu sửa và quy hoạch lại công viên, đường phố, cống ngầm, trường học, chợ đầu mối và mấy khu tập thể của thành phố. Những nhà cao tầng sát mặt đường đều được sơn sửa lại mới tinh. Chuẩn bị cả năm nhưng chỉ đợi một ngày. Ba ngày nữa, tổ lãnh đạo phụ trách xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện” của trung ương và tỉnh lỵ sẽ tới kiểm tra. Vì ngày này, một tháng trước đây, Phú Bang ra chiến dịch bắt cán bộ nhân dân toàn thành phố ra đường đập ruồi. Với các cán bộ cơ quan, hàng ngày, mỗi người phải nộp mười con ruồi và thành quả này liên quan tới kỳ sát hạch cuối năm. Nửa tháng

sau, những cán bộ lợi là việc bắt ruồi và không hoàn thành chỉ tiêu mười con một ngày đều oán.

Thế nhưng mặc tiếng oán thán khắp nơi, đúng là cả thành phố không còn vo ve một con ruồi nào nữa. Phú Bang biết đâu đâu cũng bắt bình, nhưng càng uốn nắn càng quá đà. Đập ruồi xong, ông ta lại bắt học sinh tiểu học ca hát, cụ già nhảy múa. Lần này tới Bắc Kinh, chính là báo cáo thành quả xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện” của thành phố. Bây giờ quay về để chuẩn bị tiếp đón tổ lãnh đạo đến kiểm tra. Nào ngờ vừa về tới thành phố, đã có người ngồi biểu tình trước cửa Ủy ban, lại còn ngồi đó những ba ngày rồi mà chẳng ma nào ra xử lý. Nói câu khó nghe, ruồi trong thành phố đã bị tiêu diệt cả, thế mà trước cửa Ủy ban lại có một con nhặng to tướng bậu tới. Đây chẳng phải cố ý bôi giơ trát trấu vào hoạt động xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện” sao? Vừa vào phòng làm việc, Phú Bang liền gọi ngay thư ký trưởng đến, hằm hằm chỉ ra cổng Ủy ban ngoài cửa sổ, hỏi: “Thế này là thế nào?”

Thư ký trưởng người gầy như que củi, mặt tái sạm vì hút thuốc, lí nha lí nhí đáp: “Là người đến thưa kiện ạ!”

Phú Bang: “Ai chẳng biết là người tới thưa kiện. Nghe nói ngồi đấy ba ngày rồi. Sao không ai xử lý?”

Thư ký trưởng: “Dạ xử rồi, nhưng không nghe.”

Phú Bang: “Mấy hôm nay Tập Thành Tín không đi làm sao? Ông ta không nhìn thấy à?”

Thư ký trưởng không dám gây chia rẽ giữa hai vị lãnh đạo, vội nói: “Phó Chủ tịch có quan tâm, còn đích thân hỏi chuyện cô ta, nhưng cô ta vẫn không chịu. Người ta là đàn bà con gái, dân chúng lại xúm xít vây quanh. Em không dám điều động cảnh sát, làm thế càng gây ảnh hưởng không tốt.”

Phú Bang bình tĩnh hơn một chút, nhưng mặt vẫn tỏ vẻ bất bình: “Chuyện to tát đến đâu cơ chứ, bị sa thải, giết người hay phóng hỏa?”

Thư ký trưởng: “Không giết người, cũng chẳng phóng hỏa, không có gì to tát đâu ạ! Người phụ nữ này đã ly hôn, giờ lại hối hận. Em nghĩ chắc là muốn xin ít tiền bồi thường. Chính vì chuyện vặt vãnh

như thế nên mới không biết phải xử ra sao. Giả như phóng hỏa giết người thì đã dễ.”

Phú Bang: “Ở huyện nào? Huyện đó không quản lý à?”

Thư ký trưởng: “Huyện cũng quản rồi, nhưng không quản nổi. Người phụ nữ này giờ đâu có kiện một người, kiện nhiều lắm.”

Phú Bang: “Kiện những ai?”

Thư ký trưởng: “Vì huyện không quản được, cô ta cho rằng họ bỏ mặc, nên muốn kiện chủ tịch huyện, Chánh án, Ủy viên chuyên trách, cả Thẩm phán của tòa án, lại thêm chồng cô ta. Còn ai nữa nhỉ? Nhất thời em cũng không nhớ rõ.”

Phú Bang cười tùm: “Cô này cũng gan to gồm nhỉ, chuyện như cái móng tay, mà gây sự đến tận đây.”

Thư ký trưởng vội gật đầu nói: “Vâng, đúng là cứng đầu.”

Rồi lại hỏi: “Chủ tịch, anh xem hướng giải quyết thế nào ạ?”

Phú Bang lại nổi giận: “Cậu thấy chưa, các cậu nói từng tầng từng cấp xử lý hết rồi. Cuối cùng vẫn đổ hết lên đầu tôi? Lại phải để cho ‘tôi xem’ sao? Ba ngày nữa, tổ lãnh đạo hoạt động xây dựng ‘Đô thị văn minh thân thiện’ tới thành phố kiểm tra, còn làm sao được nữa? Mau đuổi cô ta đi, có chuyện gì, một tuần sau nữa rồi nói.”

Lúc Phú Bang nói câu này là buổi sáng. Buổi sáng, Tuyết Liên vẫn đang ngồi lù lù trước cửa Ủy ban thành phố, đầu vẫn đội chữ “Oan”; đến chiều vẫn gan lì ngồi đó, chẳng ai quản; đến tối, người vây xem tản đi, còn lại một mình cô. Tuyết Liên móc từ trong túi ra một cái màn thầu, đang định dứt vào miệng, bỗng có mấy tên cảnh sát mặc thường phục ở đâu xông tới, chẳng nói chẳng rằng, khiêng cô đi. Phú Bang chỉ nói đem Tuyết Liên đi, chứ không nói đem đi đâu; nói xong câu đó thì bận đi làm việc khác. Nhưng chỉ thị của ông ta khi truyền xuống các tầng các cấp, từ Ủy ban đến Sở Công an thành phố, xuống đến công an quận, rồi lại đến đồn công an đường Đông Đại đại lộ trung tâm thành phố sớm đã bị biến dạng, thành: Chủ tịch thành phố nổi giận, ra lệnh bắt giam người phụ nữ này lại. Mấy tên cảnh sát đó chẳng nói câu nào, lẳng lặng khiêng Tuyết Liên đi, vin vào tội “Gây mất trật tự an ninh xã hội”, nhốt cô vào trại tạm giam.

10

Ba ngày sau, hoạt động xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện” của thành phố được công nhận đạt tiêu chuẩn. Thành phố đã trở thành “Đô thị văn minh thân thiện”. Bảy ngày sau, Lý Tuyết Liên được thả ra từ trại tạm giam. Việc xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện” và vụ kiện cáo của Tuyết Liên vốn chẳng liên quan gì với nhau, nhưng chính bởi việc xây dựng này mà cô mới bị nhốt vào trại, thành ra lại có liên quan. Tuy vậy khi Tuyết Liên được thả ra, cô không hề truy cứu gì cả. Người người trong thành phố đều biết, bắt giam Tuyết Liên là lệnh của Chủ tịch thành phố Thái Phú Bang ban xuống. Tất cả đều biết, Tuyết Liên cũng biết. Từ trại tạm giam bước ra, Tuyết Liên lại không hề tới tìm Phú Bang, cũng chẳng chây lì ngồi biểu tình trước cổng Ủy ban thành phố nữa, mà quay về huyện, rồi tiếp tục trở về thị trấn, đi tìm Lão Hồ. Lão Hồ vẫn bán thịt ở chợ, trên bàn vẫn ngập đầy thịt, giá móc cũng lủng lẳng đầy thịt. Tuyết Liên đứng phía xa gọi: “Lão Hồ! Ra đây. Em nói với anh chuyện này.”

Lão Hồ đang cầm cúi cắt thịt, ngẩng đầu lên thấy cô, ngạc nhiên vô cùng. Lão vội buông con dao xuống, lon ton chạy theo Tuyết Liên đến căn nhà bỏ hoang lần trước. Lão Hồ: “Ô. Cưng à! Nghe nói cưng bị tạm giam hả?”

Tuyết Liên cười nhạt: “Giờ chẳng phải được thả rồi à?”

Lão Hồ nhìn Tuyết Liên, cảm thấy có gì đó là lạ: “Trông chẳng giống vừa từ trại tạm giam ra tí nào. Mặt mũi sao đỏ hây hây thế?”

Rồi xấn tới hít lấy hít để: “Người còn thơm nưng nức nữa chứ.”

Tuyết Liên: “Em thích trại tạm giam, trong đó chẳng phải lo lắng gì, ngày ba bữa, còn có người mang cơm đến tận nơi.”

Cô đang nói dối. Bảy ngày ở trại tạm giam khổ sở khổ phải bàn đến. Căn phòng nhỏ tối om, giam đến mười mấy mụ đàn bà, xoay người cũng khó. Một ngày ba bữa, mỗi bữa được một cái bánh hấp,

một đĩa dưa muối, no sao nổi. Còn vụ đi vệ sinh, không phải muốn là được, bắt phải đợi đến giờ giải lao; nhiều bà không nhịn được, liền giải quyết luôn trong phòng. Tuyết Liên cũng từng làm vậy, vì thế mùi trong phòng cũng khỏi phải nói. Điều khiến người ta khó chịu hơn cả chính là bị giam cả ngày trong phòng tối như vậy mà không được nói chuyện.

Ăn không no, ngủi mùi khai thối còn có thể chịu đựng, chứ cấm không cho nói chuyện thì đúng là khiến người ta bức muốn chết. Lúc từ trại tạm giam đi ra, Tuyết Liên liền chạy một mạch tới cánh đồng hít thở một hồi, rồi gào tướng lên với rặng núi xa xa: “Tổ sư nhà mày!”

Sau đó cô tới tắm ở nhà tắm công cộng trên thị trấn. Về đến nhà, cô thay ngay một bộ quần áo mới, bôi một đồng kem lên mặt; xong xuôi lại trát thêm chút phấn hồng, rồi mới tới gặp lão Hồ. Mắt lão Hồ kèm nhèm, nên nhận ra làm sao được. Tuyết Liên nói: “Lão Hồ, anh còn nhớ câu anh nói một tháng trước không?”

Lão Hồ: “Câu gì?”

Tuyết Liên: “Anh nói sẽ giết người giúp em.”

Lão Hồ lấy làm lạ: “Anh có nói thế. Lúc đó cưng còn ngăn anh mà. Cưng bảo chỉ đánh người thôi.”

Tuyết Liên: “Hồi đó không muốn giết, giờ lại muốn.”

Mắt lão Hồ đảo lia lịa: “Nếu là giết người, thì mình phải làm chuyện ấy trước, giết người sau.”

Tuyết Liên: “Được.”

Lão Hồ vui đến mức tay chân líu ríu, lao đến xoa vú của Tuyết Liên: “Lúc nào đây? Hay hôm nay luôn đi.”

Tuyết Liên kìm tay lão Hồ lại: “Biết giết ai không?”

Lão Hồ: “Không phải Tần Ngọc Hà à?”

Tuyết Liên: “Ngoài Tần Ngọc Hà ra, vẫn còn nữa.”

Lão Hồ hoảng hốt: “Còn ai nữa?”

Tuyết Liên lôi từ trong túi áo ra một tờ giấy, trên đó ghi một danh sách:

Chủ tịch thành phố Thái Phú Bang.

Chủ tịch huyện Xứ Vì Dân.

Chánh án Tuân Chính Nghĩa.

Ủy viên chuyên trách tòa án Hiểu Hiến Pháp.

Thẩm phán Vương Công Đạo.

Tên khốn Tần Ngọc Hà.

Lão Hồ nhìn danh sách mặt mày xây xẩm: “Cưng này. Vào trại tạm giam mấy hôm khiến cưng tức đến lằm cẩm rồi hả?”

Tuyết Liên: “Cái lũ ấy, thằng nào cũng đáng ghét.”

Miệng lão Hồ bắt đầu lấp bắp: “Một mình anh phải giết ngàn ấy người á?”

Lại tiếp: “Còn nữa, ngoài Tần Ngọc Hà ra, đứa nào cũng là quan chức, từ sáng đến tối đều có người vây quanh, đâu có tiện ra tay.”

Tuyết Liên: “Giết được bao nhiêu thì giết, em đang bực lằm đây.”

Lão Hồ bắt chợt hoảng sợ, ôm đầu ngồi phệt lên rìa cối xay, gương đôi mắt trắng dã lên nhìn:

“Cưng thấy vụ làm ăn này của anh đáng không? Chơi cưng được một lần, phải giết tận sáu mạng?”

Rồi ôm đầu khổ sở: “Cưng tưởng anh là xã hội đen à?”

Tuyết Liên nhổ toẹt bãi nước bọt xuống đất: “Biết ngay anh lừa tôi mà.”

Nước mắt cô không kìm được, lã chã rơi nhưng vẫn không quên tung chân đá lão Hồ một cái, rồi quày quả bỏ đi.

11

Từ biệt lão Hồ, Tuyết Liên quyết định không giết người nữa. Không những không giết, cũng chẳng thèm đánh. Chẳng những không đánh, ngay cả kiện cũng thôi luôn. Cô đột nhiên tỉnh ngộ, khổ sở vì mấy thứ này thật vô ích. Vốn định giày vò người khác, ai ngờ cuối cùng lại giày vò chính mình. Nhưng lòng cô vẫn thấy không phục, vẫn muốn câu chuyện được rõ ràng. Khắp người trong thiên hạ nói không rõ được, vậy tìm một người có thể nói rõ ràng sai, duy chỉ một người biết cô đúng. Người khắp thiên hạ đều nói vụ ly hôn năm ngoái của Tuyết Liên là thật, duy chỉ một người biết thật giả ra sao, hiểu rõ đầu cua tai nheo câu chuyện thế nào. Và cũng chính người này đã đẩy Tuyết Liên tới bước đường không nói rõ nổi thật giả sự việc, còn bị nhốt vào trại tạm giam bảy ngày. Người này chẳng phải ai khác, chính là Tần Ngọc Hà - chồng cũ của cô. Cô muốn hỏi thẳng mặt Tần Ngọc Hà, rốt cuộc năm ngoái ly hôn là thật hay giả. Giờ mục đích câu hỏi đã không giống như mấy ngày trước; mấy ngày trước bắn khoăn câu ấy là vì muốn kiện cáo, giờ không kiện cáo nữa, cũng chẳng cần sau khi làm rõ trắng đen xong, lại tái hôn rồi ly hôn với anh ta, bắt ly hôn với người vợ hiện tại... giày vò nhau thế đủ rồi, giày vò đến nhà tan cửa nát hết cả... mà chung quy chỉ cần một câu nói. Trên đời chỉ cần có một người thừa nhận cô đúng thôi thì từ đây cô sẽ buông tay gác kiếm, những ám ức phải chịu trong quá khứ cô cũng không nhắc lại nữa. Tuyết Liên không thể chứng minh được chân tướng sự việc cho người khác thấy, đành phải tự lực cánh sinh. Một khi đã kết thúc như vậy là để khép lại quá khứ, và cũng vì hướng tới tương lai. Năm nay Tuyết Liên 29 tuổi, bảo trẻ cũng chẳng phải trẻ, nói già cũng chưa phải già; nhưng trông cô đâu phải khó coi, mắt to, mặt trái xoan, muốn eo có eo, muốn ngực có ngực, nếu không lão Hồ mỗ lợn gặp cô đã không như mèo thấy mỡ. Cô không thể lãng phí tuổi xuân vào những việc vô ích như vậy được, buông bỏ mọi ân oán của quá khứ, bắt đầu tìm

một người chồng mới. Sau khi tìm được chồng mới, cô sẽ đón con gái, sống một cuộc sống mới bình yên.

Vì để khép lại quá khứ, hướng tới tương lai, Tuyết Liên lại một lần nữa đến xưởng phân hóa học Tây Quan, tìm Tần Ngọc Hà. Một tháng trước, cô từng tới đây tìm hấn, khi đó muốn lừa anh ta về thị trấn để giết. Vì mục đích ấy nên cô còn tha lỗi cả đứa con gái mới hơn hai tháng tuổi theo cùng. Nhưng tìm khắp xưởng vẫn không thấy bóng dáng tên khốn kiếp ấy đâu cả, anh ta đã đánh xe chuyển phân hóa học đến Hắc Long Giang, y như thằng em trai Lý Anh Dũng của Tuyết Liên không giúp cô giết người, mà trốn qua Sơn Đông. Anh ta cũng đã trốn. Cũng may lần đó Tần Ngọc Hà chuồn, chứ không cô đã tìm mọi cách giết hấn. Giả sử lúc ấy anh ta bị giết thật thì bây giờ Tuyết Liên sẽ ở đâu nhỉ? Không chừng đang trong tù, đợi ngày ăn đạn cũng nên, chứ làm gì còn có ngày hôm nay đến tìm Tần Ngọc Hà lần thứ hai. Lần trước tìm khắp xưởng mà không tìm được Ngọc Hà, lần này Tuyết Liên còn chưa bước vào trong xưởng đã thấy mặt hấn ta rồi. Hấn ta đang ngồi trong quán cơm trước cổng xưởng, ung dung uống bia, bên cạnh còn có năm, sáu thằng đàn ông nữa. Tuyết Liên nhận ra một người để râu quai nón trong số đó là lão Trương, cũng làm lái xe ở xưởng phân. Bọn họ vừa uống bia, vừa nói cười phớt lờ. Bên trái cổng xưởng là nhà vệ sinh thu phí, bên phải là quán cơm này. Nó cách nhà vệ sinh có vài bước chân, nhưng ở phía bên kia cổng, ai đi vệ sinh cứ đi, ai ăn cơm cứ ăn, uống bia cứ việc. Sau lần Tuyết Liên kiện tụng ở tòa án, Công Đạo phán cô thua kiện, Ngọc Hà không còn trốn tránh cô nữa, lại đường đường chính chính sống như trước, hấn ta cũng chẳng cần phải đi Hắc Long Giang chuyển hàng thêm lần nào nữa, mà lại tiếp tục ngồi ở cổng xưởng bù khú rượu bia với bạn bè, tưởng chuyện này đến đây là xong.

Tuyết Liên trông thấy Ngọc Hà cùng một đám người đang uống bia, nhưng bọn họ lại không nhận ra cô đang xăm xăm bước tới. Tuyết Liên bước tới trước một bước, quát to một tiếng: “Tần Ngọc Hà!”

Ngọc Hà quay đầu lại, thấy Tuyết Liên liền há hốc mồm kinh ngạc. Chẳng những chỉ hấn ta kinh ngạc, mà mấy thằng cha bên

cạnh cũng chẳng kém. Nhưng Ngọc Hà nhanh chóng trấn tĩnh lại hỏi:

“Cái gì?”

Tuyết Liên: “Ra đây một lát, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Ngọc Hà nhìn mấy người xung quanh, ngẩn người nghĩ hồi lâu mới nói: “Chuyện gì? Có gì nói luôn ở đây đi.”

Tuyết Liên: “Chuyện này chỉ tôi với anh mới nói được.”

Ngọc Hà không biết Tuyết Liên đến đây có ý đồ gì, nên càng án binh bất động: “Có chuyện gì nói luôn ở đây đi. Chuyện tôi với cô âm ỉ đến mức khắp huyện khắp thành phố đều biết rồi, còn gì phải giấu ai nữa.”

Tuyết Liên nghĩ một hồi, đành nói: “VẬY tôi nói luôn ở đây cũng được!”

Ngọc Hà: “Nói đi.”

Tuyết Liên: “Nếu đã ba mặt một lời, vậy anh nói thật đi. Vụ ly hôn năm ngoái của chúng ta rốt cuộc là thật hay giả?”

Ngọc Hà thấy Tuyết Liên lại nhắc đến chuyện này, không khỏi bực mình. Anh ta không thể ngờ cô hỏi câu ấy chỉ để chấm dứt mọi chuyện. Điều cô muốn đạt được, chỉ là một câu nói của anh ta mà thôi. Ấy vậy ngược lại, anh ta lại cho rằng Tuyết Liên hỏi vậy là vì vẫn muốn xới tung lại chuyện cũ, muốn giày vò anh ta thêm lần nữa. Anh ta nóng gáy trả lời: “Thật hay giả, chẳng phải cô đã đến tòa án kiện tôi rồi sao? Tòa nói thế nào chứ?”

Tuyết Liên: “Tòa xử tôi thua rồi. Nhưng hôm nay tôi mặc kệ tòa án, cũng mặc kệ người khác. Tôi chỉ muốn hỏi anh: Tòa xử vậy đúng hay sai? Vụ ly hôn năm ngoái, rốt cuộc là thật hay giả?”

Ngọc Hà càng cho rằng Tuyết Liên vẫn muốn tiếp tục quấy rối, vẫn muốn giày vò anh ta đến tan cửa nát nhà. Câu hỏi này biết đầu lại là cái bẫy để làm chứng cứ về sau. Trong người cô ta không giấu máy ghi âm đấy chứ? Anh ta bèn hằm hằm mặt nói: “Tôi không dây dưa lằng nhằng với cô. Thật hay giả, tòa đã phán rồi. Cô còn gì muốn nói, cứ ra tòa mà kiện tôi đi.”

Tuyết Liên không nhịn nổi òa khóc: “Tần Ngọc Hà, anh thật vô lương tâm, sao mắt anh mở trừng trừng mà cũng nói láo được thế? Sao anh nói lời mà không giữ lời? Năm ngoái rõ ràng bảo giả ly hôn, vậy mà sao giờ lại lật lọng? Lật lọng cũng được, cứ sao lại còn hợp sức cùng người ta hãm hại tôi. Rõ ràng là giả, sao không bảo giả một câu được chứ?”

Thấy Tuyết Liên khóc, Ngọc Hà càng cáu: “Ai hãm hại cô chứ? Tôi hãm hại cô à? Từ tòa án đến các cấp chính quyền đều hãm hại cô cả à? Tuyết Liên, tôi khuyên cô, đến nước này rồi thì đừng lằng nhằng nữa. Còn lằng nhằng là chuyện nọ sẽ xọ sang chuyện kia đấy. Coi như tôi vu oan cho cô, thế từ Thẩm phán đến Ủy viên chuyên trách tòa án - từ Ủy viên chuyên trách tòa án đến Chánh án - từ Chánh án đến Chủ tịch huyện - rồi đến Chủ tịch thành phố đều đang vu oan cho cô à? Giờ cô không gây sự, chuyện còn nhỏ, chỉ bị tạm giam thôi, nếu tiếp tục gây chuyện nữa, chuyện lớn rồi, nói không chừng còn phải ngồi hẫng trong tù ấy chứ!”

Đoạn nói tiếp: “Giờ cô đang đối đầu với tôi phải không? Cô cũng đối đầu lại với từ Thẩm phán đến Ủy viên chuyên trách, đến Chánh án, đến Chủ tịch huyện, đến cả Chủ tịch thành phố nữa, cô nghĩ đi, liệu cô có kết cục tử tế không?”

Mục đích Tuyết Liên đến tìm Ngọc Hà vốn dĩ không định tiếp tục dây dưa lằng nhằng, chỉ cần một câu nói từ chính miệng anh ta mà thôi. Nhưng chính mấy lời ấy của Ngọc Hà lại châm ngòi cho cơn giận của cô. Anh ta đã không còn là Tần Ngọc Hà khi xưa nữa, giờ đã hoàn toàn thay đổi. Khi anh ta còn ở cùng Tuyết Liên dù chỉ là một tay lái xe hàng, tuy cũng từng giờ trò đều cáng, nhưng vẫn là người biết điều, chuyện gì cũng nhường Tuyết Liên vài phần. Giờ đây chỉ sau một năm, họ đã ở hai đầu chiến tuyến, trở thành thù địch và anh ta đã biến thành một kẻ mặt trơ trán bóng. Nếu không phải mặt trơ trán bóng anh ta hẳn đã không lấy vợ khác; nếu không phải mặt trơ trán bóng hẳn anh ta đã không đem chuyện riêng của hai người nói bô bô trước bàn dân thiên hạ. Tức hơn nữa, trong lúc nói, anh ta còn kéo cả Thẩm phán, Ủy viên chuyên trách, Chánh án, Chủ tịch huyện, Chủ tịch thành phố về phía mình, như thể họ là họ hàng họ hàng hốc nhà mình vậy, khiến Tuyết Liên thành ra thân cô

thế cô. Nhưng sự thật cả tháng vừa rồi chẳng phải vậy sao? Thẩm phán, Ủy viên chuyên trách, Chánh án, Chủ tịch huyện, Chủ tịch thành phố chẳng phải đều đứng về phe anh ta sao? Nhưng điều càng khiến người ta bức hơn nữa là cái thằng cha bố lão Ngọc Hà kia nói xong lại còn dám nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, lắc lắc lon bia, ngửa cổ lên, tu ừng ực mấy ngụm. Tuyết Liên không mang theo con dao nào, nếu có kiểu gì cô cũng lao bổ lên, xiên luôn vào cái cổ đáng ghét ấy ngay tức khắc. Lão Trương - bạn của Ngọc Hà, lúc này đứng dậy khuyên cô: “Tuyết Liên, chuyện này nói một chốc một lát không rõ ràng được, hay là cô cứ về trước đi.”

Tuyết Liên không đi, mà lại khóc ầm lên: “Ngọc Hà, dẫu sao mình cũng từng là vợ chồng, lòng dạ anh sao lại ác độc như thế?”

Rồi lại thút thít: “Chuyện quan tòa tôi mặc kệ, Chủ tịch huyện hay Chủ tịch thành phố tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ muốn hỏi, nhân lúc tôi mang thai, anh đi tàng tịu với con khác, anh có còn lương tâm không hả?”

Ngọc Hà thấy Tuyết Liên nhắc tới chuyện lăng nhăng của mình, then quá hóa khùng. Anh ta lại ngửa cổ lên tu “ừng ực” mấy ngụm bia, rồi lại phun một bãi nước bọt xuống đất: “Chuyện này không phải hỏi tôi, hỏi chính cô ấy.”

Tuyết Liên ngó ra: “Ý gì?”

Ngọc Hà: “Nếu nói tôi lăng nhăng với người khác, thế thì tôi sớm đã bị thiệt ấy.”

Tuyết Liên: “Anh nói thế là ý gì?”

Ngọc Hà: “Lúc cưới tôi, cô còn là gái trinh không? Đêm tân hôn, cô chẳng thừa nhận mình đã từng ngủ với thằng khác.”

Rồi lại bồi thêm một câu: “Cô có phải Lý Tuyết Liên không, sao tôi cảm thấy hình như cô là Phan Kim Liên(3) thế?”

Tuyết Liên như sét đánh ngang tai. Nếu không với tay ra vịn vào tường, chắc cô đã ngã lăn ra đất rồi. Cô không thể nào ngờ được, hần lại có thể nói được ra những lời đó. Trước đây, điều khiến cô cảm thấy khổ tâm nhất là chuyện ly hôn thật giả giữa cô và Ngọc Hà, giờ chẳng hiểu giày vò nhau kiểu gì mà lại thành ra hần ta mĩa mai cô là Phan Kim Liên. Vốn dĩ người cô muốn giày vò là Tần Ngọc

Hà, nào ngờ giờ mũi tên đổi hướng, giày vò chính mình. Hồi còn trẻ, Tuyết Liên có thể được coi là đẹp, nhiều đàn ông muốn cặp kè với cô. Trước khi cô và Ngọc Hà kết hôn, Tuyết Liên cũng từng có mấy mối tình. Trong đó, cô và hai anh chàng đã có quan hệ với nhau. Sau này vì vô vàn lý do mà chuyện không thành, cuối cùng cô lấy Tần Ngọc Hà. Đêm tân hôn, anh ta phát hiện Tuyết Liên không phải gái trinh nữa, liền gắt gao truy hỏi vụ này, cô cũng thành thật kể lại. Mà thời buổi này, gái qua mười tám có mấy ai còn trinh chứ? Lúc đó Ngọc Hà không vui, nhưng chỉ khó chịu vài hôm rồi chuyện cũng qua đi. Ai mà ngờ được anh ta vẫn giữ chuyện này trong bụng, tám năm sau lại lôi chuyện cũ ra nhắc lại. Cũng chẳng phải nhắc lại chuyện cũ, mà là rêu ông nọ cấm cấm bà kia. Rành rành Phan Kim Liên gian dâm với Tây Môn Khánh sau khi kết hôn cùng Võ Đại Lang, còn Lý Tuyết Liên có quan hệ với người ta trước khi kết hôn, lúc đó còn chưa quen biết Tần Ngọc Hà. Huống hồ, Tuyết Liên đâu có giống kiểu Phan Kim Liên, cùng gian phu mưu hại chồng mình, mà là Ngọc Hà cưới vợ khác hãm hại cô ấy chứ!

Tuyết Liên cũng biết, Ngọc Hà nói câu ấy cũng bởi nhất thời kích động, chứ không phải vì muốn chụp mũ cô, mà để thoát khỏi sự khó xử và phần nộ của bản thân hoặc để thoát khỏi sự quấy rầy của Tuyết Liên. Chính vì vậy, Tuyết Liên bỗng cảm thấy chuyện to hản. Lúc Ngọc Hà nói câu đó, đâu phải chỉ có hai người họ, mà xung quanh còn cả một đồng người đang uống bia. Tục ngữ phán chẳng bao giờ sai: *Đẹp tốt chẳng thoát ra ngoài, xấu xa đồn ra ngàn dặm*. Sáng mai kiểu gì chuyện Lý Tuyết Liên là Phan Kim Liên sẽ lan truyền khắp huyện, ngày kia lan khắp thành phố. Vì kiện cáo, Tuyết Liên đã thành người nổi tiếng. Vụ Phan Kim Liên này còn thú vị hơn chuyện ly hôn thật giả kia nhiều. Chuyện ly hôn thật hay giả lúc này đây đã chẳng còn quan trọng nữa, mà quan trọng hơn cả, nếu Lý Tuyết Liên biến thành Phan Kim Liên, thì việc cô và Ngọc Hà ly hôn thật cũng có thể thông cảm được. Ai sống được cùng một cô vợ là Phan Kim Liên chứ? Nói cách khác, có cái có Lý Tuyết Liên là Phan Kim Liên, Ngọc Hà làm gì cũng đều đúng cả. Vô hình chung, Tuyết Liên từ nguyên cáo lập tức trở thành bị cáo, câu nói này độc địa vô cùng ở chỗ đó. Lúc Tuyết Liên tới, vốn dĩ muốn khép lại quá khứ mở

ra tương lai mới, bắt đầu đi tìm một người chồng mới, nhưng giờ đây trên đầu cô lại đội thêm cái mũ Phan Kim Liên, có muốn hướng tới tương lai cũng không thể được. Trên đời còn có ai bằng lòng lấy một dâm phụ Phan Kim Liên chứ? Trông thấy Tuyết Liên bàng hoàng đứng đó, phải vịn tay vào tường cho khỏi ngã, lão Trương quay ra quở trách Tần Ngọc Hà: “Lão Tần, có vẻ quá đáng rồi đấy. Chuyện nọ lại xọ chuyện kia thế!”

Rồi lại mắng xa xả: “Tục ngữ có câu: Đánh thì tránh mặt người ta, chửi thì cũng tránh bởi ra chuyện buồn.”

Xong xuôi quay qua khuyên Tuyết Liên: “Tuyết Liên, chuyện này càng nói sẽ càng loạn, hay là cô cứ về đi thôi.”

Tuyết Liên xì mạnh mũi, quay người bước đi. Cô bỏ đi chẳng phải vì nghe lời khuyên của lão Trương, mà trong đầu cô vừa nảy ra một ý tưởng mới. Nếu đã không thể hướng tới tương lai, đành phải vướng với quá khứ tiếp vậy. Ngày trước vướng vít quá khứ là để chứng minh tính thật giả của vụ ly hôn, giờ còn để chứng minh mình không phải dâm phụ Phan Kim Liên tai tiếng khắp thiên hạ nữa. Trước nói chuyện này đơn thuần vì trừng phạt Ngọc Hà, giờ còn vì chứng minh sự trong sạch của Tuyết Liên. Sự phức tạp của vấn đề ở chỗ, việc Lý Tuyết Liên có phải Phan Kim Liên hay không lại phụ thuộc vào tính thật giả của vụ ly hôn giữa cô với Ngọc Hà. Hay muốn chứng minh Lý Tuyết Liên không phải Phan Kim Liên, cần quay lại nói rõ ràng tính thật giả của vụ ly hôn trước. Hai chuyện vốn dĩ chẳng liên quan, giờ Tần Ngọc Hà khơi khơi nói vậy, đâm ra chúng xoắn xuýt, lồng vào nhau. Câu nói của lão Trương Đánh thì tránh mặt người ta, chửi thì cũng tránh bởi ra chuyện buồn, cũng đã đả kích Tuyết Liên ghê gớm, điều đó chứng tỏ mọi người đều coi lời của Ngọc Hà là thật và coi cô là Phan Kim Liên. Vốn dĩ cô không định gây sự nữa và cũng chẳng định giày vò ai thêm. Giờ đây, cô lại muốn giày vò lại từ đầu. Nhưng biết bắt đầu từ đâu bây giờ? Nơi nào cần dần vật cô đều đã tìm đến, từ thị trấn lên đến huyện, từ huyện lại lên đến thành phố. Nơi nào có thể kiện cáo, cô đã kiện sạch, đắc tội cũng đắc tội hết rồi. Trước kia kiện vô ích, giờ mà giờ thói kiện lại từ đầu chắc cũng chẳng có tác dụng, biết đâu lại còn bị tổng giam cũng nên. Đột nhiên Tuyết Liên hạ quyết tâm phải rời khỏi

vùng đất này, kiện thẳng tới Bắc Kinh. Chuyện này mà không rõ trắng đen Tuyết Liên khó lòng sống tiếp. Mảnh đất này toàn kẻ lú lẫn, Bắc Kinh là thủ đô, thế nào chẳng có người hiểu chuyện? Từ Thẩm phán đến Ủy viên chuyên trách, từ Chánh án đến Chủ tịch huyện, rồi đến Chủ tịch thành phố của cái vùng này đều nghĩ giả là thật, ở Bắc Kinh kiểu gì chẳng có người coi thật là thật? Hoặc có người coi giả là giả chứ? Thật giả chẳng quan trọng, quan trọng, tôi là Lý Tuyết Liên, không phải Phan Kim Liên. Hoặc, tôi không phải Lý Tuyết Liên, tôi là Đẩu Nga(4).

12

Lý Tuyết Liên đi Bắc Kinh không đúng lúc. Cô không hiểu Bắc Kinh, Bắc Kinh cũng chẳng hiểu cô. Cô đi kiện đúng lúc đang diễn ra cuộc họp Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc tại Bắc Kinh. Hai việc này vốn chẳng có chút liên quan, nhưng vì thời gian trùng khớp, thành ra lại ngoắc vào với nhau. Trong thời gian diễn ra cuộc họp, nghiêm cấm các thành phần tạp nham bén mảng tới Bắc Kinh. Nhưng thế nào gọi là thành phần tạp nham? Điều đó không có quy định rõ ràng. Hễ ai gây rắc rối tới cuộc họp đều liệt vào hạng người tạp nham cả. Những thành phần bình thường nhặt rác, ăn xin, trộm cắp, cắt tóc, mại dâm, cả người đi kiện cáo... ở Bắc Kinh, chỉ trong một đêm đều biến mất.

Tuyết Liên ngồi xe khách đường dài tới Bắc Kinh. Vốn dĩ cô định đi tàu hỏa, nhưng vé tàu đắt hơn những 15 đồng nên đành đi xe khách. Lắc la lắc lư, ngồi nguyên một ngày cộng nửa đêm, xe khách mới tới trạm thu phí khu giáp ranh giữa Hà Bắc và Bắc Kinh. Lúc này, Tuyết Liên mới biết Bắc Kinh đang họp Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc. Mười mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu tại trạm thu phí, đèn xe lập lòe chớp sáng. Xe nào vào Bắc Kinh cũng phải kiểm tra: xe khách đường dài cỡ lớn, xe chở hàng, xe mười sáu chỗ và xe con bốn chỗ đều đậu kín bên đường. Xe khách Tuyết Liên đang ngồi cũng bị chặn lại, vì quá nhiều xe nên cứ xếp hàng ở đấy chờ. Mòn mỗi hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng có hai tay cảnh sát đến kiểm tra xe Tuyết Liên đang đi. Cảnh sát lần lượt kiểm tra chứng minh thư, hành lý, truy hỏi lý do và giấy tờ chứng minh muốn đi Bắc Kinh của hành khách. Lý do tới Bắc Kinh cũng đủ thể loại: người đi công tác, người đến làm ăn, người lại tới nhờ vả họ hàng, người lại đi khám bệnh, còn có một người đi tìm con bị mất tích... Sau một hồi truy hỏi, có người qua được ải, có người bị đuổi xuống xe. Những người bị đuổi xuống vẫn âm thầm lặng lẽ. Tuyết Liên quan sát hồi lâu vẫn không hiểu rõ tiêu chuẩn cảnh sát cho đi và đuổi xuống...

Cuối cùng cũng đến lượt Tuyết Liên. Họ xem chứng minh thư trước rồi hỏi: “Đến Bắc Kinh làm gì?”

Tuyết Liên biết mình không thể trả lời là đi công tác hay đi buôn bán làm ăn, cũng chẳng thể bịa rằng đến Bắc Kinh để tìm con được, nhìn bộ dạng cô nào có giống những kiểu người ấy chứ. Càng không thể trả lời nguyên nhân thật sự đến Bắc Kinh để kiện cáo, cô bèn nói theo hành khách vừa lúc nấy: “Khám bệnh.”

Vừa trả lời, cô vừa dựa đầu vào cửa sổ, ra vẻ phờ phạc lắm. Cảnh sát nhìn cô chằm chằm hỏi: “Khám bệnh gì?”

Tuyết Liên: “Sa dạ con.”

Cơ mặt tay cảnh sát thoáng giật nhẹ, hỏi tiếp:

“Đến bệnh viện nào ở Bắc Kinh?”

Tuyết Liên hơi xây xẩm. Cô đã đi Bắc Kinh bao giờ đâu, khám bệnh ở thủ đô lại càng chưa, nào biết ở đây có những bệnh viện gì, chuyên khoa gì kia chứ, cô bèn đáp bừa: “Bệnh viện Bắc Kinh.”

Tuyết Liên trả lời vậy là do cô đoán mà thôi. Tên cảnh sát nhìn Tuyết Liên một lát, rồi truy hỏi tiếp. Cô thở phào một hơi, biết rằng ở đây quả thật có “Bệnh viện Bắc Kinh”. Tên cảnh sát lại hỏi: “Bệnh án của cô đâu?”

Tuyết Liên ngớ ra: “Bệnh án, bệnh án nào?”

Tay cảnh sát có chút mất kiên nhẫn: “Cô đi khám bệnh. Vậy bệnh án lúc trước đâu?”

Tuyết Liên nhanh trí đáp: “Đây là lần tái khám thứ ba của tôi, mọi bệnh án lúc trước, đều để ở bệnh viện Bắc Kinh rồi.”

Cảnh sát nhìn cô hồi lâu, không lảng nhăng chuyện bệnh án nữa, lại hỏi: “Giấy xác nhận của cô đâu?”

Tuyết Liên: “Xác nhận? Xác nhận cái gì?”

Tên cảnh sát mất hết kiên nhẫn: “Sao cái gì cô cũng không biết? Giờ là thời gian họp Đại hội đại biểu nhân dân, hễ ai tới Bắc Kinh đều phải có giấy giới thiệu do Ủy ban cấp huyện trở lên cấp; nếu không, cô nói đi Bắc Kinh khám bệnh, ai xác nhận được cho cô?”

Tuyết Liên ngó người, quả thật cô không biết trong thời gian họp Đại hội đại biểu nhân dân, tới Bắc Kinh phải có thư giới thiệu, lại còn phải của Ủy ban huyện. Dù có biết, cô lên Ủy ban huyện xin giấy, chắc chắn huyện cũng không bao giờ cấp cho cô, bèn đáp: “Tôi không biết đang họp Đại hội đại biểu nhân dân, quên khuấy mất chuyện ấy.”

Cuối cùng tay cảnh sát cũng tóm được đuôi của Tuyết Liên, hắt thở phào một hơi: “Vậy không được. Không có giấy xác nhận, cô không thể vào Bắc Kinh.”

Tuyết Liên: “Thế lỡ việc tôi đi khám bệnh thì sao?”

Cảnh sát: “Đại hội đại biểu nhân dân chỉ họp nửa tháng. Nửa tháng sau, cô quay lại. Giờ thì xuống xe.”

Tuyết Liên ngồi ì ra đấy, không nhúc nhích; “Tôi không xuống.”

Cảnh sát: “Ai cũng xuống, sao cô không chịu xuống chứ?”

Tuyết Liên: “Dạ con của tôi lòi cả ra ngoài rồi, không chậm trễ được.”

Cơ mặt tên cảnh sát lại thoáng giật nhẹ, nhưng vẫn tiếp tục quát: “Hai chuyện liên quan gì nhau chứ, đừng lằng nhằng nữa, cũng chỉ nửa tháng thôi.”

Tuyết Liên đứng dậy: “Muốn tôi xuống xe cũng được, nhưng anh phải chịu trách nhiệm thôi.”

Tay cảnh sát ngẩn ra: “Tôi chịu trách nhiệm gì?”

Tuyết Liên: “Thật ra tôi cũng chẳng muốn tới Bắc Kinh làm gì, có tiêu hết sạch tiền cũng chưa chắc khỏi bệnh. Từ lâu đã chẳng thiết sống rồi. Giờ anh bắt tôi xuống xe, tôi chẳng cần đợi nửa tháng làm gì, tìm một cái cây treo cổ luôn cho rồi.”

Tay cảnh sát nghệt mặt. Tuyết Liên nhìn chăm chăm cái phù hiệu trước ngực anh ta: “Tôi nhớ số hiệu của anh rồi, trong di chúc tôi sẽ viết là bị anh ép.”

Tên cảnh sát càng nghệt mặt ra, mấp máy miệng mãi mà không ngậm lại nổi. Đến lúc định thản lại rồi liền thò đầu qua cửa sổ nhỏ phì một bãi nước bọt, lẩm bẩm: “Mấy mụ này đúng là nhiều sự.”

Rồi lắc đầu: “Điều dân, đúng là toàn lũ điều dân.”

Khẽ chau mày, bỏ qua Tuyết Liên, anh ta đành gục gặc đầu truy hỏi hành khách tiếp theo.

Tuyết Liên nhìn ra bóng tối ngoài cửa sổ thở phào nhẹ nhõm.

13

Lần đầu tiên Tuyết Liên tới Bắc Kinh. Đến nơi, cô có chút quay cuồng chóng mặt. Cô cảm thấy Bắc Kinh thật rộng lớn, lớn hơn rất nhiều so với thôn, thị trấn, huyện và cả thành phố của cô, rộng đến mức không nhìn thấy nổi điểm kết thúc. Hai bên đường là cao ốc nhà lầu; chốc chốc lại thấy cầu vượt cao tốc. Ngoài ra, ở Bắc Kinh, cô còn bị mất phương hướng. Tuyết Liên từng được học trong sách giáo khoa tiểu học rằng Thiên An Môn nằm phía Bắc đường Trường An. Nhưng khi ngồi trên xe buýt đi ngang qua quảng trường, cô lại phát hiện nó nằm ở phía Nam đường Trường An; hì hục chỉnh lại cái la bàn của thôn hồi lâu vẫn không đúng nổi. Xem ra thời gian ở Bắc Kinh, cô phải coi Nam là Bắc, tây là Đông rồi. Nguy hiểm hơn, lý do Tuyết Liên đến Bắc Kinh là vì kiện cáo, nhưng khi tới nơi rồi, cô lại chẳng biết đi đâu để kiện, cần phải kiện với ai, những nơi cần đến kiện nằm ở đâu, người có thể tiếp nhận cáo trạng của cô ở chỗ nào? Cũng may Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đang họp, Tuyết Liên biết chắc nó sẽ được diễn ra tại Đại lễ đường Nhân dân, mà Đại lễ đường Nhân dân chính ở mé Tây của Thiên An Môn. Tất nhiên, theo Tuyết Liên, nó sẽ ở mé Đông. Những người tham gia họp Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc chắc chắn phải là người có chức quyền, mà không phải quyền chức thông thường. Sau khi quyết định ở lại Bắc Kinh, nhân lúc Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đang diễn ra, cô sẽ tới ngồi biểu tình tại quảng trường Thiên An Môn. Ngồi ở đấy biết đâu lại có thể khiến những người có quyền chức đến họp chú ý.

Để ở lại Bắc Kinh, cô cũng cần phải cũng thu xếp cho mình một chỗ ăn ở đi lại. Tuyết Liên bèn tới nhờ vả một người bạn hồi trung học, tên là Triệu Kính Lễ. Năm xưa cậu ta ngồi bàn sau Tuyết Liên, hai người học chung với nhau sáu năm. Đầu Kính Lễ rất to, giữa đỉnh đầu có một vết lõm. Tên cậu ta là Triệu Kính Lễ, nhưng cả lớp chẳng ai gọi thế cả, mà gọi là Lễ đầu to. Dần dà, cậu ta cũng quen

được gọi là Lễ đầu to, có khi bất thành linh gọi Kính Lễ, chính cậu ta cũng ngần tò te vì chẳng biết đang gọi ai. Ba năm cấp hai, hai người chưa từng nói chuyện. Từ đầu năm cấp ba trở đi, Tuyết Liên mới biết Lễ đầu to có tình ý với mình. Lễ đầu to mất mẹ từ nhỏ, bố cậu ta làm thợ may trên thị trấn, một mình ông ấy đập máy may suốt ngày để nuôi lớn cậu và ba đứa em trai, cảnh nhà không hề dư dả. Nhưng từ đầu năm cấp ba, hôm nào Lễ đầu to cũng mang kẹo sữa Thỏ trắng, dấm dúi từ bàn sau truyền lên cho Tuyết Liên, chẳng hiểu cậu ta lấy tiền ở đâu ra nữa. Nhận kẹo sữa được hơn hai năm, vẫn không thấy Đầu to thổ lộ. Đến khi sắp sửa thi tốt nghiệp, một buổi tối đang tự ôn tập, lúc đi vệ sinh trở về, cô thấy cậu ta đang đứng canh trước cửa phòng học. Ngó nghiêng xung quanh không thấy ai, Lễ đầu to nói: “Tuyết Liên, mình muốn nói chuyện này với cậu.”

Tuyết Liên: “Nói đi.”

Lễ đầu to: “Phải tìm một nơi khác.”

Lý Tuyết Liên: “Tìm đi.”

Lễ đầu to đưa Tuyết Liên tới trước sân đập lúa phía sau trường. Xung quanh là màn đêm đen kịt. Tuyết Liên: “Cậu muốn nói gì?”

Lễ đầu to chẳng nói vòng vo, lao lên ôm chầm lấy Tuyết Liên, sau đó đòi hôn cô. Động tác của cậu ta trực tiếp, không có giai đoạn chuyển tiếp khiến Tuyết Liên trở tay không kịp. Do quá bất ngờ, cô vô tình đẩy mạnh, khiến cậu ta bị ngã bổ chửng ra đất. Nếu là người khác, chắc hẳn cậu ta sẽ lồm cồm bò dậy và vẫn lao đến ôm hôn Tuyết Liên. Cho dù hai bên giằng co, tranh luận quyết liệt, dù Tuyết Liên nói “Mình giận đấy”, “Mình kêu lên đấy”, cậu ta vẫn tiếp tục công việc và như vậy việc vui cũng sẽ thành. Nào ngờ Lễ đầu to ngã một cái, ngờ ngẩn bò dậy, nhìn Tuyết Liên và chỉ nói đúng một câu: “Tớ cứ tưởng hai chúng mình được rồi cơ.”

Rồi nói tiếp: “Nhất định đừng nói cho chúng nó biết nhé.”

Sau đó quay người chạy mất. Lễ đầu to chạy rồi, Tuyết Liên bực đến bật cười khanh khách. Ôm cô hôn cô - cô không giận, nhưng quay ngoắt chạy khiến cô giận thật. Hôm sau gặp nhau, Lễ đầu to mặt đỏ như gấc, đầu cúi gằm, cầm chạm ngực, không dám nhìn thẳng Tuyết Liên. Lúc này cô nhận ra, Lễ đầu to là một thằng nhóc

thật thà. Tuyết Liên cũng giận, không thêm để ý tới cậu ta nữa. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Tuyết Liên trượt đại học, Lễ đầu to cũng không đỗ. Cô quay về thôn. Lễ đầu to có một người cậu làm đầu bếp trong nhà khách của tỉnh nên cậu ta theo cậu học nấu ăn. Sau này cậu của Lễ đầu to ta bị điều đến làm đầu bếp ở Văn phòng đại diện của tỉnh tại Bắc Kinh, cậu ta cũng đi theo. Về sau người cậu nghỉ hưu quay về quê, một mình Lễ đầu to ở lại thủ đô. Tuyết Liên chẳng có ai thân thích ở Bắc Kinh cả. Trong tất cả số người cô quen, chỉ có mỗi Lễ đầu to nên cô đành tính việc nương nhờ cậu ta. Nhưng hồi trung học, Tuyết Liên hồn nhiên ăn kẹo của Lễ đầu to hơn hai năm, trên sân đập lúa lại dọa cậu ta sợ mất vía, cô lo Lễ đầu to để bụng việc này. Tuyết Liên cũng đã nghĩ kỹ, nếu cậu ta không để bụng thì coi như cô có chỗ dừng chân. Còn nếu không, cô sẽ quay đầu đi ngay, tìm một nơi trú khác. Mà chỗ trú này Tuyết Liên cũng đã nghĩ kỹ, chính là ga tàu hỏa. Dù chưa từng đến ga Bắc Kinh, nhưng cô biết, dưới gầm thiên hạ này, cứ tối đến là mọi người đều có thể ngủ ở đó.

Mặc dù biết Lễ đầu to làm việc ở Văn phòng đại diện của tỉnh, nhưng để tìm được đến đó Tuyết Liên vẫn phải trải qua nhiều trắc trở. Cô hỏi đường, rồi phải đổi tám lượt xe buýt, trong đó ba lượt lên nhầm xe, phải đi mấy đoạn đường vô ích. Sáng sớm tới Bắc Kinh, nhưng đến tối cô mới tìm thấy Văn phòng đại diện của tỉnh, nơi Lễ đầu to làm đầu bếp.

Đó là một tòa nhà cao khoảng 30 tầng. Đến cổng, cô mới phát hiện ra mình không được vào. Đằng trước tòa nhà có một khuôn viên, cửa khuôn viên có cổng tam quan, quanh cổng đều có tuyên canh phòng, năm sáu tên lính gác canh giữ, không cho bất kỳ người lạ nào vào. Hóa ra hơn trăm đại biểu của tỉnh đến tham dự Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đều đang ở đây. Tuyết Liên bước tới, tay lính gác tưởng Tuyết Liên là người ở đây, nhưng ngắm nghĩa quần áo của cô một hồi, lại thấy không giống người được ở tòa nhà này. Nhưng một tên lính gác vẫn nói khách sáo: “Mời đi chỗ khác, chỗ này là của đại biểu Đại hội nhân dân.”

Tuyết Liên cuối cùng hiểu ra, mình và Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc lại đụng nhau lần nữa. Cô không hề sợ hãi hoang mang,

ngó vào phía trong mà nói: “Tôi không ở đây, tôi đến tìm họ hàng.”

Tên lính gác cổng khác hỏi: “Họ hàng cô cũng tới họp Đại hội nhân dân à?”

Tuyết Liên lắc đầu: “Không, cậu ấy làm đầu bếp ở đây, tên là Triệu Kính Lễ.”

Tên lính gác cổng chau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Đầu bếp trong đây tôi đều quen thân, không có ai tên Triệu Kính Lễ cả.”

Tuyết Liên ngẩn ngơ: “Người khắp huyện đều biết cậu ấy nấu cơm ở đây mà.”

Sau đó bắt đầu sốt ruột: “Sao lại không ở đây chứ? Tôi đã chạy hơn nghìn cây số tới đây đây.”

Thấy cô thế, một tên lính gác cổng khác cũng tham gia nghĩ giúp: “Tôi cũng quen biết phía nhà bếp. Quả thật không có ai tên Triệu Kính Lễ cả.”

Tuyết Liên đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi! Cậu ấy còn một cái tên khác là Lễ đầu to.”

Vừa nghe tới cái tên Lễ đầu to, cả năm sáu tên lính gác đều cười ồ: “Hóa ra là Đầu to.”

Một tên nói: “Sao không nói sớm? Cô đợi đấy, tôi đi gọi cậu ta cho.”

Năm phút sau, Lễ đầu to xuất hiện. Cậu ta mặc bộ quần áo đầu bếp màu trắng, đội một chiếc mũ ống cao cũng màu trắng. Đại khái trông vẫn như hồi trung học, chỉ béo lên khá nhiều. Hồi ấy Lễ đầu to gầy, trông như cành củi khô, đầu lại to, giờ lại biến thành một tên béo mập, nhưng như vậy trông đầu cậu ta lại bé đi trong chiếc mũ ống cao màu trắng ấy. Nếu trên đường gặp nhau, chắc chắn Tuyết Liên không thể nhận ra nổi đấy là Lễ đầu to. Vừa thấy Tuyết Liên, cậu ta sững sốt, sau đó nhận ra rồi vỗ tay đen đét: “Ồi mẹ ời, sao cậu lại đến đây?” Và cười hểnh hếch.

Tuyết Liên cảm thấy yên tâm phần nào. Hơn mười năm qua, Lễ đầu to đã không để bụng chuyện thời trung học. Cô nói: “Mình đi Đông Bắc thăm cô, lúc về ngang qua Bắc Kinh, tiện đường ghé thăm cậu đây.”

Lễ đầu to xăm xăm tiến tới giật lấy túi xách của

Tuyết Liên: “Mau vào đây uống nước.”

Nào ngờ một tay lính gác giơ tay chặn Tuyết Liên lại, nói: “Đầu to, có chuyện gì đứng ngoài này nói, đang họp Đại hội đại biểu nhân dân mà, người lạ không được phép vào.”

Đầu to ngẩn người, Tuyết Liên cũng ngẩn người, lo không được vào bên trong. Sau khi định thần lại, Lễ đầu to liền gạt phắt tay tên lính gác cổng: “Mả cha mày, đây là em ruột tao. Người lạ à?”

Tên lính gác vẫn ngoan cố: “Đây là quy định.”

Lễ đầu to nhổ toẹt bãi nước bọt xuống đất: “Làm chó trông cửa lại còn ra vẻ cáo vượn oai hùm. Bọn trong kia là bố mày cả à? Bố mày đang ở cũ, sợ gió máy nên không dám gặp ai à?”

Tên lính gác đỏ mặt, cũng có vẻ hơi cáu: “Đầu to, có gì nói tử tế. Sao lại chửi tao chứ?”

Lễ đầu to: “Tao chửi không phải vì mày không cho em tao vào, mà chửi mày vong ân phụ nghĩa.

Hàng ngày mày xuống bếp, tao có cho mày thiết thời gì không? Hôm qua tao còn cắt cho mày một miếng gân bò nữa kìa. Tao không chửi mà còn muốn đánh cái thằng khốn mày ấy.”

Nói đoạn hùng hổ định giơ tay lên đánh. Tên gác cổng đỏ mặt tía tai, vội vã nói: “Mày đợi đấy, tao báo cáo với sếp cái đã.” Rồi vừa ôm đầu, vừa lẩn ra phía sau con sư tử đá trước cổng. Mấy tên gác cổng khác đều phì cười. Tuyết Liên nhận thấy, hồi xưa Lễ đầu to là một cậu nhóc nhát như thỏ đế, giờ đã thay đổi rất nhiều.

Cậu ta dẫn Tuyết Liên băng qua tuyến canh phòng, đi vào khuôn viên; nhưng không đưa vào tòa nhà, mà dẫn cô men theo một con đường nhỏ, vòng ra phía sau. Phía sau có một căn nhà nhỏ hai tầng ghi “Khu bếp chính”. Vào trong bếp chính, cậu ta lại dẫn Tuyết Liên vào kho trữ hàng, trong đó có một chiếc giường. Hóa ra đây là chỗ ở của Lễ đầu to. Cậu ta giải thích: “Cũng vì lãnh đạo tin tưởng nên tớ vừa ở trọ, vừa trông kho hàng.”

Sau đó bảo Tuyết Liên đi rửa mặt, rồi rót trà, dọn lại vào bếp, lát sau bưng ra một bát mỳ trộn nóng hổi cho cô. Ăn uống xong đã chín

giờ tối. Lễ đầu to hỏi: “Đến Bắc Kinh làm gì thế?”

Tuyết Liên không dám nói mình di kiện, bèn bảo: “Chẳng phải nói với cậu rồi sao? Đi Đông Bắc thăm cô mình, lúc về ngang qua đây, tiện đến chơi chút, mình chưa tới Bắc Kinh bao giờ mà.”

Lễ đầu to xoa tay: “Ừ! Tham quan được đấy.”

Lại nói: “Tối nay cậu cứ ở đây.”

Tuyết Liên nhìn quanh: “Thế cậu ở đâu?”

Lễ đầu to: “Cậu không phải lo. Mình thổ dân rồi, tìm được cả chục chỗ ở ấy chứ.”

Rồi nói tiếp: “Tắm rửa rồi ngủ sớm đi nhé. Mình còn phải đi làm bữa tối cho mấy đại biểu nữa.”

Tối đó Tuyết Liên ngủ trên giường của Lễ đầu to. Còn cậu ta ở đâu, cô không hay biết. Sớm hôm sau, Tuyết Liên còn chưa dậy, đã nghe thấy tiếng gõ cửa “cốc cốc”. Cô khoác áo đứng dậy, mở cửa ra đã thấy Lễ đầu to đang sốt ruột: “Nhanh, nhanh lên.”

Tuyết Liên cứ ngỡ việc mình ở trong đây bị người ta phát hiện, muốn đuổi cô đi, thất kinh: “Sao thế?”

Lễ đầu to: “Chẳng phải hôm qua cậu bảo đến Bắc Kinh tham quan đó thôi? Mình đã xin nghỉ phép. Hôm nay mình sẽ đưa cậu đi Trường Thành. Chúng ta phải đi đón xe sớm.”

Tuyết Liên thờ phào, nhưng sau đó lại sửng sốt. Cô đến Bắc Kinh có phải để tham quan đâu, để thừa kiện kia mà. Tối qua lỡ miệng nói thế rồi, ngờ đâu Lễ đầu to cho là thật. Cậu ta đã thật lòng như vậy, một phần sợ phụ ý tốt, hai là vì tối qua vừa nói xong, không tiện chữa lại ngay, nhờ lộ ra việc đến đây để kiện cáo thì lớn chuyện. Hơn nữa, việc kiện cáo cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều, Đại hội đại biểu nhân dân họp tận nửa tháng kia mà.

Chính vì không phải chuyện một sớm một chiều, chẳng qua chỉ là bỏ ra một ngày mà thôi, nên cô vội vàng đánh răng rửa mặt, theo Lễ đầu to ra cửa trước, lên xe du lịch tới Trường Thành. Cả ngày dạo chơi mà Tuyết Liên ngổn ngang tâm sự. Cảnh có đẹp, có hùng vĩ cô cũng chẳng thấy có gì hay hóm, trong khi đó Lễ đầu to lại vô cùng hào hứng. Ngày thứ hai, cậu ta lại đưa cô tới Cố Cung và Thiên

Đàn(5). Ngay cổng Thiên Đàn có một tiệm làm đầu, Lễ đầu to liền dẫn Tuyết Liên vào thẳng đó. Uốn tóc xong xuôi, cậu ta ngắm nghía một hồi rồi nói: “Đấy. Phải thế chứ, chuẩn người Bắc Kinh rồi đấy. Người quê hay tỉnh thể hiện ở tóc tai ấy.”

Nói xong cười khì khì. Tuyết Liên ngắm mình trong gương, cũng cười ngại ngùng. Lễ đầu to lại mời cô đi ăn đặc sản lẩu dê Bắc Kinh. Nhìn nồi lẩu bốc khói nghi ngút, gắp một miếng thịt dê, Tuyết Liên chợt cảm động khôn cùng. Đối diện giữa làn khói mờ mịt bốc lên từ nồi lẩu, cô nói với Lễ đầu to: “Đầu to, hai ngày nay mình đến Bắc Kinh đã làm mất thì giờ của cậu quá, lại còn bắt cậu chi tiêu tốn kém thế này thật sự rất ngại.”

Lễ đầu to nghe thấy thế, có chút tức giận: “Ý gì đây? Coi mình là người ngoài à?”

Tuyết Liên: “Không phải thế. Chỉ là nói vậy thôi ” Lễ đầu to vui vẻ, đập tay xuống bàn: “Vẫn chưa hết đâu.”

Tuyết Liên: “Sao thế?”

Lễ đầu to: “Mai mình sẽ đưa cậu đi Di Hòa Viên, trong đây còn chèo thuyền nữa cơ đấy.”

Đêm hôm ấy, Tuyết Liên nằm trên giường Lễ đầu to, trần trọc mãi không ngủ được. Hai đêm trước ngủ ngon thế, vậy mà đêm nay lại mất ngủ. Vô vàn biến cố từ năm ngoái đến nay, cùng với bao vụ kiện cáo từ tháng trước đến giờ khiến cô đau tận đáy lòng. Ai mà ngờ được chỉ là một vụ kiện cáo mà khó đến vậy. Ai đâu hay chỉ cần nói một lời chân thật thôi mà cũng khó đến thế. Hay như việc ly hôn cùng Ngộ cHà rõ ràng là giả, thế mà chỉ cần nói cái giả ấy là giả thôi cũng lại khó đến thế. Không ngờ chỉ vì mỗi câu nói ấy mà cô lại bị dính vào một câu động trời khác, rằng cô là Phan Kim Liên. Càng không ngờ hơn nữa, để nói rõ ràng chuyện này, cô lại hùng hổ kiện thẳng tới tận Bắc Kinh. Đến đây, còn chưa biết cách kiện thế nào, nghĩ ra mỗi cách đến ngồi chình ình biểu tình ở quảng trường Thiên An Môn, mà cũng chẳng biết kết quả ra sao nữa. Lễ đầu to dù tốt, dù quen thuộc Bắc Kinh hơn, nhưng việc khác có thể bàn bạc với cậu ấy, chứ việc này thì không thể. Haiz, bất giác cô ngán ngẩm thở dài một hơi, rồi chợt nghĩ tới con gái. Từ đợt bắt đầu kiện cáo, con

bé vẫn ở nhờ nhà Lan Chi. Lúc đó được hơn hai tháng, giờ đã hơn ba tháng rồi đấy, không hiểu giờ con bé thế nào. Từ lúc sinh đứa bé ra, lúc nào cô cũng chỉ mãi lo giày vò Ngọc Hà, mãi lo kiện tụng, còn chưa đặt tên cho nó. Rồi lại nhớ việc mình đến Bắc Kinh là để kiện cáo, không phải tới tham quan. Đừng vì đi tham quan cùng Lễ đầu to mà làm lỡ dở việc chính. Mặc dù cô không hiểu chuyện kiện cáo, nhưng cô biết nó cũng giống như mọi chuyện khác, phải tranh thủ thời gian không lại muộn. Giữa lúc trần trọc, Tuyết Liên bỗng nghe có tiếng mở khóa cửa. Cô chợt căng thẳng, toàn thân cũng căng thẳng. Trong bóng tối, cô thấy cửa được mở ra nhẹ nhàng, thấp thoáng một bóng người. Nhìn dáng vẻ mập mạp ấy, cô đoán chính là Lễ đầu to. Tuyết Liên hiểu rằng kết quả của hai ngày đi chơi Bắc Kinh là đây. Cô vờ nhắm mắt, nằm im, cảm thấy Đầu to rón rén đến bên giường, rồi rướn người ngó mặt cô. Cả hai cứ bất động như thế tầm dăm phút. Bỗng Tuyết Liên mở choàng mắt nói: “Đầu to, đừng nhìn nữa, làm gì làm đi.”

Trong bóng tối, đột nhiên Tuyết Liên cất lời khiến Lễ đầu to giật thót. Tiếp đó cô bật đèn, thấy cậu ta đang tẽn tò đứng đó. Lễ đầu to chỉ mặc quần áo ngủ. Trên là áo ba lỗ, dưới có cái quần con, nhô ra cái bụng to tướng. Tuyết Liên đã bật đèn xanh để Lễ đầu to “làm gì thì làm”, nhưng cậu ta lại có chút luống cuống. Chính bởi câu nói đột ngột ấy của Tuyết Liên đã khiến Lễ đầu to như bị chôn chân trên nền nhà, không thể cựa quậy nổi. Mặt mũi Lễ đầu to đỏ như tôm luộc, đứng lóng ngóng xoa tay: “Nghe cậu nói kìa, cậu nghĩ mình là loại người gì thế?”

Đoạn cuống quýt giả vờ tìm đồ: “Mình không có ý gì đâu, chỉ đến tìm ít men thôi. Phải ủ bột từ nửa đêm cho lên men, sáng ra mới hấp bánh xoắn được. Chẳng giấu gì cậu, Chủ tịch tỉnh mình thích ăn bánh xoắn mình làm nhất.”

Tuyết Liên khoác áo ngồi dậy: “Bảo cậu làm mà không làm, đừng hối hận đấy.”

Lễ đầu to đứng ngây như phỗng. Tuyết Liên nói tiếp: “Nếu không, hai ngày nay chẳng phải dạo chơi không công à?”

Câu nói này lại chôn chặt chân Lễ đầu to một lần nữa. Lễ đầu to nói khua tay múa chân: “Lý Tuyết Liên, cậu nói vậy là ý gì chứ? Đi chơi thì sao? Bọn mình là bạn học sáu năm đấy.”

Lúc này Tuyết Liên nói: “Đầu to, ngày mai mình không muốn đi Di Hòa Viên đâu.”

Lễ đầu to: “Thế cậu muốn đi đâu?”

Sao dám mở mồm nói mai đến ngồi biểu tình ở quảng trường Thiên An Môn được chứ, bèn bảo: “Mai mình muốn đi chợ, mua ít đồ cho con.”

Lễ đầu to phản kích nói: “Đi chợ cũng được, mình đi cùng cậu.”

Tuyết Liên: “Mình không muốn làm lỡ công việc của cậu.”

Lễ đầu to: “Mình đã nói mình xin nghỉ phép rồi còn gì. Cậu ở Bắc Kinh này ngày nào, muốn đi đâu, mình sẽ đưa đi đó.”

Tuyết Liên định cởi áo khoác của mình ra: “Đầu to, thôi cậu đừng thế nữa, muốn làm gì thì giờ vẫn còn kịp đấy.”

Cậu ta trợn trừng mắt nhìn Tuyết Liên. Một hồi lâu, lại ngồi xổm cạnh giường hút thuốc. Rồi đột nhiên nói: “Xem cậu kìa, dù muốn làm gì, cũng phải cho mình chút thời gian chứ.”

Thấy cậu ta nói vậy, Tuyết Liên bật cười khanh khách. Mười mấy năm rồi tưởng cậu ta đã thay đổi, ai ngờ vẫn là một thằng nhóc thật thà, nhút nhát. “Đầu to, mai mình muốn đi một mình, cậu cứ mặc mình nhé. Cũng nên cho mình chút không gian riêng tư chứ.”

Thấy Tuyết Liên nói vậy, Đầu to cũng không nài kéo thêm nữa, cười bảo: “Nếu cậu thật sự muốn ra ngoài một mình, vậy cậu cứ tự đi đi. Thật ra, hai ngày lang thang cùng cậu, bếp trưởng cũng có vẻ cáu mình rồi.”

Tuyết Liên lại phì cười, xoay đầu cậu ta lại, hôn một cái lên mặt.

Sáng hôm sau, Tuyết Liên thay một bộ quần áo mới, đi ra khỏi phòng của Lễ đầu to, rời “khu bếp chính”, định bụng đến ngồi biểu tình ở quảng trường Thiên An Môn. Cô định thay bộ cánh mới vì muốn tương xứng với quảng trường Thiên An Môn hoành tráng. Nếu trông lồi thối, nhếch nhác, nhìn như dân khiếu nại, nói không chừng chưa đặt chân vào quảng trường cô đã bị cảnh sát tóm cổ rồi

ấy chứ. Hồi tháng trước, khi quyết định kiện cáo, Tuyết Liên đã sắm một bộ quần áo mới. Cả tháng trời nay vẫn chưa hề động đến, giờ đã đến lúc. Ở quê thì mặc đi đâu chứ? Tới Bắc Kinh thì hay rồi. Nhưng vừa vòng qua tòa cao ốc, đến bồn hoa trước sân, cô đã bị một người chặn đầu quát: “Đi đâu đấy?”

Tuyết Liên giật thót. Ngoái đầu nhìn thì thấy một người đàn ông trung niên to béo, mặc bộ âu phục, đeo cà vạt, ngực trái đeo phù hiệu của văn phòng đại diện, trông có vẻ rất giống lãnh đạo. Cô những tưởng việc mình ở chui trong chỗ Đầu to bị phát hiện, nhưng nghe ông ta quát hỏi “Đi đâu đấy?” chứ không phải “Ở đâu đấy?”, nên lại có chút yên tâm. Nhưng trả lời thế nào được nhỉ? Trong lúc hoang mang cô chưa biết trả lời sao, vì không thể nói thật với ông ta rằng mình đến quảng trường Thiên An Môn để biểu tình được. Nhất thời cô không nghĩ ra có khác nên đành trả lời: “Em ra ngoài đi dạo.”

Người đó tức giận nói: “Dạo dạo cái gì? Mau đi bê đi.”

Tuyết Liên ngớ ra đó: “Bê gì ạ?”

Người đó khế chỉ vào bốn, năm chồng giấy phía trên bậc thềm bồn hoa, rồi lại chỉ ra phía cổng sân: “Bê đóng tài liệu này lên xe chứ bê gì nữa. Không biết hôm nay phải báo cáo công tác chính phủ à?”

Rồi nói tiếp: “Mau lên mau lên! Các đại biểu phải đến hội trường họp ngay bây giờ đây.”

Lúc này Tuyết Liên phát hiện, phía ngoài tuyến canh phòng trước cổng sân lớn hiện có bảy, tám cái xe đỗ la liệt. Xe nào cũng đang nổ máy, trong xe chật ních người ngồi, ai nấy đều hỉ hả cười cười nói nói. Chắc người đàn ông này thấy Tuyết Liên ăn mặc sạch sẽ, tóc tai kiểu Bắc Kinh, lại đi ra từ phía sau tòa cao ốc nên tưởng cô là nhân viên của tòa nhà. Tuyết Liên cũng biết ông ta hiểu lầm, nhưng thấy ông ta sai quyết liệt như vậy cũng không dám chập trễ. Nếu không bê mấy chồng giấy kia, kiểu gì cũng sẽ lộ ra việc cô ở chui trong đây. Hơn nữa, có mấy chồng giấy bê cũng có một chút được đâu. Vì thế Tuyết Liên còng lưng bắt đầu bê bốn, năm bao giấy này lên. Không bê không biết, bê rồi mới thấy nặng. Khệ nệ bê chúng tới đuôi một chiếc xe khách cỡ lớn. Vừa thò chân lên xe, đã có người kêu lớn: “Đặt phía cuối xe nhé”.

Tuyết Liên quan sát khắp một lượt trong xe. Một phần đại biểu Đại hội nhân dân của tỉnh đều ngồi ở đây, ai cũng đeo phù hiệu và nói cười không ngớt. Mặc cho Tuyết Liên nhìn ngó xung quanh, bọn họ chẳng ai thèm chú ý cả. Ở dưới nhìn lên, cô thấy xe kín người, lên xe rồi mới biết, hóa ra nửa sau xe toàn chỗ trống. Cô lại khệ nệ bê bốn, năm chông tài liệu về phía cuối xe. Khi đóng tài liệu vừa được đặt lên một chiếc ghế trống, bống cửa xe đóng “két” một tiếng và lăn bánh. Chắc bác tài cũng tưởng cô là đại biểu Đại hội nhân dân. Mọi người trên xe chỉ lo nói cười với nhau, không ai để ý tới chuyện ấy, chắc cũng tưởng Tuyết Liên là nhân viên nghiệp vụ của Đại hội. Còn cô giật thót, hốt hoảng quay người lại, há miệng định kêu “dừng xe”. Đột nhiên cô nghĩ, xe này đi tới Đại lễ đường Nhân dân, mà nó lại ở mé Tây quảng trường Thiên An Môn, tất nhiên, theo Tuyết Liên là mé Đông. Đáp xe này đến Thiên An Môn đỡ cái khoản chen chúc trên xe buýt, mà cũng tiết kiệm được khối tiền xe nữa. Đến được đó rồi, họ tới Đại lễ đường họp, còn Tuyết Liên ra quảng trường ngồi biểu tình, chẳng ai làm lỡ chính sự của ai cả. Nghĩ thông suốt rồi cô bèn ngồi xuống ghế.

Đang giờ đi làm, trên đường, người và xe đông nghìn nghịt. Nhưng đoàn xe vẫn chạy băng băng, bởi phía trước có xe cảnh sát hú còi inh ỏi đi mở đường. Đoàn xe đi tới đâu, đèn đỏ ở tất cả các ngã tư đều tự động chuyển đèn xanh. Các loại xe khác cùng dòng người đều bị chặn lại. Chỉ mất 15 phút, đoàn xe đã đến quảng trường Thiên An Môn. Tới nơi, Tuyết Liên quá choáng ngợp, bởi Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc diễn ra long trọng quá. Không chỉ một đoàn xe tiến vào Đại lễ đường, mà hơn 30 đoàn xe của các tỉnh và khu tự trị trên toàn quốc từ khắp nơi ủa đến. Trước Đại lễ đường, mấy chục cảnh sát đang khấn trương chỉ huy hơn ba chục đoàn xe ấy. Cảnh sát ở đây cũng có kinh nghiệm thật. Hơn 30 đoàn xe cộng cả mấy trăm chiếc xe khách mà chỉ trong chốc lát đã đổ hết sức ngay ngắn ở trước cửa Đông Đại lễ đường. Tiếp đó, mấy nghìn đại biểu cấp nách cấp tài liệu từ trên hàng trăm chiếc xe bước xuống, rầm rập nói cười bước lên bậc thềm Đại lễ đường. Tuyết Liên trông thấy cảnh ấy mà sửng sò, ngồi im bất động. Xe trống trơn, bốn, năm tập tài liệu ở bên cạnh cũng bị người khác đem đi nhưng Tuyết Liên

vẫn ngồi im ở đó, dáo dác nhìn xung quanh. Lúc này bác tài vẫn cho rằng cô là đại biểu Đại hội nhân dân, ngoái đầu hỏi: “Sao cô không vào đi?”

Tuyết Liên sực tỉnh. Nếu có thể cùng các vị đại biểu bước vào Đại lễ đường, vụ của cô có khi lại trở nên dễ dàng. Hôm nay là phiên báo cáo công tác Chính phủ, chắc chắn sẽ có rất nhiều lãnh đạo cấp Nhà nước tới họp. Có thể gặp được những quan chức cấp cao ấy, thuật lại cho họ nghe tỉ mỉ nỗi oan tình của mình, khiếu gì cũng tốt hơn nhiều so với việc ngốc ngếch ngồi ở quảng trường. Vì vậy cô không đắn đo thêm nữa, nhanh chóng nhảy xuống xe, guồng chân theo dòng người đang tiến vào Đại lễ đường. Vì ngồi xe của các đại biểu nên Tuyết Liên đã vượt qua được nhiều tuyến canh phòng và giờ cũng chẳng ai để ý tới cô nữa. Tuyết Liên ngang nhiên đặt chân lên bậc thềm của Đại lễ đường, từng bước đi tới cửa lớn.

Các đại biểu trước khi vào cửa vẫn phải tiến hành kiểm tra an toàn lần cuối cùng. Việc kiểm tra này vẫn kiểu thủ công, do nhân viên của Đại lễ đường cầm một cái máy giống vợt tennis, lia đi lia lại khắp người từng vị. Mà đại biểu có phải ít đâu, mấy nghìn người phải cùng lúc kiểm tra, nên vô cùng ồn ào và tấp nập. Các nhân viên cũng chỉ kiểm tra chứ không quá chú ý đến sự khác biệt giữa các đại biểu. Tuyết Liên đứng lẫn trong đám đại biểu khác, nên cũng dễ dàng lọt qua vòng kiểm tra. Cô theo dòng người tiến vào hội trường, vừa đến cửa, đã bị một tay cảnh vệ chặn lại. Đó là một người đàn ông trung niên, mặc thường phục, vô cùng khách sáo, vừa mỉm cười vừa chỉ vào trước ngực Tuyết Liên: “Kính chào đại biểu, mời cô cài thẻ vào ngực áo.”

Xem ra ông ta cũng coi Tuyết Liên là đại biểu. Từ khi bước vào Đại lễ đường, cô đã bị khí thế ở đây làm cho phấn khích. Chỗ nào cũng rực rỡ, long lẫy, ngập tràn hoa tươi, cờ bay rợp trời. Một khung cảnh vô cùng hoành tráng. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Tuyết Liên chưa từng thấy khung cảnh nào khí thế và trang nghiêm như vậy. Tim cô đập thình thịch, giờ bỗng nhiên bị người khác giữ lại, lòng càng hoảng. Cô cô làm ra vẻ trấn tĩnh: “A, thẻ đại biểu à? Lúc đi tôi để quên ở khách sạn mất rồi.”

Người đàn ông trung niên vẻ mặt vẫn rất ôn hòa nói: “Không sao, xin hỏi cô thuộc đoàn thể nào?”

Tuyết Liên nhanh trí, nói đoàn đại biểu của tỉnh mình. Người đó lại hỏi: “Xin hỏi họ tên của cô?”

Đến lúc này Tuyết Liên ngắc ngứ. Ai chẳng trả lời được tên của mình, có điều nói ra thì cũng có tác dụng gì chứ. Cô lại chẳng biết tên họ của ai trong đoàn đại biểu của tỉnh cả. Đến một cái tên cũng không có ý niệm, thế nên Tuyết Liên cứ đứng ngẩn tò te ra đó.

Người đó lại giục: “Xin hỏi họ tên của cô.”

Bí quá hóa liều, Tuyết Liên biết không thể che đậy được nữa, đành quyết chí nói: “Tôi là Lý Tuyết Liên.”

Vì chột dạ, nên cô trả lời hơi ấp úng. Có khi nói tên của người khác cô còn không ấp úng như nói tên mình. Người đàn ông trung niên cười, nói: “Được rồi, đại biểu Lý Tuyết Liên, mời cô đi theo tôi một lát, để xác minh một chút về thân phận của cô”.

Rồi nói tiếp: “Không có ý gì đâu, vì sự an toàn của Đại hội thôi.”

Tuyết Liên đành lóc cóc đi theo. Người đàn ông trung niên dẫn cô đi ra một con đường khá rộng ở mé trái đại sảnh. Vừa đi, ông ta vừa nói gì đó vào máy bộ đàm, đến đoạn rẽ, lại đi tiếp một con đường lớn và dài nữa. Ở đây tịnh không một bóng người.

Lúc này, Tuyết Liên mới phát hiện thấy có khoảng bốn năm thanh niên mặc thường phục đang tiến sát về phía mình. Cô hiểu vậy là mình đã bị lộ tẩy, vội lúi tò cáo trạng từ trong túi áo ra, đội lên trên đầu kêu toáng lên: “Oan quá!”

Chẳng đợi cô thốt ra hết câu, mấy tên thanh

niên như mãnh hổ đã hùng hổ xô cô ngã lăn quay xuống đất, ép sát người vào mặt đất. Miệng cô bị bịt, chân tay cũng bị bảy tám cánh tay đồng loạt kìm chặt, không thể động đậy nổi. Trong ba bốn giây ấy, ở sảnh chính, các đại biểu khác vẫn đang hoan hỉ, nói cười rôm rả và tiến vào hội trường, chẳng ai để ý tới chuyện ở ngoài này cả. Tất cả bọn họ đều bước vào trong suôn sẻ.

Chín giờ chuông kêu, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, các lãnh đạo bắt đầu tiến hành báo cáo công tác chính

phủ.

14

Lịch trình của Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hôm nay như sau: buổi sáng thực hiện báo cáo công tác chính phủ, buổi chiều các đoàn đại biểu phân tổ thảo luận. Địa điểm họp thảo luận buổi chiều của đoàn đại biểu tỉnh Tuyết Liên được sắp xếp tại một phòng trong Đại lễ đường. Nói là thảo luận, không phải vì buổi sáng các đại biểu nghe báo cáo xong, chiều vẫn phải tiếp tục thảo luận vấn đề đó, mà là lo các đại biểu đi lại vất vả. Nếu sắp xếp như vậy, mọi người phải đi đi về về nhiều lượt, bởi buổi trưa tất cả vẫn phải quay về khách sạn để ăn cơm. Bình thường mọi người đều thảo luận tại khách sạn mà Ban chấp hành sắp xếp từ trước, nhưng buổi thảo luận của đoàn đại biểu tỉnh này hôm nay sẽ có một vị lãnh đạo nhà nước đến tham dự. Thông thường trong vòng nửa ngày các vị lãnh đạo phải lần lượt tham dự liên tục các buổi thảo luận của mấy đoàn đại biểu liên. Nếu tỉnh nào có lãnh đạo tham gia buổi thảo luận thì chuyển địa điểm họp tại Đại lễ đường Nhân dân để tiện cho việc đi lại giữa các đoàn của các vị ấy.

Buổi thảo luận có lãnh đạo tham gia có kết quả khác hẳn với khi không tham gia. Vì ngày thảo luận hôm đó lập tức có thể lên chương trình “Tin tức thời sự” ngay buổi tối trong ngày. Vì kết quả không giống nhau nên cách tiến hành buổi thảo luận cũng không giống nhau. Thông thường các lãnh đạo tham gia sẽ nghe các đại biểu phát biểu trước, sau đó làm một bài phát biểu mang tính chất tổng kết. Để tổ chức buổi thảo luận thật tốt, đoàn đại biểu tỉnh này đã dày công sắp xếp, chỉ định tới mười người phát biểu.

Những người này được lựa chọn từ những người có địa vị khác nhau ở đủ mọi ngành nghề như: Chủ tỉnh thành phố, trưởng thôn, công nhân đường sắt, chủ xí nghiệp, giáo sư đại học... Các bài phát biểu đều phải chỉnh đi sửa lại không biết bao nhiêu lần. Thời gian phát biểu cũng có quy định. Mỗi người không được quá mười phút.

Hai giờ chiều buổi thảo luận mới bắt đầu, nhưng mới một rưỡi các đại biểu đã có mặt tại phòng họp. Trong đoàn có mấy vị đại biểu là người dân tộc thiểu số, ai nấy đều mặc trang phục truyền thống của dân tộc mình. Sau khi ổn định chỗ ngồi, ban đầu còn xì xầm cười nói với nhau nhưng đến 1 giờ 50 phút, mọi người bắt đầu im phăng phắc chờ đợi lãnh đạo tới. Đồng hồ điểm 2 giờ nhưng vẫn chẳng thấy ai đến. Thường thì lãnh đạo không bao giờ đến muộn, nhưng một ngày họ cũng phải giải quyết trăm công nghìn việc nên đôi khi đến muộn là điều khó tránh khỏi, thế nên mọi người vẫn yên lặng ngồi đợi. Đến hai rưỡi lãnh đạo vẫn chưa tới, hội trường bắt đầu xôn xao. Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liêm gõ gõ vào tách trà ra hiệu mọi người kiên nhẫn chờ đợi. 2 giờ 45 phút, cửa mở. Mọi người cứ ngỡ lãnh đạo tới, đều chuẩn bị sẵn tinh thần vỗ tay, nhưng hóa ra đó là một vị thuộc Ban thư ký đại hội. Anh ta bước nhanh tới, ghé tai Trữ Thanh Liêm thì thầm vài câu khiến mặt ông ta thoáng trắng thốt kinh ngạc. Khi người của Ban thư ký đi ra, Thanh Liêm mới nói: “Lãnh đạo tạm thời có việc, không tham gia buổi thảo luận chiều nay được, chúng ta tự bắt đầu họp nào.”

Cả hội trường bắt đầu rộ lên tiếng xì xào bàn tán. Sự đã đến nước này không ai mà thay đổi được quyết định của lãnh đạo đành tự thảo luận với nhau vậy. Việc này so với việc có sự tham dự của lãnh đạo chắc chắn khác nhau rất nhiều. Mọi người đều công tác tại cùng một tỉnh, quen biết nhau cả, hơn nữa người phát biểu đã được chỉ định sẵn, chỉ việc đứng lên nói mấy lời nghiêm trang văn vẻ trông vô cùng giả tạo. Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liêm thấy vậy liền đề nghị thay đổi cách thức tiến hành hội nghị. Mọi người được tự do phát biểu, ai muốn phát biểu gì thì cứ việc ý kiến. Không khí hội trường liền sôi động trở lại, mười mấy cánh tay lập tức giơ lên, hăng hái xin được phát biểu. Dù vậy, đến khi được lên phát biểu thật thì lời lẽ ai cũng na ná như nhau, đại loại kiểu như ủng hộ “Báo cáo công tác chính phủ”, những yêu cầu mà Báo cáo đã đề xuất, liên hệ với thực tế của địa phương, hay thực tế của bộ ngành, xí nghiệp mình, liệt kê mặt thua kém của bản thân, rồi lại đề ra vài phương pháp đổi mới, cần phải ra sức cố gắng để theo kịp sự đổi mới ấy. Sáu người phát biểu xong là đã đến thời gian nghỉ giữa giờ, Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh

Liên đang định tuyên bố nghỉ giải lao, bỗng cửa hội trường được mở ra. Điều khiến mọi người cảm thấy bất ngờ là khi một vị lãnh đạo cấp cao bước vào, theo sau là mấy chiếc máy quay kèm flash sáng lóa. Theo lịch trình đã định sẵn, không phải vị lãnh đạo này đến tham dự buổi thảo luận của đoàn đại biểu tỉnh này, nhưng không hiểu sao ông ta lại. đột nhiên xuất hiện. Ai nấy đều vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng kịp thời phản ứng lại. Hội trường lập tức vang lên những tràng pháo tay như sấm. Vị lãnh đạo có sắc mặt hồng hào, hồ hởi bắt tay với mọi người trước, sau đó giơ tay ngăn tiếng vỗ tay: “Tôi vừa tới tham dự buổi thảo luận của một đoàn khác xong, giờ tranh thủ tới thăm các vị một lát đây.”

Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên rầm rầm.

Lãnh đạo sải bước đến giữa hội trường, ngồi lên chiếc sofa cạnh chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liên, vừa đón lấy chiếc khăn tay ẩm do nữ lễ tân đưa tới lau mặt, vừa nói: “Thanh Liên này, tiếp tục cuộc họp đi. Tôi tới nghe ý kiến của mọi người.”

Rồi quay sang nói với mọi người: “Tôi xin nói trước, hôm nay tôi chỉ mang tai theo, không đem miệng tới, tôi không phát biểu gì đâu.”

Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liên cười. Mọi người cũng cười theo. Lãnh đạo đến nên không giải lao nữa, mọi người lại tiếp tục thảo luận. Vì lãnh đạo tới, nên cách thức tiến hành hội nghị cũng phải thay đổi: lại giống như cách thức ban đầu do thư ký đã đưa tới, người được chỉ định phát biểu giờ mới dùng đến, coi như hội nghị bắt đầu lại từ đầu. Lãnh đạo lấy từ trong cặp công văn ra một quyển sổ ghi chép, tư thế sẵn sàng chuẩn bị ghi lại những ý chính trong lời phát biểu của mọi người. Các vị đại biểu thấy lãnh đạo đến, cũng lục tục lôi sổ ra. Mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, toàn những lời trang nghiêm, văn vẻ, nhưng so với việc tự do phát biểu như lúc nãy thì tinh thần đương nhiên hăng hái hơn nhiều. Các đại biểu phát biểu được một nửa là bắt đầu bị lạc đi so với bài báo cáo gốc, báo cáo về công tác của địa phương hoặc công tác của các bộ ngành, xí nghiệp. Đến những đoạn ấy, lãnh đạo nghe hứng thú vô cùng, thậm chí còn thấy thú vị hơn cả mấy lời trang nghiêm văn vẻ ban nãy, chốc chốc lại gật gù, hí hoáy ghi ghi chép chép. Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liên thấy lãnh đạo hứng thú như vậy, cũng không cắt ngang

những lời phát biểu lạc đề đó. Cuối cùng, sau khi các đại biểu được chỉ định trước đều đã phát biểu xong, chủ tịch Trữ Thanh Liêm mới nói: “Bây giờ xin mời lãnh đạo có đôi lời vàng ngọc dặn dò mọi người.”

Đèn máy quay phim tới tấp lóe sáng. Hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Lãnh đạo mỉm cười nói: “Thanh Liêm này, tôi nói rồi. Hôm nay tôi chỉ lắng nghe chứ không phát biểu ý kiến gì mà!”

Tiếng vỗ tay lại càng nhiệt liệt. Lãnh đạo cười trừ nói: “Xem ra hôm nay tôi bị ép làm người nổi tiếng rồi.”

Mọi người cùng cười ồ lên. Lãnh đạo đứng thẳng người, bắt đầu nói. Khi lãnh đạo phát biểu là đến lúc mọi người bắt đầu tốc ký. Trước tiên lãnh đạo nói ông rất tán thành về những thành tích và thiếu sót mà báo cáo công tác chính phủ đã nêu ra trong một năm qua, cùng với những kế hoạch và dự định của năm tới. Ông nói một cách chân thành rằng: nhất định phải cố gắng xây dựng nền kinh tế trọng tâm, thúc đẩy cải cách thể chế kinh tế, rồi từng bước thúc đẩy cải cách thể chế chính trị và cải thiện những đường lối lãnh đạo chưa tốt của Đảng, phải tăng cường kiến thiết pháp chế và dân chủ, tăng cường đoàn kết, phải kêu gọi tất cả các cấp đoàn kết để tăng cường tính chủ động và tính cấp bách, để đạt được tôn chỉ “dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh”... Sau khi nói xong những vấn đề đó, giống một số đại biểu phát biểu lạc đề khi nãy, vị lãnh đạo cũng tạm gác lại “Báo cáo công tác chính phủ” để bắt đầu nói chuyện ngoài lề. Đầu tiên nói về tình hình quốc tế: từ Bắc Mỹ, châu Âu, đến Nam Mỹ, châu Phi. Ông nói về châu Phi nhiều hơn một chút, vì ông mới có chuyến đi công tác châu Phi về. Sau đó, ông nói đến châu Á. Từ quốc tế, ông quay về trong nước, rồi nói về tình hình thực tế trước mắt của nền kinh tế quốc dân, từ thành thị tới nông thôn, từ công nghiệp sang nông nghiệp, đến ngành dịch vụ, ngành công nghệ kỹ thuật cao... Nói là lạc đề cũng chẳng phải. Hội trường im phăng phắc, chỉ vang lên tiếng của lãnh đạo và âm thanh “lạo xạo” của bút và giấy, như thể một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được vậy. Nói xong, lãnh đạo lại tiếp: “Tất nhiên, toàn bộ thể cục này đối với chúng ta đều có lợi. Sau đây tôi cũng xin được nói về vài thiếu sót.”

Nói về thiếu sót trong công việc - ông ấy nói cũng rất thành khẩn. Mọi người vừa ghi chép, vừa cảm thấy lãnh đạo thực sự cũng rất thực tế. Từ những thiếu sót trong công việc đến tác phong cán bộ, rồi lại nói về cách làm việc không minh bạch dẫn đến tham ô hủ bại. Nói đến đây, vị lãnh đạo chỉ tay về phía mấy chiếc máy quay phim: “Đoạn sau không cần quay nữa.”

Lập tức mấy chiếc máy quay phim đều tắt máy. Lãnh đạo nói: “Tham ô hủ bại, cách làm việc không minh bạch là những thứ khiến tôi đau đầu nhất, cũng là vấn đề khiến đa số quần chúng nhân dân có ý kiến nhiều nhất. Nó ngày một nghiêm trọng, bàn tán rùm beng hết cả lên, các đồng chí ạ! Dòng nước có thể khiến thuyền chạy xuôi chèo mát mái, nhưng nó cũng có thể khiến thuyền bị lật, hai cục u ác tính này nếu không cắt bỏ, Đảng và Nhà nước ta sớm muộn cũng đi tong mất thôi.”

Đây đều là những vấn đề nghiêm túc, vì vậy mọi người ai nấy đều trở nên nghiêm túc hẳn. Lãnh đạo nói: “Đảng chúng ta là Đảng cầm quyền, tôn chỉ của Đảng ta yêu cầu mọi người luôn luôn đặt lợi ích của quần chúng lên hàng đầu. Nhưng một số cán bộ hình như không hiểu được điều đó? Tham ô hủ bại, tác phong bất chính, đem lợi ích của bản thân đặt lên trên lợi ích của Đảng và quần chúng. Những người như thế làm quan vì cái gì chứ? Không phải vì để làm công bộc cho nhân dân, mà là làm quan vì muốn được hồng hách, phát tài và lấy vợ bé. Chúng ta thường thấy, mỗi một vụ bị phanh phui, ai nấy đều thấy giật mình. Tôi khuyên những ai trót đã và đang đi trên con đường này phải kịp thời dừng lại và chấn chỉnh ngay. Chủ tịch Mao từng nói: vô số liệt sĩ cách mạng vì lợi ích của nhân dân mà phải chịu cảnh đầu rơi máu chảy, hy sinh tính mạng bản thân vì Tổ quốc. Vậy chúng ta còn có lợi ích cá nhân gì không thể vứt bỏ chứ? Tôi nói đúng không các đồng chí?”

Mọi người đồng thanh đáp: “Dạ đúng.”

Lãnh đạo nhấp một ngụm trà, quay đầu hỏi Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liêm: “Thanh Liêm này, huyện XX có phải thuộc tỉnh của cậu không?”

Trữ Thanh Liêm đang mãi ghi chép, ngẩng đầu lên, ngẩn tò te, không hiểu lãnh đạo muốn nói tiếp điều gì. Quả thật huyện XX thuộc tỉnh ông quản lý, ông liền vội gật đầu: “Vâng ạ!”

Lãnh đạo đặt tách trà xuống: “Sáng nay đã xảy ra một việc lạ, xưa nay hiếm. Một người phụ nữ đi kiện cáo mà tới tận Đại lễ đường. Thư ký của tôi nói với tôi, cô ta ở huyện này. Thanh Liêm, ông có biết chuyện này không?”

Thanh Liêm kinh ngạc toát mồ hôi hột. Huyện này của tỉnh mình, giờ lại có người tới tận Đại lễ đường kiện cáo, lại còn đúng lúc Đại hội nhân dân đang họp nữa. Đây chẳng phải sự cố chính trị trọng đại sao? Nhưng quả thật ông ta vẫn chưa biết chuyện này nên vội lắc đầu. Lãnh đạo: “Tôi cũng không biết rõ đầu đuôi thế nào, cô ta bị nhân viên cảnh vệ nghi là phần tử khủng bố nên bắt lại. Hỏi cô ta xem có chuyện gì thì hóa ra là chuyện ly hôn. Một người phụ nữ nông thôn muốn ly hôn lại tìm đến tận Đại lễ đường, chuyện này xưa nay đúng là hiếm thấy.

Chuyện cỡn cỡn như vậy, sao lại kiện đến tận Đại lễ đường chứ? Là cô ấy muốn chuyện bé xé ra to ư?

Không. Là các cấp chính phủ của chúng ta, các cấp cán bộ của chính phủ không hề đặt đẳng cấp cay ngọt bùi của nhân dân vào trái tim mình, các cấp không lo, các cấp đùn đẩy cho nhau, các cấp gây khó dễ.

Giống như phát biểu của tôi bây giờ vậy, người ta cũng là bị dồn đến đường cùng thôi. Một hạt vừng vậy mà biến thành quả dưa hấu, một con muỗi bây giờ đã trở thành con voi. Một người phụ nữ muốn ly hôn, vốn dĩ là chuyện của cô ta với chồng cô ta.

Giờ cô ấy muốn kiện tận bảy tám người ở tỉnh mình sống, từ Chủ tịch thành phố đến chủ tịch huyện, rồi Chánh án, Thẩm phán quan tòa v.v... Rõ ràng là ‘Rau cải thìa’ (6) đương đại. Mà còn ly kỳ hơn cả ‘Rau cải thìa’ thời Thanh ở chỗ, cô ấy còn đòi kiện chính mình. Tôi thật khâm phục dũng khí của cô ấy. Nghe nói bởi cô ta đi kiện mà Sở công an địa phương đã bắt cô ta lại. Là ai đã ép cô ấy vào đường cùng?

Không phải là người của Đảng Cộng sản chúng ta, mà là những kẻ uống máu của nhân dân lao động giờ lại đề đầu cưỡi cổ nhân dân lao động rồi tác oai tác quái kia...”

Nói đến đây sắc mặt vị lãnh đạo nghiêm lại cương nghị. Ông đập tay xuống bàn một cái mà không ai trong hội trường dám ngẩng đầu lên. Tâm áo của Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liêm lúc này có thể nhìn xuyên thấu da ở trong vì toàn thân đã ướt sũng. Lãnh đạo tiếp tục nói: “Sự oan uổng của ‘Rau cải thìa’ còn chưa dừng lại ở mấy thứ này, cô ấy tới Đại lễ đường kiện cáo, còn muốn cởi bỏ một cái tiếng hàm oan. Đó chính là cái ô danh Phan Kim Liên. Rất nhiều người ở địa phương cô ấy sống, vì cản trở cô ấy kiện cáo nên đã đánh lạc hướng dư luận, khiến *Râu ông nợ cấm cấm bà kia*, rồi hòa vào với nhau ăn không nói có để làm bại hoại thanh danh người ta, nói người ta là ‘bị điên’, ‘không bình thường’. Một vụ ‘Rau cải thìa’ thôi cũng đủ để một người phụ nữ yếu ớt phải chịu đựng rồi, lại cộng thêm một vụ ‘Phan Kim Liên’ nữa. Thử hỏi người phụ ấy còn sống nổi nữa không? Cô ấy không tới Đại lễ đường để kiện, còn có thể đi đâu được nữa? Chẳng lẽ lại phải đến Liên Hợp Quốc sao? Là ai ép cô ấy tới Đại lễ đường? Không phải những Đảng viên Đảng Cộng sản chúng ta, mà là những kẻ uống máu của nhân dân lao động, còn đề đầu cưỡi cổ nhân dân lao động rồi tác oai tác quái kia...”

Lãnh đạo quay đầu hỏi Trữ Thanh Liêm: “Thanh Liêm, những người làm cán bộ lại cứ như làm ông lớn thế này chúng ta còn cần họ nữa hay không chứ?”

Mặt mày Thanh Liêm tái mét, vội gật đầu lia lịa: “Không cần, không cần ạ!”

Giọng của vị lãnh đạo dịu lại: “Thư ký của tôi vẫn còn được coi là người tốt hoặc chí ít hôm nay, ông ta cũng đã làm một người tốt. Nhân viên cảnh vệ nghi ngờ cô ấy là phần tử khủng bố nên bắt lại, ông ấy đi ngang qua đó thấy thế hỏi rõ tình hình rồi nói cảnh vệ thả người. Nghe nói ở quê nhà cô ấy còn một đứa con gái hơn ba tháng tuổi nữa. Thư ký của tôi đã làm một việc tốt để tích đức cho con cái về sau. Đây không chỉ là vấn đề về thái độ đối với một người phụ nữ nông thôn bình thường, mà còn là vấn đề về thái độ của chúng ta đối với quần chúng nhân dân. Không phải bây giờ chúng ta đang

mở Đại hội đại biểu nhân dân sao? Chúng ta đang đại diện cho ai? Chúng ta coi ai là phần tử khủng bố mà đi bắt lại?

Ai khủng bố? Không phải là người phụ nữ lao động này, mà là những kẻ tham ô hủ bại, làm quan như ông lớn lại không làm việc giúp dân kia kìa!”

Càng nói lãnh đạo càng như muốn phát điên thêm. May sao lúc này cửa hội trường mở ra, một nhân viên công vụ bước nhanh tới bên vị lãnh đạo nhoài người ghé sát tai ông ta thì thầm. Sau khi “ừ”, “ừ” vài tiếng, lãnh đạo mới điều chỉnh lại được cảm xúc bèn thề mây câu làm dịu bầu không khí: “Tất nhiên, tôi cũng là giận quá nên nói vậy, chưa chắc đã đúng, mọi người cứ coi như chỉ để tham khảo thôi.”

Sau đó ông đứng dậy, nở một nụ cười: Tôi còn phải đi hội kiến khách nước ngoài, hôm nay nói đến đây thôi đã.”

Đoạn ông vẫy tay chào tạm biệt mọi người, rồi ra cửa đi thẳng.

Sau khi lãnh đạo bỏ đi, Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liêm vẫn đứng ngây ra đó, mọi người cũng bối rối nhìn nhau. Lúc này mọi người mới nhớ ra, lãnh đạo phát biểu xong, mọi người đã quên vỗ tay. Thanh Liêm giờ cũng đột nhiên nhớ ra, lãnh đạo nói chuyện xong, ông quên bày tỏ thái độ. Tất nhiên, ông cũng muốn tỏ vẻ đồng thuận gì đấy, nhưng lãnh đạo đã phải đi tiếp khách nước ngoài, đi mất rồi, cũng chẳng có thời gian nghe ông trình bày.

Tối hôm ấy, Chủ tịch tỉnh Thanh Liêm thức suốt đêm. Rạng sáng bốn rưỡi, ông gọi thư ký trưởng ủy ban tỉnh tới phòng mình. Khi thư ký trưởng bước vào phòng, thấy Thanh Liêm đang lững thững bước từng bước trên thảm phòng khách. Thư ký trưởng biết đây là thói quen của Thanh Liêm. Mỗi khi gặp phải vấn đề trọng đại gì đó là Thanh Liêm đi đi lại lại không ngừng trong phòng. Thói quen này có chút giống với Lâm Bưu(Z), chỉ khác là ở trong phòng giờ không có tấm bản đồ quân dụng nào thôi. Ngày thường Thanh Liêm là người ít nói. Thường thì đầu óc của những người ít nói sẽ không ngừng suy nghĩ. Lúc dự thảo văn kiện, vấp phải quyết định trọng đại, Thanh Liêm luôn phải đi đi lại lại đến vài tiếng đồng hồ. Thanh Liêm cứ lững thững đi, rồi thỉnh thoảng lại bật ra một câu gì đó. Những người

không thân thuộc với ông sẽ không thể nào theo kịp sự nhanh nhạy trong tư duy của ông, không thể biết ông nghĩ cái gì mà đột nhiên lại bật ra một câu như vậy. Ông không giải thích điều gì, tất cả đều dựa vào sự lĩnh hội của họ. Nếu là nghe bài phát biểu trên Đại hội thì mọi người có thể hiểu được nội dung, nhưng khi nói chuyện riêng một mình với người khác, ông cứ bước lững thững, họa hoằn mới thốt ra một câu, nên rất nhiều người chẳng biết ông ta nói gì giống như rơi vào đám mây mù vậy. Cũng may là thư ký trưởng theo ông ta mười năm nay, mới có thể theo kịp được suy nghĩ và độ nhanh nhạy của ông. Trước đây nếu Thanh Liêm có đi qua đi lại trong phòng thì cũng chỉ đến mấy tiếng đồng hồ, nhưng thư ký trưởng chưa bao giờ thấy ông đi đi lại lại trong phòng suốt cả một đêm, từ tối hôm qua đến tận sáng hôm nay như thế này, liền hiểu sự tình hôm nay rất nghiêm trọng. Thanh Liêm thấy thư ký trưởng bước vào cũng không nói gì mà vẫn tiếp tục bước lững thững. Tầm khoảng mười mấy phút sau, ông dừng lại trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa tối đen như mực: “Chuyện chiều qua không đơn giản.”

Thư ký trưởng hiểu, ý ông ấy nói là chuyện diễn ra trong buổi thảo luận chiều hôm qua.

Thanh Liêm lại bước một vòng, nhìn thư ký trưởng: “Ông ta đã có sự chuẩn bị trước khi đến.”

Thư ký trưởng lại hiểu, ý ông Liêm đang nói đến việc lãnh đạo trong buổi thảo luận đã nhắc đến một người phụ nữ vì đi kiện cáo mà đã xông vào tận Đại lễ đường Nhân dân.

Trữ Thanh Liêm đi lại thêm một lượt nữa, rồi dừng lại nói: “Ông ta tới để tìm manh mối.”

Toàn thân thư ký trưởng toát mồ hôi lạnh. Ông ta hiểu ý của Thanh Liêm, trong lúc lãnh đạo phát biểu đã nhắc đến người phụ nữ nông thôn kia, tưởng như lấy ví dụ bâng quơ nhưng thật ra không hề bâng quơ. Theo sự sắp xếp của hội nghị, vốn dĩ vị lãnh đạo ấy không tham gia buổi thảo luận của tỉnh mình, đột nhiên lại tới tham dự, tưởng chỉ là ngẫu nhiên, là “tranh thủ đến thăm”, nhưng thật ra là có dụng ý khác. Thư ký trưởng lại nghĩ tới chủ tịch tỉnh Thanh Liêm, thời gian này đang ở thời điểm then chốt trong việc thắng

chức của ông, nghe nói bên trên muốn điều ông ấy tới tỉnh khác làm Bí thư tỉnh ủy; lại nghe nói, đối với việc thăng chức của ông ấy, lãnh đạo trung ương mỗi người một ý. Nghĩ vậy thư ký trưởng mấp máy miệng, lấp bắp nhưng không nói được câu nào.

Thanh Liêm lại bước đi vài bước, rồi dừng trước cửa sổ. Ngoài kia trời đã hửng sáng. Thanh Liêm nói: “Kiến nghị lên tỉnh ủy, cách chức hết bọn họ!”

Thư ký trưởng nghe thấy vậy, mồ hôi trên người chưa kịp khô đã lại túa ra như tắm. Ông hiểu ý của Trữ Thanh Liêm, ông ta muốn đem những người không xử lý được vụ kiện cáo của người phụ nữ kia, những kẻ đã dồn người phụ nữ ấy xông vào tận Đại lễ đường, những kẻ mà chiều hôm qua lãnh đạo đã nêu ví dụ, những người biến một hạt vừng thành quả dưa hấu, biến một con muỗi thành con voi, cũng chính là Chủ tịch của thành phố người phụ nữ kia sinh sống, là Chủ tịch huyện của huyện sở tại, Chánh án... cách chức hết cả. Miệng thư ký trưởng hơi lấp bắp: “Chủ tịch, vì một phụ nữ đòi ly hôn mà một lúc xử lý nhiều cán bộ như vậy, có hợp lý không ạ?”

Trữ Thanh Liêm lại bước lưỡng lự, bước đến trước cửa sổ: “Tôi đã sai thư ký đi điều tra rồi. Vụ án này với những gì thủ trưởng nói, dù có hơi khác một chút, nhưng quả thật là có chuyện này.”

Đoạn ông quay đầu bước về phía thư ký trưởng, hai mắt ánh lên sự tức giận nói: “Bọn họ khiến mọi chuyện tới nông nỗi này, chẳng phải đang bôi giơ trát trấu vào mặt toàn tỉnh sao?”

Nói xong lại nghiêng răng ken két: “Chiều qua thủ trưởng nói đúng, bọn họ là cái thể loại gì chứ? Không phải người của Đảng Cộng sản, cũng chẳng phải là công bộc của dân, bọn họ chính là những kẻ uống máu nhân dân lao động, còn đề đầu cưỡi cổ họ tác oai tác quái. Tội chúng đáng bị trừng trị, chúng mới là Phan Kim Liên, đáng bị xử lý hết!”

15

Bảy ngày sau, tỉnh lỵ trực tiếp gửi công văn xuống, nội dung như sau:

Cách chức Chủ tịch thành phố XX Thái Phú Bang, đề nghị Đảng ủy UBND thành phố tiến hành phê duyệt tại kỳ họp tới.

Cách chức Chủ tịch huyện XX thành phố XX Xứ Vĩ Dân, đề nghị Đảng ủy UBND huyện tiến hành phê duyệt tại kỳ họp tới.

Cách chức Chánh án huyện XX thành phố XX Tuân Chính Nghĩa, đề nghị Đảng ủy UBND huyện tiến hành phê duyệt tại kỳ họp tới.

Cách chức ủy viên chuyên trách Hội đồng thẩm phán tòa án Hiến Pháp, đề nghị Đảng ủy UBND huyện tiến hành phê duyệt tại kỳ họp tới Đề nghị tòa án huyện XX thành phố XX, tiến hành kỷ luật cảnh cáo hành chính ghi lý lịch đối với Thẩm phán viên Vương Công Đạo.

...

Công văn đưa xuống khiến Chủ tịch Thái Phú Bang rất bất ngờ, thậm chí còn không biết chuyện này diễn ra do duyên cớ gì. Tìm hiểu mới biết cách đây không lâu khi thành phố xây dựng “Đô thị văn minh thân thiện”, một câu nói đem nhốt một người phụ nữ ngồi biểu tình trước cổng Ủy ban thành phố vào trại tạm giam của ông truyền xuống khiến mọi thứ sai lại càng thêm sai. Từ việc kiện cáo của một người phụ nữ dẫn đến việc ông bị cách chức. Quá trình lắt léo trái ngang ấy khiến Thái Phú Bang dở khóc dở cười. Nhưng dù sao ông cũng là Chủ tịch thành phố, hiểu rằng trong chuyện này ắt có uẩn khúc gì đây. Huống hồ gạo đã thành cơm, nói thêm nữa có ích gì? Bản thân ông làm sao thay đổi được quyết định của tỉnh? đành phải than trời: “Tác phong bất chính là gì đây? Đây mới là tác phong bất chính nhất.”

Rồi ông lại than: “Ai là ‘Rau cải thìa’ chứ, tôi mới là ‘Rau cải thìa’ đây này”.

Chủ tịch huyện Xử Vì Dân, Chánh án Tuân Chính Nghĩa cũng lớn tiếng kêu oan. Chủ tịch huyện Xử Vì Dân ôm bụng quát lớn: “Chỉ đưa mỗi cái công văn xuống thế này thôi ư? Có còn chỗ để cho tôi nói lý lẽ không hở trời? Ngày mai tôi cũng đi kiện.

Chánh án Tuân Chính Nghĩa thì khóc lóc: “Sớm biết thế này, tối hôm ấy, tôi đã không uống rượu rồi.”

Anh ta đang nói đến chuyện tối hôm gặp Tuyết Liên ông ta uống nửa say nửa tỉnh, đã chửi cô là “điều dân” lại còn quát một câu “cút” đuổi cổ đi. Không uống say, chắc anh ta sẽ có phương thức xử lý khác. Bình thường anh ta không uống rượu, tự quy định cho mình năm điều cấm cũng vì lẽ đó.

Thẩm phán Vương Công Đạo bị xử nhẹ nhất, bởi vốn dĩ anh ta không có chức vụ gì, nên chẳng có gì để cách cả, chỉ là bị xử phạt. Nhưng anh ta cũng ôm một cục tức trong lòng, chửi đồng: “Mọi thứ phải theo pháp luật chứ? Bắt chúng tôi tuân theo luật pháp, các người làm việc sao lại không theo luật gì hết thế hở?”

Người duy nhất không khóc lóc, không gây ầm ĩ và nghĩ thoáng nhất là ủy viên chuyên trách tòa án Hiểu Hiến Pháp. Nghe xong công văn, ông ta quay người đi ra khỏi hội trường. Vừa đi vừa nói: “Thôi bỏ đi. Tao cũng chán chơi với bọn bay rồi, tao ra chợ làm chân bán thịt lợn đây!”

16

Lý Tuyết Liên từ Bắc Kinh trở về, đến nhà cô bạn học Mạnh Lan Chi đón con trước, rồi tới núi Giới Đài lễ Bồ Tát. Cô mua vé vào cửa, dâng hương rồi rạp mình xuống đất dập đầu: “Bồ Tát đại từ đại bi, ngài thật thiêng quá! Ngài xuống tay còn độc ác hơn con. Ngài cách chức hết đám người phạm pháp nhận hối lộ ấy. So với việc giết chúng thì điều này còn khiến con thấy được giải hận hơn ngàn lần.”

Lạy xong cô đứng dậy rồi tiếp tục dâng nén hương thứ hai, lại rạp mình xuống đất dập đầu lần nữa: “Bồ Tát, ngài cũng không thể lo việc lớn mà quên mất việc nhỏ được. Đám người phạm pháp nhận hối lộ kia, ngài trừng phạt cả rồi, nhưng còn tên khốn Tần Ngọc Hà vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Chuyện con có phải Phan Kim Liên không, ngài còn chưa xử đến.”

Câu chuyện vì một người phụ nữ đi kiện ở tỉnh nọ mà một lúc cách chức nhiều cán bộ từ thành phố đến huyện rồi cả tòa án huyện, được đăng trên *Thời báo tin tức trong nước*, sáng hôm ra báo, vị lãnh đạo Nhà nước từng tham gia buổi thảo luận của đoàn đại biểu tỉnh XX hôm ấy đã đọc được. Sau khi đọc xong, ông vội gọi thư ký tới, chỉ vào tờ báo hỏi: “Thế này là thế nào?”

Thư ký cũng đã đọc bài báo đó rồi, bèn nói: “Có thể trong thời gian Đại hội đại biểu Nhân dân, anh tới dự buổi thảo luận của tỉnh này rồi phê bình chuyện đó nên họ giải quyết nhanh gọn.”

Lãnh đạo vớt tờ *Thời báo tin tức trong nước* xuống bàn, nói: “Làm vậy quá, tôi cũng chỉ phê bình hiện tượng này chút thôi. Họ lại cách chức nhiều cán bộ một lúc như thế. Sửa sai như vậy là quá đà rồi.”

Thư ký: “Hay em gọi điện thoại, bắt bọn họ sửa lại lần nữa.”

Lãnh đạo suy nghĩ một hồi rồi xua tay: “Như thế, lại thành sửa sai quá đà thêm lần nữa.”

Đoạn ông thở dài: “Thực hiện theo phương châm sẵn có của tổ chức là chuyện dễ nhất trên đời, tại sao cứ thích làm qua quýt cho xong chứ? Tại sao không thể suy nghĩ sâu sắc về ý nghĩa quan trọng của vụ việc này? Tại sao không thể từ một hiểu mười?”

Rồi ông lại nói tiếp: “Sớm biết như thế này, tôi đã không đến tham dự buổi thảo luận của bọn họ cho rồi. Hôm đó cậu cũng biết đấy, vốn bốn giờ tôi phải hội kiến khách nước ngoài, khách đang trên đường đến Đại lễ đường, bỗng dưng đau bụng, tạm thời đi viện, nên có chút thời gian rảnh. Nhắc tới người phụ nữ đó, cũng chỉ là nêu ví dụ chút thôi mà.”

Nói xong vị lãnh đạo bắt đầu đi lững thững trong phòng, đi được mấy vòng thì dừng lại nói: “Tên Trữ Thanh Liêm này quả có nhiều toan tính.”

Sau đó không nói thêm nữa mà ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu phê duyệt các công văn khác.

Chủ tịch tỉnh Trữ Thanh Liêm sắp tới được điều đến tỉnh khác làm Bí thư tỉnh ủy. Nhưng một tháng sau, tỉnh kia đã có Bí thư tỉnh ủy khác nên Thanh Liêm vẫn làm Chủ tịch tỉnh tại tỉnh của Tuyết Liên. Ba năm sau, ông được điều lên làm chủ tịch Hội nghị hiệp thương chính trị của tỉnh; năm năm sau thì nghỉ hưu.

20 năm sau

1

Công Đạo gõ cửa nhà Tuyết Liên, gõ liên tục 15 phút, trong sân không có ai trả lời. Anh ta vừa gõ vừa gào: “Chị họ ơi, em là Vương Công Đạo đây.”

Vẫn không ai trả lời. Công Đạo lại gào tiếp: “Chị họ ơi, mở cửa đi, em nhìn thấy đèn trong phòng sáng rồi.”

Vẫn chẳng ai trả lời. Công Đạo: “Trời đã tối đen rồi, em còn chưa ăn cơm. Em mang cho chị một cái giò heo, mình phải mau hầm nó lên ăn thôi.”

Vẫn im bật.

Sáng sớm hôm sau, Tuyết Liên mở cửa ra, Công Đạo vẫn đang đứng trước cửa. Bên cạnh còn có mấy tên ở tòa án huyện đang đứng cùng. Tuyết Liên kinh ngạc: “Mấy cậu đứng đây cả đêm đây hả?”

Công Đạo âm ỉ chỉ lên đầu mình: “Lại chẳng, chị nhìn sương trên đầu này.”

Tuyết Liên liền nhìn lên đầu hắn, nhưng chẳng hề có giọt sương nào. Công Đạo cười khúc khích:

“Em không ngu thế đâu, tối qua gõ cửa chị giả vờ không nghe thấy nên em đành phải quay về. Sáng nay em dậy thật sớm rồi qua, để xem chị còn trốn được nữa không.”

Cô đành dẫn cả toán người vào trong sân. 20 năm trước, Công Đạo còn là chàng trai trẻ, 20 năm sau hắn đã là tay trung niên béo phì rồi. 20 năm trước cặp lông mày của Công Đạo còn thưa, 20 năm sau trên vành mắt chẳng còn lấy một sợi lông nào nữa, dưới cằm lại không mọc râu, khắp mặt nổi đầy mụn thịt. 20 năm trước Công Đạo trông như một cục bột trắng trẻo, 20 năm sau, da cũng đã sạm đen và thô ráp. Nhưng không chỉ có mỗi Công Đạo thay đổi. 20 năm trước, Tuyết Liên 29 tuổi, 20 năm sau cô đã 49 tuổi. 20 năm trước mái tóc Tuyết Liên đen nhánh, 20 năm sau nó đã bạc phân nửa. 20

năm trước, Tuyết Liên mặt mày thanh tú, vòng nào ra vòng ấy rất đầy đặn, 20 năm sau, mặt đầy nếp nhăn chẳng nói làm gì, đến ngực với eo cũng đã thô kệch như nhau. Hai người vào ngồi trong sân rồi, Công Đạo nói: “Chị họ ạ! Lần này tìm chị, chẳng có việc gì khác ngoài việc chỉ tới xem xem, trong nhà chị có khó khăn gì không.”

Tùy tùng của Công Đạo đem giò heo đặt lên trên bục đá dưới cây táo. Tuyết Liên nói: “Nếu là vì chuyện này, mấy cậu đi đi, nhà chẳng có gì khó khăn, đem cả giò heo về đi, tôi theo Phật, không ăn thịt.”

Đoạn đứng dậy, cầm chổi định quét sân. Vương Công Đạo từ trên ghế băng nhảy dựng lên, vừa kịp tránh nhát chổi của Tuyết Liên. Hắn vừa giằng lấy chổi, vừa giúp cô quét sân và nói: “Chị họ à! Cứ coi như không có khó khăn gì đi, nhưng mình là họ hàng, chả lẽ em không theer đến thăm nhà chị à?”

Tuyết Liên: “Cậu đừng có chị ơi chị à nữa đi, cậu giò là Chánh án mà cứ gọi vậy. Tôi nghe mà phát hoảng.”

Công Đạo chống cây chổi xuống đồng dục nói: “Vậy mình phải nói chuyện chút, Mã Đại Kiểm của Mã gia trang đã qua đời năm kia ấy, ông ấy là cậu em, chị biết chứ?”

Tuyết Liên: “Ông ta có phải cậu cậu hay không, cậu hỏi tôi thì có ích gì. Cậu phải đi hỏi mẹ cậu chứ?”

Công Đạo: “Em vợ Mã Đại Kiểm, được gả tới nhà họ Hồ ở Hồ Gia Loan. Cô em họ đăng nhà dì chị được gả cho người cháu con chú con bác với nhà chồng cô kia, tính ra mình có họ hàng gần đây.”

Tuyết Liên: “Cậu Chánh án, nếu cậu không có chuyện gì, mình đừng nhiều lời nữa. Tôi còn phải đến nhà con gái, bỏ nhà nó đêm qua sinh bé con rồi.”

Công Đạo đặt chổi rồi ngồi xuống: “Nếu đã là họ hàng, em không vòng vo nữa. Chị họ, mười ngày nữa, cả nước lại diễn ra Đại hội đại biểu Nhân dân, khi nào chị chuẩn bị đi kiện thế?”

Tuyết Liên: “Hóa ra là chuyện kiện cáo à? Tôi nói cho cậu nghe, năm nay tôi không kiện nữa.”

Công Đạo ngạc nhiên. Sau đó cười nói: “Chị họ, em không vòng vo thì chị lại bắt đầu chối quanh rồi. Suốt 20 năm qua, năm nào chị

cũng kiện, bỗng dưng năm nay nói không kiện nữa, ai tin được chứ?”

Tuyết Liên: “Năm nay không giống các năm trước.”

Công Đạo: “Không giống chỗ nào? Chị nói em nghe xem.”

Tuyết Liên: “Ngày trước tôi vẫn chưa hết hy vọng, năm nay tôi hết hy vọng rồi.”

Công Đạo: “Chị họ, lời này của chị không có sức thuyết phục gì cả. Em biết 20 năm qua chị chịu nhiều áp lực. Nếu thẳng thắn mà nói thì mọi việc đến hôm nay đã không còn là chuyện của mình chị nữa. Vốn dĩ chuyện bé như hạt vừng, cuối cùng làm ầm thành quả dưa hấu. Vốn là chuyện to bằng con muỗi, cuối cùng thổi phồng thành cả con voi. Chỉ vì một vụ ly hôn mà đã cách chức cả Chủ tịch thành phố, Chủ tịch huyện, Chánh án, Ủy viên chuyên trách. Từ đời nhà Thanh đến giờ, Trung Quốc chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Nhưng công bằng mà nói, việc chị ly hôn là thật hay giả, có thể tái hôn với Tần Ngọc Hà rồi sau đó lại ly hôn, những chuyện này Chủ tịch thành phố và Chủ tịch huyện có quyết định được đâu? Việc chị không thể tái hôn rồi lại ly hôn là do Chủ tịch thành phố và Chủ tịch huyện gây ra ư? Ngoài chị bị oan, cả mọi người cũng đều bị oan cả. Bị cáo trong vụ án của chị, không phải Chủ tịch thành phố hay Chủ tịch huyện, Chánh án hay Thẩm phán, mà là Tần Ngọc Hà. Thăng chó Ngọc Hà. Nếu như giờ mà là thời nhà Thanh em sớm đã cho nó ăn đạn rồi, chứ không phải chỉ ngồi bàn luật pháp suông thế này. Chị nói xem thăng đó đáng ghét đến chừng nào, vụ ly hôn rồi tái hôn năm ấy đã đủ phức tạp rồi, vậy mà hắn còn thấy chưa đủ loạn, lại nói câu chị là Phan Kim Liên. Một mũi tên trúng hai đích, cố ép chị đến đường cùng. Chị kiện cáo hai chục năm nay, các cấp chính quyền đều hiểu rõ. Chính phủ các nhiệm kỳ và lãnh đạo tòa án cũng đã nhiều lần làm công tác tư tưởng với Ngọc Hà. Nhưng hắn là con lừa ư nặng, 20 năm qua *Thà sống để bụng chết mang theo* chứ không chịu nói nửa lời. Cái tên Ngọc Hà không thấu tình đạt lý kia mới là căn cơ của chuyện này đúng không chị? Nói vậy là hai ta cùng một lập trường đây. Chị họ ạ! Chúng ta có thể thương lượng một chút được không? Năm nay không kiện nữa, mình bốc thuốc theo bệnh, tiếp tục làm công tác tư tưởng với Ngọc Hà. Em nghĩ,

thời gian chẳng buông tha ai, nhưng thời gian cũng dễ tha thứ cho con người nhất. Con trai chị và Tần Ngọc Hà, năm nay cũng gần 30 rồi, cũng đã lấy vợ sinh con và cháu trai cũng lên tiểu học. Hai chục năm qua, Ngọc Hà cũng chẳng phải sắt thép, dù có là cục đá thì giữ trong lòng từng ấy năm nó cũng phải nóng lên rồi. Em đã nghĩ ra một sách lược, năm nay mình lại làm công tác tư tưởng cho hấn, không đơn giản và trực tiếp như trước. Mình có thể bắt đầu từ con trai của chị và Ngọc Hà, hoặc bắt đầu từ con dâu của hai người, để bọn họ làm công tác tư tưởng cho hấn ta. Suy cho cùng *Một giọt máu đào hơn ao nước lã*. Còn cháu trai của hai người cũng vào tiểu học rồi nên hiểu chuyện rồi, mình làm công tác tư tưởng cho cháu nó để cháu đi khuyên ông nội. Nói không chừng, lời nói của thằng bé lại chạm được vào tâm can của Ngọc Hà. Cả đứa con gái của chị và hấn cũng lớn rồi mà. Bất kể là vì chị, hay vì chính con bé thì cũng nên đi khuyên giải cha nó. Việc cha mẹ suốt ngày gây gổ tái hôn ly hôn, gây sự tới tận hai chục năm, chắc mặt mũi con bé cũng chẳng vẻ vang gì. Bao nhiêu người cùng đồng tâm hiệp lực hành động. Chỉ cần Tần Ngọc Hà có thể nghe lọt tai một câu thôi, ly hôn với bà vợ bây giờ của hấn, sau đó tái hôn cùng chị, vậy chẳng phải chuyện Phan Kim Liên chẳng phải theo đó sẽ tự biến mất sao...?”

Tuyết Liên chặn bài văn lê thê của Công Đạo lại: “Các cậu cũng đừng làm công tác tư tưởng với Tần Ngọc Hà. Giờ tôi nghĩ thông rồi. Tôi cũng chẳng muốn tái hôn với hấn nữa.”

Công Đạo: “Chị không tái hôn với hấn thì sao có thể chứng minh được năm đó hai người ly hôn là giả? Sao chứng minh được chị không phải là Phan Kim Liên chứ?”

Tuyết Liên: “Ngày trước tôi muốn chứng minh, bây giờ tôi không muốn chứng minh nữa.”

Công Đạo: “Đã chứng minh hai chục năm rồi, đột nhiên năm nay nói không chứng minh nữa, ai tin được chứ?”

Tuyết Liên: “Tôi chẳng nói với cậu rồi còn gì, năm nay tôi nghĩ thông rồi.”

Công Đạo: “Chị họ, sao chị ngoan cố như vậy chứ? Chị nói thế là vẫn muốn kiện cáo. Thôi thì chị không nghĩ cho người khác, cũng cố

nghĩ cho em một chút. Em vất vả khổ sở hai chục năm nay, chị cũng thấy rồi đấy. Vì chị em cũng từng phạm sai lầm, ngã xuống rồi lại bò dậy, có thể leo lên chức Chánh án này thật không dễ dàng gì. Chị không kiện cáo, cái ghế này của em còn có thể giữ lại. Chị giày vò nói không chừng giống như Chánh án Nghĩa 20 năm trước, em cũng bị cách chức. Mũ quan của em là ở cả trong tay chị đấy.”

Tuyết Liên: “Nếu là vì mũ quan của cậu, vậy cậu yên tâm đi. Ban nãy tôi nói rồi, năm nay tôi không kiện nữa.”

Công Đạo nói như thể sắp khóc đến nơi rồi: “Chị họ, sao chị cứ mở miệng là nói tầm bậy thế? Mình là hai chị em, không thể nói thẳng thắn vô tư một lần sao?”

Tuyết Liên nổi cáu: “Ai nói tầm bậy với cậu? Tôi nói thật cậu lại cứ không tin.”

Đoạn cô với tay lấy túi xách trên bục dưới cây táo: “Tôi nói gì cậu cũng không tin, vậy tôi chẳng lằng nhằng với cậu nữa, tôi phải đến nhà con gái. Các cậu thích ngồi đây thì cứ ngồi. Trước lúc đi, đừng quên khóa cửa cho tôi là được.”

Tuyết Liên vừa đi khỏi, Công Đạo đã vội đuổi theo: “Chị vội gì chứ, có đi thăm họ hàng, cũng đợi em chút. Em lấy xe của tòa án rồi đưa chị đi qua đó.”

2

Chủ tịch huyện Trịnh Trọng mới đến nhận chức vốn vẹn có ba tháng. Trong số các cán bộ lãnh đạo từ trên xuống dưới ở huyện, duy có Trịnh Trọng còn chưa được “nắm” sự lợi hại của Lý Tuyết Liên. Chưa biết tới sự lợi hại của Tuyết Liên cũng không phải do ngày trước ông không biết cô là “Rau cải thìa” đương đại. Ai chẳng biết chỉ vì vụ kiện cáo của cô mà từ Chủ tịch thành phố đến Chủ tịch huyện, rồi Chánh án và cả loạt người có liên quan đã bị cách chức. Chính vì biết ông ta mới cảm thấy mấy vị lãnh đạo từ trên xuống dưới đều có kiểu *Một lần bị rấn cấn cả chục năm sợ dây thừng*, nhát đến mức trông cây cỏ cũng phát sợ. Các cấp chính quyền từ thành phố đến huyện lỵ, sao có thể để một người đàn bà nhà quê đe dọa hay nắm thóp chứ? Một khi để kẻ khác nắm được thóp, siết chặt điểm yếu trong tay chúng, vậy mình sẽ chẳng còn đường lùi và mọi người chẳng năm nào được yên ổn cả. Ổn định vẫn phải ổn định, hài hòa vẫn phải hài hòa, nhưng không thể duy trì ổn định hoặc xây dựng sự hài hòa theo cái kiểu như thế này được, Giống như việc đối phó với phần tử khủng bố, mình không được nhượng bộ. Nếu nhượng bộ chúng sẽ đưa ra những điều kiện mới tệ hơn và mãi mãi không có điểm dừng. Đàm phán không phải là chìa khóa vạn năng có thể giải quyết mọi việc. Ông cảm thấy lãnh đạo từ trên xuống dưới quá mềm yếu, lúc cần mạnh tay đáng lẽ vẫn phải mạnh tay. Chuyện gì phải đến thì cứ để cho nó đến. Phần tử khủng bố muốn nổ súng cứ để chúng nổ súng. Tất nhiên việc cách chức từ Chủ tịch thành phố đến Chủ tịch huyện, từ Chánh án đến một loạt người liên quan 20 năm trước đây là tấm gương để lãnh đạo nhìn vào. Nhưng chính vì 20 năm trước đã từng xảy ra nên giờ không phải sợ nữa. Trên quan trường nơi nào đã từng cách chức sẽ không cách chức nữa, cũng như trên đời này nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Ngoài những thông tin kể trên, còn phải nói thêm rằng khi Trịnh Trọng làm phó Chủ tịch thường vụ ở một huyện khác, cũng từng xử lý một vụ dân chúng lên gặp cấp trên kiện cáo nên có kinh nghiệm thực tế hơn. Tình hình của huyện kia nghiêm trọng hơn vụ kiện cáo của Tuyết Liên nhiều. Chẳng là trên huyện muốn xây dựng khu công nghiệp nên thu hồi hơn 200 mẫu đất của một thôn nọ. Nhưng chính quyền và người nông dân mãi không đạt được thỏa thuận trong việc bồi thường. Hơn một nghìn nông dân ở thôn này tụ tập lại, đủ cả già trẻ gái trai đến ngồi biểu tình trước cổng Ủy ban huyện. Chủ tịch huyện họ Hùng đàm phán với đại biểu nông dân cả chục lần nhưng vẫn không có kết quả, vậy là người đến tụ tập trước cổng Ủy ban huyện ngày một đông. Chủ tịch huyện Hùng xin chỉ thị của Chủ tịch thành phố Mã Văn Bân, hỏi xem có thể dùng vũ lực không. Nhưng Mã Văn Bân chỉ đáp lại vồn vện có bốn chữ: “Giải quyết thỏa đáng.”

Trên dưới cùng gây sức ép khiến Chủ tịch huyện Hùng lo nghĩ đến mức phải nhập viện. Ông vừa đổ bệnh thì mọi chuyện đều đổ hết lên đầu Trịnh Trọng. Trịnh Trọng biết lão Hùng giả ốm để trốn tổ ong vò vẽ này, nhưng ông ta có cách nghĩ của riêng mình. Sau khi Trịnh Trọng tiếp nhận vụ này, không xin chỉ thị của bất cứ ai mà gọi mấy đại biểu nhân dân cầm đầu gây chuyện vào phòng hội nghị ủy ban huyện, tiến hành đàm phán lần thứ 11. Đại biểu nông dân vừa bước vào phòng họp đã thấy cảnh sát đứng đầy bên trong. Cảnh sát không nói lời nào liền ập đến vây lấy mấy đại biểu nông dân cầm đầu gây chuyện, tra tay vào còng, bịt mồm lại, áp giải đi theo lối cửa sau Ủy ban huyện. Nghe tin đại biểu của mình bị cảnh sát bắt, hơn một nghìn nông dân trước cổng Ủy ban càng nổi loạn hơn. Cả đám người xông vào Ủy ban huyện đập cửa sổ nhà làm việc, lật đổ ba chiếc ô tô đậu trước khu nhà rồi châm lửa đốt. Trịnh Trọng chỉ đợi đến lúc ấy để ra tay. Ngay sau đó, đám dân chúng đang đánh đập cướp phá thì chợt phát hiện ra từ bốn phía ủy ban huyện cảnh sát đã bắt đầu bao vây. Cảnh sát đến càng lúc càng đông, khoảng bốn năm trăm người, nhiều cây súng đã lên đạn, có người tay lăm lăm cầm dùi cui. Trịnh Trọng đã triệu tập toàn bộ lực lượng bốn năm trăm cảnh sát của huyện đến. Nông dân và cảnh sát xảy ra xung đột. Trịnh Trọng lệnh cho cảnh sát nổ súng chỉ thiên. Tiếng súng vừa

vang lên, đám nông dân lập tức như chim vỡ tổ. Hai phát đạn lạc khiến hai nông dân bị thương, rồi sự việc cứ như thế dần lắng đi.

Mây đại biểu tới đàm phán bị bắt được thả ra. Bảy tám tên cầm đầu tham gia đánh, đập, cướp, đốt bị bắt lại và kết vào “tội gây rối loạn trật tự xã hội”, “tội gây trở ngại cho việc thi hành công vụ”, “tội cố ý phá hoại tài sản nhà nước”, lần lượt bị khép vào các mức phạt tù ba năm đến năm năm. Chính phủ vẫn bồi thường cho người nông dân theo mức giá quy định ban đầu. Dân làng cũng nhận số tiền ấy, không ai dám gây chuyện nữa, vậy là khu công nghiệp được khởi công ngay sau đó. Vì nổ súng gây thương tích cho người dân nên Trịnh Trọng bị cảnh cáo kỷ luật trong nội bộ Đảng. Ngày trước, Chủ tịch thành phố Mã Văn Bản không thân với Trịnh Trọng. Qua vụ việc này, bắt đầu coi trọng Trịnh Trọng hơn. Việc coi trọng ở đây không phải vì tán thưởng cách Trịnh Trọng cho nổ súng gây thương tích đến dân, mà là cách hắn không xin chỉ thị, dám tự mình làm chủ những ca khó như thế này. Nói cách khác, đó là tinh thần dám làm dám chịu trách nhiệm. Một năm sau, Chủ tịch huyện Lý Tuyết Liên bị điều đi, mặc dù Trịnh Trọng đang chịu kỷ luật nhưng Chủ tịch thành phố Mã Văn Bản vẫn quyết định điều ông ta đến huyện này làm chủ tịch huyện. Khi Chánh án Công Đạo báo cáo với Trịnh Trọng tính tình của Tuyết Liên, lo sợ năm nay mục ta vẫn tiếp tục đi kiện cáo, nét mặt Công Đạo khi nói như đưa đám, song Trịnh Trọng lại coi như không có chuyện gì, Công Đạo nói: “20 năm rồi, mục đàn bà này ngày càng khó đối phó. Mục càng nói không kiện em càng không yên tâm, chẳng biết mục ta đang toan tính cái gì.”

Trịnh Trọng: “Không biết thì đừng làm bừa, cứ để cô ta kiện đi.”

Công Đạo vội xua tay: “Chủ tịch, anh vừa đến nên không rõ. Thật không dám để cô ta đi kiện.”

Trịnh Trọng: “Điều nào trong Hiến pháp quy định công dân không được kiện cáo chứ?”

Công Đạo: “Cô ta đâu đến tòa án huyện mình kiện, nếu đến tòa án huyện mình thì em cũng chẳng sợ gì. Cô ta đã kiện là kiện ở Bắc Kinh. Bình thường đi Bắc Kinh mình cũng không sợ, nhưng ở đó lại sắp diễn ra Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc. Cô ta mà xông vào

Đại lễ đường lần nữa, từ Chủ tịch đến anh, rồi đến cả em, lại phải mất chức thôi.”

Trịnh Trọng mỉm cười, giảng giải cái lý lẽ chính. Bởi 20 năm trước đã cách chức một loạt người nên giờ sẽ không cách chức ai nữa. Nào ngờ Công Đạo không đồng ý: “Chủ tịch, em nói một câu khó nghe anh đừng để bụng, em hiểu cái lễ *Sông có khúc người có lúc*. chính vì mỗi lúc mỗi khác nên tâm tư của lãnh đạo cũng giống tâm tư của Tuyết Liên vậy. Mình cũng không đoán chuẩn được đâu anh à. Anh tưởng cách chức cán bộ, lãnh đạo sẽ đau lòng sao? Cái gì Trung Quốc cũng thiếu, chỉ mỗi cán bộ là không thiếu. Cách chức cả loạt càng tiện thể để người ta nhân cơ hội ấy thay hết thành loạt người của mình.”

Câu này của anh ta là vấn đề Trịnh Trọng chưa từng nghĩ tới. Ông ta ngả người lên lưng ghế: “Cách chức thì cách đi, đúng lúc tôi chẳng muốn làm nữa đây.”

Công Đạo lại như muốn nổi cáu: “Chuyện này cũng không phải do anh nói là được. Anh không muốn làm, nhớ đâu Chủ tịch thành phố vẫn còn muốn làm nữa thì sao?”

Rồi lại cúi đầu nói tiếp: “Hơn nữa, em vẫn còn muốn làm tiếp.”

Trịnh Trọng nhận thấy Vương Công Đạo là người thật thà, bất giác phì cười: “Thế các cấp chính quyền bị một mụ đàn bà nhà quê bắt chẹt như vậy sao?”

Công Đạo: “Chứ lại không, hai chục năm rồi, năm nào cũng vậy.”

Lại nói: “Phiền phức còn ở chỗ, nếu như chỉ mình mụ ta còn dễ đối phó. Trên thực tế, giờ mụ ta đã biến thành ba người rồi.”

Trịnh Trọng thắc mắc: “Ý cậu là sao?”

Công Đạo: “Chúng ta đã biết mụ là ‘rau cải thìa’, chồng trước nói mụ là Phan Kim Liên, mụ lại bảo mình oan như Đậu Nga. Vậy chẳng phải thành ba người à? Ba người đàn bà ấy, người nào cũng chẳng phải tay vừa. Chỉ chọn ra một người thôi đã chẳng dễ đối phó rồi. Ba người như thế phối hợp lại với nhau, lại chẳng thành ra ba đầu sáu tay rồi. Giống hệt như đi luyện công với Bạch Nương Tử(8) luyện tới hai chục năm, lại chẳng sớm thành tinh rồi.”

“Để đỡ dành mụ, 20 năm nay em cũng chẳng dám để mụ thiếu thốn cái gì. Chỉ riêng giò heo, em đã tặng cho mụ đến 17-18 cái.”

“Toàn thấy mọi người biểu xén sếp, ai đời sếp lại phải đi biểu xén một mụ nhà quê?”

Liên thoáng chán Công Đạo lại quay sang trách: “Nhà nước cũng họp Đại hội đại biểu Nhân dân nhiều quá. Mỗi năm họp thường kỳ một lần, năm năm lại đại hội một lần. Năm nay còn khác các năm trước ở chỗ mở đại hội để bầu ra Ban lãnh đạo cấp cao nhiệm kỳ mới. Sao chúng ta dám để mụ ta đi làm loạn được? Thật không dám sênh ra chút nào. Chẳng trách gì khác, chỉ trách sự tình đảo điên. Chẳng thể nào ngờ được, một mụ nhà quê thoát cái đã gắn liền với việc quốc gia đại sự.”

Trịnh Trọng: “Chính bởi các cậu làm như vậy nên mới khiến mụ ta sinh ra thói hư hỏng.”

Công Đạo: “Chủ tịch, đây là hiện thực trước mắt. Chúc em bé, không nói nổi. Chủ tịch chúc cao hơn, hay anh nói chuyện với mụ ta xem sao?”

Trịnh Trọng cười, biết ngay Công Đạo muốn đẩy việc lên cấp trên để tránh khỏi tổ ong vò vẽ này. Thoạt nhìn cứ tưởng hấn thật thà, ai dè trong lòng cũng đầy mưu mô. Nhưng Trịnh Trọng không tính toán việc này mà đổi sang hướng nghĩ khác hỏi: “Sao không điều tra một chút xem người đàn bà này còn chuyện gì khác không? Ví dụ như trộm cắp, đánh nhau, cờ bạc, hay mấy chuyện phạm pháp khác”

Công Đạo hiểu ý của Trịnh Trọng bèn đáp: “Cũng mong mụ ta có, nhưng thực tế nếu mụ có phạm tội khác thật thì em đã bắt mụ từ lâu rồi. Như vậy em cũng nhẹ lòng và cho công an làm việc với mụ.”

Song Công Đạo lại gãi đầu nói: “Em cũng để ý mụ hai chục năm nay, nhưng cái giống nhà quê như mụ, muốn phạm tội thì không có gan, muốn cờ bạc lại không có tiền.”

Trịnh Trọng gạt phăng rằng: “Theo như lời cậu nói, người ta đã không có gan ấy. Vậy là chứng tỏ phẩm chất người ta tốt đấy chứ.”

Rồi lại nói: “Hoặc là nếu nghĩ theo cách khác, ta có thể làm công tác tư tưởng cho chồng mụ, để hấn tái hôn với mụ được không? Nếu như họ tái hôn, chẳng phải sẽ không còn chuyện kiện cáo sao?”

Công Đạo: “Hương này, em theo đã hai chục năm qua, công tác tư tưởng cũng làm mấy trăm lần rồi. Nhưng chồng cũ của mẹ cũng là con lừa cứng đầu, hấn bảo nếu mẹ không gây sự hai chục năm nay, chuyện tái hôn còn có thể xem xét. Chính vì đã gây sự hai chục năm nên cho dù thiên hạ chỉ còn mình mẹ là đàn bà, hấn cũng không bao giờ tái hôn với mẹ. Hơn nữa, hấn đã cưới vợ, con trai riêng cũng sắp 20 tuổi. Nếu như tái hôn với Tuyết Liên, hấn còn phải ly hôn trước đúng không ạ? Hơn nữa, Tuyết Liên muốn tái hôn với chồng trước của mẹ, cũng không phải vì muốn sống với hấn, mà để sau khi tái hôn tiếp tục ly hôn. Nói trắng ra đơn thuần chỉ vì muốn giày vò chồng và để chứng minh mẹ không phải Phan Kim Liên.”

Công Đạo than thở tiếp: “Mẹ đâu có giày vò chồng cũ của mẹ mà đang giày vò chúng ta. Hai chục năm rồi đấy Chủ tịch ạ! Có lúc em buồn, thật sự muốn từ chức Chánh án này đi làm ăn buôn bán nhỏ quách cho xong.”

Trịnh Trọng phì cười: “Thấy cậu bị ép đến mức này, vậy tôi sẽ gặp mẹ một lần.”

Công Đạo lập tức đứng dậy: “Vậy mới phải chứ Chủ tịch. Dù nói trên trời dưới biển gì, anh cũng phải dỗ dành mẹ ta một chút cho qua cái tháng này, đợi Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc diễn ra xong, mẹ muốn đến đâu kiện thì cứ việc đến đó. Chỉ cần qua được giai đoạn then chốt này, mình không phải sợ nữa.”

Trịnh Trọng lắc đầu: “Cậu nói xem cái huyện này, sao lại sinh ra con mẹ Phan Kim Liên như vậy chứ?”

Công Đạo: “Ngẫu nhiên, hoàn toàn là do ngẫu nhiên thôi.”

Sáng hôm sau, Chủ tịch huyện Trịnh Trọng đến thôn của Lý Tuyết Liên tìm cô, đi cùng có cả Chánh án Vương Công Đạo. Trịnh Trọng đi tìm Tuyết Liên không phải vì một loạt các lý lẽ hôm qua của Công Đạo, mà bởi vì sau khi anh ta đi về, Chủ tịch Mã Văn Bản đã gọi điện cho ông, bảo mười ngày sau, ông ấy là đại biểu Đại hội Nhân dân toàn quốc, phải đi Bắc Kinh tham dự Đại hội, huyện Trịnh Trọng có người phụ nữ tên là Tuyết Liên, 20 năm trước đã từng gây chuyện tại Đại lễ đường, sau đó năm nào cũng kiện cáo và nhắc

nhờ Trịnh Trọng chú ý. Mã Văn Bân nói: “Tôi đã đi Bắc Kinh tham dự Đại hội rồi thì Tuyết Liên không cần đi nữa.”

Công Đạo nói trên trời dưới bể, Trịnh Trọng có thể để tâm có thể không, nhưng cuộc điện thoại này của Mã Văn Bân khiến ông ta không thể không chú ý, cũng không dám không chú ý. Ông ta cũng muốn gặp Tuyết Liên xem mục ta tài cán cỡ nào mà giày vò mọi người từ trên xuống dưới suốt hai chục năm nay. Đến khi gặp được Tuyết Liên, ông ta mới thấy hóa ra cũng chỉ là người phụ nữ nông thôn bình thường, tóc hoa râm, eo thô như cái thùng phuy và giọng nói ồm ồm. Tuyết Liên cảm thấy kỳ lạ nhìn thấy Công Đạo: “Không phải hôm qua cậu đến rồi à? Sao hôm nay lại đến nữa làm gì?”

Công Đạo: “Chị họ, hôm qua là hôm qua chứ. Hôm nay và hôm qua khác nhau mà.”

Đoạn chỉ sang Trịnh Trọng rồi nói: “ Đây là anh Trọng, Chủ tịch huyện mình. Chúc em bé, hôm qua không thuyết phục được chị. Hôm nay em mời Chủ tịch huyện đến.”

Khi mọi người đã ngồi yên vị dưới gốc cây táo trong sân nhà. Trịnh Trọng mới nói: “Bà chị, em thích đi thẳng vào vấn đề, mình nói ngắn gọn thôi. Đại hội đại biểu Nhân dân sắp diễn ra rồi, chị còn đi kiện nữa không vậy?”

Tuyết Liên chỉ qua Công Đạo: “Hôm qua tôi nói với cậu ta rồi mà. Năm nay tôi không đi.”

Trịnh Trọng hỏi y hết những gì hôm qua Công Đạo đã hỏi: “Sao lại không đi?”

Tuyết Liên cũng trả lời hết hôm qua: “Những năm trước tôi nghĩ không thông. Năm nay tôi nghĩ thông rồi.”

Công Đạo đập tay cái bốp: “Chị càng nói vậy, lòng em càng không yên tâm. Chị nói vậy là vẫn muốn kiện cáo tiếp.”

Trịnh Trọng lấy tay ngăn Công Đạo lại rồi nói với Tuyết Liên: “Chánh án Đạo đây không tin chị nhưng em tin chị. Nếu đã nghĩ thông rồi, vậy chị viết cho em một giấy cam kết đi.”

Tuyết Liên ngạc nhiên: “Giấy cam kết là cái gì?”

Trịnh Trọng: “Là đảm bảo chị sẽ không kiện cáo nữa, rồi ký tên chị lên đó.”

Tuyết Liên: “Ký tên vào rồi có tác dụng gì?”

Trịnh Trọng: “Nếu như lại kiện cáo thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Tuyết Liên: “Vậy tôi không viết.”

Trịnh Trọng ngẩn người: “Nếu đã không kiện, tại sao chị không dám viết giấy cam kết?”

Tuyết Liên: “Không phải không dám. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, đâu thể để việc nọ móc sang việc kia được. Tôi có oan tôi không kêu oan nữa là một chuyện, nhưng không thể viết giấy cam kết cho cậu được. Viết giấy cam kết cứ như thể tôi sai vậy. Nhất thời sai thì không sao chứ tôi mà viết như thế chẳng phải đã thừa nhận sai cả hai chục năm nay rồi sao?”

Trịnh Trọng lại ngây người nhận ra rằng người đàn bà nhà quê này không tầm thường. Cái lý lẽ mụ nói trong sự việc này Trịnh Trọng chưa hề nghĩ tới. Trịnh Trọng vội nói: “Bà chị, chuyện không nghiêm trọng vậy đâu, chỉ là hình thức thôi.”

Tuyết Liên lắc đầu: “Bây giờ là hình thức nhưng sau này xảy ra chuyện, mấy người cầm tờ giấy đó là có thể bắt tôi lại rồi.”

Trịnh Trọng cuối cùng cũng nhận ra đây không phải người dễ đối phó. Lý Tuyết Liên - không hề danh là Lý Tuyết Liên. Cái vỏ bề ngoài ông ta dựng lên đã bị cô nhìn thấu. Trịnh Trọng vội giải thích; “Bọn em không có ý đó, chỉ vì để mọi người yên tâm thôi, nếu không chỉ nói miệng suông một câu, sao mình có thể đạt được thỏa thuận chứ?”

Công Đạo rút một tờ công văn từ trong cặp tài liệu ra, đánh sẵn mấy hàng chữ ở trên đó. Công Đạo: “Chị họ, em đã dự thảo giúp chị bản cam kết này rồi. Hôm nay, Chủ tịch huyện cũng ở đây, chị ký đi.”

Rồi lấy từ túi áo ra một cây bút máy: “Chị ký xong rồi sau này em sẽ không đến làm phiền chị nữa.”

Ai ngờ Lý Tuyết Liên gạt phăng chiếc bút máy của Công Đạo đi, nói: “Vốn dĩ năm nay tôi không định kiện cáo nữa. Nếu các người đã

ép tôi như thế thì tôi nói cho các người biết, tôi đổi ý rồi, năm nay tôi vẫn phải đi kiện.”

Trịnh Trọng sững sờ ngồi đó. Còn Công Đạo nhặt chiếc bút máy từ dưới đất lên, đập đập vào tờ giấy cam kết trong tay: “Biết ngay mà, cuối cùng cũng nói thật rồi nhé!”

3

Chủ tịch huyện Trịnh Trọng bị Chủ tịch thành phố Mã Văn Bân phê bình thẳng mặt về việc ông ta đã khiến cho mâu thuẫn giữa Tuyết Liên với chính quyền trở nên gay gắt hơn. Khi Trịnh Trọng làm phó Chủ tịch thường vụ ở huyện kia, đã từng xử lý vụ nông dân vây đánh Ủy ban huyện, lần đó ông cũng khiến mâu thuẫn gay gắt hơn. Nhưng lần đó làm gay gắt thế là đúng còn lần này làm là sai. Một người phụ nữ nông thôn đã kiện cáo suốt hai chục năm, đột nhiên nói không kiện nữa. Bất kể lời này là thật hay giả, có thể nói ra được câu nói chưa từng có suốt hai chục năm nay như thế tức là có dấu hiệu tích cực. Cho dù là lời nói dối thì trong giả dối vẫn có ý muốn thay đổi phương pháp kiện cáo và kiềm chế sự quá khích. Người ta có nguyện vọng như vậy, chúng ta cần phải đi theo phương diện tích cực. Nhưng từ Chánh án đến Chủ tịch huyện đều dội gáo nước lạnh vào đầu Tuyết Liên, cứ cho rằng đó là dối trá. Rồi để đảm bảo Tuyết Liên không dối trá bằng cách bắt cô phải ký giấy cam kết, nhất quyết bắt cô phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Kết quả thì sao? Tự nhiên đi chữa *Lợn lành thành lợn què*. Việc đến nước này nguyên nhân là do đâu? Chính là do các cậu không tin tưởng người ta. Mình không tin tưởng người ta thì sao người ta tin tưởng mình được? *Chó cùng còn biết rút giậu*. Giờ kết quả hoàn toàn ngược lại: *Làm một đằng ra một nẻo*. Người phụ nữ này vốn đã nói năm nay không kiện nữa, cuối cùng tức giận đổi ý, nói năm nay phải kiện tiếp. Giờ thì mọi người khỏi phải nghi ngờ hoang mang nữa, nhưng giờ tiếp tục làm công tác tư tưởng thì độ khó sẽ lớn hơn nhiều. Lúc người ta có nguyện vọng tốt, công tác tư tưởng phải nỗ lực đi theo hướng tương đồng. Khi người ta đem cái tương đồng đổi thành bất đồng công tác tư tưởng phải bắt đầu từ chỗ bất đồng mà phân tích con đường từ bất đồng tới tương đồng. Riêng việc phân tích này cũng khiến khối lượng công việc đủ nhiều rồi.

Lượng công việc ngoài hạn ngạch này do ai thêm vào? Không phải do người phụ nữ nông thôn kia mà chính là chúng ta - những người làm công vụ. Phương pháp làm việc của chúng ta có vấn đề. Mà vấn đề xảy ra trong phương pháp làm việc vẫn chỉ là bề ngoài của vấn đề trong khi bản chất của nó nằm ở thái độ của chúng ta đối với nhân dân. Mình không tin tưởng nhân dân, sao có thể bắt họ tin tưởng mình đây? Cái kiểu không coi mình là công bộc của nhân dân còn đối lập với nhân dân, làm cán bộ mà như kiểu đang làm ông lớn. Sai lầm hơn nữa là khi xử lý chuyện này đã lại không hề suy xét gì đến đại cục. Chỉ nửa tháng nữa thôi ở Bắc Kinh sẽ diễn ra Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc. Bản thân cô ta chỉ là một người phụ nữ nông thôn, vì những cơ sự dây mơ rễ má, vô hình trung cô ta lại liên quan đến quốc gia đại sự. Cô ta đã không còn là một người phụ nữ nông thôn bình thường nữa. Ấy thế mà phương thức chúng ta làm việc vẫn giống như đối với những phụ nữ nông thôn bình thường khác. 20 năm trước, người phụ nữ ấy đã từng xông vào Đại lễ đường Nhân dân, vì cô ta mà một loạt tiền nhiệm của chúng ta đã từng bị cách chức. 20 năm trước các vị tiền nhiệm cũng đối xử với người phụ nữ này như vậy. Từ sự việc của 20 năm trước chúng ta còn không đúc rút kinh nghiệm xương máu sao? Quan trọng hơn cả là quan niệm về chính trị, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc năm nay không giống như Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc các năm trước. Năm nay thay đổi nhiệm kỳ, xuất hiện một chính phủ mới nên toàn quốc và toàn thế giới đều rất quan tâm. 20 năm trước, người phụ nữ đó xông vào là chuyện nhỏ, năm nay xông vào, lại là chuyện lớn. Việc cô ta xông vào lại thành công như 20 năm trước thì ảnh hưởng chính trị và sự cố chính trị cô ta gây ra sẽ không giống 20 năm trước nữa. Tin tức giờ phát triển hơn 20 năm trước nhiều: có Internet, có Blog... Nói không chừng, sau một đêm, toàn thế giới đều biết chuyện này. Chúng ta bị cách chức như tiền nhiệm 20 năm trước vẫn còn là chuyện nhỏ. Vì việc này mà để bị mất toàn bộ thể diện quốc gia trước mặt toàn thế giới, sự tình sẽ căng thẳng hơn rất nhiều...

Khi Mã Văn Bân phê bình Trịnh Trọng, mặc dù lời lẽ rất gắt gao nhưng mặt ông luôn nở nụ cười. Đây là đặc điểm khi nói chuyện của

Văn Bản. Dáng người ông ta không cao, chỉ khoảng một mét sáu. Có lúc đứng trên bục Chủ tịch phát biểu, trước micro trên sân khấu, người khác vừa nói xong ông ta mới đi tới để với lên được chiếc micro cũng khó khăn. Thông thường khi người khác vừa nói xong, đến lượt Chủ tịch phát biểu là nhân viên phải mau chóng chạy lên điều chỉnh độ cao của micro. Người ông thấp lại khá gầy, đeo cặp kính tròn gọng mỏng, trông như thể thư sinh nho nhã yếu ớt. Nói chuyện với người khác, ông cũng không lớn giọng, chưa nói đã cười, nói được một đoạn lại mỉm cười. Nhưng nói lý lẽ thì cần gì phải đao to búa lớn. Cùng một chuyện người khác nói một mớ lý lẽ, ông ta có thể nói ra ba mớ. Nếu là chuyện tốt thì còn may, nếu là chuyện xấu thì sẽ bị phê bình te tua. Vả lại ngày thường giọng nói chuyên của Mã Văn Bản khá trầm, đến khi đảm nhiệm công tác nghiên cứu cán bộ, đột nhiên giọng lại cao vút. Đề bạt ai, cách chức ai lập trường rõ ràng. Ông ta muốn đề bạt ai thông thường không ai dám phản đối. Muốn phản đối mà nói ra một mớ lý lẽ thì ông ta nói lại tới ba mớ, cũng chẳng nói lại được với ông ta, nên thường ông ta chỉ nói một câu là chốt. Trường hợp muốn cách chức cũng vậy, ông ta muốn cách chức cán bộ nào, cũng luôn nói một câu là chốt. Vì vậy từ thành phố đến huyện lỵ, các cấp cán bộ đều sợ ông ta. Mã Văn Bản phê bình Trịnh Trọng cũng như phê bình những người khác, phê bình được một đoạn lại khẽ mỉm cười. Cuộc nói chuyện kèm theo những nụ cười mỉm của ông Mã vừa kết thúc cũng là lúc Trịnh Trọng toát ra mấy lớp mồ hôi. Trịnh Trọng toát mồ hôi không phải sợ mấy lời phê bình của Mã Văn Bản, mà cảm thấy ông nói thật thấu tình đạt lý, từ lập trường đến tầm nhìn đều cao hơn mấy bậc. Thua kém là như thế nào? Chính là đây. Tại sao người ta làm Chủ tịch thành phố còn mình chỉ làm Chủ tịch huyện? Chẳng có nguyên nhân nào khác mà chính bởi trình độ người ta cao hơn mình. Mã Văn Bản phê bình xong, Trịnh Trọng tâm phục khẩu phục nói: “Chủ tịch, anh nói đúng, tại em nghĩ vấn đề quá đơn giản. Em đã xem thường đại sự. Em không có quan niệm đại cục và quan niệm chính trị, không hiểu rõ về thời đại. Em sẽ quay về viết bản kiểm điểm gửi anh.”

Mã Văn Bàn mỉm cười xua tay: “Không cần phải kiểm điểm, hiểu ra là được rồi.”

Rồi ông nói thêm: “Đôi khi tôi nghĩ, có mấy câu thành ngữ cổ rất đáng để suy ngẫm mà ý tứ rất thâm sâu. Chẳng hạn như *Ngàn dặm đề điều, võ do tổ kiến. Diệt từ trứng nước* hay *Tham bát bỏ mâm*. Tóm lại, đều nói về một từ ‘nhỏ’. Biết bao người thất bại, không phải bại ở cái ‘lớn’, mà đều bại ở cái ‘nhỏ’. Hoặc giả, không hiểu được thâm ý của từ ‘nhỏ’.”

Trịnh Trọng vội gật đầu: “Em đúng là *Tham bát bỏ mâm*, em không hiểu được thâm ý của từ ‘nhỏ’.”

Văn Bàn: “Còn một câu thành ngữ nữa, *Tái ông mất ngựa, nhờ đâu là phúc*. Lần này thua sắp mặt, lần sau biết *Từ bụng ta suy ra bụng người* và *Học một hiểu mười* như vậy cũng tiến bộ rồi.”

Trịnh Trọng: “Sau khi về huyện, em lập tức đi làm công tác tư tưởng lại từ đầu, em sẽ lại tìm người phụ nữ kia để nói chuyện.”

Mã Văn Bàn cười, chỉ vào Trịnh Trọng: “Cậu đã gây chuyện căng với người ta rồi, chỉ luẩn quẩn quanh chữ ‘căng’ này, đã không phải chuyện ngày một ngày hai là giải quyết được.”

Ông vỗ nhẹ tay vịn của chiếc sofa: “Chín ngày nữa diễn ra Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc, cứ để đích thân tôi ra tay. Cậu quay về hẹn đi, tôi mời người phụ nữ này ăn bữa cơm.”

Nghe nói Chủ tịch thành phố muốn mời một người đàn bà nhà quê ăn cơm, nguyên do chỉ vì bản thân mình không hoàn thành tốt công việc khiến Trịnh Trọng có đôi chút bất an: “Chủ tịch, do em không làm tốt công việc của mình nên đã đem lại phiền phức cho anh.”

Mã Văn Bàn gạt tay: “Gặp mặt dân chúng cũng là một phần công việc của tôi.”

Rồi ông vừa cười vừa nói: “Tôi làm chủ tịch ba năm rồi cũng chưa từng gặp ‘Rau cải thìa’ của thành phố mình, ờ đúng rồi, chưa từng gặp ‘Phan Kim Liên’, ban nãy cậu còn nói, cô ta là ‘Đậu Nga’, là ‘Na Tra’ ba đầu sáu tay, đúng là tôi chưa từng gặp ‘Đậu Nga’ với ‘Na Tra’, thế nên tôi cũng không đúng, tôi cũng phạm phải chủ nghĩa quan liêu.”

Trịnh Trọng cảm thấy bầu không khí dịu xuống, cũng vội cười hòa theo: “‘Rau cải thìa’, ‘Phan Kim Liên’, ‘Đậu Nga’ ở trong phim, toàn là những cô em xinh đẹp. Còn ‘Rau cải thìa’, ‘Phan Kim Liên’, ‘Đậu Nga’ ở đây lại là bà già đầu toàn tóc bạc.”

Tối hôm Chủ tịch thành phố Mã Văn Bân mời Lý Tuyết Liên ăn cơm, vì địa điểm ăn cơm mà Mã Văn Bân lại phê bình thư ký trưởng của Ủy ban thành phố và Chủ tịch huyện Trịnh Trọng. Bình thường Mã Văn Bân mời khách ăn cơm có ba địa điểm. Nếu là lãnh đạo trên tỉnh đến, hoặc đồng sự cùng cấp ở các tỉnh khác tới thì mời ở nhà khách Ủy ban. Nếu là khách đầu tư nước ngoài thì tại khách sạn năm sao Phú Hào của thành phố. Nếu là bạn học cũ thì do nhà khách Ủy ban làm đồ ăn rồi mang đến nhà. Thư ký trưởng Ủy ban thấy Mã Văn Bân mời nông dân ăn cơm, thuộc về phạm trù công việc, liền sắp xếp bữa tiệc tại nhà khách Ủy ban rồi tính chuẩn bị cử xe đón Tuyết Liên đến. Khi báo cáo lên Mã Văn Bân, ông thoáng cau mày: “Không phải muốn phê bình mấy cậu, nhưng cái gọi là thái độ đối xử với dân chúng chỉ cần thông qua một bữa cơm là có thể nhận ra. Cậu bắt dân chúng đến gặp cậu hay cậu đi gặp dân chúng?”

Thư ký trưởng lập tức nhận thức được sai lầm của mình: “Dạ dạ dạ, chúng ta nên đi tới huyện đó.”

Ra khỏi phòng làm việc của Mã Văn Bân, ông vội gọi điện thoại cho Chủ tịch huyện Trịnh Trọng. Trịnh Trọng bèn sắp xếp bữa cơm tại Bồng Lai Tiên Cảnh của huyện. Đây là nơi có phong cách dùng cơm sang nhất huyện. Dù huyện nằm trong đất liền, nhưng đồ ăn của Bồng Lai Tiên Cảnh lại có hải sản tươi sống của các nơi trên thế giới. Trước đây, khi chủ tịch Mã Văn Bân đến huyện thị sát, nếu ở lại ăn cơm thì đều ăn tại Bồng Lai Tiên Cảnh, vì thế lần này cũng sắp xếp ăn ở đây. Khi Trịnh Trọng báo cáo với thư ký trưởng, thư ký trưởng báo cáo lên Mã Văn Bân, Mã Văn Bân lại thoáng cau mày: “Không phải đã nói *Học một hiểu mười* sao? Bốn chữ học thuộc lòng sao lại khó thế chứ? Mời dân chúng ăn cơm mà cậu đi Bồng Lai Tiên Cảnh xa hoa rục rĩ, hải sản tươi giã đánh đập, còn chưa ăn cơm đã làm người ta sợ rồi. Cô ta thấy mấy cậu cả ngày ăn ngon như vậy trong lòng càng tức giận. Tiếp đó công tác tư tưởng với cô

ta còn làm thế nào được nữa? Theo tôi mời người ta ăn cơm có thể tìm một nơi khiến người ta cảm thấy thoải mái và dễ chịu. Chẳng hạn như đến thị trấn cô ta tìm quán canh thịt dê, mỗi người ăn dăm ba cái bánh nướng, uống bát canh dê nóng hôi hổi chảy mồ hôi khắp mặt. Chẳng phải không khí thoáng chóch đã chan hòa ư?”

Thư ký trưởng lại nhận thức thấy sai lầm của mình, vội gật đầu: “Dạ dạ dạ, mình đến thị trấn của họ ăn canh thịt dê.”

Rồi thư ký trưởng lại lo lắng: “Chỉ sợ quán cơm nhỏ ở thị trấn không vệ sinh.”

Mã Văn Bản xoa tay: “Tôi cũng lớn lên ở nông thôn từ bé, người ta ăn được tôi cũng ăn được, mấy cậu sợ không ăn được thì đừng đi nữa.”

Thư ký trưởng vội gật đầu: “Tụi em cũng ăn được, tụi em cũng ăn được ạ!”

Rồi vội quay về phòng làm việc của mình gọi điện thoại cho Chủ tịch huyện Trịnh Trọng. Trịnh Trọng cũng lập tức nhận ra sai lầm bèn thay đổi chỗ ăn cơm, đổi thành quán thịt dê ở thị trấn theo như chỉ thị của Chủ tịch thành phố Mã Văn Bản. Đồng thời Trịnh Trọng càng thêm khâm phục Mã Văn Bản hơn. Người ta nghĩ một chuyện cón con cũng sâu xa hơn mình. Thậm ý của từ “nhỏ” bản thân Trịnh Trọng vẫn chưa suy ngẫm thấu đáo. Thua kém là như thế nào? Thua kém chính là ở chỗ này đây.

Tối hôm sau, Chủ tịch Mã Văn Bản liền mời Lý Tuyết Liên ăn canh thịt dê ở quán canh thịt dê Lão Bạch chỗ trấn Rẽ. Quán canh thịt dê Lão Bạch ở đầu phía Tây thị trấn. Ngày thường, quán Lão Bạch bản thủ nhơ nhớp từ trong ra ngoài, bỗng dưng hôm nay sạch sẽ đến lạ thường. Ban sáng còn bẩn, chiều đã sạch tinh tươm. Dưới đất đã được quét dọn, bàn được dùng nước sôi để rửa. Trên trần nhà có vài cái hốc, tạm thời được trát mấy tờ giấy báo lên. Góc gác xó xinh sau bếp cũng dùng xẻng xúc đồng cặn bản dầu mỡ một lượt. Trong ngoài vừa được dọn dẹp hết thảy khiến quán Lão Bạch trông sáng sủa hơn hẳn. Bên trái quán là một sạp bán tiết canh dê ven đường, ban sáng còn đang bán tiết canh nhưng buổi chiều bị Chủ tịch thị trấn Lại Tiểu Mao đuổi đi. Bên phải quán là

quán lão Dư chuyên nhỏ rằng kiêm bán tạp hóa, buổi chiều cũng bị Lại Tiểu Mao đuổi đi. Trái phải trước sau vừa được quét dọn, mặt tiền quán Lão Bạch cũng khoáng đạt hơn nhiều. Đi cùng Chủ tịch có Thư ký trưởng của Ủy ban thành phố, Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, Chánh án Vương Công Đạo. Một chiếc bàn, tổng cộng năm người. Các tùy tùng khác của Ủy ban thành phố, tùy tùng của Ủy ban huyện, tùy tùng của tòa án huyện được Chủ tịch thị trấn Rễ Lại Tiểu Mao đưa đến nhà ăn Ủy ban thị trấn ăn cơm vì lo nếu nhiều người sẽ khiến Tuyết Liên sợ. Việc cử ai đi mời Tuyết Liên đến ăn cơm cũng khiến Chủ tịch huyện Trịnh Trọng hao tâm tổn trí. Trịnh Trọng và Công Đạo đều vừa làm căng với Tuyết Liên xong, không dám chọc giận cô ta lần nữa. Trịnh Trọng bèn đem gánh nặng này đẩy sang Chủ tịch thị trấn Rễ Lại Tiểu Mao. Lại Tiểu Mao năm nay gần 40 tuổi, người thấp béo, ngày thường nói một câu phải kéo theo ba từ chửi bậy, khi uống rượu say vào rồi còn dám đánh người. Hắn có một con xe Volks wagen Santana 3000. Mỗi khi uống rượu say là chui lên xe ngồi phía sau và thích thú chỉ huy tài xế lái xe. Xe mà chạy nhanh là hắn cúi, giương tay lên đập vào đầu tài xế rồi chửi: “Mẹ, lái như cặc, mày vội về chịu tang à?” Xe chạy chậm lại hắn cũng cúi, giương tay lên lại đánh tài xế một cái bạt tai nữa: “Mẹ, lái như cặc. Mày đang kéo xe à? Con xe hơi tử tế, để mày lái như lái xe lừa thế à?”

Thế nên đã có đến năm tài xế bị hắn đánh bỏ chạy. Cán bộ của Ủy ban thị trấn có hơn bốn chục người, không một ai chưa từng bị hắn chửi. Dưới trấn có hơn hai chục thôn, hơn hai chục trường thôn, cũng chẳng có ai chưa từng bị hắn đá. Nhưng Lại Tiểu Mao làm Chủ tịch thị trấn đã năm năm, khi biết Lý Tuyết Liên ở một thôn thuộc trấn Rễ năm nào cũng kiện cáo, nhưng hắn luôn *Kính nhi viễn chi* với cô. Cũng vì Tuyết Liên kiện cáo, nên hàng năm, khi trên huyện diễn ra Hội nghị tổng kết cuối năm, thị trấn Rễ đều bị phê bình vì không đạt được mục tiêu “duy trì ổn định”, không thể coi là thị trấn tiên tiến. Lại Tiểu Mao đi họp ở huyện về, dặn dò tất cả cán bộ của Ủy ban thị trấn rằng thà không làm cái tiên tiến này cũng không được cản trở Lý Tuyết Liên kiện cáo. Vì Tuyết Liên kiện cáo vượt cấp nên chỉ cần không cản trở cô ta sẽ không đem lại phiền phức cho thị trấn. Nếu

ngăn cô ta không kiện vượt cấp nữa thì tổ ong vò vẽ này sẽ rơi thẳng vào đầu hấn. Lại Tiểu Mao nói: “Chúng ta làm việc tại thị trấn Rẽ, đầu óc cũng phải biết rẽ.”

Bình thường Lại Tiểu Mao thô thiển, ai ngờ cũng có lúc tinh tế lạ thường. Như hôm nay Trịnh Trọng phái hấn đi mời Tuyết Liên ăn canh thịt dê. Mặc dù trong bụng Lại Tiểu Mao ám ức kêu khó, nhưng lại không dám không đi. Ngày thường hễ gặp ai, là hấn mở miệng chửi, giờ tay đánh nhưng vừa gặp Tuyết Liên, cái mặt béo lại cười tươi như hoa, mở miệng gọi tiếng: “Bác gái”. Cách gọi như vậy khiến Tuyết Liên cảm thấy có chút nực cười. Vì một vụ kiện cáo mà cô gom về nhiều họ hàng đến như này sao? Tuyết Liên nói: “Cậu Chủ tịch thị trấn, Chánh án gọi tôi là chị họ tôi nghe đã có chút hoang mang rồi. Cậu lại còn tăng thêm một bậc, gọi tôi là bác, tôi nghe mà nổi hết da gà.”

Lại Tiểu Mao dựng mắt lên: “Anh Đạo gọi bác là chị họ, chắc chắn là gọi vô cớ. Cháu tính từ nhà ngoại cháu, gọi bác một tiếng bác gái, thật không oan chút nào. Cháu tính bác nghe, nhà ngoại mẹ cháu ở Nghiêm gia trang, anh trai mẹ cháu cũng chính là bác cháu, cưới cháu gái bên ngoại của lão Sài ở Sài gia trang...”

Hấn giờ mây ngón tay mập ú lên đếm. Tuyết Liên vội cản hấn lại: “Cậu Chủ tịch thị trấn, mình đừng vòng vo nữa, có chuyện gì? Nếu cậu đến nói chuyện kiện cáo thì đừng nói tiếp nữa.”

Lại Tiểu Mao: “Không nói chuyện kiện cáo. Bác gái, cháu làm việc trên thị trấn năm năm nay, gặp bác, từng nói với bác về chuyện kiện cáo chưa?”

Tuyết Liên nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Đúng thật là chưa từng nhắc đến.”

Lại Tiểu Mao vỗ tay: “Đúng vậy, có thù báo thù, có oan rửa oan, từ thời Tam quốc đến nay, đó đã là đạo lý muôn thuở. Cháu không cần người ta kiện cáo. Hôm nay cháu đến là mời bác đi ăn cơm. Cũng không phải cháu mời bác ăn cơm, mà là Chủ tịch Ban của thành phố mình mời bác. Bác gái, bác nở mặt rồi nhé!”

Tuyết Liên lập tức sầm mặt lại: “Mặc kệ Chủ tịch thành phố hay Chủ tịch huyện. Tự nhiên mời ăn cơm, việc tốt thế nhưng không

chừng trong lòng đang ỉu việc gì xấu cũng nên.”

Rồi lại nói: “Tại sao ngày thường không mời giờ đột nhiên muốn mời? Còn chẳng phải vì nước mình sắp mở Đại hội đại biểu Nhân dân à?”

Đoạn quay người đi ra ngoài sân. Lại Tiểu Mao nhảy tới trước mặt, lấy tay giữ cô lại: “Bác gái, cháu đồng ý với cách nghĩ của bác, làm chức quan to vậy, không thể bỗng dưng lại đi mời người khác ăn cơm, huống hồ lại giờ đang là giai đoạn đặc biệt. Nhưng dù là tiệc Hồng Môn(9) đi chăng nữa, hôm nay bác cũng phải đi một chuyến.”

Tuyết Liên lại ngó ra: “Ý gì đấy? Muốn bắt ép người khác à?”

Lại Tiểu Mao: “Vậy cháu nào dám ạ! Cháu cầu xin bác, không vì người khác, mà vì cháu. Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến cháu, bên trong cũng không. Ai biết họa từ đâu rơi xuống. Việc mời bác ăn cơm hôm nay, lại rơi trúng đầu cháu. Cháu cũng biết Chủ tịch tìm bác lại sẽ khuyên bác đừng kiện cáo, bác không đồng ý cháu cũng không đồng ý. Nhưng bác đồng ý hay không đó là chuyện của bác, bác có đi ăn cơm hay không lại là chuyện của cháu. Chỉ cần bác đi, chẳng may bác có gây ầm ĩ gì với bọn họ thì cũng không liên quan đến cháu. Bác gái, việc của bác quá lớn còn chức cháu thì lại quá nhỏ. Trước giờ bác đều tiếp xúc với cấp cao, lần này đừng vì một bữa cơm mà lôi cháu vào cuộc. Cái chức Chủ tịch thị trấn này dễ tiêu tan lắm. Bác mà không mở lòng từ bi là cháu bốc hơi tức thì luôn. Trên cháu còn mẹ già dưới còn con nhỏ, cha cháu tức anh họ bác cũng hơn tám mươi rồi, còn bị tắc động mạch máu, mồm méo mắt trợn, đang nằm trên giường, không biết còn có thể sống được mấy ngày. Bác gái, bác không thương cháu, vậy coi như thương cha cháu.”

Người hấn chặn lấy cánh cửa, mông cong cong và bắt đầu vái lạy Tuyết Liên. Cô bật cười, đánh một bạt tai lên đầu hấn: “Cậu còn nhớ mình là chủ tịch thị trấn nữa không, ăn nói chả khác gì dân lưu manh cả. Dù sao cũng chỉ là một bữa cơm thôi mà. Dẫu là vào hang cọp tôi đi một chuyến là được chứ gì.”

Trên thị trấn, Tiểu Mao toàn đánh người, có thằng nào dám đánh Tiểu Mao? Trừ phi thằng đó ăn phải gan hùm. Giờ chịu một bạt tai, Tiểu Mao còn gãi đầu cười: “Ồi bà bác của tôi. Vậy là đúng rồi, ai đó đã nói *Đặt dao xuống đất, lập tức thành Phật.*”

Hắn sung sướng, lấy con xe Volkswagen Santana 3000 chở Tuyết Liên lên thị trấn.

Tuyết Liên gặp Chủ tịch thành phố Mã Văn Bản, vẫn phần nhiều khách khí. Khách khí không phải vì Mã Văn Bản là Chủ tịch, mà vì ông ta đeo cặp kính tròn gọng mỏng, phong thái nho nhã, nói chuyện cũng rất khách khí, chưa nói đã cười. Nói xong một đoạn, lại cười một lần khiến người khác cảm thấy thân thiết. Trong bầu không khí nho nhã, mọi người không tiện vừa gặp mặt đã gây ầm ĩ. Quan trọng hơn vẻ nho nhã đó là, ông ta nói chuyện rất có lý lẽ. Người khác nói một chuyện chỉ có thể nói một mớ lý lẽ, còn có khi nói sai, nhưng ông ta có thể nói ba mớ lý lẽ mà câu nào cũng có lý. Vừa gặp mặt, Mã Văn Bản tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện kiện cáo, bắt đầu tán gẫu chút chuyện gia đình. Dù là chuyện gia đình, cũng được rào trước đón sau cẩn thận. Trước tiên đi hỏi chuyện băng quơ như trong nhà có mấy người, làm nghề gì, chẳng khác gì nghe ngóng đời tư của họ, khiến họ trả lời không được, không trả lời cũng không được mà bắt tay vào nói mình trước. Ông ta khẽ chỉ bốn vách quán canh thịt dê, nói mình cũng xuất thân nông thôn, từ nhỏ nhà nghèo, thứ muốn ăn nhất năm đó chính là bát canh thịt dê trên thị trấn. Nghèo nên không được ăn, thành ra hàng ngày cứ tan học là chạy đến quán canh thịt dê, bám lấy cửa quán rồi nhìn vào bên trong. Một lần có một người đàn ông cao lớn ăn liền ba bát. Bát thứ ba còn thừa ít cặn, người đàn ông vẩy tay về phía Mã Văn Bản. Văn Bản qua xin ăn, người đàn ông nói: “Mày sửa ba tiếng chó đi rồi tao cho mày ăn ít cặn này.”>

Văn Bản sửa ba tiếng “gâu gâu gâu”, người đàn ông kia liền đưa bát cho ông ta, ông ta cầm bát ăn í hết. Mã Văn Bản kể chuyện khiến mọi người bật cười, Tuyết Liên cũng cười. Sau đó mọi người ăn bánh nướng, uống canh thịt dê, ăn đến toát mồ hôi khiến cho bầu không khí càng trở nên hòa dịu hơn. Văn Bản lại nói hời còn nhỏ ông là một thằng bé thật thà, không bao giờ biết nói dối. Ông có một

cậu em trai lanh lợi hơn, thấy ông thật thà bèn bắt nạt. Mỗi lần em trai ăn vụng đồ trong nhà đều đổ sang đầu ông, chần dề bị lạc mất một con cũng đổ lên đầu ông. Ông ngốc ngếch nói không lại em trai nên lần nào cũng bị bố đánh đòn. Hồi đó điều khiến ông đau khổ nhất là việc mình nói gì cũng thật nhưng lần nào cũng bị người khác cho là nói dối. Em trai toàn nói dối, sao lần nào cũng “được” biến thành thật? Lúc này Tuyết Liên đã hòa vào không khí và chú ý đến cuộc trò chuyện, bất giác buột miệng nói ra:

“Tôi kiện cáo cũng vì cái này. Rõ ràng là giả, sao lại biến thành thật? Nhưng gì tôi nói rõ ràng là thật, sao lại không ai tin?”

Thấy Tuyết Liên chủ động nhắc đến chuyện kiện cáo, Mã Văn Bân bèn nắm bắt thời cơ, bắt đầu nói qua việc kiện cáo của cô. Nói chuyện kiện cáo, cũng không nói từ Tuyết Liên, mà bắt đầu phê bình Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, Chánh án Vương Công Đạo đang ngồi bên. Đây cũng chính là nguyên nhân ông bắt họ ở đây. Mã Văn Bân phê bình phương pháp làm việc cầu thả của họ, đối diện với dân chúng mà quên đi bản thân là công bộc của nhân dân, làm quan mà như ông lớn. Tệ nhất là việc không tin tưởng dân chúng. Cùng là con người với nhau, cho dù không tin tưởng dân chúng thì cũng phải đặt lấy cái tâm để mà suy ngẫm. Một người đi kiện cáo, miệt mài kiện suốt hai chục năm, đem những năm tuổi xuân đẹp nhất dồn cả vào đó, kiện đến mức tóc bạc hết cả. Nếu như cô ấy không oan ức liệu có thể kiên trì được không? Nếu như là các cậu, các cậu có thể làm được như vậy không? Chủ tịch nói về thật lòng đến mức khiến Tuyết Liên cũng thấy có chút cảm động, cứ như lần đầu tiên gặp được tri âm trên đời. Ai nói chính phủ không có cán bộ tốt? Ở đây còn có một người. Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, Chánh án Công Đạo bị phê bình đến mức mặt đỏ ửng, gật đầu lấp bắp như gà mắc tóc: “Bọn em về sẽ viết kiểm điểm, bọn em về sẽ viết kiểm điểm!”

Điều này khiến Tuyết Liên áy náy, nói với Văn Bân: “Cũng không thể hoàn toàn trách họ. Họ đều làm quan chức, cũng có cái khó riêng.”

Mã Văn Bân đập bàn: “Nhìn xem, một bà chị nông thôn, giác ngộ còn cao hơn mấy cậu.”

Trịnh Trọng và Công Đạo lại vội gật đầu: “Giác ngộ cao hơn tụi em, giác ngộ cao hơn tụi em thật!”

Mã Văn Bân lại nắm lấy cơ hội này, cười hỏi: “Bà chị, em lại hỏi chị một câu, chị muốn trả lời cũng được, không muốn trả lời cũng không sao, em không ép. Lần trước chị từng nói câu không kiện nữa, họ đều không tin, còn làm căng chuyện. Bây giờ, câu chị từng nói, có thể nói lại không, hoặc là, mình có thể nói lại chuyện đó lần nữa không?”

Rồi ông vội nói tiếp: “Nếu không thể nói lại thì mình cũng không cần miễn cưỡng.”

Tuyết Liên lại cảm động vì câu nói của Mã Văn Bân bèn nói: “Chủ tịch đã nói vậy, tôi không cố chấp. Lời của tôi, giờ vẫn có thể nói lại.”

Đoạn chỉ sang Trịnh Trọng và Công Đạo: “Tôi đã nói với họ hai lần, năm nay tôi không kiện nữa nhưng họ cứ không tin.”

Mã Văn Bân quay sang nói với Trịnh Trọng và Công Đạo nói: “Giống tôi hỏi nhỏ, nói thật mà người lớn cứ không tin.”

Mọi người đều bật cười. Văn Bân lại nói: “Bà chị, mình nói chuyện với nhau cho vui. Em hỏi tiếp một câu được không? Đã kiện cáo 20 năm rồi, sao đột nhiên năm nay, chị lại không kiện nữa?”

Ông hỏi hết như hai lần trước Trịnh Trọng và Công Đạo. Tuyết Liên cũng trả lời hết như hai lần trước: “Ngày trước tôi nghĩ không thông, năm nay nghĩ thông rồi.”

Văn Bân lại cười hỏi: “Bà chị, chị có thể nói cho em biết vì sao ngày trước nghĩ không thông,

năm nay lại nghĩ thông rồi không? Chẳng hạn như có chuyện gì cụ thể khiến chị nghĩ thông? Tất nhiên, giống như ban nãy em đã nói, chị muốn trả lời cũng được, không muốn cũng không sao.”

Vì chuyện gì mà nghĩ thông, đây là câu hai lần trước Công Đạo và Trịnh Trọng quên hỏi. Hai người chỉ chăm chăm suy xét hiện trạng mà quên mất tìm hiểu nguồn cơn. Vì không tìm hiểu nguồn cơn nên không tài nào tin được. Vấn đề Công Đạo và Trịnh Trọng quên hỏi giờ Chủ tịch thành phố đã hỏi rồi. Phải hỏi rõ nguyên nhân bệnh tình thì mới dễ kê đơn thuốc được. Có thể thấy khi Chủ tịch

làm việc, ở mỗi tình tiết nhỏ đều nghĩ sâu xa hơn họ. Đây lại là tác dụng của từ “nhỏ”, lại một lần nữa chứng minh Chủ tịch cao minh hơn họ. Trịnh Trọng và Công Đạo vội gật đầu khâm phục. Tuyết Liên bèn nói: “Chẳng vì việc gì cụ thể cả. Tôi nghe lời của con bò.”

Tuyết Liên trả lời như vậy khiến mọi người không ngờ đến, hoặc cũng có thể vì đột nhiên rẽ ngoặt như vậy khiến họ không kịp trở tay. Mọi người đều ngồi ngây ra đó, Mã Văn Bân cũng ngẩn người, miệng lắp bắp: “Bò? Bò gì?”

Trịnh Trọng định thần lại, vội hỏi: “Đang nói người, sao lại ngoặt sang bò vậy?”

Tuyết Liên: “20 năm qua, nhiều người như vậy, không một ai tin tôi, duy chỉ có con bò ấy tin lời tôi. Tôi kiện hay không cũng nghe theo lời nó. Ngày trước tôi hỏi con bò có nên kiện hay không, bò nói ‘nên’, vậy là tôi kiện. Năm nay tôi lại hỏi bò, nó không cho tôi kiện nên tôi cũng không kiện nữa.”

Mọi người càng nghe càng thấy mù mờ. Thư ký trưởng cũng bắt đầu lắp bắp: “Cái con bò của chị là có thật hay là chị đang nói đùa với tụi em đây?”

Tuyết Liên: “Tôi không nói đùa với các cậu, con bò đó của tôi nuôi mà.”

Mã Văn Bân định thần lại hỏi: “Em gặp con bò này được không, bảo nó nói với em vài câu?”

Tuyết Liên: “Không được.”

Văn Bân ngẩn người: “Tại sao?”

Tuyết Liên: “Mấy hôm trước nó chết rồi.”

Mọi người dờ khóc dờ cười. Trịnh Trọng có đôi chút bực mình: “Bà chị, Chủ tịch đi từ xa như vậy đến đây gặp chị, cũng là có lòng tốt muốn giúp chị giải quyết vấn đề. Chị không nên đùa cợt tụi em, chị không nên nói kháy người khác như thế.”

Thấy Trịnh Trọng bực mình, Tuyết Liên cũng hơi cáu, tay đập bàn: “Xem kìa, hết như vụ án của tôi. Cứ cái gì là sự thật lại không nói thật được phải không?”

Mã Văn Bản ngăn Trịnh Trọng lại, mỉm cười nói với Tuyết Liên: “Bà chị, em tin con bò này là thật.”

Lại nói tiếp: “Vậy chúng ta cùng tin lời của con bò, năm nay không kiện cáo nữa, được không?”

Tuyết Liên: “Cái này lại phải phân biệt cho rõ.”

Văn Bản: “Phân biệt gì?”

Tuyết Liên: “Bò nói được chứ mấy người nói không được.”

Văn Bản thắc mắc: “Tại sao?”

Tuyết Liên: “Bò không cho tôi kiện, ý nói kiện cáo vô dụng. Mấy người không cho tôi kiện là bắt tôi tiếp tục phải chịu oan. Đây là hai chuyện khác nhau.”

Mã Văn Bản ngăn người: “Bà chị, tui em tìm đến chị, không phải đang muốn giúp chị giải quyết vấn đề sao?”

Lúc này Tuyết Liên bỗng bật khóc: “Mấy người đừng lừa tôi, mấy người mà cảm thấy tôi oan, không cần tới tìm tôi, sớm đã lật lại vụ án xét xử cho tôi rồi.”

Chỉ sang Trịnh Trọng và Công Đạo: “Hai cậu và bọn họ giống nhau, đến tìm tôi, vẫn là muốn bịp tôi, sợ tôi đi Bắc Kinh kiện cáo cấp trên sẽ cách chức, của mấy người.”

Rồi tiếp: “Mấy người mà muốn giúp tôi sao bình thường không đến. Toàn quốc vừa mở Đại hội đại biểu Nhân dân, mấy người năm lần bảy lượt đến làm gì? Còn chẳng phải vì muốn lừa tôi cho qua mấy ngày này, sau đó lại quẳng đi không quản sao?”

Mã Văn Bản cau mày, giờ mới biết sự lợi hại của Lý Tuyết Liên. Tìm cô ta để giải quyết vấn đề, không ngờ để cô ta chế giễu bò cũng mở miệng nói chuyện được. Hai bên đều xuất chiêu, ông ta lại rơi vào tròng của người phụ nữ này. Sớm biết như vậy, đã không hỏi nguyên do tại sao, đã không hỏi đến con bò rồi. Nhưng không hỏi nguyên do, sao bốc thuốc theo bệnh được? Tất nhiên, tuy bị rơi vào tròng của người khác, dù là có thêm một con bò, Mã Văn Bản cũng không sợ. Ông ta muốn thăm dò một chút độ nông sâu của sự việc. Bây giờ, thông qua chuyện con bò, ông nhận ra sự tình đã hết thuốc chữa. Cô ta nói không kiện, chính là vẫn muốn kiện. Hoặc là, cô ta

đang quấy rối. Phán đoán của Vương Công Đạo và Trịnh Trọng vẫn đúng. Sự tình đã hết thuốc chữa, Văn Bản cũng không sợ, giống như sử dụng cán bộ, cán bộ phạm sai lầm, phân làm hai loại có thuốc chữa và không có thuốc chữa. Người có thuốc chữa còn có cái để nói để sửa, người không có thuốc chữa thì lập tức không cần nói gì thêm nữa. Thư ký trưởng thấy Mã Văn Bản cau mày, vội đứng dậy bảo: “Hôm nay chúng ta tạm nói chuyện đến đây thôi, Chủ tịch còn có cuộc họp ở thành phố.”

Mã Văn Bản đứng dậy, lúc này mặt lại tươi cười: “Bà chị, em còn có việc, nên đi trước nhé, chị cứ làm theo cách của chị, mọi chuyện không cần miễn cưỡng.”

Nói xong ông bước ra cửa đi luôn. Thư ký trưởng, Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, cũng vội đi ra theo. Chỉ còn lại Chánh án Công Đạo ngồi đó “thu dọn chiến trường”. Công Đạo run tay: “Chị họ, chị nói chuyện lạc đi tận đâu thế, nói vụ án thì nói vụ án thôi. Sao lại nói sang cả chuyện con bò? Chị làm như thế có khác gì đang chửi người ta đâu?”

Tuyết Liên lau nước mắt: “Tôi chẳng chửi ai cả.”

Công Đạo: “Lây súc sinh ra so với người, còn không phải chửi à?”

Cậu ta đi vòng quanh, tay run run: “Thà nghe lời súc vật, cũng không nghe lời chính quyền, chẳng khác gì chị nói các cấp lãnh đạo chẳng bằng súc vật.”

Tuyết Liên cau: “Sao tôi nói gì, các cậu đều không tin? Tôi nói gì, các người cũng toàn nghĩ theo ý xấu cả vậy?”

Lại nói: “Nếu đã như vậy, năm nay tôi vẫn phải đi kiện.”

Công Đạo đập tay: “Đây biết ngay mà, cuối cùng cũng nói thật rồi phỏng?”

4

Sân nhà Tuyết Liên có ba phần đất lớn, phần chính ở phía Bắc là nhà mái ngói ba gian, phía Đông là phòng bếp, phía Tây là hai gian chuồng bò. Nhà mái ngói ba gian vẫn là căn nhà được xây từ 20 năm trước, hồi đó cô và Tần Ngọc Hà kết hôn được sáu năm, con trai cũng đã năm tuổi. Để gỡ bỏ căn nhà lá, xây mái ngói ba gian, Tuyết Liên không chỉ nuôi bò, còn nuôi thêm ba con lợn nái. Nửa số vật liệu gỗ và gạch ngói xây nhà là dựa vào việc bán bê và lợn con. Nửa số vật liệu còn lại, dựa vào số tiền hần ta kiếm được do tăng ca chở hàng ở xưởng phân hóa học trên huyện. Ban ngày Ngọc Hà chở phân hóa học, tối đến vẫn tiếp tục chở hàng. Thức khuya nhiều đến mức hai mắt như hai cái đèn lồng, nửa đêm lái xe, thường ngủ gật. Có một lần xe đâm vào cây hòe bên đường, mất hơn 2000 đồng sửa xe, đành phải kiếm lại từ đầu. Hồi đó cô và Ngọc Hà cũng cãi nhau, dù có cãi nhau, hai người vẫn trên cùng một con đường. Cãi đi cãi lại, mọi người vẫn chung một lòng. Nào ngờ nhà mái ngói xây xong hơn năm, Ngọc Hà lại thay lòng đổi dạ. Giờ đây Tuyết Liên cũng hối hận đôi chút, lúc trước không nên vì mang thai mà giả ly hôn với Ngọc Hà. Hơn nửa năm không gặp, giả lại biến thành thật. Lúc này hai người không cãi nhau mà bắt đầu kiện tụng. Kiện suốt hai chục năm, tốn đều bạc hết cả, vẫn không có kết quả. Việc khiến Tuyết Liên hối hận hơn là chủ ý giả ly hôn năm đó do cô nói ra. Và ám ức hơn nữa đó là năm đó giả ly hôn để sinh đứa con gái. Ai ngờ con gái lớn lên cũng không chung một lòng với Tuyết Liên.

Trải qua 20 hai năm phong ba bão táp, căn nhà đã hơi cũ nát. Mùa hạ mùa thu mưa lớn, bờ tường phía Bắc bị nước mưa làm mủn, lớp gạch bên ngoài của ba bức tường còn lại, gạch vụn cũng thường xuyên sạt xuống. Lớp sơn tường của căn nhà cũng tróc ra phân nửa. Từ mười năm trước, mái nhà bắt đầu dột. Hai chục năm toàn lo kiện cáo, nếu đổi lại là người khác, chắc không có tâm trí đâu sửa sang nhà cửa. Kiện cáo mười năm đầu Tuyết Liên cũng

không có tâm trí lo việc nhà. Không chỉ không có tâm trí lo việc nhà, cũng chẳng có bụng dạ dọn dẹp nhà. Bên trong bên ngoài như cái chuồng lợn. Không chỉ không có bụng dạ dọn dẹp, càng không có tâm tư chăm sóc bản thân, quần áo bẩn không biết thay, đầu tóc rối như tổ quạ. Một mình đi trên đường, nhìn từ xa người ta cứ ngỡ ăn xin. Như thế khéo lại hợp với thân phận đi kiện. Nhưng mười năm trôi qua, kiện cáo đã là chuyện thường nên cũng thành quen. Không phải cô đã quen với những ngày chạy đôn chạy đáo, nhưng chẳng may ốm không bước nổi ra khỏi cửa, phải nằm bẹp ở nhà thì cũng thấy khó chịu. Không kiện cáo, cũng chẳng biết nên làm gì. Chính vì quen nên ngay việc đi kiện cũng trở thành một phần của cuộc sống. Vậy là cô quay ra sửa sang bản thân và nhà cửa. Tóc cắt ngắn, giặt quần áo thường xuyên. Trước khi ra ngoài đi kiện, cả người trên dưới được chăm chút tinh tươm sạch sẽ. Tường trong tường ngoài căn phòng, nếu sửa lại hết sẽ mất nhiều công sức, nhưng nhà dột thì không thể không lo được. Vậy nên cô bỏ tiền thuê người gỡ phần ngói bị vỡ trên mái xuống đổi thành ngói mới rồi dùng thạch cao trát vào, trời có mưa cũng không bị dột nữa. Đôi với sơn của bốn bức tường trong phòng, cô dùng một cái chổi rế, quét lớp sơn bị tróc xuống. Mặc dù nhìn bốn bức tường sần sùi hết như hoa dưa, nhưng trông đàng hoàng hơn nhiều. Lúc ở nhà, trong phòng ngoài sân, đều quét dọn sạch sẽ gọn gàng. Sát theo tường vây ngoài sân, lại trồng một hàng cây xô đỏ cùng hoa mào gà. Người lạ bước vào, không thể nhận ra đây là nhà của người chuyên đi kiện nữa.

Trong khu nhà chính, lại chia làm ba gian, mỗi gian được ngăn bởi tấm bình phong. Gian bên trái là nơi chứa lương thực và đồ lặt vặt, ở giữa là gian trống, gian bên phải là buồng ngủ. 21 năm trước, nơi đây là phòng ngủ của Tuyết Liên và Ngọc Hà. Bây giờ, ngày ngày chỉ còn lại một mình Tuyết Liên.

Trên bức tường cạnh cửa sổ có treo một quyển vở làm toán của học sinh. Trên quyển vở làm toán có ghi lại những sự việc đã trải qua của Tuyết Liên trong suốt hai chục năm đi kiện. Hai chục năm qua đi, quyển vở ấy cũng đã long bì rách giấy, bẩn như một miếng giẻ lau nhàu nát. Nhưng chính miếng giẻ nhàu nát này đã ghi lại tất cả những nơi Tuyết Liên từng đi qua, những người đã từng gặp

trong lúc thừa kiện, cũng chính nó từng ngày chứng kiến mái tóc của Tuyết Liên chuyển từ đen nhánh sang hoa râm, đường eo chuyển từ lưng ong sang thùng vại. Cô hy vọng quyền võ làm toán này đến một ngày nào đó có thể giúp cô trả lại quy luật cái giả dối là giả dối, cũng như khiến sự thật về lại thành thật. Nhưng hai chục năm đã qua đi, giả vẫn là thật mà thật vẫn là giả. Đồng thời, cái oan danh “Phan Kim Liên” phải mang hai chục năm rồi vẫn chưa rửa được. Mười năm trước Tuyết Liên đã suýt phát điên. Sau đó năm nào cũng vậy, năm nào cũng kiện cáo, lâu dần cũng thành quen.

Hàng năm Tuyết Liên đi kiện, tỉnh lỵ, thành phố, huyện lỵ đều biết, nhưng đối với những việc . cô trải qua của từng lần kiện cáo, lâu dần mọi người đều quên cả, chỉ còn nhớ một cái “cáo trạng”. Thời gian dài về sau, Tuyết Liên cũng lãng quên đi khá nhiều chi tiết nhỏ nhặt của vụ kiện. Duy có quyền võ làm toán này, từng chuyện từng chuyện được ghi lại chắc chắn. Không chỉ ghi chắc từng chi tiết nhỏ, giống như người làm ăn buôn bán ghi các khoản thu chi vậy, cuối cùng còn có một mục thống kê.

Theo như Tuyết Liên thống kê, hai chục năm qua thời gian diễn ra Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc hàng năm, cô đến Bắc Kinh kiện cáo 19 lần. Trong đó, bị cảnh sát địa phương chặn lại mười một lần, giữa đường bị cảnh sát Hà Bắc chặn lại ba lần. Năm lần đến được Bắc Kinh, bị cảnh sát của huyện đuổi theo tìm được tại nhà nghỉ ba lần, cũng chính ba lần bị “khuyên về”. Còn lại hai lần, một lần tới được đường Trường An bị cảnh sát Bắc Kinh bắt giam. Lần cuối cùng đến được quảng trường Thiên An Môn lại bị cảnh sát của quảng trường bắt giam. Kể ra như vậy, hai chục năm kiện cáo chưa một lần cô thành công, chưa lần nào được như lần đầu tiên đi Bắc Kinh, xông thẳng vào Đại lễ đường. Chính bởi vậy Tuyết Liên mới muốn tiếp tục kiện cáo. Điều khiến Tuyết Liên không hiểu là hai chục năm qua cô chưa từng kiện cáo thành công, vậy tại sao các cấp chính quyền từ tỉnh lỵ thành phố đến huyện lỵ vẫn nơm nớp lo sợ cô? Đến mức mà Chánh án gọi cô là “chị họ”, Chủ tịch thị trấn gọi có là “bác gái”. Có lẽ đây chính là điều Tuyết Liên không ngờ đến, chính vì cô chưa một lần thành công nên các cấp chính phủ từ tỉnh đến thành phố rồi tới huyện mới lo *Không sợ những điều xuôi dòng*,

chỉ sợ lúc chảy ngược dòng. Càng về sau cái sự lo lắng ấy của họ lại càng tăng thêm.

Nhưng năm nay Tuyết Liên không định kiện cáo nữa. Không định kiện không phải vì vụ này không thể kiện, hay bị các cấp chính phủ dọa khiến cô sợ, hay hai chục năm qua năm nào cũng kiện mà trên đời vẫn không một ai tin nên tự cô cũng thấy nản lòng, mà vì trên đời có một người tin lời cô, nhưng người này đã chết. Mà thật ra cũng chẳng phải là người, đó là con bò của nhà cô. 21 năm trước, con bò này vẫn còn là con bê líu ríu, đi theo mẹ nó. 21 năm trước, lúc Tuyết Liên bàn bạc giả ly hôn cùng chồng là ngay tại chuồng bò trong nhà. Trong chuồng nhốt một con bò mẹ và một con bê đang rúc dưới háng bò mẹ bú sữa. Ngoài hai con bò này, thế gian chẳng còn ai nghe thấy quá trình bàn bạc vụ ly hôn giả của vợ chồng cô. Chính vì không ai nghe thấy nên đã tạo cơ hội cho Ngọc Hà hơn nửa năm sau đã cặp với ả đàn bà khác, rồi đem vụ ly hôn giả nói thành ly hôn thật, kết hôn với người đàn bà kia. Chính bởi khi đó không ai nghe thấy, nên Tuyết Liên kiện cáo hai chục năm qua vẫn chẳng có kết quả. Mười năm trước khi thấy năm nào kiện cáo cũng không có kết quả, có lúc đã suýt phát điên. Ra cửa gặp người liền bắt chuyện, nói năng linh tinh, ai nấy đều nói cô thần kinh. Khi ấy con gái cô mười tuổi, cũng cảm thấy Tuyết Liên bị điên, tối không dám ngủ cùng mà chạy qua nhà hàng xóm. Tuyết Liên cũng tự cảm thấy thần kinh hồi đó có chút rối loạn, ban ngày gặp người khác cứ cười “hì hì”, đến tối liền chạy vào chuồng bò dạy bò nói chuyện, hy vọng một ngày bò nói chuyện được giúp cô rửa oan. Nhưng làm gì có chuyện đó chứ? Đột nhiên đến một ngày bò mẹ chết, để lại con gái của nó. Lúc đó bò con cũng mười một tuổi, còn lớn hơn con gái cô một tuổi. Mười năm qua đi, bò mẹ cũng đến tuổi trung niên. Khi con bê thấy mẹ nó chết, nước mắt nó chảy ra, Tuyết Liên tiến đến đá nó một cái: “Mẹ mày chết mày biết khóc. Tao oan mười năm nay chẳng ai để ý. Sao mày không khóc?”

Con bê kia bèn ngẩng mặt nhìn Tuyết Liên. Tuyết Liên nói: “Mày không biết nói, cũng không biết gật với lắc đầu à? Cái vụ ly hôn mười một năm trước, mày cũng ở hiện trường, mày nói đi. Rốt cuộc lúc đó là thật hay là giả?”

Nào ngờ con bò lại lắc nhẹ đầu. Tuyết Liên lao lên ôm chầm lấy nó, gào lên bi thương: “Ồi con tôi, trên đời có một người bắt đầu tin lời tôi nói rồi.”

Nghe Tuyết Liên khóc âm ỉ, hàng xóm tưởng cô lại lên cơn thần kinh vội chạy qua khuyên, còn tưởng cô đang khóc vì con bê già chết rồi kia. Đợi hàng xóm đi khỏi Tuyết Liên lại hỏi con bò: “Mày lại nói cho tao nghe vụ này tạo nên kiện nữa không?”

Bê lại gật gật đầu. Lúc này Tuyết Liên được kích lệ mới lại có dũng khí đi kiện cáo. Vốn dĩ sắp thần kinh, từ đây cô lại không thần kinh nữa. Đã mười năm qua đi, con bê này cũng 21 tuổi, một hôm trong đêm, nó cũng đến lúc sắp chết. Trước khi chết, hai mắt cứ nhìn Tuyết Liên. Cô lo lắng vỗ nó: “Con ơi, con không được chết nhé. Con mà chết, trên đời lại chẳng còn ai tin lời mẹ nữa.”

Con bò lại ứa nước mắt. Tuyết Liên vội hỏi: “Trước khi chết con nói với mẹ, vụ kiện này, mẹ nên kiện nữa không?”

Bò lắc nhẹ đầu. Sau đó hấp hối rồi nhắm mắt lại. Tuyết Liên ôm lấy thân nó khóc to: “Khốn nạn, đến mày cũng không tin tao có thể kiện thắng vụ này à? Trên đời không còn ai tin tao nữa rồi, vụ kiện này, còn kiện cái đéo gì nữa!”

Bò nhà người khác chết đều bán cho lò mổ trên trấn. Trong mười năm, nhà Tuyết Liên chết mất hai con bò nhưng không bán cho lò mổ mà đều đem ra bờ sông chôn. Mộ của con bò con kê sát mộ mẹ nó. Sau khi con bò lắc đầu rồi chết, Tuyết Liên quyết định sẽ nghe lời con bò, từ năm nay trở đi không tiếp tục kiện cáo nữa. Nói thật cũng không hoàn toàn là nghe lời của bò, mà vì kiện cáo suốt hai chục năm khiến Tuyết Liên cũng sắp chết mệt vì kéo dài. Người chưa chết mệt, lòng đã chết mệt rồi. Chôn bò xong, cô cũng đem trái tim bị giày vò của mình chôn theo. Nhưng cô nói chuyện con bò cho đám Mã Văn Bản, họ lại không tin, không chỉ cho rằng cô đang nói dối, thậm chí còn cho rằng đang nói kháy, quay ngoắt qua chửi họ, khiến họ tức giận mà bỏ đi. Đồng thời còn suýt chút nữa làm Chánh án Vương Công Đạo tức điên. Vậy mà Tuyết Liên không trách bọn họ, lời của bò cô nói cho Chủ tịch thành phố, Chủ tịch huyện, Chánh án, họ đều không tin. Vậy trên đời này còn có ai tin để mà cô nói

đây? Điều khiến Tuyết Liên nổi giận là trên đời nhiều người như vậy tại sao không ai tin cô lây một lần? Nói cách khác, tại sao họ chẳng bằng một con bò chứ?

Nhưng lời của một con bò vẫn không phải toàn bộ nguyên nhân khiến Tuyết Liên quyết định năm nay không kiện cáo nữa. Quan trọng hơn là cô nghe lời Lễ đầu to, người bạn học trung học của cô. Hai chục năm trước, Lễ đầu to làm đầu bếp tại Văn phòng đại diện của tỉnh ở Bắc Kinh. Lần đầu tiên Tuyết Liên đến Bắc Kinh kiện cáo đã ở nhờ chỗ của anh ta. Lần đó cô xông vào Đại lễ đường gây ra sự cố chính trị, đáng ra cũng nên truy cứu trách nhiệm của Lễ đầu to, nhưng lần ấy lãnh đạo nhà nước đã ra tay nói giúp, không truy cứu trách nhiệm nữa. Từ trên xuống dưới, chỉ lo xử lý quan viên địa phương gây nên vụ kiện cáo của Tuyết Liên, không ai dám truy cứu đường dây của cô. Lễ đầu to tiếp tục bình yên làm đầu bếp thêm 18 năm ở Bắc Kinh. Khi 50 tuổi thì nghỉ hưu về quê, lại làm đầu bếp tại một nhà hàng tên là Hồng Vận Lâu trên huyện để kiếm ít tiền. Năm kia vợ của anh ta chết do ung thư vú, con trai đi lấy vợ, trong nhà còn lại một mình. Lễ đầu to thường đạp xe đạp từ huyện về thăm Tuyết Liên. Ngày thứ hai sau khi con bò nhà Tuyết Liên chết, Lễ đầu to lại đến thăm cô. Hai người ngồi dưới gốc cây táo ngoài sân, cô nói chuyện con bò, rồi hỏi cậu ta: “Cậu tin bò biết nói chuyện không?”

Lễ đầu to cũng không tin bò biết nói chuyện, bèn khuyên Tuyết Liên: “Mình hiểu lòng cậu ám ức. Đừng tiếp tục nghĩ linh tinh nữa.”

Tuyết Liên lườm anh ta một cái: “Biết ngay cậu không tin. Vậy mình lại hỏi một câu. Năm nay mình không định kiện cáo nữa, cậu tin không?”

Kiện cáo hai chục năm rồi, năm nay đột nhiên không kiện, Lễ đầu to cũng ngạc nhiên. Ngắn người hồi lâu, tiếp đó cũng hỏi hết như Chánh án và Chủ tịch huyện: “Đã kiện hai chục năm rồi, sao năm nay không kiện nữa?”

Tuyết Liên: “Mình nghe lời con bò, trước khi chết nó nói với mình, không cho mình kiện nữa.”

Lễ đầu to lại đập hai tay vào nhau: “Mặc kệ bò có biết nói vậy không, dù sao mình sớm đã muốn khuyên cậu một câu, chỉ sợ cậu giận.”

Tuyết Liên: “Cậu muốn khuyên mình điều gì?”

Lễ đầu to: “Giống như con bò, vụ án này không thể tiếp tục kiện nữa. Thẩm thoát đã hai chục năm, chẳng phải cũng không có kết quả sao?”

Tuyết Liên: “Chính vì không có kết quả, mình mới phải tiếp tục kiện.”

Lễ đầu to: “Ý mình nói không phải thế. Giày vò hai chục năm rồi, vốn dĩ cậu muốn giày vò người khác, nào ngờ giày vò luôn cả chính mình. Mình hỏi cậu, gốc rễ của vụ kiện này, ban đầu do ai gây ra?”

Tuyết Liên: “Thằng chó Tần Ngọc Hà.”

Lễ đầu to đập tay: “VẬY chẳng phải kết thúc rồi sao. Cậu kiện cáo hai chục năm nay cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của hấn. Giày vò đi giày vò lại thì vợ chồng con cái người ta vẫn sống vui vẻ, trong khi giờ còn mỗi cậu tự giày vò chính mình. Cậu thử nhìn lại mà xem, tóc cậu bạc hết cả rồi.”

Tuyết Liên: “Chính vì thế, mình mới nuốt không trôi cục tức này.”

Lễ đầu to: “VẬY mình lại hỏi cậu, cậu nói 21 năm trước hai người ly hôn là giả, Tần Ngọc Hà lại nói đó là ly hôn thật. Tại sao hấn lại nói như vậy?”

Tuyết Liên: “VÌ hấn muốn cưới một con điểm.”

Lễ đầu to lại đập tay cái bốp: “VẬY thì chẳng phải kết thúc rồi sao. Người ta cùng con điểm kia sống cuộc đời mới, cậu vẫn còn giày vò những ngày tháng cũ. Tất nhiên hấn sẽ không thừa nhận hai người ly hôn là giả. Ngày nào hấn còn chưa đổi ý thì ngày đó cậu cũng không thể thắng kiện được.”

Tuyết Liên: “Năm ấy mình tính tóm được thằng chó ấy sẽ giết quách nó đi, như thế có khi lại hay.”

Lễ đầu to: “Theo ý mình, năm đó giết hấn cũng không đúng, năm đó cậu nên học hấn.”

Tuyết Liên ngó ra: “Học hấn cái gì?”

Lễ đầu to: “Thì cũng tìm một người đàn ông để kết hôn. Hắn tìm được, cậu cũng tìm được, cậu đấu với hắn. Đấu kiểu này có tác dụng hơn nhiều so với việc làm rõ thật giả với hắn. Cậu sớm làm vậy đã sống đầm ấm hai chục năm qua, không đến nỗi để mình già nua trên con đường kiện cáo rồi.”

Tuyết Liên lại sững sờ. Không ngờ hồi học trung học Lễ đầu to là đồ vô tích sự, cả đời lại chỉ làm đầu bếp, ấy thế mà đúng thời điểm then chốt lại nói ra được những lý lẽ thâm sâu hơn người như thế. Cũng có thể thời trung học cậu không nói ra được, làm đầu bếp rồi thì có thể nói ra, có thể 20 năm trước không nói ra được, nhưng giờ đã nói được ra. 20 năm trước, Tuyết Liên cũng từng nghĩ như vậy, còn đi một chuyến tới xưởng phân tìm Ngọc Hà. Năm ấy, chỉ cần Tần Ngọc Hà nói một câu thật lòng, nói ra tính thật giả của vụ ly hôn, cô cũng không vương vấn quá khứ nữa. Nếu thế có lẽ cô sẽ buông mọi ân oán của quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng chính ngày hôm ấy, Tần Ngọc Hà lại thốt ra câu Phan Kim Liên, ép Tuyết Liên vào con đường kiện cáo. 20 năm sau, cô cũng hơi hối hận. Nếu như năm đó Tuyết Liên không đoái hoài đến Ngọc Hà, tính chuyện đi bước nữa, tìm một người đàn ông mới, nói không chừng nay cũng bưng bưng sức sống, không đến mức 20 năm qua đi, vẫn công cốc công cò. Nhưng cô lại nói: “Sự đền nước này, nói mấy lời đó còn có ích gì?”

Lễ đầu to: “Có ích chứ. Tuy sự đến nước này nhưng nếu muốn lấy chồng thì vẫn chưa muộn.”

Tuyết Liên nhở xuống đất cái toẹt: “49 tuổi rồi, tóc bạc hết cả, dù có muốn lấy cũng chả có ma nào thèm.”

Lễ đầu to lập tức nói: “Mình đây.”

Tuyết Liên ngẩn người. Cô tưởng Lễ đầu to đang ; đùa, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn thì chả có vẻ gì là đang đùa cả. Tuyết Liên nhất thời chưa kịp định thần lại được. Không phải chưa định thần được việc lấy Lễ đầu to, mà là 20 năm nay chỉ nghĩ đến kiện cáo, nghĩ

mãi vụ kết hôn rồi ly hôn với Ngọc Hà, giày vò hắn l nhà tan cửa nát, chứ chưa từng nghĩ sẽ lấy người khác.

Đồng thời, đối diện nhau nói câu như thế, Tuyết Liên cũng thấy thẹn mặt, liền đá Lễ đầu to một cái: “Mình đã khó khăn vậy rồi, cậu còn đùa cợt mình.”

Lễ đầu to: “Mình đâu có đùa cợt, hai ta đều ở một mình, về ở với nhau càng hợp tình hợp lý.”

Tuyết Liên: “Mọi người đều biết mình là Phan Kim Liên.”

Lễ đầu to: “Mình thích Phan Kim Liên, mình thích phụ nữ phong lưu.”

Tuyết Liên lại xông lên đá cậu ta: “Đấy, cậu vẫn đùa cợt mình đúng không?”

Lễ đầu to vừa cười vừa tránh: “Mình không tin, mình không tin cậu họ Phan được chưa?”

Rồi Lễ đầu to lại nghiêm nghị nói: “Mình khuyên cậu nghĩ lại đi. Việc này tốt hơn chuyện kiện cáo nhiều.”

Khi Lễ đầu to về, Tuyết Liên suy nghĩ cả đêm. Sáng hôm sau, cô mới thấy lời của Lễ đầu to thực tế và cũng thực dụng hơn lời con bò đã chết nhiều. Bò không cho Tuyết Liên kiện cáo chỉ là một câu nói suông, chỉ nói không cho kiện, không nói sau khi không kiện nữa phải làm sao. Lễ đầu to khuyên Tuyết Liên không kiện nữa nhưng lại chỉ ra cho cô một con đường thoát thân khác. Nếu có thể tái giá thì không cần kiện cáo nữa. Nếu có thể tái giá, cáo trạng cũng không thành lập. Đồng thời, Phan Kim Liên lấy chồng mới, Phan Kim Liên cũng không còn là Phan Kim Liên nữa. Nhưng nói thì nói vậy, giờ lấy Lễ đầu to ngay thì Tuyết Liên vẫn thấy đột ngột quá. Cũng không hẳn là đột ngột, Lễ đầu to chẳng phải người lạ mới quen hôm qua, 30 năm trước, hai người là bạn học trung học. Chẳng phải Lễ đầu to hay dấm dúi đưa kẹo và tỏ tình với cô ở sân đập lúa đó sao? 20 năm trước khi đến Bắc Kinh kiện cáo cô ở nhờ trong phòng Lễ đầu to, nửa đêm Lễ đầu to bước vào, ngắm nhìn cô trong bóng tối; Tuyết Liên đột ngột lên tiếng: “Đầu to, làm gì làm đi.” Sau đó bật đèn lên, thế là cậu ta sợ chạy mất. Hơn 30 năm trước Lễ đầu to vô tích sự, 20 năm trước vẫn vô tích sự, đến hôm nay, cậu ta lại không hề vô tích sự, dám mặt đối mặt nói với cô hãy lấy cậu ta. Lễ đầu to không sợ Phan Kim Liên, anh ta không còn là Lễ đầu to khi xưa nữa.

Lý Tuyết Liên thật sự động lòng. Nhưng từ kiện cáo đến lấy chồng, cũng không phải một câu nói có thể quay ngoắt qua được. Đoạn rẽ này vẫn có chút đột ngột và cô cần thêm thời gian để thích ứng. Vì vậy khi cô nói cho Chủ tịch Mã Văn Bản biết nguyên nhân việc mình không kiện cáo nữa, chỉ nói nửa vế trước, không nói nửa vế sau, chỉ nói chuyện con bò, không nói chuyện lấy chồng. Càng không nói rõ lấy chồng chẳng phải nói suông mà đã có sẵn một người đang đợi cô rồi. Người này đang làm đầu bếp ở nhà hàng Hồng Vân Lâu trên huyện, tên là Lễ đầu to. Chính vì chỉ nói chuyện bò, không nhắc đến Lễ đầu to nên mới khiến cho đám người Chủ tịch Mã Văn Bản tức giận cho rằng cô lấy họ ra đùa cợt. Đám người Mã Văn Bản vừa tức giận, cũng khiến Tuyết Liên giận theo. Nếu năm nay Chánh án, Chủ tịch huyện, Chủ tịch thành phố không luân phiên đến tìm Tuyết Liên để nói chuyện, cô đã nghe lời con bò, sau đó nghe lời Lễ đầu to và năm nay cũng chẳng kiện nữa. Vậy mà từ Chánh án đến Chủ tịch huyện, Chủ tịch thành phố, từng cấp đều đến ép cô không cho cô kiện cáo. Tuyết Liên cũng nhận ra vụ bắt ép này chỉ là bịp bợm muốn lừa cô cho qua thời gian diễn ra Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc. Rõ ràng không phải họ lo nghĩ cho Tuyết Liên mà là lo nghĩ cho chính họ. Họ sợ cô đi Bắc Kinh kiện cáo rồi bọn họ sẽ lại bị cách chức. Tuyết Liên nhìn thấu điểm này nên càng quyết tâm đi Bắc Kinh kiện lần nữa. Chuyện của cô và Lễ đầu to có thể tạm gác lại. Đã gác hai chục năm nay rồi, gác thêm một thời gian nữa cũng chẳng mốc được mà lo. Giả dụ có lấy Lễ đầu to, vậy trước đó cô cũng phải xả được cục tức này ra trước. Dù đây là năm cuối cùng đi kiện, cũng phải xả cục tức đã rồi tính. Lần kiện cáo này đã biến thành hờn dỗi. Bởi lần này đã thoát ly khỏi cáo trạng ban đầu, đối tượng bị công kích không phải chống cũ Tần Ngọc Hà, mà là Chánh án, Chủ tịch huyện và Chủ tịch thành phố.

5

Sau khi đàm phán hồng với Tuyết Liên tại quán canh thịt dê trên thị trấn, Chủ tịch thành phố Mã Văn Bản rời khỏi trấn Rẽ, trên xe ông không nói một lời. Chủ tịch huyện Trịnh Trọng ngồi ngay cạnh, thư ký trưởng Ủy ban ngồi ghế phụ phía trước. Trên xe Mã Văn Bản cứ im lặng khiến người khác cũng không dám mở lời. Đường quê hơi xóc, lại ngoằn ngoèo, trong đêm tối chỉ nhìn thấy đèn xe phía trước nhấp nhô lên xuống. Đoạn chạy từ đường rải đá đến đường cao tốc, trên xe gần như không một tiếng động. Ra tới đường cao tốc, người của Mã Văn Bản phải về thành phố, phía Trịnh Trọng cũng phải quay về huyện. Trịnh Trọng bước từ trên xe Mã Văn Bản xuống, xe của huyện đang theo phía sau cũng vội dừng lại bên đường. Trịnh Trọng cùng đám người ở huyện đứng bên đường, cùng đưa mắt tiễn. Xe Mã Văn Bản tiến vào trạm thu phí đường cao tốc, đột nhiên dừng lại, rồi quay đầu. Trịnh Trọng vội vã chạy lên. Mã Văn Bản ấn hạ tấm gương của cửa sổ xe xuống, nhìn ra màn đêm phía xa, vẫn không nói gì. Trịnh Trọng đành phải đứng bên cạnh xe chờ đợi. Ông ta lại hướng mắt nhìn về phía đường cao tốc, nhìn từng ngọn đèn xe chạy cực nhanh vụt qua. Nhìn mãi hồi lâu cuối cùng mới nói: “Tôi đã thất vọng cùng cực về cái người phụ nữ nông thôn này rồi.”

Nghe Mã Văn Bản thốt ra câu này, cả người Trịnh Trọng thoáng run lẩy bẩy. Nếu Chủ tịch nói ra câu “thất vọng cùng cực” với một cán bộ nào đó thì không khác gì cuộc đời chính trị của người cán bộ ấy đã đến hồi kết. Nhưng Tuyết Liên không phải cán bộ, chỉ là một người đàn bà nhà quê đi kiện, vậy mà từ thành phố tới huyện lỵ lại không ai có thể làm gì được cô ta. Văn Bản từ phía xa thu mắt lại thở dài: “Xem ra, chúng ta đã xem thường cô ta rồi.”

Trịnh Trọng không biết trả lời thế nào cho phải. Nếu phụ họa theo, ngoài việc hạ thấp bản thân chẳng khác gì hạ thấp cả Văn Bản. Tại quán canh thịt dê trong thị trấn, mọi người nghe đều hiểu, Văn Bản bị người đàn bà nhà quê kia chế giễu có khi còn là chửi

xéo. Đây là điều mà chẳng ai ngờ tới được. Nhưng nếu không phụ họa theo nhất thời cũng chẳng nghĩ ra cái gì để đáp lại. Nên Trịnh Trọng chỉ biết mấp máy miệng rồi ngậm lại. Mã Văn Bản nhìn Trịnh Trọng một cái rồi đẩy nhẹ chiếc kính tròn của mình: “Nếu đã như vậy, vậy cứ theo cách của cậu mà làm.”

Đối với câu này của Văn Bản, Trịnh Trọng nhất thời chưa phản ứng kịp. Theo cách của mình ư? Mình có cách gì nhỉ? Là cách nào thế? Đến ông ta cũng không dám hỏi rõ. Đột nhiên Trịnh Trọng nhớ ra, hồi mình làm phó Chủ tịch thường vụ huyện ở huyện bên, đã từng xử lý vụ quần chúng vây đánh Ủy ban huyện bằng phương pháp đối đầu không khoan nhượng. Chợt hiểu ý của Mã Văn Bản, ông ta bèn trả lời: “Để em về bắt cô ta lại, kiểu gì cũng sẽ tìm được lý do thôi.”

Ai ngờ Trịnh Trọng hiểu lầm ý của mình. Văn Bản khẽ cau mày: “Không phải bảo cậu bắt người. Sao có thể bắt người lung tung được? Lý do mà không thỏa đáng, hậu họa sẽ khôn lường lắm. 20 năm trước, từ thành phố đến huyện lỵ, cách chức một lúc nhiều người như vậy, chẳng phải đều vì bắt nhốt cô ta vào trại tạm giam sao? Cậu đâu thể cứ nhốt cô ta cả đời được? Hơn nữa, cô ta không phải một người phụ nữ nông thôn bình thường, tên cô ta đã gắn liền với lãnh đạo nhà nước ngày trước. Mặc dù cụ ấy đã không còn, nhưng ảnh hưởng của chuyện này, vẫn không thể đánh giá thấp được. Cô ta là ‘Rau cải thìa’ đương đại, là người nổi tiếng đó. Đi ra khỏi cái huyện này hay thành phố này, chẳng ai biết Mã Văn Bản và Trịnh Trọng là ai, nhưng mọi người đều biết ở đây có ‘Rau cải thìa’ đấy. Danh tiếng cô ta lớn hơn tôi với cậu nhiều lắm. Mà cô ta chẳng phải ‘Rau cải thìa’, không phải ‘Phan Kim Liên’, cũng không phải ‘Đậu Nga’, cô ta đích thị là ‘Na Tra’, là ‘Tôn Ngộ Không’. Sao có thể tùy tiện bắt được? Nếu bắt e là lại bắt tằm bậy thôi!”

Càng nói, Mã Văn Bản càng có vẻ muốn nổi cáu. Trịnh Trọng toàn thần toát mồ hôi. Ông ta trách mình nói nhanh quá, nhất thời lý giải sai lời của Mã Văn Bản khiến lãnh đạo trút cơn giận của cả buổi tối xả hết lên đầu ông ta. May Văn Bản điềm đạm, vừa định nổi cáu, đã bình tĩnh lại: “Chuyện này không giống với khi cậu làm phó Chủ tịch thường vụ huyện, kia là quần chúng vây đánh Ủy ban huyện,

còn ‘Rau cải thìa’ ở đây đâu vậy đánh cậu. Bất cứ chuyện gì đều không được bắt chước nhau, hiểu chưa?”

Bình thường Trịnh Trọng phản ứng rất nhanh, giờ đầu óc trống rỗng, không biết tiếp theo nên phải trả lời thế nào, nói hiểu rồi hay chưa hiểu, ông cũng sợ nếu tiếp tục trả lời sẽ sai, khiến lãnh đạo lại nổi giận. Lúc này từ phía trong cửa sổ xe, thư ký trưởng Ủy ban thành phố thò đầu ra ngoài, nhanh trí giảng hòa: “Chủ tịch nói đúng, việc có tính chất khác nhau, cần dùng phương pháp giải quyết khác nhau.”

Rồi ông lại nói giọng trêu đùa: “Nếu cô ta đã không vậy đánh Ủy ban huyện, chúng ta chỉ còn cách sử dụng biện pháp bắt đắc dĩ là sai người bao vây cô ta.”

Cuối cùng Trịnh Trọng cũng hiểu ý của Mã Văn Bản, là bắt huyện cử người trông coi Tuyết Liên, không cho cô ta ra khỏi huyện đến Bắc Kinh kiện cáo. Nhưng cách ấy không phải sáng kiến của Trịnh Trọng, cũng chẳng phải là cách gì mới. Để ngăn cản dân chúng lên gặp cấp trên, chính quyền các nơi thường xuyên làm như vậy. Lúc này Trịnh Trọng đã hiểu được nguyên nhân khiến Mã Văn Bản nổi giận. Không phải là vì bức tức Trịnh Trọng mà là đang bức tức với chính ông ta. Một người đàn bà nhà quê đi kiện khiến Mã Văn Bản dằn vặt mãi mà vẫn không tìm ra cách nào khả dĩ hơn để đối phó với cô ta. Cả tối mất công vô ích đã chẳng nói làm gì, lại phải áp dụng biện pháp bắt đắc dĩ này rồi sử dụng phương pháp bắt đắc dĩ kia. Mã Văn Bản thích làm cái mới, thích làm chuyện người khác không làm được. Cuối cùng, chuyện người khác không làm được ông cũng không làm được. Ông tức là tức ở điểm này. Để giải vây cho Mã Văn Bản, Trịnh Trọng vội nói: “Vấn đề xảy ra tại huyện em, trách nhiệm thuộc huyện em, mong Chủ tịch và thư ký trưởng yên tâm. Chúng em nhất định áp dụng mọi biện pháp khuyên giải cô ta ở nhà, không để cô ta đến Bắc Kinh kiện cáo gây ảnh hưởng tới Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc nữa.”

6

Từ hôm đó trở đi, bốn mặt nhà Tuyết Liên luôn có bốn tay cảnh sát đứng quanh, ngày đêm theo dõi. Mấy tay cảnh sát mặc thường phục, hút thuốc, không ngừng đi đi lại lại. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Tuyết Liên bị cảnh sát theo dõi. Trong hai chục năm qua, mỗi lần tới Đại hội đại biểu nhân dân xung quanh nhà Tuyết Liên đều sẽ có vài người đứng như vậy, có lúc ba người, có lúc bốn người. Có khi dịp Ủy ban huyện hoặc Ủy ban thành phố thay nhiệm kỳ mới cũng sẽ có hai ba người tới. Bởi năm nào cũng thế, kể cả cảnh sát lẫn Tuyết Liên đều đã coi đó là chuyện quen thuộc và bình thường. Mọi người gặp nhau, còn chào hỏi lẫn nhau. Vì Tuyết Liên chẳng phải phạm nhân, bình thường mọi người cũng không thù không oán nên mấy tay cảnh sát này rất khách khí khi gặp cô. Họ đều cười gọi là “thím”. Trong số những người năm sau đến, thường sẽ có một hai người của năm trước. Mỗi khi nhìn thấy, Tuyết Liên thường hỏi: “Lại đến đây à?”

Người kia bèn cười: “Thím, lại đến làm vệ sĩ cho thím đây.”

Tuyết Liên làm gì ở trong nhà họ không quan tâm, nhưng hễ cô ra khỏi cửa, họ bèn tò tò đi theo sau. Tuyết Liên nói: “Tôi đây tích đức bao nhiêu đời mà thoát cái đã có lắm tùy tùng thế này.”

Tên cảnh sát phía sau bèn đáp: “Lại chẳng, tổng thống Mỹ cũng chỉ được đãi ngộ đến thế này thôi là cùng.”

Khi Tuyết Liên ở nhà, đám cảnh sát khát nước bước vào xin nước uống cô cũng lấy bình nước ấm rót nước cho họ.

Bốn tay cảnh sát năm nay có hai người cũ, hai người mới. Trong đó, một người mới là con trai lão Hồ bán thịt trên thị trấn năm xưa, làm cảnh sát ngoài biên chế tại đồn cảnh sát trên thị trấn. 20 năm trước khi muốn giết Ngọc Hà, Tuyết Liên đến tìm em trai giúp trước, nhưng cậu ta trốn đi Sơn Đông mất, cô lại lên thị trấn tìm lão Hồ mổ lợn. Để lừa lão Hồ, Tuyết Liên không nói giết người, chỉ nói nhờ lão

giúp đánh người. Vì một vụ đánh người, lão Hồ đề nghị “làm trước, đánh sau” nhưng cô lại muốn “đánh trước, làm sau”. Sau đó Tuyết Liên đến trước cửa Ủy ban thành phố khi ấy ngồi biểu tình, bị cảnh sát nhốt vào trại tạm giam, từ trại tạm giam ra cô lại muốn giết người, lại đi tìm lão Hồ và đồng ý “làm trước, giết sau”. Nhưng lão Hồ vừa nghe đến giết người, lại còn giết tới mấy mạng, thoáng đã run sợ. Giờ lão ta bại liệt nằm nhà, cũng không đến chợ bán thịt nữa. Ngày thứ hai sau khi cảnh sát đến, Tuyết Liên mới biết cậu ta là con trai lão Hồ. Lão ấy thấp lùn, đen béo, núng nính thịt mỡ, ai ngờ Tiểu Hồ con trai lão mặt mày lại thanh tú, chân tay thon nhỏ. Biết cậu ta là con trai lão Hồ, Tuyết Liên bèn bắt chuyện. Nói vài câu, cô nhận thấy thằng nhỏ này không ra gì, bèn nói: “Hóa ra cậu là con trai lão Hồ, lão Hồ giờ sao rồi?”

Tiểu Hồ: “Chả ra sao, vẫn đang nằm trên giường, cách ngày gặp Diêm Vương cũng chẳng xa nữa.”

Tuyết Liên: “Năm nay sao lại đến lượt cậu tới trông tôi?”

Tiểu Hồ: “Muốn trị tôi chứ sao nữa. Tháng trước tôi cãi lại đồn trưởng nên lão ta đem việc dờ hơi này đổ lên đầu tôi đây.”

Tuyết Liên: “Trông người không tốt sao?”

Không tốt hơn đi bắt người à?”

Tiểu Hồ: “Thím nói thì nhẹ nhàng lắm. Đêm thím ôm cuộn chăn ấm trên giường ngủ còn bọn này vẫn phải đứng dưới đất lạnh. Dù lập xuân rồi đêm vẫn lạnh kinh lên được.”

Tuyết Liên: “Có ai bắt mấy cậu phải trông tôi đâu?”

Tiểu Hồ: “Thím khỏi phải nói gì nữa, không trách thím, không trách cháu, chỉ trách cái Đại hội Nhân dân.”

Câu nói ấy của cậu ta khiến Tuyết Liên bật cười.

Nói vẫn nói, cười vẫn cười, nhưng cô vẫn muốn đi kiện. Muốn kiện thì không thể để chúng thấy mà lại phải chạy trốn. Không chạy trốn thì không có cách nào đến Bắc Kinh kiện được. Còn tận bảy ngày mới đến Đại hội Nhân dân, có đi sớm cũng vô ích. Mấy năm trước cũng đã trốn nhưng cô thường trốn vào ban đêm, có lúc trốn thành công, cũng có khi không thành. Hôm nay Lễ đầu to đập xe

đạp từ huyện về thăm Tuyết Liên đã thấy bốn tay cảnh sát đứng bốn phía nhà cô. Anh ta cũng quen với một người trong số đó, chào hỏi người kia xong, bước vào cửa nói với Tuyết Liên: “Ở Trung Quốc có hai nơi mới được bố trí trạm gác nghiêm ngặt như thế này thôi.”

Tuyết Liên: “Hai nơi nào?”

Lễ đầu to: “Một nơi là Trung Nam Hải(10), chỗ còn lại chính là nhà cậu đây này.”

Hai người ngồi xuống dưới gốc cây táo. Lễ đầu to nói: “Chuyện lần trước, cậu nghĩ sao rồi?”

Tuyết Liên thần người: “Chuyện gì?”

Lễ đầu to: “Chuyện kết hôn của chúng ta.”

Tuyết Liên: “Lễ đầu to, bất kể giờ mình nghĩ sao thì việc này cũng phải gác lại để sau.”

Lễ đầu to ngẩn người: “Tại sao?”

Tuyết Liên: “Trước khi xem xét chuyện ấy mình vẫn phải đi kiện trước.”

Lễ đầu to lại ngẩn ra: “Lần trước chẳng phải cậu nói nghe lời bò, không kiện nữa rồi sao? Cho dù không nghe lời bò, cũng phải nghe mình một câu chứ.”

Tuyết Liên bèn đem chuyện gặp mặt Chủ tịch ở quán canh thịt dê trên trấn, dẫn tới xung đột như thế nào, không vui mà tàn ra sao. Một năm một mười đem đầu đuôi ngọn nguồn kể lại cho Lễ đầu to. Cô nói: “Bọn họ bắt nạt người quá đáng.”

Càng nói Tuyết Liên lại càng nổi giận: “Vốn dĩ mình không định kiện tiếp. Ấy thế mà khi mình nói chúng lại không tin, coi mình thành con lừa đảo. Mình bảo mình nghe lời bò, chúng cho rằng mình đang chửi chúng. Lần trước mình nói chuyện con bò cho cậu, cậu có thể hiểu được. Nói cho chúng sao chúng lại không hiểu chứ? Tại sao mình nói cái gì chúng đều nghĩ theo ý xấu? Nếu không coi mình là người xấu, liệu có cử cảnh sát tới trông mình không? Chúng từng bước siết ép lại dần mình đến đường cùng rồi. Vốn dĩ không kiện cáo nữa là vì bản thân mình, giờ mà không kiện thì đâm vô tích sự. Không kiện, chúng còn tưởng rằng do cảnh sát trông mình chặt quá.

Vốn dĩ kiện cáo là kiện Tần Ngọc Hà, giờ kiện cáo là kiện mấy tên tham quan ô lại. Chúng đã coi mình là người xấu, mình không thể để chúng yên được. Sao chúng không bằng một con bò chứ?”

Lễ đầu to nghe xong cũng cảm thấy đám Chủ tịch không biết điều. Tuyết Liên vốn không định kiện, họ lại khiến mâu thuẫn gay gắt hơn. Họ khiến mâu thuẫn gay gắt hơn cũng chẳng sao, nhưng lại làm lỡ chuyện hỉ của Lễ đầu to. Lễ đầu to gãi cái đầu to của mình: “Đừng chấp bọn họ nữa được không? Vẫn theo những gì mình nói ban đầu, từ bỏ kiện cáo, sống cuộc đời yên bình của chúng mình chả tốt hơn à?”

Tuyết Liên: “Không được. Sự tình bị ép đến bước này, mình nuốt không trôi được cục giận ấy. Nếu còn giận ở trong lòng, dù chúng mình lầy nhau, mình cũng không thể sống vui vẻ nổi.”

Lễ đầu to thấy chuyện không thể cứu vãn, không nén nổi chút buồn bực: “Không ngờ chuyện tưởng thành rồi lại xảy ra biến cố lớn như vậy.”

Lúc này Tuyết Liên nói: “Đầu to, mình muốn nhờ cậu một việc.”

Đầu to ngẩn người: “Việc gì?”

Tuyết Liên chỉ ra ngoài sân: “Bên ngoài có bốn đứa đang trông coi mình, mình muốn kiện thì phải trốn được khỏi nhà, một mình mình đối phó không lại bọn chúng, cậu giúp mình trốn ra được không?”

Đây lại là điều Lễ đầu to không nghĩ tới. Lễ đầu to: “Bảo mình giúp cậu đánh nhau á?”

Tuyết Liên: “Đánh cũng nhau được, không đánh cũng được. Chỉ cần có thể giúp mình trốn ra ngoài.”

Lễ đầu to tiu nghỉu: “Một mình mình, đánh sao lại bốn người bọn nó.”

Lại nói: “Hơn nữa, đây là việc chống đối chính quyền, hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm đấy.”

Tuyết Liên hơi cáu: “Mình đã chống đối bọn chúng 20 năm rồi. Cậu đến một lần cũng chẳng dám ra mặt, còn đòi kết hôn với mình.

Hai người không cùng suy nghĩ thì dù có ở cùng nhau cũng không thể sống hạnh phúc được.”

Lễ đầu to hoảng quá vội nói: “Cậu đừng nóng, không phải mình đang suy nghĩ sao? Đến nghĩ mà cậu cũng không cho à?”

Tuyết Liên bật cười, nói: “Đầu to, đây là lúc mình thử thách cậu đấy. 20 năm trước mình từng thử thách lão Hồ bán thịt ở thị trấn, lão Hồ không vượt qua được thử thách. Cậu đừng có học theo lão Hồ đấy.”

Lễ đầu to: “Lão Hồ á? Mình không phải lão Hồ. Chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra cách hay thôi.”

Tuyết Liên: “Cậu về nghĩ kỹ đi. Còn một tuần nữa là đến ngày họp Đại hội đại biểu Nhân dân rồi. Ba ngày sau cậu đến gặp mình giúp mình trốn ra ngoài.”

Ba ngày sau Lễ đầu to không tới. Cô vừa thử thách đã biết rõ lòng dạ anh ta. Hóa ra cũng như lão Hồ bán thịt ở thị trấn 20 năm trước, chỉ muốn đạt được chuyện ấy với cô chứ không muốn dính vào phiền phức bên ngoài. Thấy phiền phức là quay người bỏ chạy. Không có Đầu to, Tuyết Liên cũng không từ bỏ ý định trốn đi. Chạy trốn phải vào ban đêm. Nhưng hôm nay là rằm, trên trời trăng sáng vàng vạc, chiếu xuống mặt đất trắng như tuyết. Canh một, canh ba, canh năm, từ nhà vệ sinh, Tuyết Liên nhòai người qua tường sân nhìn ra ngoài, bốn tên cảnh sát đều đang dạo bộ hút thuốc. Rõ ràng đây không phải cơ hội để trốn. Nếu cô cố trèo tường chạy, bị bọn chúng phát giác thì cũng không thể chạy thoát nổi. Tuyết Liên 49 trong khi mấy tên cảnh sát đều mới hai, ba mươi. Cô chỉ có một mình, chúng có tới bốn tên. Một lần chạy trốn không thành công lại khiến chúng càng đề cao cảnh giác. Nói không chừng ngày thứ hai sẽ có bảy, tám tên cảnh sát tới, như vậy càng không dễ bỏ trốn. Trong hai chục năm qua, Tuyết Liên từng chịu nhiều thiệt thòi như vậy. Chỉ cần một lần trốn không thành bị chúng tóm được, chúng sẽ tăng cường cảnh sát, lần sau trốn càng khó. Đợi mãi đến khi trời sáng, Tuyết Liên vẫn không dám làm gì. Trời sáng rồi, mặt trời hừng lên, dưới ánh mặt trời rực rỡ càng không dễ trốn.

Cả ngày không có đến một cơ hội nào. Đến tối Tuyết Liên hy vọng trời âm u, ai ngờ trời vẫn quang đãng, không một gợn mây. Trời vừa chập tối, mặt trăng to tròn đã từ từ nhô cao. Tuyết Liên bèn chửi trời vì không giúp cô. Lúc này có người gõ cửa. Tuyết Liên ngỡ tưởng cảnh sát xin nước, ai ngờ lại là Lễ đầu to. Anh ta dắt một chiếc xe đạp, trên yên xe phía sau, thò một thùng giấy lớn. Tuyết Liên nói vẻ không hài lòng: “Chẳng phải đảng ấy không dám đến sao?”

Lễ đầu to đẩy Lý Tuyết Liên vào trong sân, bắt đầu gõ thùng giấy trên xe đạp xuống. Mở toang thùng giấy, lòi từ bên trong ra ba con gà quay, bốn chiếc giò heo kho xì dầu, còn có năm cái óc thỏ rim và sột soạt lòi ra sáu chai rượu Lão Bạch Can. Tuyết Liên bần thần rồi đột nhiên hiểu dụng ý của Lễ đầu to, kéo cái đầu to của Lễ đầu to lại, hôn lên mặt anh ta: “Đầu to được lắm! Mình cứ tưởng cậu không có gan cơ. Ai ngờ cậu đang nghĩ mưu kế. Mình ngỡ cậu là thằng đầu đất, ai ngờ bên trong vẫn có không ít trò ma mãnh.”

Lễ đầu to xua tay: “Mau bật bếp lên, rồi đi xào mấy món đi.”

Đợi khi sắp xếp tiệc rượu ở phòng chính xong xuôi, Lễ đầu to ra ngoài đi tìm cảnh sát. Mặc dù đã lập xuân nhưng đêm vẫn còn lạnh, bốn tay cảnh sát chia nhau nhặt ít cành cây rồi cùng nhau nhóm lửa ở ngoài bờ tường phía Tây, bốn tên đang giơ tám bàn tay ra, ngồi xồm xung quanh đống lửa. Lễ đầu to quen với một tên trong đó, bèn gọi: “Lão Hình, đừng ngồi lạnh cóng ngoài gió nữa, vào nhà uống rượu đi.”

Lão Hình đứng dậy, cười: “Đang thi hành nhiệm vụ, nào dám uống rượu”

Lễ đầu to: “Chẳng qua là trông người thôi mà? Người ở trong nhà, ở trong nhà mắt dán vào cô ấy, còn không bảo đảm hơn là ở ngoài sao?”

Bốn người nhìn nhau. Lễ đầu to nói tiếp: “Hơn nữa, các cậu trông người này, thật ra cũng chẳng cần trông nữa.”

Lão Hình: “Ý là sao?”

Lễ đầu to: “Mục đích các cậu trông cô ấy, chẳng phải vì không để cô ấy đi kiện sao? Năm nay không giống các năm trước, năm nay cô

ấy không kiện nữa.”

Lão Hình thần người ra, sau đó cười khẩy: “Câu này ai tin được chứ?”

Lễ đầu to: “Tuyết Liên sắp kết hôn với tôi rồi. Tiệc rượu hôm nay, chính là rượu đính hôn. Cô ấy kết hôn với tôi, vẫn còn đi kiện vụ ly hôn năm xưa sao?”

Bốn người lại nhìn nhau. Lão Hình hỏi: “Thật hay giả thế?”

Lễ đầu to: “Chuyện này đùa được à? Dù tôi muốn đùa nhưng người ta là phụ nữ đứng đắn, cũng sẽ không đùa với mình. Năm nay các cậu có trông thì coi như vô ích thôi.”

Lão Hình gãi đầu: “Anh nói kể cũng hợp tình hợp lý. Chỉ sợ vào nhà uống rượu mà để đồn trường biết, sau này lại mắng tội em.”

Ai ngờ Tiểu Hồ, con trai lão Hồ rời khỏi đồng lửa đầu tiên, vào trong sân: “Người ta sắp kết hôn rồi mình còn ngồi lạnh cóng bên ngoài hóa dở hơi à?”

Ba người còn lại nhìn nhau, cũng ngần ngại bước vào trong sân.

Cuộc rượu bắt đầu từ 8 giờ tối, uống suốt đến 3 giờ đêm. Lúc mới đầu mọi người còn hơi dè dặt, lão Hình vẫn có chút thận trọng đối với cuộc rượu này. Nhưng thấy Tuyết Liên khi thì vui mừng hơn hờ xào rau, lúc bưng rau lên còn dựa vào người Lễ đầu to, để anh ta dứt giò heo vào miệng. Cuối cùng họ cũng tin những lời Lễ đầu to nói là thật.

Khi rượu đã uống hăng thì chẳng còn biết đâu là điểm dừng. Mới đầu là cùng uống, sau đó lại oản tù tì uống. Thoắt cái ba con gà quay, bốn chiếc giò heo, sáu cái óc thỏ đều đã nằm hết trong bụng. Sáu đĩa rau Tuyết Liên xào cũng chỉ còn thừa lại ít nước sốt. Sáu chai Lão Bạch Can 57 độ cũng nốc cả vào bụng năm người. Như vậy trung bình mỗi người hơn một lít rượu. Lễ đầu to cả đời làm đầu bếp, uống hơn lít rượu bụng vẫn như không. Lão Hình, Tiểu Hồ đều uống đến đổ gục xuống bàn rồi ngủ ly bì. Còn một tên cảnh sát đi nhà xí cũng gục ngay bên cạnh bồn cầu. Một tên còn lại vẫn tỉnh, cũng muốn đi nhà xí, nhưng chân mềm nhũn không thể đứng dậy được. Lễ đầu to và Tuyết Liên ung dung thu dọn hành lý, thu luôn đi động của bốn tay cảnh sát, cất trong túi vải, vắt lên trên mái nhà. Hai

người lấy xe đạp dắt ra khỏi sân, khóa trái cửa lại rồi lên đường nhân lúc ánh trăng còn rọi sáng. Tên cảnh sát vẫn tỉnh ở trong nhà cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn muốn đứng dậy đuổi theo nhưng chân đã mềm nhũn không sao đứng dậy nổi, gắng gượng lết ra ngoài sân, bò tới trước cửa, lấy tay đập cửa, miệng gào to: “Quay lại, chúng mày quay lại cho tao.”

Tuyết Liên ngồi phía sau, ôm eo Lễ đầu to. Hai người sớm đã đi được hơn hai dặm đường.

7

Việc Lý Tuyết Liên bỏ trốn khiến huyện lỵ và thành phố đại loạn. Lúc đầu chưa loạn tới thành phố. Sáng ngày hôm sau Chủ tịch huyện Trịnh Trọng nghe tin Tuyết Liên đã bỏ chạy thì vô cùng kinh hãi. Ông ta không dám báo cáo lên thành phố mà vẫn muốn giới hạn giải quyết trong nội bộ huyện, sử dụng lực lượng cảnh sát của huyện để tìm cô về. Tuyết Liên chạy trốn chắc chắn là đến Bắc Kinh kiện. Ông ta liền

vội bố trí cảnh sát điều tra tất cả các trạm xe khách của huyện, ở huyện có đường sắt chạy qua nên có một ga đón khách nhỏ ở đây, tàu chậm đỗ, tàu nhanh không đỗ. Thế là ông lại vội cử người tới ga tàu điều tra. Ngoài ra, hễ cứ thấy đường nào theo hướng đi Bắc Kinh đều phái cảnh sát chốt chặn, không chỉ chặn đường đi Bắc Kinh, mà hễ cứ là đường đi lên phía Bắc thì dù là đường cao tốc hay quốc lộ, đường quốc lộ cấp tỉnh, cấp thành phố, cấp huyện hay đường quốc lộ cấp thôn rồi cả con đường nhỏ đi về phía Bắc của các thôn, đều bố trí cảnh sát đóng chốt. Vận động cả thấy hơn 400 cảnh sát vào cuộc tìm kiếm. Nhưng một ngày qua đi, hơn 400 người cũng không chặn nổi một người. Lúc này, Chủ tịch Mã Văn Bân thông qua mạng lưới công an, biết được Tuyết Liên đã chạy trốn khỏi nhà. Ông ta chủ động gọi điện cho Trịnh Trọng, câu đầu tiên ông hỏi: “Chủ tịch Trọng, nghe nói hôm nay cậu bận lắm à?”

Trịnh Trọng biết *Giấy không gói được lửa*, chuyện đã bị bại lộ, vội nói: “Em đang định báo cáo lên thành phố ạ.”

Mã Văn Bân: “Báo cáo lên thành phố có tác dụng gì? Cái tôi muốn biết là thiên binh vạn mã như vậy, đã tìm được người đàn bà nhà quê đó chưa?”

Trịnh Trọng chỉ còn cách trả lời thật thà: “Vẫn chưa ạ.”

Mã Văn Bân không tìm được bèn nổi cáu: “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, *Ngàn dặm dễ điêu, vỡ do tổ kiến*, phải *Diệt từ trứng nước*,

không được *Tham bát bỏ mâm*. Tại sao hết lần này đến lần khác cứ để vấn đề phát sinh ở những chỗ vụn vặt như vậy? Huyện nhiều cảnh sát đến thế mà tại sao có một mụ đàn bà nhà quê cũng không trông nổi? Chuyện xảy ra là do cảnh sát bất cẩn, nhưng gốc rễ ở đâu? Tôi thấy vẫn ở cán bộ lãnh đạo chúng ta. Vì không nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề hoặc nhận thức được mà vẫn không có tinh thần trách nhiệm? Điều này thật khiến tôi hơi thất vọng.”

Đối với cán bộ, Mã Văn Bản nói “thất vọng” với ai thì tiền đề chính trị của người đó coi như trắc trở rồi. Dù nói là “hơi thất vọng”, cái từ “hơi” kia cũng khiến Trịnh Trọng toát mồ hôi. Huống hồ ông còn thêm mấy chữ “không có tinh thần trách nhiệm”. Trịnh Trọng vội nói: “Tại tụi em không làm tròn trách nhiệm, tại tụi em.”

Rồi lại vội nói: “Mong Chủ tịch yên tâm. Nhất định tụi em sẽ tiếp thu lời dạy bảo, đảm bảo trong hai ngày sẽ tìm được mụ ta.”

Hai ngày mà ông ta nói cũng là kỳ hạn trước khi Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc diễn ra. Hai ngày nữa, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc sẽ họp. Nghe Trịnh Trọng nói vậy, Mã Văn Bản bật cười. Tuy nhiên nụ cười này không giống với nụ cười thường ngày. Đó là cười khẩy: “Cái câu đảm bảo cậu nói lần này khó mà đảm bảo được. Mụ ta không phải tảng đá, ẩn trong núi sâu mà đợi cậu đến dọn đi. Trên người mụ có cẳng, dưới cẳng là chân, cậu không biết mụ chạy đi đâu, làm thế nào tìm được mụ trong vòng hai ngày?”

Trịnh Trọng lại bị Mã Văn Bản nói trúng tim đen. Vốn dĩ hẳn chỉ muốn chứng tỏ rằng mình cũng có tinh thần trách nhiệm, nhưng không lường được khi bị Mã Văn Bản bắt thóp. Sếp nắm được thóp của cấp dưới thì cấp dưới sẽ hết như *Rắn bị đánh đập đầu*, không tài nào ngọ nguậy được. Trịnh Trọng giống như con *Rắn bị đánh đập đầu* vậy, há hốc miệng không trả lời được. Dường như Mã Văn Bản cũng không muốn tiếp tục lời thôi với Trịnh Trọng bèn nói luôn: “Ngày kia tôi phải đến Bắc Kinh họp Đại hội đại biểu Nhân dân, tôi không hy vọng trong thời gian tôi ở Bắc Kinh họp, lại gặp con mụ ‘Rau cải thìa’ ở đó. Cả cái thành phố này có bị mất mặt hay không, cái thân Chủ tịch hèn mọn này có bị mất mặt hay không, trông cả vào Chủ tịch Trọng đây, chủ tịch Trọng ạ, xin nhờ cả ở cậu.”

Nói xong ông cúp điện thoại. Trịnh Trọng cầm cái ống nghe bàn thần hồi lâu vẫn không biết làm thế nào. Khi ấy ông ta mới nhận ra quần áo của mình từ trong ra ngoài đều đã ướt sũng cả. Câu nói cuối cùng của Mã Văn Bản hơi mang tính cạnh khoe. Trong sự châm chọc đó, độ giấu cợt rất nặng. Trịnh Trọng vợ lấy tách trà ở trên bàn đập đánh “choang” xuống đất, rồi lại nhấc điện thoại lên gọi giám đốc Sở công an của huyện tới. Giám đốc Sở cũng bận cả ngày nay, bữa trưa bữa tối đều không có tâm trí để ăn. Trịnh Trọng vừa gặp ông ta, đã chặn đầu hỏi: “Cậu Giám đốc bận rộn cả ngày rồi đã tìm thấy mụ nhà quê bỏ trốn kia chưa thế?”

Hỏi hết như Chủ tịch thành phố Mã Văn Bản hỏi ông ta. Giám đốc Sở công an lấy bầy nói: “Vẫn chưa ạ.”

Trả lời cũng hết như Trịnh Trọng trả lời Mã Văn Bản. Cơn giận của Trịnh Trọng cuối cùng bùng ra, ông ta lườm tay giám đốc Sở, hai mắt long sòng sọc: “Nuôi bọn mày, còn chả bằng nuôi một con chó, có một người cũng không trông nổi.”

Lại nói: “Nội trong ngày mai phải tìm được mụ, bắt mụ đến gặp tôi, không tìm thấy thì cậu mang đơn từ chức đến đây!”

Giám đốc Sở công an không dám nói thêm lời nào, hoảng loạn chạy đi tìm người luôn. Một bên anh ta tiếp tục tăng cường cảnh sát, một bên sai người đem bốn tên cảnh sát trông coi Tuyết Liên là đám lão Hình, Tiểu Hồ cho tới cả trưởng đồn cảnh sát tại thị trấn của cô tổng thẳng vào tù. Đưa bọn họ vào tù không phải vì coi họ là phạm nhân, cái việc để một người chạy thoát cũng chẳng cấu thành phạm pháp được. Đưa vào tù là sai họ trông giữ phạm nhân, làm viên cai ngục. Làm viên cai ngục tại ngành công an được coi là công việc khổ nhọc nhất. Giám đốc Sở chửi bọn họ, cách chửi như Trịnh Trọng chửi ông ta: “Nuôi bọn mày, còn chẳng bằng nuôi một con chó, có trông một người cũng không xong. Không biết trông giữ người à? Vây học lại từ đầu, bắt đầu từ việc trông giữ phạm nhân. Trông mười năm sẽ nhớ dai hơn đấy.”

Trưởng đồn cảnh sát của thị trấn vừa kêu oan, vừa chửi đám lão Hình và Tiểu Hồ té tát. Bốn tên thuộc đám lão Hình, Tiểu Hồ tuy nghĩ mình đen đủi, nhưng thấy vẫn còn chút may mắn: Việc chúng uống

rượu ở nhà Tuyết Liên được cả bốn người cùng giấu nhem đi, chỉ nói lúc thi hành công vụ không cần thận để cô chạy thoát. Nếu như bị phát hiện uống rượu khi đang thi hành công vụ, cho dù là lơ là một phút thôi, tội ắt lại tăng thêm một bậc.

Trong khung cảnh hỗn loạn, Chánh án Công Đạo lại ung dung bình thản. Vốn vụ án của Tuyết Liên liên quan trực tiếp đến tòa án, nhưng vụ bỏ trốn lần này của cô lại không hề dính dáng gì cả. Người trông coi Tuyết Liên là cảnh sát, thuộc Sở công an, mà công an với Tòa án là hai hệ thống khác nhau.

8

Sau khi Tuyết Liên và Lễ đầu to chạy trốn khỏi nhà, hai người đạp xe đi nhưng không đi theo hướng Bắc. Trốn khỏi nhà để đến Bắc Kinh kiện cáo, Bắc Kinh ở phương Bắc, đáng ra phải đi về phía Bắc. Nhưng Tuyết Liên đã đi kiện suốt hai chục năm qua, đấu trí với cảnh sát từng ấy năm nên tự mình cũng trở nên thông minh hơn. Thôn của Tuyết Liên nằm phía Đông huyện. Trong bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, phía Tây, phía Nam, phía Bắc đều cách huyện giáp ranh hơn 100 đến gần 200 dặm, chỉ có phía Đông cách huyện giáp ranh hơn sáu mươi dặm. Muốn trốn ra khỏi huyện này chỉ có trốn sang huyện giáp ranh mới coi như thoát được khỏi đám cảnh sát huyện. Vậy là Tuyết Liên chỉ huy Lễ đầu to không đạp xe về hướng Bắc mà đi về hướng Đông. Đi theo hướng Đông không theo hướng Bắc cũng là một cách đánh lạc hướng cảnh sát rồi. Hai người vừa trốn ra khỏi nhà, Tuyết Liên đã có đôi chút hưng phấn, nhưng đạp xe được hơn mười dặm lại bắt đầu lo lắng. Cô sợ mấy tay cảnh sát say rượu ở trong nhà tỉnh lại, mà một người trong đó đã gần tỉnh rồi, chỉ là chân mềm nhũn không cử động được, đợi họ tỉnh lại hoặc chân có thể di chuyển được họ sẽ lập tức báo cáo lên cấp trên. Nếu trên huyện biết, khắp huyện sẽ lập tức biến thành thiên la địa võng truy bắt cô. Lễ đầu to ra sức đạp xe lao về phía trước. Đạp được thêm 20 dặm, quần áo trên người anh ta ướt nhẹp hết cả. Tuyết Liên muốn đạp thay nhưng Lễ đầu to muốn thể hiện nên không chịu nhường. Phải đến khi Tuyết Liên sống chết nhảy xuống xe, anh ta mới chịu dừng xe lại. Tuyết Liên chờ Lễ đầu to đi thêm 15 dặm, anh ta cũng hồi sức lại, vậy là người đeo lại đổi thành Lễ đầu to. Cuối cùng trước khi trời sáng, hai người đã trốn ra khỏi huyện. Tiếp tục đạp thêm

năm sáu dặm về phía trước, hai người xuống xe, ngồi trên một trụ cầu bên đường nghỉ ngơi. Tuyết Liên nói: “A di đà Phật, coi như qua được cửa thứ nhất.”

Lễ đầu to: “Đúng là sáng kiến của cậu vẫn tốt hơn cả. Mình đi về phía Đông không đi lên phía Bắc. Sang vùng khác rồi đi Bắc Kinh cũng không muộn.”

Tuyết Liên: “Đầu to, đều nhờ cậu giúp mình, nếu không mình cũng chẳng trốn ra được.”

Rồi lại nói: “Đã ra khỏi huyện rồi, cậu về đi, chặng đường còn lại để tự mình đi.”

Ai ngờ Lễ đầu to vươn cổ ra: “Không, mình không về.”

Tuyết Liên: “Cậu muốn làm gì?”

Lễ đầu to: “Mình không thể quay về được rồi. Cậu nghĩ đi, mình giúp cậu chuốc say nhiều cảnh sát như thế, lại còn giúp cậu trốn ra ngoài, chống đối lại chính quyền rồi. Quay về để họ bắt được, liệu có tha cho mình không?”

Đúng là Tuyết Liên không hề nghĩ tới chuyện này. Lễ đầu to lại nói: “Kết cục này, mình sớm đã nghĩ rồi, mình cũng quyết sống mái một phen.”

“Hơn nữa, cậu tới Bắc Kinh kiện cáo, mình sống ở Bắc Kinh hơn ba chục năm, quen thuộc vùng đó hơn cậu.”

Từng câu từng chữ, đều nằm ngoài dự liệu của Tuyết Liên. Cô vô cùng cảm động, ôm chầm lấy Lễ đầu to: “Đầu to, đợt lần này kiện về xong mình sẽ lấy cậu.”

Lễ đầu to được ôm cũng có hơi kích động nói: “Dù sao mình chẳng sợ gì nữa. Chỉ cần lấy được cậu, dù cho sau này cậu vẫn đi kiện, vậy năm nào mình cũng đi cùng cậu.”

Hai người nghỉ ngơi xong, lại tiếp tục lên đường. Đến trưa cùng ngày, hai người đã sang tới huyện bên cạnh. Đi đường thâu đêm suốt sáng, cả hai đều thấm mệt; đồng thời cũng sợ cảnh sát không bắt được họ ở huyện mình, sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm sang huyện lân cận, ban ngày ban mặt dễ bị người khác chặn lại; vậy là tìm một quán ăn ở ven huyện, ăn bữa cơm trước đã, rồi vào trong một cái ngõ hẻo lánh, tìm căn nhà nghỉ nhỏ để ở tạm, định nghỉ ngơi một tối rồi lên đường tiếp. Một phần vì để tiết kiệm tiền, một phần vì cả hai đều không coi đối phương là người ngoài, nên hai người chỉ

thuê một phòng. Cùng trọ một phòng, không chứng minh hai người muốn làm gì nhau; nhưng ai ngờ vừa bước vào phòng, Lễ đầu to đã ôm chầm lấy Tuyết Liên. Ban nãy trên đường, Tuyết Liên cũng từng ôm Lễ đầu to. Nhưng Lễ đầu to cứ ôm, rồi hẩy Tuyết Liên xuống giường, bắt đầu lột quần áo của cô. Tuyết Liên ra sức đẩy Lễ đầu to ra, vùng vẫy định đứng dậy: “Đầu to, đừng gây chuyện. Cậu mà không đứng lên, mình cáu đấy.”

Hơn 30 năm trước, khi hai người còn là bạn học phổ thông, Lễ đầu to gọi Tuyết Liên ra sân đập

lúa, ôm chặt cô mà hôn rồi bị đẩy một cái, ngã xuống đất. Vậy là Lễ đầu to sợ chạy mất. 20 năm trước, lần đầu tiên Tuyết Liên đến Bắc Kinh kiện, ở nhờ trên giường Lễ đầu to. Nửa đêm Lễ đầu to bước vào, cô hiểu nên đã để cậu ta “muốn làm gì thì làm”. Thế cũng khiến Lễ đầu to sợ chạy mất. Nào ngờ bây giờ, sau hơn 20 năm, hơn 30 năm ấy qua đi, Lễ đầu to đã không còn là Lễ đầu to của 30 năm trước và 20 năm trước nữa, Tuyết Liên rõ ràng nói sẽ giận, cậu ta cũng không sợ, vẫn sống chết ăn chặt cô, lột quần áo cô: “Em yêu à, anh đợi mấy chục năm rồi.

Trải qua một đêm một sáng bốn ba, Tuyết Liên khắp người mệt rã rời, độ không lại Lễ đầu to. Điều khiến cô cảm thấy kỳ lạ là Lễ đầu to cũng bốn ba một đêm một sáng, sao vẫn tràn đầy sức lực như vậy? Lại thêm việc Lễ đầu to muốn đi cùng Tuyết Liên đến Bắc Kinh kiện, hai người cũng từng bàn tới việc kết hôn, giã giũa một hồi, Tuyết Liên cũng chẳng cố nữa. Cuối cùng, cô để Lễ đầu to lột sạch. Lễ đầu to cũng cởi hết quần áo của mình. Ngay cả giai đoạn khởi động cũng không có, Lễ đầu to lập tức tiến vào cửa ải. 21 năm rồi Lý Tuyết Liên không làm chuyện này, lúc mới đầu có hơi căng thẳng, nào ngờ sau khi vào cửa ải xong, Lễ đầu to lại rất biết chăm lo phụ nữ.

Trước khi vào cửa ải còn có vẻ hấp tấp, nhưng sau khi vào được rồi thì không còn nôn nóng nữa. Cả người anh ta bất động, bắt đầu liếm tai Tuyết Liên, hôn lông mày và môi cô, rồi lại liếm vú cô. Đợi sau khi Tuyết Liên thả lỏng người, bên dưới mới bắt đầu hoạt động. Máy động tác khởi động ấy cũng không phải trăm lần như một, anh ta lúc nhẹ lúc mạnh, lúc sang trái lúc sang phải, dần dần khơi gợi

hứng thú của Tuyết Liên. Cái hứng này đã 21 năm rồi không có. Đợi khi Tuyết Liên hứng tình, anh ta lại lên cao xuống thấp, nhấp lên nhấp xuống, dập trước dập sau mạnh dần. Đột nhiên, Tuyết Liên ứa ra những giọt tình lên đỉnh, cô bắt đầu rên la. Sau khi cô lên đỉnh, Lễ đầu to vẫn không ngừng lại, anh ta tiếp tục tấn công trước sau, khiến Tuyết Liên lại lên đỉnh một lần nữa. Cô kêu rên lớn hơn. Năm xưa khi ở bên Ngọc Hà, cô chưa từng có niềm hưng phấn liên tục như vậy. Tên Lễ đầu to này, ngoài mặt nhìn trung hậu, ai ngờ cũng chẳng tốt đẹp gì, trong chuyện này, lại tích lũy được nhiều mảnh khoque đến thế. Lễ đầu to cũng gần 50 rồi, ngờ đâu tắt tưởi một đêm một sáng, vẫn còn khỏe đến vậy. Cuối cùng sau khi hai người rên la xong, trần truồng nằm thõng thượt trên giường. Lúc này, Tuyết Liên bật khóc: “Đầu to, cậu đừng có quên, cậu làm như thế này là cưỡng hiếp đấy.”

Lễ đầu to vội lau nước mắt cho cô, lại dùng tay vỗ nhẹ lên chân cô: “Hai ta lỡ dở hơn 30 năm rồi.”

Đoạn thì thầm hỏi: “Em nói xem, có đã không?”

Tuyết Liên lại thấy ngại ngùng: “Ban ngày ban mặt, anh không biết xấu hổ à?”

Đoạn dựa đầu vào vòng tay Lễ đầu to, khẽ nói: “Cả đời em, chưa từng được như thế này bao giờ.”

Chính bởi chuyện ấy làm tốt, tiếp đó đã làm xoay chuyển phương hướng họ định đi, và nơi định đến. Lễ đầu to đắp chăn cho hai người, chỉ để lộ đầu, anh ta xoa tay Tuyết Liên, nói: “Cưng ơi, anh hỏi em một câu. Em bằng lòng ở bên người mình yêu, hay bằng lòng ở bên người không liên quan đến mình?”

Tuyết Liên: “Câu này quá ngớ ngẩn, vậy còn phải nói.”

Lễ đầu to: “Thế em bằng lòng ở bên người thân hay bằng lòng ở bên kẻ thù?”

Tuyết Liên: “Câu này cũng ngớ ngẩn.”

Lễ đầu to: “Vậy được, em đã nói câu hỏi của anh ngớ ngẩn, vậy chứng tỏ em cũng ngớ ngẩn.”

Tuyết Liên ngẩn người: “Ý anh là gì?”

Lễ đầu to: “Nếu em đã hiểu rõ đạo lý giữa người thân và kẻ thù, anh vẫn khuyên em không nên kiện nữa. Kiện cáo, chính là rời bỏ người thân, ở bên kẻ thù.”

“Nếu như kiện thắng được kẻ thù, vụ này kiện cũng đáng, nhưng em kiện hai chục năm rồi, không phải chẳng có kết quả gì ư?”

“20 năm không có kết quả, năm nay kiện tiếp, cũng chưa chắc có kết quả. Năm nay, bất kể là em hay kẻ thù, cũng chẳng có gì khác những năm trước.”

Tuyết Liên: “Điều này năm nay em cũng hiểu ra rồi, mới đầu em cũng không muốn kiện, cũng chẳng phải vì nghe con bò hay không; toàn vì bọn tham quan ô lại kia ép, khiến em sống chết phải kiện; bọn họ lúc nào cũng suy diễn lời em theo ý xấu, cứ cho em là người xấu. Lần này không kiện Tần Ngọc Hà mà em kiện đám tham quan ô lại đó.”

Lễ đầu to: “Anh cũng hiểu, đám tham quan ô lại này, còn tệ hơn Tần Ngọc Hà. Chính bởi bọn họ tệ hơn cả hấn ta nên có giày vò với chúng, sẽ càng phí công sức, càng không được kết quả gì.”

Tuyết Liên ngồi bật dậy: “Nhưng kiểu gì em cũng không nuốt được cục tức này.”

Lễ đầu to đập tay: “Cái anh nói chính là cái này. Vì một cục tức, em đã giày vò suốt 20 năm; vì một cục tức mà em tiếp tục giày vò thêm 20 năm nữa thì lúc ấy mình cũng đến bảy tám mươi tuổi đầu rồi. Xả tức với họ chẳng sao, nhưng rõ ràng làm lỡ cả việc của mình.”

Lễ đầu to lại dùng tay xoa phần dưới của Tuyết Liên. Cô lại lại từ từ nằm xuống. Lễ đầu to: “Người ta nói: *Lùi một bước ười xanh biển rộng*. Em với đám người đó giày vò nhau, em chỉ có một mình, người ta là mấy cấp chính quyền. Em tay không bắt giặc, người ta có quyền có chức, hể có chuyên còn có thể sử dụng cảnh sát, giờ không phải chúng ta đang bị người ta đuổi bắt sao? Mình sao giày vò được họ? Giày vò có kết quả hay không mình cũng không sợ, vấn đề là mình hao tổn vào việc đó ngần ấy năm. Em còn muốn giày vò bao nhiêu tháng ngày nữa? Sao mình không tự mình cứu mình, sống cuộc đời sung sướng?”

Lại khẽ hỏi: “Em nói xem, mình bên nhau có sướng không?”

Nếu không có sự sung sướng của hôm nay, cũng không có cuộc nói chuyện này; nội dung cuộc nói chuyện này ngày trước đã nói rồi nhưng Tuyết Liên nghe chẳng lọt tai; chính vì có sự sung sướng của hôm nay, cô mới cảm thấy Lễ đầu to nói cũng có lý. Cuộc sống sung sướng thế này lại đi từ bỏ để tiếp tục giày vò đám tham quan ô lại, lại đem bản thân dốc hết vào đó cũng chẳng được gì. 20 năm trước, Tuyết Liên mới 29 tuổi, còn có sức giày vò. Giờ cô 49 rồi, giày vò tiếp mấy năm, thế đúng là đem cả đời vứt đi thật. Lễ đầu to nói cũng đúng, trên đời không ai giúp mình, chỉ có mình tự cứu mình. Cũng có thể nói mấy lời của Lễ đầu to hôm nay, cứu lấy Tuyết Liên. Cô không nói gì, mắt rơm rớm. Nếu nói hận, cô thật sự hận 20 năm trước. Lễ đầu to lại lau nước mắt cho Tuyết Liên: “Nếu em hồi tâm chuyển ý, mình quay về kết hôn liền.”

“Chỉ cần mình kết hôn, không cần tiếp tục quan hệ với đám không liên quan và kẻ thù nữa.”

“Chỉ cần mình với chúng không giày vò nhau nữa, đối với việc chuốc say cảnh sát hôm qua, chắc chắn chúng cũng không truy cứu, chúng tự biết cân nhắc mức độ nặng nhẹ của vấn đề.”

Tuyết Liên lại ngồi dậy: “Vậy nếu theo như lời anh, mình không kiện, cũng không thể quay về ngay.”

Lễ đầu to: “Tại sao?”

Tuyết Liên: “Cũng phải giày vò chúng lần cuối. Mình về ngay, chúng biết mình không kiện nữa. Mình không về, chúng vẫn tưởng mình đi Bắc Kinh rồi, chúng sợ là sợ em đi Bắc Kinh. Em đi Bắc Kinh, chúng liền tới đó tìm ngay. Năm nay mình không đi Bắc Kinh kiện, cũng không quay về, vẫn phải để chúng tới đó tìm mình.”

Lễ đầu to lập tức đồng ý: “Đúng đúng, phải tiếp tục giày vò chúng thêm lần nữa. Mình không đi Bắc Kinh, chúng tới đó tìm làm sao được? Càng không tìm được, chúng càng sốt ruột.”

Lại nói: “Vậy chúng ta cũng không thể ở lại đây, ở đây cách huyện mình gần, ở đây mãi, không chừng lại bị chúng tìm ra.”

Tuyết Liên ngẩn ngơ: “Vậy chúng ta đi đâu?”

Lễ đầu to: “Anh đưa em đi Thái Sơn chơi. Em đi Thái Sơn chưa?”

Lòng Tuyết Liên lại nhói đau: “20 năm toàn lo kiện cáo, chỉ đi mỗi Bắc Kinh. Những nơi khác, em chưa từng đi bao giờ.”

Lễ đầu to: “Phong cảnh Thái Sơn đẹp lắm, anh đưa em đi ngắm mặt trời mọc. Được ngắm mặt trời mọc, lòng sẽ vui ngay.”

Hai người càng nói càng phấn khích. Lễ đầu to lật người Tuyết Liên, lại leo lên người cô. Tuyết Liên đẩy ra: “Vẫn tiếp tục à? Mình bao nhiêu tuổi cả rồi?”

Lễ đầu to cầm lấy tay Tuyết Liên, để cô sờ phần dưới anh ta: “Em xem có to hay không?”

Sau đó Lễ đầu to lại tiến vào cửa ải. Vừa làm vừa nói: “Anh cũng không ngờ, ở bên em, anh cũng đã trở lại mấy phần rồi.”

Sáng sớm hôm sau, hai người gửi xe đạp lại nhà nghỉ, bắt xe khách đường dài đi Thái Sơn. Đường cao tốc trong địa bàn huyện Lương Sơn đang sửa, đường xe chạy và đường cần sửa cắt nhau, trên đường tắc đầy xe. Xe khách đường dài đi đoạn lại dừng, khi đến Thái An dưới chân Thái Sơn đã là năm rưỡi chiều. Giờ leo lên Thái Sơn cũng không kịp, hai người bèn vào trong ngõ nhỏ hẻm lánh của Thái An, tìm một nhà nghỉ nhỏ để ở. Đêm đến Lễ đầu to và Tuyết Liên lại hoạt động không ngừng nghỉ. Sáng hôm sau, hai người ăn sáng trước cửa nhà nghỉ, rồi leo núi Thái Sơn. Để tiết kiệm tiền, hai người không dám ngồi cáp treo, bèn men theo bậc thang khúc khuỷu leo lên đỉnh núi. Người leo núi đúng là không ít, khắp từ Bắc đến Nam, các tiếng địa phương đều có. Đối với Tuyết Liên, đây vẫn là lần đầu tiên trong đời cô ra ngoài du lịch. Cô leo núi mà lòng ngập tràn hưng phấn, lưng chừng gặp người phụ nữ khác, còn bắt chuyện cùng họ. Lễ đầu to mệt mỗi hai đêm liền, rõ ràng lộ rõ vẻ yếu mệt, leo vài bậc lại thở dốc, vài bậc lại thở dốc; không hơi đâu nói chuyện với người khác, cũng không nói chuyện với Tuyết Liên được. Cô thấy bộ dạng thờ hờn hển của anh ta, cười khúc khích, lấy tay chỉ lên lông mày anh ta: “Ban đêm để anh làm, xem anh còn làm được nữa không?”

Lễ đầu to vẫn vênh cổ lên không chịu thừa nhận: “Không phải chuyện ban đêm, vì chân bị khớp.”

Người khác leo Thái Sơn, một buổi sáng có thể lên tới đỉnh. Lễ đầu to leo chậm, kéo Tuyết Liên theo, giữa trưa mới leo tới cửa Trung Thiên. Rẽ một vòng, tới trước một am nhỏ, Lễ đầu to đặt mông xuống ngói, lau mồ hôi trên đầu rồi nói với Tuyết Liên: “Hay mình em leo lên đi, anh ở đây đợi em.”

Tuyết Liên có chút tụt hứng: “Hai người đi chơi, để lại mình em, còn ý nghĩa gì nữa?”

Thấy Lễ đầu to thật sự không leo được nữa, cô cũng không nỡ miễn cưỡng bèn nói: “Hay là mình không leo nữa, nghỉ một lát rồi mình xuống núi.”

Lễ đầu to vẫn còn chút luyến tiếc: “Anh còn nói hôm nay sẽ leo lên đỉnh núi nữa. Không leo được đến đỉnh, sớm mai không thể nào ngắm mặt trời mọc.”

Tuyết Liên an ủi: “Khi em ở nhà, trời chưa sáng đã đi làm, ngày nào chẳng ngắm mặt trời mọc.”

Lễ đầu to: “Mặt trời mọc ở Thái Sơn khác với ở đồng bằng chứ.”

Tuyết Liên: “Có gì khác nhau đâu, chẳng phải cùng một ông mặt trời.”

Hai người ở giữa lưng chừng núi ăn bánh bao và trứng gà đem theo lúc sáng, cùng nhau uống nước trong cái bình mang sẵn, rồi bắt đầu xuống núi. Bước chân xuống núi, nhẹ nhàng hơn lên núi nhiều, Lễ đầu to lại nhanh nhẹn hẳn lên, lúc này nói: “Không được, mai đến lần nữa, không thể bỏ dở giữa chừng như vậy.”

Tuyết Liên: “Nhìn thấy là được rồi, đến nữa lại phải tiêu tiền, chẳng thà mình đổi qua chỗ khác còn hơn.”

Hai người về đến chân núi, tìm một quán mỳ, lấy cái bánh nướng, mỗi người ăn một bát mỳ thịt dê, rồi sớm quay về nhà nghỉ ngơi. Đêm hôm đó, Lễ đầu to nằm yên, không quấy phá Tuyết Liên nữa. Hai người nằm trong một chiếc chăn, dựa vào đầu giường nói chuyện. Câu chuyện nói từ hơn 30 năm trước, khi hai người còn là bạn học trung học. Tuyết Liên bèn truy hỏi Lễ đầu to, có ý với cô từ lúc nào. Lễ đầu to: “Vậy còn phải nói à? Từ lần đầu tiên gặp em.”

Tuyết Liên cắn Lễ đầu to một cái: “Đó là năm đầu cấp hai, em mới 13 tuổi.”

“Cả hồi cấp hai, anh không hề để ý đến em.”

Lễ đầu to chỉ còn cách thừa nhận là năm đầu cấp ba động lòng với Tuyết Liên: “Hồi cấp hai em chỉ là con nhóc con, lên cấp ba, em mới nở nang.”

Tuyết Liên lại hỏi hồi cấp ba Lễ đầu to lấy tiền từ đâu để mua cho cô kẹo sữa Thỏ trắng. Lễ đầu to bảo: “Lấy trộm của bố anh, vì mua kẹo cho em, anh phải chịu không ít trận đòn.”

Tuyết Liên cười, ôm đầu của Lễ đầu to rồi hôn một cái. Cô hỏi đêm trước khi tốt nghiệp cấp ba, Lễ đầu to gọi cô đến sân hợp tác xã, tại sao đẩy cậu ra, làm cậu sợ chạy mất. Lễ đầu to tiếc nuối đập vào cạnh giường: “Hồi đó nhát gan. Nếu khi đó to gan, thì cuộc đời đã rẽ sang một hướng khác rồi.”

Rồi Lễ đầu to lại lắc đầu: “Sống hơn 30 năm, giờ gan mới to ra được.”

Tuyết Liên lại cắn hấn một cái: “Giờ anh như thế này mà gọi là to gan sao? Phải là không biết xấu hổ thì có.”

Hai người cùng cười. Sau đó lại nói đến bạn học, thầy giáo năm đó. 30 năm đã qua đi, phần lớn các thầy cô đều đã qua đời. Cũng chẳng còn nhớ rõ được nhiều bạn cấp hai. Bạn học cấp ba, những người biết đã chết quá nửa. Phần còn lại mỗi người một ngả. 30 năm qua, đa số bạn học đều đã lên chức ông bà rồi. Về già, số người được viên mãn ít, hầu hết bị liên lụy mệt mỏi bởi con cái nhiều. Nhắc đến con, Tuyết Liên lại nói, con gái của mình, một mình nuôi nó từ nhỏ tới lớn, ai ngờ *Nuôi giặc bán nước*. Trước giờ nó chẳng bao giờ một lòng ủng hộ cô cả. Không một lòng không phải nó không nghe lời, mà là trong việc Tuyết Liên kiện cáo, người khác không hiểu rõ tình hình, nói xấu sau lưng cô kể cũng có thể hiểu được, con gái từ nhỏ lớn lên bên cô, biết rõ đầu cua tai nheo, hiểu sự tình bắt nguồn từ đâu, nhưng cũng không chịu hiểu cho cô, còn chê cô cả năm vác mặt đi kiện cáo, khiến con gái xấu hổ. Việc này khiến Tuyết Liên rất giận. 19 tuổi con gái đi lấy chồng, rõ ràng là muốn tránh cô. Con gái tự ý lấy chồng, rất ít khi đến thăm cô. Nhưng

đưa con chưa bao giờ ở cùng Tuyết Liên, lớn lên bên Ngọc Hà lại biết thương mẹ. Tên Hữu Tài của con trai là do Tuyết Liên đặt. Mùa thu năm ngoái, Tuyết Liên đi trên đường huyện, giáp mặt với Hữu Tài. Lúc này, nó cũng gần 30, đã có một đứa con trai. Lâu ngày không gặp, Tuyết Liên không nhận ra nó, đã đi ngang qua rồi, bỗng cậu ta bỗng nhận ra mẹ, lại từ phía sau đuổi theo, kéo cô lại gọi “Mẹ”. Hai mẹ con nhìn nhau một hồi, Hữu Tài nói: “Mẹ, mẹ già đi nhiều rồi.”

Rồi nói tiếp: “Mẹ, con biết mẹ chịu ảm ức, nhưng mẹ cũng không thể không thương mình chứ.”

Trước khi đi, Hữu Tài lén dúi cho Tuyết Liên 200 đồng. Nói đến đây, Tuyết Liên rơi nước mắt. Lễ đầu to lau thay cho cô: “Thằng Hữu Tài nói đúng đây.”

Sau đó Lễ đầu to cũng thở dài, đưa con trai của mình, sớm đi học nhưng không nên người, bảo nó theo mình học làm đầu bếp, nhưng nó không đứng nổi trước lò bếp, thích chạy lung tung khắp nơi. Giờ hơn 30 mà vẫn chưa làm ra gì nên hèn. Nó đang làm công tạm thời tại cục chăn nuôi huyện, cả ngày chạy lông bông. Tiền kiếm được hàng tháng, không nuôi nổi vợ con, thường xuyên tới xin Lễ đầu to. Tiền Lễ đầu to kiếm được ở quán ăn trên huyện không đủ trợ cấp cho cả nhà con trai. May mà anh ta vẫn có lương hưu, nhờ vậy nên mới tạm đủ dùng cho các chi tiêu cá nhân. Lễ đầu to cảm thán: “Nuôi một loạt con cái, ai ngờ nuôi toàn oan gia.”

“Anh cũng nghĩ thông rồi, coi như kiếp trước nợ chúng nó.”

Nói xong, hai người ngủ thiếp đi. Sớm hôm sau, hai người ra khỏi nhà, đi loanh quanh thành phố Thái An. Cũng chỉ là đi loanh quanh, không mua thứ gì. Đồ ụng ý thì quá đắt, đồ rẻ lại không dùng được. Đến trưa, hai người không muốn đi nữa, lại quay về nhà nghỉ. Lúc này Lễ đầu to đề nghị, đi Khúc Phụ cách đó hơn trăm dặm thăm Khổng Tử. Ở đó là đồng bằng, không cần leo núi.

Hồi phổ thông đã từng học Khổng Tử, đã từng học qua về những lời triết lý của ông, nhưng chưa từng gặp người thật. Cũng vì đang lang thang ở ngoài, chẳng nào cũng chẳng biết nơi nào để đi nên

Tuyết Liên nói: “Đi thì đi, không phải vì thăm Khổng Tử, nghe nói kẹo vùng Khúc Phụ ngon lắm. Mình đi ăn kẹo vùng đi.”

Lễ đầu to nói: “Đúng đúng đúng, mình so thử kẹo vùng Khổng Tử từng ăn, xem có ngon như kẹo Thỏ trắng anh tặng em hồi nhỏ không.”

Tuyết Liên lại cắn anh ta một cái. Để ăn kẹo vùng Khúc Phụ, hai người quyết định buổi chiều đi tới đó. Sau đó, Lễ đầu to tới trạm xe khách đường dài mua vé, Tuyết Liên ở lại thu xếp hành lý. Thu dọn xong, cô đi ra khỏi nhà nghỉ, định mua cho Lễ đầu to một cái áo len. Mặc dù lập xuân rồi, nhưng trời kiểu gì cũng còn lạnh. Lúc chạy trốn khỏi quê, Tuyết Liên đem theo áo len. Tối hôm đó Lễ đầu to chỉ lo tiếp đãi cảnh sát uống rượu, dùng kế điệu hổ ly sơn, sau đó bèn cùng cô trốn khỏi huyện, trên người chỉ mặc áo hai lớp bó, không đem theo áo ấm. Sáng sớm hôm nay ra khỏi cửa, Tuyết Liên thấy Lễ đầu to rùng mình, tiếp đó bắt giác hắt hơi. Lúc đi loanh quanh trên đường ban sáng, Tuyết Liên đã định mua áo len cho Lễ đầu to. Trong một khu chợ, cô thấy một cái ửng ý, giá 96 đồng, Lễ đầu to chê đắt, lại ngăn không cho mua. Lại sắp lên đường, cô lo sớm muộn cậu ta cũng bị cảm lạnh. Cảm lạnh phải uống thuốc, dù gì cũng tốn tiền hơn mua áo len. Đi từ trong ngõ nhà nghỉ ra, đi thuyền hơn 20 dặm, Tuyết Liên lại đến khu chợ ban sáng xem áo len. Mặc cả một hồi, cái áo len 96 đồng, mua với giá 85 đồng. Cầm áo len quay về, lại tiện mua luôn bốn chiếc bánh bao, một túi dưa muối, chuẩn bị làm thức ăn trên đường. Về tới nhà nghỉ, định đẩy cửa phòng, nghe thấy Lễ đầu to đang nói chuyện bên trong. Hóa ra anh ta đã mua vé xe quay về rồi. Nhưng một mình anh ta đang nói chuyện với ai? Nghe thêm, hóa ra là gọi điện thoại. Gọi điện thoại thì cũng bình thường, Tuyết Liên đẩy cửa bước vào, lại nghe thấy cậu ta đang cãi nhau, bắt giác dừng lại trước cửa. Lễ đầu to nói: “Không phải chú muốn gọi điện cho mày suốt, nhưng chú làm chắc vụ này cho mày rồi, mày làm chắc chuyện của chú chưa?”

Cũng không biết đối phương nói gì trong điện thoại, Lễ đầu to cáu: “Mày chỉ chăm chăm muốn báo cáo Chủ tịch huyện việc tao nắm chắc Tuyết Liên thôi. Sao không báo cáo luôn vụ công việc của con tao?”

“Không phải chú không tin chính quyền, chú phải nhìn tận mắt mới tin.”

Lễ đầu to lại nói tiếp: “Nói thế nghĩa là sao? Hai chuyện này sao lại đem so với nhau được? Về phía chú, chú không có cách nào gọi mày đến nhìn tận mắt. Đừng nói là ở Sơn Đông, chứ dù ở huyện mình, lúc chú với Tuyết Liên làm chuyện ấy trên giường, mày cũng không thể đứng bên cạnh mà

xem được.”

Cũng lại không biết đối phương nói gì, Lễ đầu to lại nói lớn: “Sao lại không đầu xuôi đuôi lọt? Bọn tao quay về sẽ kết hôn, cô ta sao còn đi kiện được nữa!”

Tuyết Liên nghe như sét đánh ngang tai.

9

Ủy viên chuyên trách của Hội đồng thẩm phán tòa án huyện tên là Giả Thông Minh. 20 năm trước, vị trí này, do một người tên là Hiển Pháp đảm nhiệm. Năm đó Tuyết Liên tìm Hiển Pháp thừa kiện, ông ta nói vụ này không phải phận sự của ông ta. Hai người bắt đầu giằng co, ông ta chửi cô một tiếng “điều dân”, lại chửi thêm câu “cút”. Sau khi Tuyết Liên xông vào Đại lễ đường, ông ta cùng Chánh án, Chủ tịch huyện, Chủ tịch thành phố đều bị cách chức. Sau khi Ủy viên bị cách chức, Hiển Pháp lại thích đến chợ gia súc xem bán gia súc, ông ta có thể đứng xem cả ngày. Tám năm trước, Hiển Pháp bị xuất huyết não, năm năm trước, ông ta qua đời. Tất cả đều như mây khói thoáng qua.

Giả Thông Minh năm nay 42 tuổi, đã làm ủy viên được ba năm. Năm trước, một phó Chánh án về hưu nên cái vị trí đó để trống, Giả Thông Minh bèn nghĩ cách chêm vào chỗ trống này. Từ Ủy viên thăng cấp phó Chánh án, cũng chẳng thể coi vượt qua quá nhiều bậc. Nhưng chức Ủy viên hữu danh vô thực, trên danh nghĩa cao hơn trưởng phòng, nhưng khi tòa án bàn công việc, Ủy viên còn không bằng cái chức trưởng phòng. Nếu ông muốn lên chức phó Chánh án, còn phải cạnh tranh cùng đám trưởng phòng. Tòa án có phòng Hình sự số một, phòng Hình sự số hai, phòng Dân sự số một, phòng Dân sự số hai, phòng Kinh tế số một, phòng Kinh tế số hai, phòng Thanh thiếu niên, phòng Thi hành án... tổng cộng hơn mười phòng; hơn mười phòng ấy sẽ có hơn mười trưởng phòng cộng thêm cả huyện có hơn 20 thị trấn nhỏ, mỗi nơi đều có một phòng thẩm phán. Tính ra cả tòa án, tổng cộng hơn 30 trưởng phòng. Suy nghĩ của hơn 30 vị trưởng phòng này đều giống Giả Thông Minh, muốn làm phó Chánh án. Vì chức Ủy viên hữu danh vô thực, phần lớn các trưởng phòng đều chẳng coi Giả Thông Minh ra gì. Hơn 30 người tranh nhau một cục xương, khó tránh khỏi đánh đấu loạn xạ. Tranh đi đấu lại nhưng cái ghế phó Chánh án để trống đến

nửa năm vẫn chưa ai ngồi lên. Không chiếm được khiến Giả Thông Minh và các trưởng phòng đều nôn nóng, nhưng Chánh án Công Đạo lại không hề sốt ruột. Một chùm nho, hơn 30 con khỉ tranh nhau, chỉ có thể vớt nho cho một con khỉ. Nếu không thả nho, 30 con khỉ đều quanh quẩn vây quanh mình. Nho vừa rời khỏi tay, rơi vào miệng một con khỉ, những con khỉ còn lại sẽ cãi nhau mà bỏ đi. Con khỉ ăn được chùm nho, cũng sẽ trở mặt, như không quen biết. Người thời nay nghĩ ngắn lắm. Làm chính trị cũng giống như buôn bán vậy, đều phải làm đến đâu chắc đến đấy. Mà cứ giữ nho trong tay mình, không những có thể khiến bọn khỉ lượn quanh, mà chúng sẽ phải dâng đào tiên cho mình. Năm đó, Công Đạo cũng từng bước từng bước leo lên như vậy, giờ bắt đầu lấy cách người xưa từng đối phó mình, để trị lại người mình cần đối phó. Công Đạo làm vậy, mấy phó Chánh án còn tại vị cũng vui mừng, bởi mọi người, dù ít dù nhiều cũng có thể có được lợi ích thiết thực, không chỉ Công Đạo được quả đào to, họ cũng có thêm ít táo nhỏ. Có táo vẫn hơn không có gì. Càng kéo dài thời gian, mọi người càng nhiều lợi lộc. Công Đạo làm vậy, không chỉ tầng lớp của anh ta được lợi, phó Chủ tịch huyện, Chủ tịch huyện, ai cũng đều được hưởng lợi. Có tay trưởng phòng để được lên làm chức phó Chánh án này, còn lên tận thành phố nhờ vả phía trên ấy nữa.

Muốn nhờ vả gì cũng cần có kinh phí hoạt động. So với hơn 30 trưởng phòng, Giả Thông Minh không hề chiếm ưu thế. Vì chức Ủy viên *Hữu danh vô thực*, dân kiện cáo rất ít khi biếu quà cho hắn. Trưởng phòng có chức quyền, ngày thường tích lũy dư dả hơn Giả Thông Minh còn chưa nói, nhưng lúc cần tiêu tiền, còn có thể chi bao nhiêu báo bấy nhiêu với tòa án. Không thể lấy việc công làm cái cớ bon rút, Giả Thông Minh nản lòng hơn nhiều so với đám trưởng phòng. Không dựa được vào việc công, chỉ có thể dựa việc tư. Nhưng cái chức Ủy viên tòa án, lương không cao, hàng tháng chỉ được hơn hai ngàn đồng. Vợ Giả Thông Minh làm y tá ở bệnh viện, lương mỗi tháng hơn 1000. Lão Giả cha hắn bán gừng trên đường, cũng chỉ có thể kiếm được dăm cộc ba đồng. Mà biếu quà cho lãnh đạo, ai dám mang đi biếu ba thứ cốn con đó chứ. Không thể cứ xách mãi một chai dầu ăn, hai con gà mái, hay một giỏ gừng cho lãnh đạo

được. Không những không thể biểu dấu, gà mái và gừng, việc đến hôm nay, biểu tở thứ đất tiền cũng chẳng kịp nữa, phải biểu tiền trực tiếp. Cứ phải đọ tiền với hơn 30 người, người khác có việc công làm hậu thuẫn, Giả Thông Minh cứ phải rút gân rút cốt. Nửa năm qua, người khác ăn đứt ông ta khoản biểu xén. Dầu mỡ trên người Giả Thông Minh cũng đã bị ép cạn rồi, không biểu tiếp được. Nhưng tiền thì đã đi, nếu đến cuối cùng phó Chánh án lại rơi vào tay kẻ khác, tiền của hắn coi như biểu vô ích. Trên danh nghĩa, Ủy viên cao hơn trưởng phòng, kết cục để một tên trưởng phòng làm lãnh đạo mình, cái mất không chỉ là chức vụ. Vậy mà đến cuối cùng để một tên trưởng phòng nhảy lên làm lãnh đạo mình đâu chỉ đơn thuần là bị vượt mặt về chức vụ, còn có thể chết người như chơi ấy chứ. Giả Thông Minh có phần không cam tâm. Nhưng *Mạnh vì gạo bạo vì tiền*, họ hàng đều là người nghèo, bình thường còn đến cầu xin Giả Thông Minh giúp đỡ thì làm gì có ai để mà nhờ vả được. Giả Thông Minh có chức mà không có quyền, người có tiền thường không giao du. Nghĩ đi nghĩ lại, không kiếm được tiền ở đâu cả. Ở tòa án, hắn không dám để lộ ra, chỉ còn cách ở nhà thở vắn than dài. Tối hôm đó, lão Giả cha hắn đi bán gừng về, thấy Giả Thông Minh buồn bã không vui, bèn hỏi tại sao. Ông ta nói giọng không hài lòng: “Còn không phải vì bố?”

Lão Giả bần thần: “Tao còn chẳng biết là có chuyện gì. Sao mà trách tao?”

Giả Thông Minh bèn nói ra chuyện làm phó Chánh án, muốn biểu tiền cho lãnh đạo, lại không có tiền để biểu, rồi oán trách bố hắn: “Nếu đã làm kinh doanh, sao bố không kinh doanh bất động sản? Chỉ biết đi bán gừng. Bố lên được bảng danh sách các đại gia, mình cũng chẳng cần phải ngồi đây rầu rĩ rồi.”

Lão Giả cũng có chút buồn, lại khuyên Giả Thông Minh: “Ngoài biểu tiền, có còn cách nào khác không?”

Giả Thông Minh: “Có, bố đừng bán gừng nữa, đi làm Chủ tịch tỉnh, con không chỉ không cần biểu tiền, người ta còn cầu xin con làm phó Chánh án ấy chứ.”

Lão Giả lại có chút buồn. Sau khi hết buồn, lại khuyên Giả Thông Minh: “Trước khi bố mày bán gừng, không phải còn từng giúp lão Tất bán rượu giả à? Đó cũng là chuyện phải ngày ngày đi cầu xin người ta. theo kinh nghiệm bán rượu giả của bố, nếu muốn người khác làm việc cho mình, ngoài việc cho hần lợi trước mắt, nếu như hần có chuyện gì khó khăn hay gấp gáp, con giúp hần giải quyết, tiếp đó hần sẽ làm việc cho con, vậy còn có ích hơn biểu tiền.”

Giả Thông Minh bỗng hiểu ra điều gì đó, bất chợt sốt sáng: “Đây con đang tự hỏi hồi năm kia, không hiểu sao bố chặn được cho con nhiều vụ kiện dớ dẩn đến thế, hóa ra vụ nào cũng liên quan đến rượu giả!”

Đoạn hần lại thở dài: “Nhưng chuyện này không giống chuyện bố bán rượu giả. Giờ người mình phải đối diện không phải lái buôn tiểu thương, mà là lãnh đạo, lái buôn tiểu thương có chuyện nhờ mình, lãnh đạo thì có chuyện gì khó mà lại gấp cần mình làm đâu?”

Nói xong liền đứng dậy bỏ đi. Đúng là *Trời không tuyệt đường người* bao giờ. Chẳng mấy chốc, Giả Thông Minh đã thấy được cái chuyện khó và gấp của lãnh đạo. Lão Giả bán gừng và Lễ đầu to làm đầu bếp tại nhà hàng Hồng Vận Lâu là bạn thân. Hai người trở thành bạn thân không phải vì hàng ngày đầu bếp cần dùng gừng, khiến cả hai qua lại trong công việc, mà bởi họ đều thích tán gẫu. Cả đời lão Giả thích chém gió, trước 45 tuổi Lễ đầu to còn hơi trầm không hay lên tiếng, sau 45 tuổi bắt đầu chém gió suốt ngày. Những người cả đời chém gió, ngày nào cũng nói vài ba câu là chuyện bình thường. Còn người trước đây kín tiếng, giữa chừng thay đổi thành kẻ buôn chuyện thì rất dễ bị nghiện. Một ngày không ăn không chết, nhưng một ngày không tán chuyện khiến người ta ngọt nhạt mà chết. Để tán chuyện phiếm, Lễ đầu to thích la cà ngồi lê, vả lại vợ đã chết, đêm không biết làm gì, càng thích ngồi lê. Vì nói hợp với lão Giả bán gừng, buổi tối sau khi tan làm ở Hồng Vận Lâu, Lễ đầu to thường không về nhà ngay, mà trực tiếp đến nhà lão Giả tán chuyện trước. Trong lúc nói, nhắc đến Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc sắp diễn ra. Chuyện Tuyết Liên kiện cáo từ huyện đến thành phố, lại một lần nữa xôn xao ầm ĩ. Trong câu chuyện phiếm, mọi người bèn nói tới Tuyết Liên. Lễ đầu to không giấu được chuyện, bắt đầu đem

kể quan hệ của anh ta với cô tư thời cấp hai, tặng kẹo sữa Thổ trắng như thế nào, hai người hôn nhau trên sân hợp tác xã ra sao, lại nói đến lần đầu tiên Tuyết Liên đi Bắc Kinh kiện, ở trên giường của cậu, hai người suýt nữa xảy ra chuyện... Lễ đầu to nói rất sảng khoái. Khi anh ta và lão Giả nói tới đoạn này, vừa hay Giả Thông Minh ở nhà. Người nói vô tâm, người nghe cũng vô tâm. Nhưng cứ nghe, rồi Giả Thông Minh bỗng giật mình, từ Chánh án Vương Công Đạo đến Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, lại đến Chủ tịch Mã Văn Bản đều đang lo sốt vó vì chuyện Tuyết Liên lên thủ đô kiện. Tuy họ lo lắng thế nhưng lại không nghĩ ra được mẹo nào. Nếu Giả Thông Minh có thể giúp họ giải quyết vấn đề khó khăn này thì chẳng phải đã ứng lời lão Giả cha hắn, giúp lãnh đạo giải quyết việc khó và việc gấp hay sao? Nếu có thể giúp họ giải quyết được việc khó và gấp này, sau đó mình lên làm phó Chánh án, không phải sẽ đâu ra đấy ư? Cái này có ích hơn nhiều so với việc biếu tiền. Mà trị được Tuyết Liên, không để cô ta kiện cáo, ngoài việc khuyên giải, bám đuôi, để cô ta lấy chồng chẳng phải cũng là một cách hay sao? Cô ta gây sự vì chuyện ly hôn với chồng trước, rốt cuộc là ly hôn thật hay giả. Nếu cô ấy lấy người khác, tiền án quá khứ coi như không tính còn gì? Cô ta gây sự vì chồng trước nói cô ta là Phan Kim Liên. Nếu Phan Kim Liên đi lấy chồng, vậy có khác gì kỹ nữ hoàn lương? Phan Kim Liên cũng không còn là Phan Kim Liên nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng bất giác vui mừng. Trong lòng vui mừng, nhưng không để lộ ra mặt, chỉ nói với Lễ đầu to: “Chú, nếu chú từng cặp với Tuyết Liên, bây giờ thím cháu cũng mất rồi, đây không phải cơ hội sao?”

Lễ đầu to bần thần: “Ý là sao?”

Giả Thông Minh: “Kiên nhẫn, tóm được cô ta về tay. Nghe nói hồi trẻ, cô ta cũng đẹp có tiếng.”

Lễ đầu to: “Lại chẳng, nếu cô ta không đẹp, chú mày đã không qua lại với cô ta nhiều năm như vậy.”

Đoạn Lễ đầu to nói một cách tiếc nuối: “Thế mà đến thời điểm then chốt, chú lại để tuột khỏi tay.”

Giả Thông Minh: “Giờ nói lại chuyện này cũng không muộn.”

Lễ đầu to lắc đầu: “Vật đổi sao dời rồi. Dù chú có ý này, người ta đang kiện cáo, cũng chẳng có tâm trạng đâu.”

Giả Thông Minh: “Chính bởi kiện cáo, cháu mới khuyên chú lấy cô ta.”

Lễ đầu to ngơ ngẩn: “Ý cậu là sao?”

Giả Thông Minh bèn nói toạc móng heo, kể lại từ đầu đến cuối tình hình lãnh đạo tòa án đến lãnh đạo huyện lỵ, lãnh đạo huyện lỵ đến lãnh đạo thành phố, phát rầu phát rĩ vì việc Lý Tuyết Liên kiện cáo. Hắn không nói, Lễ đầu to cũng biết; 20 năm qua, việc kiện cáo của Tuyết Liên đã lan truyền đến mức đàn bà con nít trong huyện và cả thành phố đều biết. Nhưng Giả Thông Minh vẫn nói lại một lượt. Nói xong, tiếp tục nói với Lễ đầu to: “Nếu chú có thể trị được cô ta, kết hôn với cô ta, vậy không chỉ là chuyện kết hôn với một người phụ nữ nữa, còn giúp lãnh đạo từ huyện lỵ đến thành phố một vụ lớn đấy ạ!”

Lễ đầu to bàn thần: “Đây là hai chuyện khác nhau. Kết hôn là kết hôn, lãnh đạo là lãnh đạo.”

Đoạn ngập ngừng rồi hỏi: “Nếu chú giúp lãnh đạo, chú được lợi gì?”

Giả Thông Minh: “Chú giúp họ, họ cũng có thể giúp chú.”

Lễ đầu to: “Họ có thể giúp chú việc gì?”

Giả Thông Minh: “Chú không thể nói chú không có tí khó khăn nào được. Bây giờ chú đang có khó khăn gì? Chú cứ nghĩ rộng ra.”

Lễ đầu to nghĩ một hồi: “Khó khăn thì ai cũng có khó khăn, khó khăn lớn nhất của chú, là thằng con trai yếu kém của chú, làm công nhân hợp đồng ở phòng Gia súc. Nó cứ muốn vào biên chế chính thức mà mãi không vào được. Ngày nào về nó cũng vò tiền chú.”

Giả Thông Minh đập tay: “Vậy là xong rồi. Nếu chú cầm chắc được vụ Tuyết Liên, khiến cô ta không kiện cáo nữa, Chánh án không quản được phòng Gia súc, nhưng Chủ tịch huyện với Chủ tịch thành phố người ta lại quản được, giải quyết một cái chỉ tiêu vào biên chế phòng, có là gì với người ta đâu. Nói không chừng còn có thể lập tức cho cậu ta làm trưởng phòng ấy chứ.”

Lễ đầu to lại thần người ra đó. Giả Thông Minh nói: “Chú còn nghĩ gì nữa, thế là nhất cử lưỡng tiện rồi.”

Lễ đầu to: “Chú làm xong chuyện này, họ vẫn không cho thăng nhóc vào biên chế thì sao?”

Giả Thông Minh: “Họ không làm cho chú thì chú nghiễm nhiên có không một người vợ. Nếu làm cho chú thì coi như là được cả đôi đường rồi còn gì.”

Lễ đầu to lắc đầu: “Giờ chú đang lo, không phải không có vợ, mà là thằng con trai ngày nào cũng gây chuyện với chú.”

Giả Thông Minh: “Chính là vì con trai chú, chú cũng nên thử xem; nếu không, khi nào chú có thể tiếp cận được Chủ tịch huyện với Chủ tịch thành phố?”

Lễ đầu to bắt đầu do dự: “Thử thì cũng có thể thử, chỉ sợ lãnh đạo nói lời không giữ lời thôi.”

Giả Thông Minh thành khẩn thề thốt: “Đến chính quyền chú cũng không tin? Cháu lấy danh nghĩa của tòa án và pháp luật bảo đảm với chú, chỉ cần chú giúp lãnh đạo, lãnh đạo tuyệt đối sẽ lo cho con chú.”

Lễ đầu to lại nhìn Giả Thông Minh hoài nghi: “Cháu tích cực vun vén chuyện này là có âm mưu gì?”

Giả Thông Minh nói toạc móng heo, đem việc mình muốn làm phó Chánh án, nói với Lễ đầu to. Nói xong, lại đập tay: “Chú của cháu à! Giờ mình ở trên cùng một chiếc thuyền, chết cùng chết, sống cùng sống. Chú lập công trước lãnh đạo, cháu không thể được thơm lây cùng chú sao? Chỉ cần cháu làm phó Chánh án, từ nay về sau, tòa án có khác gì nơi chú cháu mình mở ra?”

Lễ đầu to suy nghĩ: “Việc này không phải việc nhỏ, để chú nghĩ đã.”

Nói xong, Lễ đầu to liền về nhà. Lúc đó Giả Thông Minh cũng chỉ nói vậy, Lễ đầu to không làm việc này, Giả Thông Minh cũng không tổn thất gì, nhưng nếu làm thì hẳn ta chỉ cần ngồi một chỗ đợi hưởng lợi. Cũng phải nói thêm là Lễ đầu to làm có thành công hay không Giả Thông Minh cũng không để tâm lắm. Nào ngờ tối hôm

sau, Lễ đầu to chủ động đến tìm Giả Thông Minh, nói muốn làm vụ này. Lễ đầu to làm vụ này không phải vì gã ham hố quyết tâm gì, mà do lúc về nhà bàn bạc với con trai, nói qua vài câu rồi tỏ vẻ quan tâm một tí. Nào ngờ con trai đang buồn bực vụ vào biên chế, quyết ép Lễ đầu to làm kỳ được. Thường trên đời, hầu hết con cái đều phản đối bố mẹ tái hôn nhưng con trai Lễ đầu to lại ép cha tìm mẹ kế cho mình. Lễ đầu to đã cưới lên mình hổ nên khó lòng xuống được. Giả Thông Minh nghe xong, lập tức vui hẳn: “Vậy làm thôi chú. Làm được, ta một bước lên mây; làm không được, da thịt trên người hai ta cũng chẳng sút mẻ gì.”

Lễ đầu to nói: “Chú cũng nghĩ thế.”

Hai người chia tay, Lễ đầu to bèn đi thu xếp việc giải quyết Tuyết Liên. Mặc dù sự tình đã bắt đầu được thu xếp, nhưng Lễ đầu to có thể xử lý được Tuyết Liên hay không, trong lòng Giả Thông Minh vẫn không chắc. Nhưng như hấn nói với Lễ đầu to, nếu làm được, hấn cũng theo đó một bước lên mây, không được, da thịt trên người hấn cũng chẳng sút mẻ. Nói đoạn, cũng quên khuấy mất chuyện này.

Điều khiến hấn không ngờ tới là, ngay ngày đầu tiên tiến hành, Lễ đầu to đã gọi điện thoại cho hấn, báo tiến triển quan hệ giữa ông ta và Tuyết Liên. Đúng như Giả Thông Minh đã lường trước, sự tình tiến triển không hề thuận lợi. Lễ đầu to nói chuyện đó với Tuyết Liên, cũng va nhau chan chát, không nói lại được. Chính bởi vậy, Giả Thông Minh cũng không dám báo cáo lên lãnh đạo. Hấn sợ vừa báo cáo lên lãnh đạo, họ quan tâm nhưng cuối cùng Lễ đầu to làm không xong, lại thành ra *Chữa lợn lành thành lợn què*, ảnh hưởng tới ấn tượng của lãnh đạo đối với hấn. *Gạo chưa chín, không dám đập vung*; đồng thời cũng sợ lộ ra mùi cơm. Ngộ nhỡ có kẻ quen thân với Lễ đầu to, vượt qua hấn để cướp công. Vốn dĩ chuyện này cũng chỉ là làm thử, đến đâu hay tới đó, dò dẫm qua sông, nhưng Giả Thông Minh không ngờ rằng, cuối cùng Lễ đầu to cũng dò dẫm thành công để hoàn thành vụ này. Ở huyện mình làm không thành, tới huyện khác lại thành, ở huyện mình không được, ở Sơn Đông lại được. Khi Lễ đầu to nhắn tin nói cho Giả Thông Minh chuyện này đã

thành công, hắn vẫn có chút ngờ vực. Giả Thông Minh lại nhấn tin hỏi: “Thành công thật hay giả?”

Lẽ đầu to lại nhấn tin thế thốt khản khoản: “Lên giường rồi, còn có thể giả à?”

Bấy giờ Giả Thông Minh mới tin hoàn toàn. Sau khi tin rồi, hắn không kìm nổi sự sốt sắng, muốn mau chóng báo cáo lên lãnh đạo. Tuyết Liên từ nhà chạy trốn, huyện lỵ truy bắt ba ngày, vẫn chưa lùng được, các cấp lãnh đạo sốt ruột đến khôn khổ, báo cáo lúc này là đúng thời điểm. Nhưng báo cáo với ai, Giả Thông Minh lại phân vân. Vốn dĩ hắn là Ủy viên của tòa án, nên báo cáo với lãnh đạo trực tiếp của hắn là phải. Nhưng lãnh đạo trực tiếp của hắn chính là Chánh án Vương Công Đạo. Giả Thông Minh nhiều tâm địa, vả lại ngày thường hắn không thích Công Đạo. Hồi Công Đạo làm trưởng phòng, hai người đã từng cãi nhau. Công Đạo là kẻ thù dai. Giả Thông Minh muốn làm phó Chánh án và trở ngại chủ yếu là Công Đạo. Hắn cũng đã biếu Công Đạo không ít quà, nhưng mãi vẫn không thể hòa giải được thù hắn trong quá khứ. Một kẻ thấp bé, không có đến một sợi lông mày, lòng dạ sẽ thế nào chứ? Nghĩ vậy nên Giả Thông Minh bèn định vượt mặt Công Đạo, báo cáo trực tiếp lên Chủ tịch huyện Trịnh Trọng. Một là lập công trước mặt Trịnh Trọng, hiệu quả hơn nhiều so với lập công trước mặt Chánh án. Nếu báo cáo cho Chánh án, cuối cùng Chánh án cũng phải báo lên Chủ tịch huyện, thành ra công lao thuộc về Chánh án Công Đạo. Chuyện hay ho như vậy không thể để người khác hót tay trên một cách ngớ ngẩn như thế được. Mặt khác vượt mặt Công Đạo báo cho Chủ tịch huyện, cũng có nghĩa là đá sau lưng anh ta. Chánh án không có năng lực làm chuyện này, Giả Thông Minh làm được, chẳng phải là bước đệm vô cùng hoàn hảo để tiến tới cái ghế phó Chánh án tương lai sao? Nghĩ vậy Giả Thông Minh phấn khích xông thẳng đến Ủy ban huyện, đòi gặp Trịnh Trọng.

Tuyết Liên chạy trốn được ba ngày khiến Chủ tịch huyện Trịnh Trọng ba ngày ăn không ngon. Chẳng có mấy hạt cơm vào bụng nhưng ông ta cũng không cảm thấy đói, lại do suy nghĩ nhiều nên trên miệng nổi lên toàn mụn to. Ba ngày qua đi vẫn chưa tìm được Tuyết Liên khiến ông vẫn còn lo ngay ngáy.

Ngày thường, Ủy viên của tòa án muốn gặp Chủ tịch huyện, cũng không phải chuyện dễ dàng. Người của văn phòng Ủy ban Nhân dân huyện sẽ cản anh ta lại. Nhưng giờ là giai đoạn đặc biệt, nhất là khi Giả Thông Minh nói muốn gặp Chủ tịch huyện về việc của Lý Tuyết Liên, người của văn phòng không dám thờ ơ, vội báo cáo lên cấp trên ngay. Trịnh Trọng vội sai người của văn phòng, gọi Giả Thông Minh đến phòng làm việc của ông ta. Nghe Giả Thông Minh nói từ đầu chí cuối sự tình của Lễ đầu to và Lý Tuyết Liên, Trịnh Trọng sững sờ. Chuyện của Lễ đầu to và Tuyết Liên, hoàn toàn ngoài dự liệu của ông ta. Sau khi hết bần thần, Trịnh Trọng không tin, bèn hỏi: “Thật hay giả thế?”

Câu hỏi giống hệt như tin nhắn Giả Thông Minh hỏi Lễ đầu to. Giả Thông Minh vội lấy di động của mình ra, cho Trịnh Trọng xem tin nhắn của ông ta với Lễ đầu to. Không chỉ xem những tin nhắn cũ, tin nhắn đã lên giường, còn một tin nhắn Lễ đầu to mới gửi một tiếng trước:

“Đang ở trên Thái Sơn, về sẽ kết hôn.”

Giả Thông Minh nói: “Chủ tịch, từng câu từng chữ đều ở đây, còn có thể giả ư?”

Rồi Giả Thông Minh tiếp lời: “Lý Tuyết Liên sắp lấy chồng rồi, còn kiện cáo được sao?”

Mặc dù cô ta chạy trốn, nhưng đi Sơn Đông với người ta rồi, không đi Bắc Kinh, không phải rõ rồi sao?

Trịnh Trọng vẫn có chút bán tín bán nghi: “Đây là việc quan trọng, không được nói hàm hồ.”

Giả Thông Minh: “Chủ tịch, em thề có Đảng, chuyện này không thể xảy ra sơ suất. Vì chuyện này, em phải bỏ ra công sức hai năm nay, chỉ là khi cơm chưa chín, em không dám đẩy vung.”

Trịnh Trọng nghe vậy mới tin tưởng hoàn toàn. Sau đó, tảng đá ở trong lòng lập tức rơi xuống, cả người nhẹ tênh. Ông bận túi bụi ba ngày, sử dụng hơn bốn trăm cảnh sát, hóa ra xác định sai phương hướng. Cứ tưởng cô ta đi Bắc Kinh, hóa ra lại đi Sơn Đông. Chuyện hơn bốn trăm cảnh sát không giải quyết được thế mà một mình Giả Thông Minh đã giải quyết xong. Trịnh Trọng cũng biết dụng ý của

hắn khi làm chuyện này, tòa án đang thiếu một phó Chánh án, bèn nói: “Cậu Giả này, cậu đã làm một việc lớn cho chính quyền. Tôi nghe nói tòa án đang thiếu một phó Chánh án, đợi chuyện này kết thúc, trên tổ chức sẽ xem xét điều này.”

Giả Thông Minh cũng thấy phấn khích. Vốn dĩ hắn còn muốn báo cáo với Trịnh Trọng việc con trai Lễ đầu to đang làm công nhân hợp đồng tại phòng Gia súc, nóng lòng muốn vào biên chế, nhưng Chủ tịch vừa nói xong chuyện phó Chánh án của hắn, lại đòi thêm điều kiện khác thì cũng khó mở lời. Hắn cũng sợ lại nói chuyện khác sẽ làm loãng chuyện phó Chánh án của mình, như vậy thành ra mặc cả với lãnh đạo. Nghĩ vậy, hắn bèn tạm thời nén lại không nói,

định đợi sau khi việc phó Chánh án của mình xong xuôi, sẽ nhắc lại việc của con trai Lễ đầu to. Trịnh Trọng dặn dò Giả Thông Minh: “Mọi vấn đề liên quan đến chuyện này, đừng nói cho người khác biết”

Giả Thông Minh nói ngay: “Chủ tịch, em biết phải làm gì mà.”

Nói xong, hắn vui mừng hớn hờ ra về. Sau khi Giả Thông Minh đi, Trịnh Trọng bỗng cảm thấy đói bụng. Lúc này, ông mới nhớ ra ba ngày nay mình chưa ăn bữa cơm nào tử tế. Ông vội gọi điện sai thư ký chuẩn bị cho mình một bát mì, tiếp đó gọi điện cho Chủ tịch Mã Văn Bân. Ba ngày trước Tuyết Liên chạy trốn khỏi nhà, Trịnh Trọng định giấu Mã Văn Bân. Ông định giải quyết chuyện này trong nội bộ huyện. Sau đó, Mã Văn Bân phát hiện, chủ động gọi điện thoại cho Trịnh Trọng khiến ông ta rơi vào thế bị động. Mã Văn Bân nổi giận trong điện thoại, nói hắn đã quên ba câu thành ngữ, khiến Mã Văn Bân “hơi thất vọng”. Trịnh Trọng sợ tới ướt sũng quần áo. Sau đó ba ngày liền đi lòng bắt, song không bắt được, Trịnh Trọng sốt ruột đến mức nổi mụn khắp miệng. Ông tưởng chuyện này vô vọng, đang đợi Mã Văn Bân tiếp tục nổi giận, thậm chí ra quyết định xử lý. Nào ngờ *Trời không tuyệt đường người*, chỉ một sơ xuất nhỏ, không ngờ sự tình lại luẩn quẩn ở đây. Cuối cùng mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa, Trịnh Trọng cũng muốn mau chóng nói cho Mã Văn Bân, để giảm nhẹ ảnh hưởng tiêu cực của vụ Tuyết Liên chạy trốn lần trước. Lúc này, Mã Văn Bân đã

tới Bắc Kinh, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc hôm nay cũng đã khai mạc. Trịnh Trọng gọi điện báo cáo nguyên nhân kết quả sự tình đúng lúc ông ta đang ăn trưa. Nghe xong ông ta cũng kinh ngạc lắm. Sau đó, Mã Văn Bản không hỏi Tuyết Liên nữa mà hỏi: “Cách này do ai nghĩ ra?”

Lúc đầu Trịnh Trọng định nhận hết công lao về mình, nhưng sợ sau khi chuyện qua đi, chân tướng lộ ra, lại khiến Mã Văn Bản biết được, thành ra *Chữa lợn lành thành lợn què*. mấy ngày trước, Tuyết Liên chạy trốn, ông ta giấu chuyện không báo cáo khiến *Lợn lành đã thành què một lần* rồi. Nghĩ một hồi, Trịnh Trọng bèn nói thật: “Là một nhân viên bình thường ở tòa án, có họ hàng với người đàn ông kia, cũng quen biết Lý Tuyết Liên.”

Mã Văn Bản: “Không thể nói người này bình thường được, cậu ta đúng là nhà chính trị.”

Trịnh Trọng kinh ngạc, song không biết sau đó Mã Văn Bản sẽ nói những gì, không dám tiếp lời. Mã Văn Bản: “Trong sự việc của Tuyết Liên, cậu ta mở ra một dòng suy nghĩ khác. Chúng ta cứ phát rối quanh việc ly hôn của cô ta, cậu ta lại nghĩ đến việc kết hôn của mẹ ta.”

Trịnh Trọng thấy Mã Văn Bản bắt đầu khen ngợi. Dù lời khen ngợi dành cho người khác nhưng ông cũng thấy vui như khen ngợi chính mình, vội nói với theo: “Cứ như đánh trận ấy ạ. Cuối cùng cũng lần ra đường lui của địch.”

Mã Văn Bản tặc lưỡi: “Người này không hề đơn giản, cậu ta không phải ‘Giả’ Thông Minh, cậu ta là ‘Thật’ Thông Minh.”

Trịnh Trọng vội nói theo: “Huyện lỵ đang chuẩn bị đề bạt cậu ta làm phó Chánh án đấy ạ!”

Mã Văn Bản không nói thêm gì, cúp điện thoại.

Kết cục của sự việc, ai nấy đều hài lòng như vậy.

Nhưng điều làm Giả Thông Minh không ngờ đến là mọi việc đã ổn thỏa. Song, Lễ đầu to bắt đầu nhấn tin lại cho Giả Thông Minh, giục giải quyết vụ vào biên chế phòng Gia súc cho và nhắc con trai ông ta vẫn đang đợi đó. Lúc Giả Thông Minh báo cáo cho Chủ tịch huyện Trịnh Trọng chuyện của Lễ đầu to và Lý Tuyết Liên, vì chức

phó Chánh án tương lai, hẳn không báo cáo việc ấy, định đợi sau khi giải quyết xong việc phó Chánh án của hắn, mới nhắc tới việc đó. Giờ nhận được tin nhắn của Lễ đầu to, Giả Thông Minh bèn có chút chột dạ. Mới đầu còn mạnh mẽ ôm hết trách nhiệm, nói “không lâu” nữa sẽ giải quyết. Lễ đầu to thắc mắc, truy hỏi cái “không lâu” này là bao lâu, là ba ngày, hay năm ngày? Giả Thông Minh trả lời tin nhắn, có chút ấp úng, không rõ ràng. Lễ đầu to nổi cáu, bèn trực tiếp gọi điện thoại lại. Hai người lờ qua tiếng lại mấy câu, bèn cãi nhau. Chính cuộc điện thoại này đã khiến *Cơm nấu chín rồi lại bị vỡ nồi*. Bởi lẽ Tuyết Liên đã nghe được cuộc điện thoại đó. Lễ đầu to vừa tắt di động, Tuyết Liên liền đập cửa xông vào, hỏi: “Đầu to, anh đang gọi điện thoại cho ai?”

Lễ đầu to thấy hai mắt Tuyết Liên rực lửa, biết sự tình đã bại lộ, nhưng vẫn cật lực che đậy: “Lão Chủ bán thịt lừa ở huyện, nợ anh hai ngàn đồng. ; Anh giục lão trả tiền, lão còn cáu với anh.”

Tuyết Liên giờ cả bàn tay, tát một cái “bốp” lên mặt Lễ đầu to: “Vẫn còn nói láo, mấy lời anh nói ban nãy, tôi nghe thấy cả rồi.

Cô rít lên: “Lễ đầu to à Lễ đầu to! Tôi tưởng anh thật lòng muốn lấy tôi, hóa ra anh đang lừa tôi.

Anh lừa tôi cũng chẳng sao, sao còn cấu kết với đám tham quan ô lại, mưu hại sau lưng tôi?”

Càng nói càng cáu, cô cởi giày mình ra, nhắm mắt, nhắm đầu, nhắm người Lễ đầu to đập loạn xạ. Đánh đến nỗi anh ta phải ôm đầu chui xuống gầm giường, vừa chui vừa nói: “Anh không lừa em, anh không hại em, anh muốn kết hôn với em thật.”

Rồi Lễ đầu to vội giải thích: “Em nghe anh nói, đây là hai chuyện khác nhau.”

Nhưng Tuyết Liên không thềm nghe, lại nhắm thẳng mặt mình tát một phát: “Hóa ra tôi là một con ngu, tôi đáng đời, đi kiện cáo suốt hai chục năm, đến cuối cùng bị người ta lừa.”

Rồi lại khóc: “Đi kiện cũng chẳng mất mặt, bị người ta lừa, ngủ với người ta rồi, để cho khắp thiên hạ đều biết, sau này tôi sống sao được nữa?”

Cô tiếp tục gào khóc bi thương khiến Lễ đầu to từ dưới gầm giường chui ra, tay chân lóng ngóng. Xem ra có tiếp tục giải thích rõ ràng hay tiếp tục lừa Tuyết Liên thì cô cũng sẽ không tin nữa. Hắn chỉ còn cách tự phê bình mình, nói lấp bắp: “Anh cũng do bị ép thôi, con trai anh, đang ở phòng Gia súc đợi vào biên chế. Mà cũng không phải anh nghĩ ra cách này đâu, là Ủy viên tòa án Giả Thông Minh đề xuất đấy.”

Rồi hắn nói như khẳng định: “Em đừng đau lòng, mình kệ việc của con trai anh cũng được, chỉ lo việc kết hôn của chúng mình thôi.”

Bỗng nhiên Tuyết Liên không khóc nữa, cũng không để ý tới Lễ đầu to mà bắt đầu dọn dẹp hành lý của mình. Lấy quần áo và bình đun nước nhét vào túi xách thật nhanh rồi xách lên, đá cửa đi ra. Lễ đầu to biết chuyện đã hỏng, vội chạy theo: “Em đừng đi, có gì mình bàn tiếp.”

Tuyết Liên vẫn phớt lờ, bước nhanh ra khỏi nhà nghỉ. Lễ đầu to đuổi theo, hỏi dồn: “Anh sai rồi, không nên hòa với người ta ở sau lưng lừa em. Nếu em vẫn chưa nguôi giận, anh sẽ đứng về phía em, lừa bọn họ được không?”

Tuyết Liên vẫn không để ý, xăm xăm đi ra ngoài ngõ. Ra ngõ queo phải là một khu chợ thực phẩm, có hàng bán rau, có hàng bán thịt, ồn ào náo nhiệt. Tuyết Liên xuyên qua khu chợ đi về phía trước. Lễ đầu to chớp tay kéo lại: “Nếu em vẫn không hả giận, em đánh anh cũng được.”

Đúng lúc này Lý Tuyết Liên đi đến trước hàng thịt, liền quay người nhặt con dao găm nhọn trên bàn thịt: “Tôi muốn giết anh, anh biết không hả?”

Nói đoạn, cô cầm con dao lên tay, dúi về phía ngực Lễ đầu to. Lễ đầu to sợ đến toát mồ hôi, loáng một cái nhảy ra xa cả mấy mét. Người bán thịt và những người khác đều hoảng sợ. Vì họ tưởng vợ chồng cãi nhau nên xúm vào khuyên giải hai bên.

Lễ đầu to gào trong đám đông: “Em muốn đi cũng được, nhưng em nói cho anh biết. Đắt lạ người lại không quen, em định đi đâu?”

Tuyết Liên gào trong đám đông: “Lẽ đầu to. Nếu không có chuyện này, tôi sẽ không kiện cáo nữa. Vì có chuyện này, tôi vẫn phải kiện. Trước mặt ép tôi không kiện, sau lưng lại còn mưu hại tôi như vậy, tôi nhất định phải lật mặt các người lên. Anh cứ đi mà gọi điện thoại tố giác đi, lần này không nhà tan cửa nát, tôi không phải Lý Tuyết Liên!”

10

Từ Thái An, Sơn Đông, Tuyết Liên chạy mất. Huyện và thành phố nơi cô sống lại đại loạn, loạn hơn lần trước. Lần trước cô trốn khỏi nhà, huyện còn có thể điều động số lượng lớn cảnh sát lùng bắt. Lần này cô bỏ chạy từ Sơn Đông, vượt qua địa phận tỉnh, để điều động cảnh sát của Sơn Đông, tốn thời gian và sức lực hơn nhiều. Hơn nữa, điều động cảnh sát ở Sơn Đông cũng chẳng kịp nữa. Tuyết Liên đã từ Thái An chạy đi rồi, quyết không ở lại Sơn Đông. Chắc chắn cô lại đến Bắc Kinh kiện. Giờ đến Bắc Kinh kiện, không còn giống mấy ngày trước nữa. Mấy ngày trước Đại hội đại biểu Nhân dân còn chưa họp, giờ đã khai mạc rồi. Chưa khai còn kịp cứu vãn mọi chuyện chứ bây giờ đang họp mà để cô xông vào Đại lễ đường thêm lần nữa, so với 20 năm trước, hậu quả còn nghiêm trọng hơn. Lần đầu tiên xông vào Đại lễ đường, cô trở thành “Rau cải thìa” đương đại. Một người phụ nữ mà đến hai lần xông vào Đại lễ đường thì độ nổi tiếng của cô ta chắc sẽ sánh ngang với Bin Laden rồi. Các cấp lãnh đạo từ tỉnh tới thành phố rồi tới huyện, không biết sẽ lại có bao nhiêu người ngã ngựa nữa đây.

Chủ tịch huyện Trịnh Trọng cũng rối như tơ vò. Tuyết Liên chạy rồi, ông ta chưa kịp lo đến cô, mà gọi Chánh án Vương Công Đạo và Ủy viên tòa án Giả Thông Minh tới trước, bức dọc hỏi: “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Giả Thông Minh không ngờ sự tình lại vỡ lở, sợ đến run lẩy bẩy. Chánh án Vương Công Đạo biết chuyện, anh ta tức giận không phải vì việc Lý Tuyết Liên lại chạy trốn, mà là cấp dưới của anh ta, Giả Thông Minh, đã chủ động nhúng tay vào đồng cút chó này. Lần trước việc Tuyết Liên chạy trốn khỏi nhà thuộc trách nhiệm của cơ quan công an. Lần này việc Tuyết Liên chạy từ Sơn Đông thì có dính dáng đến tòa án rồi. Điều càng khiến anh ta tức giận là nhận ra rằng: Giả Thông Minh nhúng tay vào đồng cút chó này là vì muốn ngồi vào chức phó Chánh án ở tòa án. Việc có toan tính riêng còn

có thể tha thứ, nhưng khi Giả Thông Minh tường chuyện này đã hoàn toàn thành công, không báo cáo với Công Đạo mà vượt qua cấp trên báo cáo trực tiếp lên Chủ tịch huyện. Ngoài việc tranh công, còn muốn chứng minh Công Đạo bất tài. Việc này đã khiến anh ta rất bức rứt. Nào ngờ *Cơm đã chín lại bị vỡ nồi, miếng ăn đến miệng rồi còn để tuột mất*, việc này lại khiến Công Đạo cảm thấy mừng thầm khi nhìn người khác gặp nạn. Nhưng Chủ tịch huyện Trịnh Trọng không quan tâm đến mấy việc này. Khi Giả Thông Minh tranh công, không có mặt Công Đạo. Giờ mọi việc đổ bể, đến khi truy cứu trách nhiệm, lại bắt anh ta gánh hết tội nợ, đâm ra Công Đạo càng tức điên lên. Nhưng chủ tịch huyện Trịnh Trọng đang nổi giận, anh ta nào dám biện bạch gì nhiều? Chỉ biết cúi đầu không nói. Giả Thông Minh cũng biết tất cả tại hấn chọc vào ổ. Chánh án Công Đạo cũng đang ôm một bồ bức tức với hấn, chỉ biết lầy bầy nói hết sự thật. Vốn dĩ vụ này đã xử xong, Lễ đầu to chuẩn bị kết hôn với Lý Tuyết Liên rồi. Nhưng trong giao dịch giữa Lễ đầu to và Giả Thông Minh, còn có việc của con trai Lễ đầu to vào biên chế tại phòng Gia súc. Lần trước khi báo cáo với Chủ tịch huyện, Giả Thông Minh không báo cáo việc của con trai Lễ đầu to. Khi Lễ đầu to lại truy hỏi việc này, hấn không biết trả lời làm sao, hai người cãi nhau trong điện thoại. Nào ngờ cuộc điện thoại đó bị Tuyết Liên nghe được, vậy là sự tình bại lộ, Tuyết Liên chạy mất. Nghe xong đầu đuôi sự việc, Trịnh Trọng càng cáu, mắng Giả Thông Minh: “Tại sao lần trước cậu không báo cáo? Cậu làm như vậy là giấu giếm tình riêng, là *Tham bát bỏ mâm!*”

Anh ta dùng thành ngữ giống hệt như lần Chủ tịch Mã Văn Bân lên lớp mình vậy. Công Đạo thấy cơ hội đến, nhân dịp đang ở bên cạnh, bỏ *Thêm dầu vào lửa*. “Đúng là vì *Tham bát bỏ mâm*, cậu ta giấu giếm không báo, là nhằm vào cái chức phó Chánh án. Cậu ta có toan tính cá nhân.”

Công Đạo bồi thêm: “Chuyện tốt đẹp hấn hoi, chỉ vì lợi ích của riêng cá nhân mình, lại khiến các cấp chính quyền rối hết cả lên.”

Sự tức giận của Trịnh Trọng, quả nhiên lại bị lời nói của Công Đạo kích bác, to hấn lên, chỉ sang Giả Thông Minh: “Tên cậu đặt không sai, cậu không phải ‘Thật’ Thông Minh, cậu là ‘Giả’ Thông

Minh. Cậu không phải ‘Giả’ Thông Minh. Cậu quá ư thông minh, tự cho mình thông minh để rồi bị chính sự thông minh đó hại.”

Rồi Trịnh Trọng lại quay sang hỏi Công Đạo: “Lý Tuyết Liên chạy đi đâu rồi?”

Công Đạo run run: “Không biết ạ!”

Thấy Trịnh Trọng lại như muốn nổi cáu, vội nói: “Cứ cái đà này, chắc lại đi Bắc Kinh kiện rồi.”

Trịnh Trọng: “Đã biết như vậy, còn đứng đây làm gì? Mau đi Bắc Kinh, bắt mụ lại cho tôi!”

Công Đạo bần thần, miệng hơi lắp bắp: “Chủ tịch ời, bắt người là việc của cơ quan Công an, không liên quan đến Tòa án cơ mà?”

Trịnh Trọng: “Sao không liên quan? 20 năm trước, vụ án này chính do tòa án mấy người xử. Hơn nữa, cậu chẳng phải họ hàng của mụ đó thôi?”

Công Đạo vội nói: “Họ hàng gì đâu ạ! Xa đến nỗi bán bảy ngày đại bác không tới, Trịnh Trọng chỉ vào Công Đạo: “Tôi thấy cậu cũng đang ‘giả’ thông minh đấy, tôi nói cậu biết, chuyện này muốn trốn cũng không trốn được đâu, nếu lại xảy ra chuyện, chức Chủ tịch huyện của tôi không còn nữa thì chức Chánh án của cậu cũng không giữ nổi đâu!”

Đoạn lại lườm Công Đạo một cái: “Đừng hòng lừa tôi, mấy năm trước, tòa án các cậu cũng từng đi Bắc Kinh tìm Tuyết Liên rồi đấy thôi.”

Công Đạo sợ đến toát mồ hôi, vội nói: “Chủ tịch đừng nói gì nữa, em lập tức dẫn người đi Bắc Kinh.”

Trịnh Trọng: “Không phải chỉ đi là xong đâu, phải lục tung từng góc ngách Bắc Kinh lên cho tôi, lùng cho kỳ được Lý Tuyết Liên ra đây!”

Vương Công Đạo dẫn Giả Thông Minh theo, chạy thục mạng. Sau khi họ đi, Trịnh Trọng trấn tĩnh lại, quyết định gọi điện cho Chủ tịch Mã Văn Bản. Mã Văn Bản đang họp Đại hội đại biểu Nhân dân ở Bắc Kinh. Lần trước khi gọi điện cho ông ta, báo cáo vụ của Lý Tuyết Liên đã được giải quyết mỹ mãn, cô ta sắp lấy chồng, còn

nhận được lời khen ngợi. Nào ngờ mới vẹn vẹn hai ngày sau, lại xô hổng bồng không. Nhưng Trịnh Trọng không dám giấu giếm. Tuyết Liên chạy trốn lần này, tình hình còn nghiêm trọng hơn lần trước. Lần trước cô chạy trốn khỏi nhà là muốn lên gặp cấp trên. Lần này cô cãi lộn với Lễ đầu to, trong lòng còn giữ cả một bụng tức. Lần trước Tuyết Liên chạy trốn, Đại hội đại biểu Nhân dân còn chưa khai mạc. Giờ Đại hội đang họp bừng bừng khí thế. Nếu báo cáo muộn, để Mã Văn Bản biết được, ông ta sẽ không chỉ “hơi thất vọng”, mà sẽ “hoàn toàn thất vọng”. Như vậy sự tình sẽ không thể cứu vãn được nữa. Không phải nói chuyện của Tuyết Liên không thể cứu vãn, đúng hơn là cả cuộc đời chính trị của Trịnh Trọng không thể cứu vãn được nữa. Nhưng cảm điện thoại lên, anh ta lại thấy hơi hãi, hai ngày trước nói chuyện đã được giải quyết mỹ mãn, hai ngày sau đột nhiên lại nói nảy sinh vấn đề mới, sự tình lặp đi lặp lại giống như đang lật bánh nướng vậy. Cho dù báo cáo kịp thời, Mã Văn Bản cũng sẽ tức điên lên mất, giống như Trịnh Trọng tức điên với Vương Công Đạo và Giả Thông Minh. Trịnh Trọng cảm điện thoại lên, rồi lại đặt xuống. Cứ như vậy ba lần, anh ta nảy ra ý định, không gọi điện cho Mã Văn Bản ngay, mà gọi cho thư ký trưởng Ủy ban Nhân dân thành phố. Chủ tịch Mã Văn Bản họp tại Bắc Kinh, thư ký trưởng cũng theo ông ta đi Bắc Kinh. Trịnh Trọng định thăm dò ý tứ của thư ký trưởng một chút, sau đó cân nhắc tiếp xem nên nói thế nào với Mã Văn Bản. Lúc này Trịnh Trọng lại than thở, ngày trước anh ta là *Kẻ không sợ trời không sợ đất*, khi làm phó Chủ tịch thường vụ huyện tại huyện bên, từng xử lý vụ quần chúng vây đánh Ủy ban huyện. Nào ngờ khi điều đến huyện này làm Chủ tịch, ông gặp phải một mụ Lý Tuyết Liên, vì mỗi chuyện của cô ta mà bị giày vò đến mức sợ bóng sợ gió. Điều không thể hiểu nổi là việc Tuyết Liên gây sự là việc liên quan đến ly hôn, 20 năm qua, các cấp chính quyền đã nhúng tay như thế nào mà mọi chuyện càng lúc càng nghiêm trọng như vậy? Vốn dĩ Tuyết Liên chỉ là một phụ nữ nông thôn, nhất cử nhất động của cô ta, làm sao mà dắt mũi các cấp lãnh đạo được? Quá trình này diễn biến như thế nào? Rốt cuộc mọi người sợ cái gì? Nhất thời Trịnh Trọng không nghĩ ra, cứ than vãn vậy thôi. Sự tình cấp bách không thể không xử lý ngay được. Mặc dù sự tình căng thẳng, nhưng lại phải ghìm lại. Điện thoại thông máy, Trịnh Trọng

báo cáo với thư ký trưởng tình hình vụ Lý Tuyết Liên trở mặt, thư ký trưởng cũng kinh ngạc: “Không phải người phụ nữ đó sắp lấy chồng à? Sao lại muốn kiện nữa?”

Trịnh Trọng không báo cáo việc Giả Thông Minh vì tư lợi cá nhân, tự cho là thông minh, rồi bị chính sự thông minh đó hại. Báo cáo tình hình lên cấp trên mà lại nói cấp dưới bắt tài khác nào tự nhận bản thân cũng bắt tài. Như vậy sẽ phát sinh vấn đề mới. Thế nên ông chỉ nói: “Vốn dĩ họ sắp kết hôn, hai người ở bên ngoài gây mâu thuẫn, người phụ nữ đó lại chạy rồi.”

Ông đem trách nhiệm đổ lên đầu Lễ đầu to và Lý Tuyết Liên. Thư ký trưởng: “Chuyện này giờ lại thành bị động rồi.”

Trịnh Trọng vội vuốt đuôi: “Đúng là có chút bị động. Nhưng chuyện giữa hai người họ, mình cũng không quản lý được.”

Thư ký trưởng: “Cái bị động tôi nói không phải cái bị động này. Tối hôm qua, Chủ tịch ăn cơm cùng Chủ tịch tỉnh. Trên bàn ăn, Chủ tịch tỉnh cũng hỏi đến chuyện của ‘Rau cải thìa’, Chủ tịch bèn coi chuyện ‘Rau cải thìa’ sắp kết hôn là chuyện cười, đem kể rồi. Lúc đó, Chủ tịch tỉnh cười, các lãnh đạo khác cũng cười. Một ngày sau, chuyện cười quả thật chỉ là chuyện cười để giải trí cho vui. Giờ Chủ tịch biết giải thích lại thế nào với Chủ tịch tỉnh đây?”

Trịnh Trọng nghe xong, toát mồ hôi. Vậy là hiểu, sự tình nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của mình. Chuyện đã từ Chủ tịch thành phố lan tới Chủ tịch tỉnh. Mọi việc cứ thay đổi xoay xoạch, Trịnh Trọng không tiện giải thích với Chủ tịch thành phố là một chuyện, giờ thì kéo theo Chủ tịch cũng không biết phải nói sao với Chủ tịch tỉnh nữa. Chủ tịch không phải “hơi thất vọng” với ông ta, cũng không phải “hoàn toàn thất vọng”, nói không chừng lập tức thì hành khai trừ Đảng viên mất. Trong vấn đề dùng cán bộ của Mã Văn Bản, trước giờ đều rõ ràng dứt khoát. Mặc dù Trịnh Trọng là do Mã Văn Bản đề bạt, nhưng *Sông có khúc người có lúc*. Đúng là *Thành bại tốt xấu đều do một người tạo ra*. Quần áo trên người Trịnh Trọng ướt sũng. Ông ta thăm dò thư ký trưởng: “Thư ký trưởng, là do tôi không làm tốt công việc, gây họa lớn cho lãnh đạo mất rồi.”

Lại nói: “Thư ký trưởng, việc đến nước này, nên làm thế nào ạ?”

Rồi Trịnh Trọng nói như van xin: “Anh cũng là lãnh đạo của em, không thể thấy chết không cứu được.”

Thư ký trưởng là người trung hậu, cũng nghĩ cho Trịnh Trọng. Trầm ngâm hồi lâu, ông nói: “Việc đến nước này, chỉ có thể dùng biện pháp nặng thôi”.

Trịnh Trọng: “Biện pháp nặng gì ạ?”

Thư ký trưởng: “Cậu đem theo vài cảnh sát ở huyện, cho họ mặc thường phục đến Bắc Kinh trước Lý Tuyết Liên, tại bốn phía Đại lễ đường, ngấm ngấm giăng lưới.”

Rồi ông nói tiếp: “Tất nhiên, ở bốn phía Đại lễ đường đã có một mạng lưới cảnh sát Bắc Kinh canh gác, cậu cho người mai phục ở vòng phía ngoài bọn họ. Nếu Lý Tuyết Liên muốn xông vào Đại lễ đường, trước khi để cảnh sát Bắc Kinh bắt được cô ta thì chúng ta phải bắt được trước. Chỉ cần Lý Tuyết Liên không gây ra chuyện ở Đại lễ đường, dù gây ra chuyện ở nơi khác tại Bắc Kinh, cũng không dẫn đến hậu quả nghiêm trọng nữa. Coi như chúng ta làm bảo vệ cho Đại lễ đường đi.”

Trịnh Trọng nghe xong, cũng sáng mắt lên, cảm thấy biện pháp của thư ký trưởng cao minh, lập tức hưng phấn nói: “Em thay mặt cho hơn một triệu dân huyện, cảm ơn đại ân đại đức của thư ký trưởng.”

Rồi hắn nói tiếp: “Em đi bố trí cảnh sát ngay.”

Em cầu xin thêm thư ký trưởng một việc, việc này tạm thời đừng báo cáo cho Chủ tịch biết có được không? Chúng ta cố gắng giải quyết trong phạm vi của nội bộ. Tính của Chủ tịch, anh cũng biết đấy. Tất nhiên, em cũng biết, làm như vậy, anh phải gánh hộ bọn em trách nhiệm nặng nề lắm.”

Thư ký trưởng: “Tôi sẽ cố hết sức. Nhưng quan trọng vẫn ở các cậu. Cái lưới này phải bố trí như thành đồng vách sắt.”

Trịnh Trọng: “Thư ký trưởng cứ yên tâm, chúng em năm lần bảy lượt sơ ý sai sót. Lần này không thể để xảy ra sai sót nữa, chúng em nhất định bố trí như thành đồng vách sắt, một con muỗi cũng không để nó bay vào.”

Nói chuyện điện thoại với thư ký trưởng xong, Trịnh Trọng lập tức gọi trưởng phòng Công an huyện đến, sai ông ta điều động mấy chục cảnh sát đi đến Bắc Kinh, mặc thường phục, tại bốn phía Đại lễ đường, phía ngoài vòng canh gác của cảnh sát Bắc Kinh, tiếp tục giăng thêm một mạng lưới canh gác khác hòng bắt cho kỳ được Tuyết Liên. Trịnh Trọng nói: “Lần trước, chính các cậu để cho Lý Tuyết Liên chạy thoát. Đây là cơ hội cuối cùng. Lần này xảy ra sai sót thì không còn là vấn đề cách chức cậu đâu, tôi sẽ trực tiếp bắt cậu như bắt Tuyết Liên.”

Lần trước Tuyết Liên chạy thoát ngay trước mắt cảnh sát, trưởng phòng Công an huyện đã như gà mắc tóc. Sau đó nghe nói kẻ chạy trốn Tuyết Liên sắp lấy chồng, không kiện cáo nữa, trưởng phòng Công an huyện mới thở phào nhẹ nhõm. Giờ lại nghe nói cô ta lại chạy trốn, anh ta lại lập tức thất thỏm. Lần thứ hai Tuyết Liên chạy trốn không liên quan đến cảnh sát, mà do vấn đề mới phát sinh, nhưng không có lần thứ nhất chạy thì làm gì có lần thứ hai? Giờ thấy sắc mặt Trịnh Trọng nghiêm nghị, trưởng phòng Công an huyện liền nói: “Chủ tịch cứ yên tâm, em lập tức điều người đi tàu hỏa đến Bắc Kinh.”

Trịnh Trọng lại nổi giận: “Lửa cháy đến đít rồi, còn ngồi tàu hỏa cái đéo gì. Không đi máy bay được à? Việc đến nước này, thời gian là tính mạng.”

Trưởng phòng Công an huyện liền nói: “Lập tức đi máy bay. Vâng, đi máy bay ngay.”

Lại giải thích: “Do kinh phí xử án eo hẹp, ngày trước không có thói quen này ạ!”

Lúc này Trịnh Trọng lại nảy ra ý định mới. Việc điều cảnh sát tới Bắc Kinh bày binh bố trận, ông không định nói với Chánh án Vương Công Đạo, mà vẫn bắt Công Đạo dẫn người của tòa án, đến từng góc ngách ở Bắc Kinh tìm Lý Tuyết Liên. Một mũi tên trúng hai đích, cũng coi như biện pháp nặng. Trịnh Trọng lại dặn dò: “Đây là hành động bí mật, không được nói cho bất cứ ai, đến tòa án cũng không được nói.”

Trưởng phòng Công an huyện: “Đừng nói là nói với tòa án, đến bố để em em cũng không dám nói.”

Rồi chạy bán sống bán chết.

11

Vương Công Đạo dẫn theo 14 người của tòa án, đến Bắc Kinh đã ba ngày, vẫn không tìm được Tuyết Liên. Anh ta không hề biết việc huyện lại phái mấy chục cảnh sát, bày *Thiên la địa võng* ở bốn phía Đại lễ đường, những tưởng nhiệm vụ tìm kiếm Tuyết Liên đều phó thác lên bọn họ. 14 tùy tùng, thêm Vương Công Đạo, chia làm năm tổ, tiến hành cuộc tìm kiếm toàn diện ở Bắc Kinh. Hai tùy tùng trong đó, mấy năm trước từng đến Bắc Kinh tìm Tuyết Liên, lần này đành nhờ hai tùy tùng này dẫn dắt hai tổ, đi tìm kiếm những nhà nghỉ Tuyết Liên từng đến ở vào những năm trước. Những nhà nghỉ này, phần lớn đều nằm sâu trong các con ngõ cũ nát hoặc tầng hầm của tòa nhà cao tầng, vừa hôi vừa bẩn. Ngoài nhà nghỉ, còn có các đồng hương Lý Tuyết Liên quen biết ở Bắc Kinh, người mở một quán ăn nhỏ, người làm công ở khu xây dựng, người bán rau hoặc người nhặt rác trên đường phố Bắc Kinh. Có thể tìm được ai, họ đều đến tìm. Những chỗ ở và nơi có người quen họ đã đều đến tìm cả, song không thấy một tia manh mối nào của Tuyết Liên. Ba tổ còn lại, tập trung tìm kiếm tất cả các bến xe khách và tàu hỏa ở Bắc Kinh. Một là hy vọng Tuyết Liên đến thủ đô muộn hơn họ, muốn ôm cây đợi thỏ, hai là phỏng đoán rằng cô không thuê nổi nhà nghỉ ở Bắc Kinh, đêm đến tới ga tàu hoặc trạm xe khách nghỉ tạm. Nhưng ba ngày qua đi, ga tàu hỏa, trạm xe khách có tới hàng trăm ngàn người, không có một ai là Tuyết Liên. Suốt ngày đi lòng sục tìm người mà không thấy, Công Đạo bèn trút bực tức lên đầu Giả Thông Minh. Đi Bắc Kinh tìm Lý Tuyết Liên, vốn dĩ Giả Thông Minh không muốn đi nhưng Công Đạo cũng giống như Trịnh Trọng ép hấn ta, lên lớp nói: “Sao cậu có thể không đi Bắc Kinh được? Cậu là kẻ đầu têu. Nếu không có cậu thì năm nay cả tòa án đều không liên quan tới việc tìm người. Cậu vì tư lợi cá nhân, không phải chỉ hủy hoại mình cậu, mà hủy cả tòa án, cậu còn muốn trốn à?”

Hắn lên giọng: “Không phải vấn đề cậu có đi tìm người không, mà vấn đề là cậu có tìm ra người ta không. Nếu không tìm được Lý Tuyết Liên, trước khi Chủ tịch huyện cách chức tôi, tôi không chỉ cách chức Ủy viên của cậu, tôi còn xin chỉ thị tòa án trung cấp, khai trừ công chức của cậu.”

Giả Thông Minh tự biết mình đuối lý, đành vác mặt như đưa đám đến. Cũng muốn lập công chuộc tội, bắt đầu đi tìm người, lại vô cùng hào hứng. Nhưng việc hào hứng đi tìm và việc có tìm được người hay không là hai việc khác nhau. Ngay cả việc Tuyết Liên đã đến Bắc Kinh chưa cũng không biết. Cho dù tới nơi, việc cô ta ở đâu cũng không đoán chắc, lục tung cả thế giới lên có ích gì? Có đi tìm người mới biết Bắc Kinh rộng lớn và đông đúc đến cỡ nào. Trong biển người mênh mông, tìm thấy ai đó dường như là một sự ngẫu nhiên, không tìm thấy lại là lẽ tất yếu. Không tìm thấy người, vẫn phải tiếp tục tìm, lúc nào có thể tìm được, không hề chắc chắn. Cũng phối hợp cùng cảnh sát Bắc Kinh, hể đi tới nhà nghỉ, công trường xây dựng, khu chợ thực phẩm hay nơi ở của đám người nhật rác đều liên lạc với đồn công an ở đó. Họ cũng đã đến tất cả đồn công an của ga tàu hỏa, bến xe khách; cảm bức hình của Lý Tuyết Liên để người ta nhận dạng. Một là vì Bắc Kinh đang họp Đại hội đại biểu Nhân dân, cảnh sát Bắc Kinh ở khắp hang cùng ngõ hẻm đều bận rộn; hai là vì đến đây tìm người giống bọn họ, khắp nơi trong cả nước đều có những vụ án kiểu này. Không phải mình họ độc quyền, cảnh sát Bắc Kinh không lo hết được. Bởi vì bận nên họ thờ ơ lạnh nhạt đối với người nơi khác đến cầu giúp. Dù đã đưa bức thư giới thiệu của tòa án huyện và thư giới thiệu của Ủy ban Nhân dân thành phố, Ủy ban Nhân dân tỉnh, đám người Vương Công Đạo vẫn nản chí. Cảnh sát mấy đồn ở Bắc Kinh, xem xong thư giới thiệu của bọn họ, vẫn cảm thấy kỳ lạ: “Tìm người đáng ra phải là Công an, người của tòa án sao lại đi thế này?”

Lúc này Vương Công Đạo bèn tức giận vô duyên cớ, chỉ sang Giả Thông Minh nói: “Anh hỏi nó ấy.

Câu nói ấy làm cho cảnh sát Bắc Kinh được phen ngẩn người. Giả Thông Minh cứ như tội phạm, ngượng đến mức muốn chui xuống lỗ. Không chỉ Công Đạo không hài lòng với Giả Thông Minh,

13 đồng nghiệp khác đến Bắc Kinh tìm người, cũng đều oán trách anh ta cố tình gây sự, để mình được làm phó Chánh án, kéo theo mọi người rơi vào cảnh bi thảm này. Đến Bắc Kinh tìm người, khác với việc đến Bắc Kinh du lịch. Đi du lịch trong lòng vô lo vô nghĩ, chỉ việc đi chơi. Đi tìm người đầu óc chỉ nghĩ đến việc kiện tụng. Du lịch hàng ngày được nghỉ sớm, còn đi tìm Tuyết Liên thì ngày nào cũng tới hai giờ sáng mới được về. Phải đi đến tầm sáng sớm mới dễ chặn được người ở các nhà nghỉ, bến xe hay ga tàu cho nên ai nấy đều mệt mỏi đom đóm mắt. Mỗi ngày đều tìm đến hai giờ sáng. Đến khi về tới khách sạn, mọi người vừa mệt vừa đói, người này một câu kể kia một câu, lại bắt đầu oán trách Giả Thông Minh. Giả Thông Minh muốn chuộc tội với mọi người, đề xuất mời mọi người ăn đêm. Mọi người bèn hỏi ăn gì. Nếu mời mỗi người một bát hoành thánh thì đừng phí sức đi ăn làm gì, chẳng bằng nghỉ ngơi sớm một chút còn hơn. Giả Thông Minh bèn đồng ý mời mọi người ăn bữa thịnh soạn, lại gọi thêm mấy chai rượu Spirits. Không dễ dàng gì mới gọi được mọi người đi, Giả Thông Minh lại đến phòng Vương Công Đạo gọi ông ta. Nhưng Công Đạo mặt lạnh lùng nói: “Không tìm thấy người, còn tâm trạng ăn à?”

Nhưng chẳng khó khăn gì để đoán được Công Đạo không đi ăn bữa này, không chỉ do lo nghĩ tìm người, quan trọng hơn cả là không nể mặt Giả Thông Minh. Nếu Chánh án không đi ăn, có khác gì bữa này mời vô ích? Giả Thông Minh lại hạ mình cầu xin Vương Công Đạo: “Chánh án, em biết lòng anh tức giận, anh đại lượng đừng chấp tiểu nhân.”

Lại cố ý tát vào mặt mình: “Chẳng cần nói gì nhiều, đều tại bố em hại em. Lúc đầu chủ ý giúp lãnh đạo giải quyết việc khó với việc gấp, chính là bố em đề xuất.”

Bây giờ Vương Công Đạo mới khệnh khà khệnh khạng đi ăn cùng mọi người. Điều duy nhất khiến mọi người cảm thấy an ủi là ba ngày liền không tìm thấy Tuyết Liên. Ba ngày qua đi, ở Bắc Kinh không có chuyện gì xảy ra. Công Đạo hy vọng, dẫu tiếp tục tìm mười ngày kiểu thầy bói xem voi như thế này, chỉ cần mười ngày đó Tuyết Liên không gây ra chuyện. Khi Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc bế mạc, dù cho không tìm thấy đi chăng nữa, họ cũng có thể

quay về báo cáo kết quả công việc được. Chủ tịch huyện Trịnh Trọng mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, truy hỏi việc đã bắt được Tuyết Liên chưa. Mặc dù ba ngày vẫn chưa bắt được, Công Đạo viện vào cái lý chỉ cần mười ngày không xảy ra chuyện, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc vừa bế mạc, mọi người cũng đã có thể báo cáo kết quả. Nào ngờ Trịnh Trọng nổi giận trong điện thoại: “Nói bậy, có tư tưởng này, chắc chắn sẽ xảy ra sai sót. Tuyết Liên có chân có cẳng. Sao cậu có thể đảm bảo mười ngày nữa mụ ta không gây ra chuyện? Đến giờ, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc mới diễn ra được một phần ba thời gian, càng về sau, càng dễ xảy ra chuyện, không được lơ là mất cảnh giác. Tôi vẫn giữ nguyên câu nói ấy, không bắt được người, cậu mang đơn từ chức đến gặp tôi.”

Công Đạo vâng vâng dạ dạ. Nhưng bắt một người, nào có dễ dàng đến vậy? Tất nhiên vẫn phải bắt người, đồng thời hy vọng Tuyết Liên không gây chuyện, cũng không được tính sai đường đi nước bước.

Ngày nào cũng tìm cô ta đến tận hai giờ sáng, đêm tối gió lạnh nên tới ngày thứ tư, trong đoàn tìm người đã có hai nhân viên cùng bị ốm. Ban ngày chỉ ho nhưng đến nửa đêm, họ sốt tận 39 độ rưỡi. Công Đạo vội sai người đưa họ đến bệnh viện truyền nước. Khốn khổ đến sáng hôm sau vẫn chưa hạ sốt, họ lại càng dữ hơn, một người còn ho ra máu. Hôm sau đi tìm người, không chỉ hai người bị ốm không thể lên đường, còn phải bỏ ra một người ở bệnh viện chăm sóc họ. Vốn dĩ có năm tổ, thiếu mất ba người nên Công Đạo đành phải lấy những người còn lại, tạm thời ghép thành bốn tổ. Có một nhân viên tùy tùng khác là lão Hầu, đột nhiên đòi về nhà, nói một tuần nữa là ngày giỗ ba năm mẹ lão ta. Bố lão mất sớm, từ nhỏ mẹ ở vậy nuôi lớn. Việc giỗ ba năm vẫn đang chờ lão về tổ chức. Lão còn dẫu mỗ nói, vốn tưởng tìm người chỉ là việc vài ba ngày, ai ngờ lại thành ra kháng chiến trường kỳ. Nghe nói lão Hầu đòi về nhà, những tùy viên khác lòng dạ cũng hoang mang. Công Đạo bắt đầu phê bình lão Hầu rằng lợi ích cá nhân quan trọng hay việc công quan trọng? Nếu vào ngày thường, Công Đạo sẽ không chỉ để lão Hồ nghỉ làm về giỗ mẹ ba năm mà đúng ngày đó, anh ta sẽ đích thân đến thắp hương kia. Vấn đề là Tuyết Liên đang ở Bắc Kinh và

định kiện cáo, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc lại đang họp. Việc họp Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc quan trọng hay việc giỗ mẹ ba năm quan trọng? Là cán bộ Nhà nước, không biết cân nhắc tính nặng nhẹ của vấn đề à? Cũng giống như cái gánh cạo tóc(11) ngày xưa, không biết đầu nào nặng đầu nào nhẹ, đầu nào nóng đầu nào lạnh à? Điều gì đã khiến Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc với ngày giỗ ba năm của mẹ chú lại gắn liền với nhau? Chính là vì Lý Tuyết Liên kiện cáo. Muốn hận thì hãy đi hận cô ta ấy. Đoạn Công Đạo lại hứa hẹn dỗi dành lão Hầu hãy lấy đại cục làm trọng, không về lo liệu ngày giỗ ba năm của mẹ nữa, tiếp tục ở lại Bắc Kinh bắt Lý Tuyết Liên. Đợi bắt được mụ ta, khi quay về Đảng ủy tòa án sẽ nghiên cứu việc lão Hầu từ Trợ lý thẩm phán thăng chức Thẩm phán. Vừa đánh vừa xoa, răn mềm cùng kết hợp, cuối cùng mới giữ được lão Hầu ở lại, dẹp yên sự bực dọc của mọi người, ổn định lòng quân.

Nháy mắt đã ba ngày nữa trôi qua, vẫn chưa bắt được Tuyết Liên. Nhưng trong ba ngày này, Tuyết Liên vẫn chưa gây ra chuyện gì ở Bắc Kinh. Một mặt Công Đạo nôn nóng tìm người, bên cạnh đó do ba ngày nay chưa xảy ra chuyện, nên trong lòng anh ta cũng cảm thấy được an ủi. Hy vọng trong một tuần còn lại không xảy ra việc gì thêm nữa. Khi Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc bế mạc, mọi người từ trên dưới đều thoát khỏi cảnh bi thảm này. Có lúc anh ta lại nghi ngờ Tuyết Liên đang chơi trò mèo vờn chuột với mọi người, vốn dĩ không tới Bắc Kinh, đã đến vùng khác, tức là lại thêm một lần đổi ý không kiện nữa. Có lúc hần lại nghĩ mụ kiện cáo hai chục năm nay, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, thêm việc trở mặt giận dỗi với Lễ đầu to, trong lúc tức giận, có khi không phải không kiện, mà muốn đợi tới thời điểm then chốt mới kiện. Không phải không đến Bắc Kinh, mà đang ẩn náu tại nơi nào đó ở đây, mưu tính đợi ngày tuyển cử nhiệm kỳ mới của Đại hội, mới xông vào Đại lễ đường. Nghĩ vậy anh ta lập tức toát mồ hôi, thấy chủ tịch huyện Trịnh Trọng mắng cũng có lý.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, Công Đạo đang định ra ngoài thì lão Bạch, người đồng hương mở nhà hàng tại Bắc Kinh, dẫn một người đến tìm anh ta. Vì Công Đạo đang truy tìm tung tích của Lý Tuyết

Liên nên mấy ngày trước anh ta từng dẫn người đến nhà hàng của lão Bạch. Nói là nhà hàng chứ thật ra chỉ là cái quán bé xíu, có vài ba cái bàn, bán mấy đồ ăn vặt như hoành thánh, sủi cảo, canh lòng. Công Đạo những tưởng lão Bạch phát hiện ra hành tung của Tuyết Liên nên tới cung cấp manh mối, trong lòng vui mừng khôn xiết. Nào ngờ lão Bạch chỉ sang một người khác nói: “Chánh án, đây là giám đốc Mao, cũng là đồng hương với mình, tối nay muốn mời anh ăn bữa cơm.”

Công Đạo vội tụt hứng nói: “Vậy không được, tôi còn đang thi hành nhiệm vụ.”

Lão Bạch biết đảm người này đang lòng bắt Lý Tuyết Liên, sợ cô xông vào Đại lễ đường, bèn nói: “Ăn cơm vào buổi tối, tối Đại lễ đường Nhân dân không hợp, cô ta xông vào cũng vô ích, anh không phải lo.”

Lại nói: “Mệt bảy tám ngày nay rồi, nên uống một chén cho lại sức.”

Rồi kéo Vương Công Đạo về một bên, khẽ chỉ vào mười mấy tay tùy tùng: “Dù phải đi tuần buổi tối cũng nên để họ đi. Anh là lãnh đạo, đâu cần đích thân đi.”

Hắn nói từng câu từng chữ, nghe thì có vẻ hơi sốc, nhưng ngẫm kỹ lại thấy lời thô nhưng lý lẽ không thô; hắn khiến Công Đạo thấy buồn cười. Anh ta chỉ sang người lão Bạch dẫn đến nói: “Cậu ta là ai?”

Lão Bạch thì thầm: “Chẳng giấu gì anh, bảo cậu ta là giám đốc, đi ra ngoài cũng nói mình làm ăn buôn bán thật, thực chất là tay bán lòng lợn ở Bắc Kinh.”

Công Đạo ngẩn người, ngồi ăn cơm cùng một tên bán lòng lợn chẳng phải mất hết cả thân phận Chánh án. Lão Bạch thấy Công Đạo kinh ngạc, lại vội nói: “Tuy cậu ấy bán lòng lợn, nhưng không giống mấy tay bán lòng lợn khác. Tất cả người bán lòng lợn trên thị trường Bắc Kinh đều nhập hàng từ chỗ bán buôn của cậu ấy. Thế lại chẳng giàu to à?”

Công Đạo gật đầu, không nên lấy nghề nghiệp để luận cao thấp, *Không thể trông mặt mà bắt hình dong*, tiếp đó lại thấy đôi chút hồ

nghi: “Một người bán lòng lợn như cậu ta, mời tôi ăn cơm làm gì?”

Lão Bạch: “Không có gì đâu, đều là người cùng huyện, gặp gỡ tại Bắc Kinh, muốn làm quen với Chánh án thôi.”

Công Đạo: “Đừng lừa tôi, người nói không có chuyện gì, chắc chắn có chuyện.”

Lão Bạch đành nói thật: “Ờ quê có vụ án, định nhờ Chánh án Đạo giúp đỡ.”

Công Đạo giật nảy mình: “Là vụ ly hôn à?”

Lão Bạch biết Công Đạo bị vụ án ly hôn của Lý Tuyết Liên dọa sợ, liền vội xoa tay: “Không phải ly hôn... không phải ly hôn, có chút liên quan đến tranh chấp về kinh tế?”

Nếu là tranh chấp kinh tế thì Vương Công Đạo không sợ, nhưng cũng chưa vội đồng ý, chỉ nói một câu: “Để sau rồi nói.”

Sau đó bèn dẫn người lên đường đi tìm Tuyết Liên tiếp. Chốc cái đã cuối ngày, Công Đạo cũng đã quên khuấy việc ăn cơm, nào ngờ năm giờ chiều, lão Bạch gọi điện lại, hỏi anh ta đang ở đâu, lão Mao muốn mời ăn cơm. Lúc này Công Đạo mới sực nhớ ra cuộc nói chuyện ban sáng, nhưng chỉ nói đối phó một câu: “Đang ở ga Vĩnh Định Môn. Chuyện ăn cơm, thôi miễn đi.”

Đâu ngờ nửa giờ sau, tay lão Mao bán lòng lợn, lái con “Mec”(12), kéo theo cả lão Bạch, đến ga Vĩnh Định Môn đón. Công Đạo nhìn thấy con “Mec” bóng lộn, mới thấy sự ghê gớm của tay lão Mao bán lòng lợn này. Phần vì anh ta thấy người ta thật sự có thành ý, mặt khác chạy Đông chạy Tây lòng sục suốt bảy tám ngày nay, chưa được ăn bữa nào tử tế. Quả thật cũng muốn tìm chỗ nào sạch sẽ uống một chén, thế là trong trạng thái nửa muốn đi nửa không, anh ta vẫn dấn dò tùy tùng tiếp tục tìm người, rồi leo lên con “Mec” của lão Mao.

Lão Mao cũng biết điều, không đưa Công Đạo tới quán ăn của lão Bạch, mà trực tiếp dẫn tới “Công quán 888” bên đường Tây Tứ Hoàn. Vừa bước vào cửa, thấy khung cảnh xa hoa rực rỡ, toàn mỹ nữ như những nàng tiên, xếp thành hai hàng, Công Đạo mới thở phào, cảm giác như vừa được quay về nhân gian. Trước tiên, anh ta đi “sauna”, tắm rửa, xông hơi, xoa bóp một hồi, khắp người trên

dưới vệ sinh sạch sẽ, rồi mới đến phòng VIP dùng cơm. Phòng VIP rộng hơn 100 mét vuông, rộng rãi sáng sủa, chính giữa phòng có một cây cầu, dưới cầu có nước chảy róc rách. Men theo chiếc cầu ấy, thức ăn lần lượt được đưa lên, toàn là vây cá mập, tổ yến, tu hài, gạo kê hầm hải sâm... Những buổi yến tiệc kiểu này, Công Đạo cũng hay được ăn ở Bồng lai Tiên Cảnh trên huyện. Mặc dù huyện nằm sâu trong đất liền, nhưng quán có hải sản khắp nơi trên thế giới. Nhưng giờ thân đang ở Bắc Kinh, gần chục ngày nay lại bận rộn chạy đôn đáo suốt, chưa được ăn bữa cơm nào tử tế, nên đối với bữa tiệc này, anh ta có cảm giác thân thiết lắm. Đoạn lại ngắm nghía đồ vật được bày biện như tiên cảnh ở trong phòng, than thở Bắc Kinh và quê nhà, quả là khác nhau. Thật là mỗi nơi mỗi khác. Uống hết bảy tám chén rượu, Công Đạo liền có đôi chút chũnh choáng say. Dù không say, anh ta cũng sẽ lộ ra vẻ đang say. Đây chính là kinh nghiệm tích lũy được sau bảy tám năm làm Chánh án. Tiệc càng thịnh soạn, chuyện càng lớn, đồ ăn càng ngon càng khó tiêu hóa. Một chữ “say” có thể chặn được thiên binh vạn mã. Sau hơn ba tuần rượu, lão Bạch bèn ra hiệu cho lão Mao nói chuyện, ánh mắt này khiến Công Đạo cảnh giác, nhưng anh ta lại giả vờ không nhìn thấy. Lão Mao bèn nói mình có người anh họ, nhân lúc lão Mao bán lông lợn ở Bắc Kinh, đã buôn bán lông bờm lợn cùng với Phòng thương mại huyện nhà. mấy năm đầu hợp tác tốt lắm. Nào ngờ năm ngoái xảy ra xung đột, từ năm kia đến giờ, phòng thương mại cứ nợ tiền không trả. mấy lần đàm phán không thành, sắp phải kiện ra tòa, nhờ Chánh án đứng ra xử cho. Công Đạo hỏi: “Giá thầu bao nhiêu?”

Lão Mao: “Hơn hai ngàn vạn.”

Công Đạo kinh ngạc, buôn bán lông bờm lợn, lại có giá cao như vậy. Nếu giá trị cao thế thì chắc chắn là vụ khó rồi. Anh ta bèn tỏ vẻ chũnh choáng, líu lười nói: “Tôi thấy say say rồi.”

Lão Mao cũng biết điều, vội nói: “Thôi chuyện này để hôm khác nói tiếp anh Đạo ạ. Người ta bảo, *Uống rượu không bàn chuyện, bàn chuyện không uống rượu.*”

Công Đạo nghe vậy thấy con người lão Mao này cũng tốt bụng. Anh ta tiếp tục uống thêm mười mấy chén thì say thật. Khi say, đầu óc anh ta liền gạt hết mọi thứ, chủ động hỏi tới vụ án của lão Mao.

Lão Mao bèn bắt đầu kể lại tình tiết vụ án. Nhưng đầu Công Đạo càng lúc càng loạn, như thiên binh vạn mã phi băng băng trong mây mù, không nghe rõ nổi một câu. Lúc này lão Bạch nói chen vào: “Anh Đạo, vụ này đơn giản hơn vụ của Tuyết Liên nhiều.”

Nghe lão Bạch nhắc đến vụ án của Tuyết Liên, đầu Vương Công Đạo quay lên. Thiên binh vạn mã trong đầu đều bắt đầu lao vụt về phía vụ án của Lý Tuyết Liên. Vậy là làm đứt mạch án của lão Mao, chuyển qua nói vụ Tuyết Liên. Anh ta không nghe rõ một câu nào trong vụ án của lão Mao, sang vụ Tuyết Liên, lại nói rất rành mạch. Bởi hai chục năm trước, chính anh ta xử vụ ấy. Hai chục năm sóng gió, anh ta cũng trải qua rồi. Hai chục năm trùng trùng gian khổ, anh ta cũng nếm đủ rồi. Vậy mà trải qua hai chục năm, anh ta vẫn không biết khi nào mới kết thúc. Nói hoài, Công Đạo bèn bật khóc, đầm tay xuống bàn nói: “Lý Tuyết Liên, mày là đồ con hoang. Mày hại tao khổ sở thế này!”

Lão Bạch và lão Mao ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên khuyên anh ta thế nào. Công Đạo ngật ngưỡng, định nói tiếp thì đầu vẹo qua một bên, đổ gục xuống bàn ngủ. Lão Bạch và lão Mao đành phải cõng anh ta ra khỏi quán, đưa ra xe rồi chở về khách sạn anh ta ở.

Sáng hôm sau tỉnh rượu, anh ta quên cả những gì đã nói với lão Bạch, lão Mao trong bữa cơm tối qua. Tuy đã tỉnh rượu, nhưng rượu vẫn ngấm trong người, làm đầu đau như búa bổ. Tối qua uống “Mao Đài”(13), có khi “Mao Đài” này là giả. Công Đạo ôm đầu, đoạn cảm thấy ăn bữa cơm tối qua thật không đáng. Chỉ vì một bữa cơm, anh ta phải ngồi cùng với tên bán lòng lợn. Quan trọng hơn là chẳng nhớ nổi đã nói những gì cuối những gì. Có hối hận cũng chỉ là việc của hôm qua. Còn hôm nay không thể để chậm trễ, vẫn phải lên đường tìm Lý Tuyết Liên. Công Đạo nén cơn đau, lại dẫn người ra ngoài tìm tiếp. Chuệnh chuệnh choảng choảng cả buổi sáng, rượu ngấm lâu vẫn chưa phát tác hết. Buổi trưa, ba người của tổ Công Đạo, tìm được một quán mỳ liền vào ăn trưa. Hai tay tùy tùng ăn mỳ xì xụp, còn Công Đạo chỉ mãi uống nước. Nhìn bát mỳ với trứng rim trong bát, anh ta thấy hoa cả mắt. Đúng lúc này, di động của Công Đạo đổ chuông, là lão Hầu ở tổ khác gọi đến. Công Đạo tưởng lão Hầu lại

muốn nói chuyện giỡ ba năm mẹ cậu ta, uể oải nói: “Chuyện giỡ mẹ của chú, không phải đã nói rõ ràng rồi sao?”

Nào ngờ lão Hầu nói: “Chánh án, em phát hiện ra Lý Tuyết Liên rồi.”

Theo từng giọt mồ hôi lạnh, Công Đạo nôn thốc tất cả rượu đã uống tới qua ra ngoài. Đầu óc anh ta lập tức trở nên tỉnh táo, giọng nói cũng thay đổi, cuống cuống hỏi: “Chú đang ở đâu?”

Lão Hầu: “Ở cửa ga tàu điện ngầm Tổng gia trang.”

Công Đạo: “Vậy còn đợi cái quái gì nữa, mau bắt mụ ta đi.”

Lão Hầu: “Có mình em ở đây, ga tàu điện ngầm lại đông người, mụ mà đâm đá lung tung, e là em không giữ nổi mụ.”

Ý chỉ hai người còn lại của tổ lão Hầu. Lão Hầu: “Đang ở quán ăn cơm. Em hơi đau bụng, chính vì ra ngoài tìm nhà vệ sinh nên mới bỗng nhiên phát hiện ra mụ.”

Công Đạo không lảng nhảng với lão ta thêm nữa, vội dặn dò: “Vậy chú đừng *Đánh rắn động cỏ*. Trước hết cứ theo dõi thật sát mụ ta, đừng để mụ chạy, tôi lập tức cử người đến hỗ trợ.”

Sau đó Công Đạo không còn thấy đau đầu nữa, vừa ra hiệu cho hai tùy tùng bỏ bát mỳ xuống, theo anh ta ra khỏi quán ăn, vừa đi vừa gọi điện thoại cho hai tổ tìm kiếm còn lại, bắt họ mau đi đến Tổng gia trang ngay lập tức. Bố trí trong điện thoại xong xuôi, ba người họ cũng lên taxi. Nửa giờ sau, họ tới ga tàu điện ngầm Tổng gia trang. Lúc này một tổ tìm kiếm khác cũng vừa đến nơi. Hai người còn lại của tổ lão Hầu, đã trở lại bên cạnh lão Hầu. Nhưng tới khi Công Đạo chạy đến trước mặt lão Hầu, lão Hầu lại nói, không thấy Lý Tuyết Liên nữa. Vương Công Đạo cáu: “Không phải bảo chú theo dõi mụ à?”

Lão Hầu chỉ về phía dòng người ra ra vào vào ở ga tàu điện ngầm: “Anh nói như dễ lắm ấy, nhiều người như này, theo dõi thế nào được? Chớp mắt đã không thấy nữa rồi.”

Công Đạo không hơi đâu trách anh ta, chỉ huy mọi người: “Mau lên, chia ra, lật tung hết phía trong phía ngoài bến xe, cũng phải tìm ra được mụ ta cho tôi.”

Mọi người bèn chia nhau tìm kiếm trong ngoài bến xe điện ngầm. Lúc này người của tổ tìm kiếm thứ tư đã tới nơi, cũng gia nhập vào hàng ngũ đi lòng sục Tuyết Liên. Nhưng tìm từ trưa đến giữa giờ chiều, 12 người, giống như chiếc lược đang chải đầu vậy, chải bảy tám lượt trong ngoài ga tàu điện ngầm Tổng gia trang, vẫn không thấy bóng dáng Tuyết Liên đâu. Tàu điện ngầm là phương tiện lưu động, có khi cô ta đã sớm ngồi tàu đi nơi khác rồi. Nghĩ vậy, mọi người liền tổ nào về tổ đấy, chia nhau lên tàu điện ngầm, tới các ga khác tìm. Nhưng quá nhiều tuyến tàu điện ngầm tại Bắc Kinh, tuyến số một, số hai, số năm, số tám, số mười, tuyến Bát Thông, tuyến Diệc Trang... Tổng cộng mười mấy tuyến, trạm dừng tàu cũng nhiều, tới hơn 200 cái. Tìm thế nào hết được? Vấn đề là mình từng tìm chuyến tàu này, từng tìm trạm dừng này cũng chẳng có gì đảm bảo mục ta sẽ không xuất hiện lại ở đó nữa. Các đoàn tàu qua lại không ngớt, nói không chừng cái trạm và chiếc tàu mình vừa tìm xong, Tuyết Liên lại ngồi tàu quay lại đó, rồi tiếp tục đổi sang chuyến khác. Nhưng có thể tìm bao nhiêu chuyến tàu thì cố tìm bấy nhiêu chuyến, có thể đi bao nhiêu sân ga, vậy cứ cố đi bấy nhiêu sân ga. Mọi người tìm suốt từ nửa cuối giờ chiều đến 12 giờ đêm, cũng không màng ăn tối, mà vẫn không thấy bóng dáng của Tuyết Liên đâu. Tới một giờ đêm, các tuyến tàu điện ngầm ở Bắc Kinh đều ngừng hoạt động, tất cả ga tàu đều đóng cửa. Bốn tổ tìm kiếm, lại quay về cửa ga tàu điện ngầm Tổng gia trang tập hợp. Nếu chưa phát hiện ra Lý Tuyết Liên sẽ không lo lắng như này, phát hiện ra mà không tìm thấy, càng không biết cô ta định làm gì tiếp theo, sẽ gây ra họa lớn đến đâu. Vốn dĩ hy vọng mấy ngày còn lại không xảy ra chuyện, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc cũng sắp bế mạc, không ngờ đột nhiên Tuyết Liên lại xuất hiện. Tuyết Liên ở Bắc Kinh thì việc sắp xảy ra chuyện chỉ là không biết chuyện này xảy ra vào ngày mai hay ngày kia mà thôi. Suốt từ chiều đến tối, việc này khiến Công Đạo nôn nóng đến mức nổi một loạt mụn máu trên miệng. Nhưng anh ta chẳng để tâm tới mụn máu, chỉ oán trách lão Hầu: “Lúc đó nhìn thấy, còn không xông tới, chú to béo thế kia, mà không chặn được một mục đàn bà à?”

Lão Hầu tỏ vẻ không phục: “Không phải anh không cho em *Đánh rắn động cỏ* à?”

Rồi lão giải thích tiếp: “Mình cũng chẳng mặc quân phục, đang mặc thường phục, em sợ em xông tới, Tuyết Liên gào lên. Người qua đường lại coi em là thằng lưu manh rồi đập cho một trận cũng nên.”

Những tùy tùng khác, bị mấy lời của lão Hầu làm cho bật cười. Công Đạo không cười nhưng lúc này mới nói: “Rất cuộc chú nhìn có chuẩn không, người đó có thật là Lý Tuyết Liên không thế?”

Với câu hỏi này, lão Hầu nói có chút mập mờ: “Em nhìn thấy cái lưng, mặt ta không quay người lại, nên cũng không nhìn rõ mặt mũi ra sao.”

Công Đạo: “Thế sao chú khẳng định là Lý Tuyết Liên?”

Khi ấy lão Hầu dám khẳng định, giờ lại không dám: “Nhìn thấy giống giống ạ.”

Có tay tùy tùng trách lão Hầu: “Đừng có mà nhìn hoa mắt nữa, khiến mọi người bận rộn suốt từ trưa đến nửa đêm, còn chẳng được ăn cơm nữa.”

Trong lòng Vương Công Đạo cũng oán trách lão Hầu. Không dễ dàng gì bắt gặp được người giống Tuyết Liên, lại không nhìn rõ. Việc không nhìn rõ sẽ có hai kiểu tình huống, người đó có thể là Tuyết Liên, cũng có thể không phải. Nếu không phải thì coi như được phen hú vía, nhưng chẳng may đúng mặt ta thì sao? Vậy quá nguy hiểm. Công Đạo không dám lời là, từ ngày hôm sau, vẫn coi tàu điện ngầm tại Bắc Kinh là trọng điểm tìm kiếm, cử ba tổ đi tìm ở tàu điện ngầm. Tổ còn lại tìm kiếm trên đường, ga tàu và bến xe khách đường dài. Nhưng hai ngày trôi qua, bất kể là dưới ga tàu điện ngầm hay trên đường phố, bất kể ga tàu hay bến xe khách, đều không tìm thấy Tuyết Liên. Không tìm được Tuyết Liên, cũng không thấy cô gây ra chuyện gì ở Bắc Kinh, Công Đạo bèn nghiêng về hướng người lão Hầu nhìn thấy ở ga tàu điện ngầm Tống gia trang hai ngày trước, không phải Lý Tuyết Liên. Lúc này anh ta mới thấy lòng mình được an ủi phần nào. Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc còn năm ngày nữa bế mạc. Nếu năm ngày này có thể trôi qua

yên ổn, bất kể có bắt được Lý Tuyết Liên hay không, anh ta cũng có thể niệm A Di Đà Phật được rồi.

Tuy hôm đó họ không bắt được Tuyết Liên Nhưng đến nửa đêm cô lại bị phía cảnh sát Bắc Kinh bắt được. Mọi người tìm kiếm suốt một ngày, chẳng thu được gì, nên quay về khách sạn ngủ. Công Đạo vừa cởi áo đi nằm thì điện thoại đổ chuông. Một đồn cảnh sát trên đường thuộc quận Tây Thành gọi tới. Mười ngày trước, khi Công Đạo vừa dẫn người đến Bắc Kinh, từng đến một tầng hầm khách sạn thuộc quận Tây Thành để tìm. Những năm trước khi đến Bắc Kinh kiện cáo, Tuyết Liên đã từng ở chỗ này. Sau khi không thu được kết quả gì, anh ta bèn liên lạc với đồn cảnh sát trên đường này, gửi lại tình tiết vụ án và số điện thoại. Cảnh sát đồn này nói trong điện thoại, tối hôm nay, khi họ đang đi tuần tra khu vực gần Trung Nam Hải, bắt gặp một người phụ nữ nông thôn, nhìn dáng vẻ giống như dân đi kiện. Khi họ dẫn về đồn cảnh sát, tra hỏi cô ta, mà cô ta không đáp lấy một lời. Mặc dù nghi phạm không trả lời, nhưng lại chẳng giống kẻ câm bởi thường người câm đều bị điếc, nhưng khi cảnh sát hỏi chuyện, thấy rõ ràng cô ta nghe hiểu được, trông bộ dạng lại khá giống người mà Công Đạo nói tới mười ngày trước. Anh ta giật mình, vội từ trên giường nhảy dựng dậy hỏi: “Người đó bao tuổi?”

Cảnh sát Bắc Kinh nói trong điện thoại: “Hơn 50 tuổi.”

Công Đạo hỏi: “Trông dáng người thế nào?”

Cảnh sát Bắc Kinh: “Vóc dáng trung bình, tóc ngắn.”

Công Đạo lại hỏi: “Béo gầy ra sao?”

Cảnh sát Bắc Kinh: “Không béo không gầy.”

Công Đạo đập tay nói: “Đúng là cô ta rồi, chúng tôi qua ngay đây.”

Rồi vội vàng gọi mười mấy tùy tùng dậy, chạy ra khỏi khách sạn, bắt ba cái xe taxi, hùng hùng hổ hổ đi đến đồn cảnh sát kia. Tảng đá trong lòng Vương Công Đạo cuối cùng cũng rơi xuống. Xem ra Tuyết Liên vẫn đến Bắc Kinh. Cô ta ở Bắc Kinh, bất kể có gây ra chuyện trong thời gian diễn ra Đại hội hay không thì bắt được vẫn còn hơn tay không đi về, cũng dễ bàn giao với các cấp lãnh đạo

hơn. Công Đạo như trút bỏ được gánh nặng, ba tùy tùng khác ngồi cùng xe với anh ta, cũng vô cùng hưng phấn. Một tùy tùng bắt đầu ca tụng cảnh sát Bắc Kinh: “Cảnh sát của Bắc Kinh, đúng là lợi hại hơn chúng ta. Mình tìm mười ngày nay chẳng thấy một sợi lông nào, người ta có mỗi tối, đã bắt được mụ ta rồi.”

Một tùy tùng khác nói: “Bất kể Tuyết Liên bị ai bắt được, chỉ cần mình đưa được mụ ta về huyện, cũng coi như là công lao của mình rồi.”

Ngay cả Giả Thông Minh mặt mày tiu nghỉu mười ngày nay, lúc này cũng dám trêu Công Đạo: “Chánh án, giờ bắt được người rồi, anh phải đãi tiệc đấy.”

Công Đạo không kìm chế nổi hưng phấn trong lòng, cũng chẳng thèm tính toán với Giả Thông Minh, dập đùi nói: “Đãi chứ, nhất định phải đãi.”

Mọi người bận rộn mười ngày nay rồi. Sáng mai, chúng ta đi ăn vịt quay.”

Xe đã đến trước cửa đồn cảnh sát. Mọi người xuống xe, đi vào đồn, đến phòng trực ban. Sau khi bàn bạc với trực ban, cảnh sát quay người đi ra khu đằng sau. Hai phút sau, anh ta dẫn một phụ nữ nông thôn tới. Mọi người vừa nhìn, đều bần thần hết cả. Hóa ra người phụ nữ này không phải Lý Tuyết Liên. Tuổi tác, thần hình đều giống, chỉ có mặt không giống. Cảnh sát Bắc Kinh nói: “Nhìn qua đã biết đây là dân kiện cáo lặc lỏi, còn giả vờ bị cầm với chúng tôi, có phải cô ta không?”

Công Đạo lúc này lại trở thành câm, lắc nhẹ đầu như một thằng ngốc.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đành phải tiếp tục lùng sục Bắc Kinh để tìm Lý Tuyết Liên.

12

Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc họp 12 ngày, Tuyết Liên vẫn chưa đến Bắc Kinh. Công sức đám người của Chánh án Vương Công Đạo lòng sục ở Bắc Kinh thế là coi như công cốc. Mười mấy cảnh sát thuộc cục công an huyện, giăng thêm một mạng lưới quanh bốn phía Đại lễ đường Nhân dân, phía ngoài mạng lưới của cảnh sát Bắc Kinh, cũng coi như phí công giăng lưới. Không phải Tuyết Liên không muốn đến Bắc Kinh, không phải cô đã từ bỏ ý định đến đây. Cũng chẳng phải vì trên đường đến Bắc Kinh cô bị cảnh sát Sơn Đông, Hà Bắc chặn lại giữa đường. Nguyên nhân là do Tuyết Liên đổ bệnh giữa đường. Cũng chính vì lo giữa đường cảnh sát chặn không cho đi kiện, cô đi từ Thái An đến Bắc Kinh, mà không dám ngồi tàu tuyến Kinh Hộ(14), cũng không dám ngồi xe khách đường dài, mà cô đi từ Thái An đến Trường Thanh, từ Trường Thanh đến Yến Thành, từ Yến Thành đến Vũ Thành, từ Vũ Thành đến Bình Nguyên, từ Bình Nguyên đến Đức Châu, từ Đức Châu đến Ngô Kiều, từ Ngô Kiều đến Đông Quang, từ Đông Quang đến Nam Bì, từ Nam Bì đến Thương Châu, từ Thương Châu đến Thanh Huyện, từ Thanh Huyện đến Bá Châu, từ Bá Châu đến Cố An, sắp sửa chuẩn bị từ Cố An đến Đại Hưng, rồi sẽ từ Đại Hưng đến Bắc Kinh... Cô đều ngồi xe dù đi giữa các huyện. Vì đi kiện suốt hai chục năm, đối đầu đầu trí với cảnh sát bao phen, cô mới chắt lọc được chút kinh nghiệm ấy. Mặc dù tới một trạm đổi một lần xe khiến người ta mệt mỏi, còn phải bỏ ra lộ phí gấp mấy lần, nhưng vẫn tốt hơn việc ham nhẹ nhõm và tiết kiệm tiền để cảnh sát tóm được. Đi một trạm dừng một trạm cũng mất thời gian, nhưng Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc phải họp gần nửa tháng, chỉ cần tới kịp Bắc Kinh trong thời gian diễn ra Đại Hội, sẽ không làm lỡ việc kiện cáo của cô. Cô cũng đã tính đến chuyện huyện biết cô đi Bắc Kinh kiện, sẽ cử người đến đây tìm kiếm. Cô đã kiện suốt hai chục năm, hai chục năm ấy năm nào cũng bị huyện cũng chặn lại. Cô chỉ có thể

trốn tới được Bắc Kinh, vốn vẹn có năm lần, lần nào cũng bị cảnh sát đuổi tới tận Bắc Kinh. Căn cứ theo kinh nghiệm chơi mèo vờn chuột với cảnh sát tại Bắc Kinh của mình, nếu cô đến Bắc Kinh sớm, sức lực tìm người của họ đang tràn trề, nói không chừng sẽ bị bắt được. Nhưng đến muộn vài ngày, cảnh sát đi tìm đã uể oải hơn, sẽ càng dễ dàng lọt qua khe hở của họ.

Xuất phát từ Thái An, trên đường đi rồi lại dừng, sau năm ngày, Tuyết Liên mới tới được Cố An, Hà Bắc. Tuy dọc đường vất vả, nhưng cũng không xảy ra sai sót gì. Cố An là nơi tiếp giáp giữa Hà Bắc và Bắc Kinh, từ Cố An đổi thêm hai lượt xe nữa, là tới Bắc Kinh. Tuyết Liên mừng thầm. Xe đến Cố An, thì chấp tối, cô tìm được căn nhà nghỉ nhỏ trong một con hẻm rồi đi ngủ sớm, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng để mai đi Bắc Kinh. Cả đêm không có chuyện gì xảy ra, sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, Tuyết Liên chợt cảm thấy ngồi không vững, lấy tay sờ lên trán, thấy nóng như lửa. Cô bèn thăm than khổ, đang đi lại như thế này, ốm đau đúng là không tiện một chút nào, đang đi kiện, cơ thể lại càng không được sinh bệnh tật. Nếu đổ bệnh, không chỉ có cơ thể bị ảnh hưởng, mà còn hủy hoại cả cáo trạng nữa. Nhưng cô đã tới Cố An, Bắc Kinh ở ngay trước mắt, Đại hội tại Bắc Kinh mà họp thêm một ngày coi như cô mất toi đi một ngày. Tuyết Liên không dám vì bị ốm mà ở lại Cố An nghỉ ngơi, nên gắng gượng đứng dậy, rửa mặt, ra khỏi nhà nghỉ, men theo con hẻm đi tới đường lớn, từng bước từng bước đi đến bến xe khách. Cô mua một bát cháo tại sạp bán cơm bên ngoài bến xe, hy vọng ăn hết bát cháo nóng, cơ thể ra mồ hôi, người sẽ hạ sốt. Nào ngờ ăn xong bát cháo, cô lại bắt đầu buồn nôn. Cháo vừa ăn vào, lại nôn ra hết. Cô đặt bát cháo xuống, do vẫn không muốn dừng nghỉ ở Cố An, nên gắng gượng mua vé, lên xe khách đi về phía Đại Hưng. Trên xe cô nghĩ về bệnh của mình, cũng chỉ vì đi từ Thái An đến đây, chuyển tới mười mấy lượt xe, đi đường quá ư mệt nhọc.

Vì tiết kiệm tiền, đến một vùng, cô chỉ mua ít bánh nướng rồi ăn dưa muối suông, ba ngày nay chưa được miếng rau nào, cũng chưa từng ăn một bát canh nóng. Lúc này Lý Tuyết Liên hối hận, tục ngữ nói *Ở nhà chắt bóp, ra đường xông xênh*, không nên bạc đãi mình suốt đường đi như thế. Bạc đãi mình không sao, làm lỡ việc đến

Bắc Kinh kiện cáo, mới thành ra lợi bất cập hại. Lúc này Tuyết Liên lại nghĩ, đi đường mệt nhọc khiến cơ thể mỗi mệt chỉ là một phần, nguyên nhân lớn hơn, vẫn là do bị Lễ đầu to chọc giận. Hồi phổ thông, Lễ đầu to có ý với cô. Hai chục năm trước, lần đầu tiên cô đến Bắc Kinh kiện, Lễ đầu to còn từng giúp đỡ cô. Hai chục năm sau, Lễ đầu to lại theo đuổi cô. Vì để theo đuổi cô, Lễ đầu to còn giúp cô chuốc say mấy tên cảnh sát trông giữ cô, rồi cùng nhau trốn đến Sơn Đông. Vốn tưởng anh ta giúp vì muốn lấy cô. Trong nhà nghỉ ở huyện bên, còn để cho anh ta quan hệ. Chính vì hai người cảm thấy vui vẻ khi ở bên nhau, Tuyết Liên mới tin lời Lễ đầu to, không đi Bắc Kinh kiện nữa, cùng anh ta đi du lịch Thái Sơn. Ấy vậy mà ngàn lần không nghĩ tới đây lại là một cái bẫy, Lễ đầu to đã cấu kết với quan viên trên huyện. Lễ đầu to muốn thuyết phục cô, không chỉ vì muốn kết hôn cùng cô. Đằng sau vụ kết hôn ấy, mục đích thực sự chính là để cô không tiếp tục kiện cáo nữa; cô không kiện, quan viên từ trên xuống dưới chẳng phải đều được giải thoát ư? Chỉ vì không muốn cho Tuyết Liên đi kiện mà anh ta cấu kết với đám quan chức ở huyện để lừa cô. Khi Tuyết Liên vô tình nghe được cuộc điện thoại, cô như bị sét đánh ngang tai. Sét đánh ngang tai không chỉ vì hận Lễ đầu to cấu kết với quan viên, đồng thời còn vì hận chính cô nữa.

Năm nay Tuyết Liên bốn mươi chín tuổi, kiện cáo suốt hai chục năm, vào Nam ra Bắc, có tình huống nào cô chưa gặp? Sông bể gì đều đi cả rồi, chẳng ngờ thuyền bị lật trong cái cống ngầm, ngã ngửa trong tay Lễ đầu to. Mặc lừa thôi cũng chẳng sao, nhưng lại còn cho Lễ đầu to quan hệ. Bị lừa có thể báo thù, quan hệ rồi, gột rửa thế nào được? Bát bản còn có thể rửa, người bản rồi cọ rửa thế nào đây?

53 tuổi Mộc Quế Anh(15) làm thống soái, còn Tuyết Liên 49 tuổi lại thất tiết. Một trong những nguyên nhân khiến cô kiện cáo suốt hai chục năm qua, chính bởi Tần Ngọc Hà nói cô là Phan Kim Liên. Hai chục năm trước không phải Phan Kim Liên. Giờ cô đã quan hệ với Lễ đầu to nên bỗng nhiên trở thành Phan Kim Liên thật. Khi ấy cô muốn giết Lễ đầu to, nhưng nếu chỉ giết cô sẽ không hả giận. Giết Lễ đầu to xong, chẳng khác gì Tuyết Liên cũng tận số, không động

được vào một sợi tóc của đám quan viên từ trên xuống dưới, trái lại còn giải thoát cho chúng. Trước khi giết Lễ đầu to, Tuyết Liên còn phải đi kiện trước đã. Kiện xong rồi giết Lễ đầu to cũng chưa muộn. Chuyện kiện cáo bây giờ, không còn như xưa; nói cách khác, nó giống lần đầu tiên cô đi kiện từ hai chục năm trước. Không chỉ kiện Tần Ngọc Hà, cô còn kiện một loạt quan viên từ trên xuống dưới, Ủy viên chuyên trách tòa án Giả Thông Minh, người đàm phán giao dịch cùng Lễ đầu to. Chánh án Vương Công Đạo, Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, Chủ tịch Mã Văn Bản... chính bọn họ đã cùng nhau, từng bước từng bước ép Tuyết Liên đến bước đường này. Chính vì cô ôm một bụng bức tức lên đường, nên khắp người bốc hỏa. Do đó thấy oi bức, cô bèn mở cửa sổ xe cho gió tạt vào người.

Mặc dù đã lập xuân, nhưng trời vẫn còn lạnh.

Dọc đường cô bị trúng gió lạnh, oi bức chuyển thành thương hàn, khiến người càng sốt cao hơn. Trên chuyến xe dù đi từ Cổ An đến Đại Hưng, Tuyết Liên đóng chặt cửa sổ xe bên cạnh nhưng đầu cô dựa bên cửa sổ, toàn thân sốt mỗi lúc một cao. Sáng sớm dậy khỏi giường chỉ thấy đầu sốt, giờ rõ ràng cảm thấy khắp người như rơi xuống lò lửa. Càng đi càng sốt, đầu óc có đôi chút mơ màng. Lúc này xe đi tới Đại Hưng, khu giáp ranh giữa Bắc Kinh và Cổ An, Tuyết Liên bỗng phát hiện có bốn năm chiếc xe cảnh sát đỗ ở khu giáp ranh, xe cảnh sát đang rọi đèn, còn cảnh sát tay cầm dùi cui, đứng bên đường lớn, ra hiệu cho tất cả xe đi đến Bắc Kinh tấp vào lề đường, để kiểm tra. Xe cần phải kiểm tra đỗ đầy bên đường, có xe khách cỡ lớn, có xe hàng, có xe hơi cỡ vừa, cũng có cả xe con. Tuyết Liên kinh sợ, toát mồ hôi khắp người, xuất phát từ Thái An, không dám ngồi tàu hỏa tuyến Kinh Hộ, cũng chẳng dám đi xe khách đường dài từ Thái An đến Bắc Kinh, đổi nhiều lượt xe dù như vậy. Xem ra cô vẫn không tránh khỏi sự kiểm tra của cảnh sát. Kiểu này uống công chuyển mười mấy lượt xe dù, bị gió tạt, toàn thân sốt cao cũng thành ra công cốc rồi. Nhưng do kinh sợ mà toát mồ hôi, khiến khắp người cảm thấy nhẹ nhõm, sáng khoái hơn nhiều. Xe dừng lại đợi kiểm tra, xếp thành hàng dài. Chờ hơn tiếng đồng hồ, mới có hai cảnh sát lên chiếc xe Tuyết Liên đang ngồi để kiểm tra. Cảnh sát lần lượt kiểm tra chứng minh thư của từng người, hỏi lý do

đi Bắc Kinh, kiểm tra giấy xác nhận mà Ủy ban huyện cấp cho từng người đi đến đây.

Giống hệt như hai chục năm trước khi cô đến Bắc Kinh lần đầu tiên, tại khu giáp ranh giữa Hà Bắc và Bắc Kinh, cũng vấp phải sự kiểm tra của cảnh sát. Những tình huống như này Tuyết Liên đã trải qua nhiều, đã từng gặp phải nên cô cũng không hoang mang. Cảnh sát kiểm tra lần lượt từng hành khách, có người qua được cửa, có người bị cảnh sát đuổi xuống xe. Những người bị đuổi xuống cũng đều im lặng không nói tiếng nào. Cuối cùng, cảnh sát cũng kiểm tra đến Tuyết Liên. Đầu tiên anh ta xem chứng minh thư của cô. Tuyết Liên không đưa chứng minh thư thật của mình, mà đưa ra cái giả. Vì để tránh sự kiểm tra của cảnh sát mà ba năm trước, cô đã bỏ ra 200 đồng, tới một con ngõ ở quận Hải Định, Bắc Kinh, làm một cái chứng minh thư giả. Tên trên chứng minh thư, lấy chữ “Tuyết” trong tên cô, phía trước thêm một chữ “Triệu”, gọi là “Triệu Tuyết”, mang hàm ý “rửa oan”. Hai chục năm kiện cáo, chẳng phải để rửa sạch nỗi oan sao? Cái chứng minh thư giả này làm y như thật, năm trước cảnh sát không nhận ra, giờ tay cảnh sát kiểm tra Tuyết Liên cũng không nhận ra. Cảnh sát trả lại chứng minh thư cho Tuyết Liên, đoạn hỏi: “Đến Bắc Kinh làm gì?”

Tuyết Liên trả lời: “Khám bệnh.”

Trả lời hệt như hai chục năm trước. Cảnh sát nhìn cô nói: “Đến bệnh viện nào ở Bắc Kinh?”

Tuyết Liên: “Bệnh viện Bắc Kinh.”

Cô cũng trả lời hệt như hai chục năm trước. Cảnh sát hỏi tiếp: “Khám bệnh gì?”

Tuyết Liên nói: “Ông anh sờ thử đầu tôi xem.”

Cảnh sát đứng bần thần một lúc, bèn giơ tay sờ trán Tuyết Liên. Mặc dù ban nãy cô toát hết mồ hôi, nhưng đầu vẫn nóng như lửa vậy. Cảnh sát vội rút tay về. Cảnh sát tiếp tục hỏi: “Giấy xác nhận của Ủy ban huyện đâu?”

Tuyết Liên lại nói: “Ông anh, tôi ốm đến mức này, còn sức đâu đi xin giấy xác nhận.”

Cảnh sát nói: “Vậy không được, cô phải xuống xe.”

Tuyết Liên nói: “Đầu óc tôi mơ mơ màng màng, lỡ may xuống xe mà chết, thì anh chịu trách nhiệm nhé?”

Cảnh sát hết kiên nhẫn nói: “Hai chuyện này khác nhau, có bệnh thì khám ở bệnh viện địa phương trước, đợi Đại hội diễn ra xong, rồi đến Bắc Kinh.”

Cũng nói hết như người cảnh sát 20 năm trước nói. Tuyết Liên tựa đầu lên cửa sổ xe nói: “Tôi bị tràn khí màng phổi, không thở được là toi luôn. Ở đây xa xôi vắng vẻ như này, tôi không xuống đâu.”

Cảnh sát bèn kéo Tuyết Liên lên: “Đừng có quấy rối, không có giấy xác nhận thì xuống xe.”

Hai người bắt đầu giằng co. Trong lúc giằng co, ông lão ngồi bên cạnh Tuyết Liên bỗng đứng dậy; ông mặc bộ quân phục cũ, nhìn dáng vẻ trông giống cán bộ. Ông ta chỉ tay vào cảnh sát nói: “Cậu cần xác nhận, cô ấy bệnh nặng thế này, không phải là xác nhận đấy à?”

Ông lại nói tiếp: “Từ lúc lên xe cô ấy đã vịn vào tôi rồi, suốt dọc đường người nóng như cái lò lửa. Nếu cô ấy là chị cậu, cậu cũng mặc kệ sống chết của cô ấy như thế à?”

Câu nói ấy khiến Tuyết Liên thấy cảm động. Do bao nhiêu ngày, cô không được nghe lấy một lời quan tâm, câu nói của một ông lão xa lạ nơi đất khách, khiến cô ngổn ngang cảm xúc, cũng vì nhớ lại những ám ức trùng trùng dọc đường đi trong bảy tám ngày qua. Từ những ám ức trong bảy tám ngày này, cô nhớ tới vô vàn ám ức suốt hai chục năm, bất giác gào lên bi thương, bật khóc. Thấy Tuyết Liên khóc, cảnh sát cũng ngẩn người, tay run run nói: “Không phải cháu không cho chị ấy đi Bắc Kinh, vì Bắc Kinh đang diễn ra Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc.”

Ông lão nói: “Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc họp thì sao? Dân chúng không được đến Bắc Kinh khám bệnh à? Cô ấy có phải người dân không?”

Thấy Tuyết Liên khóc, tất cả hành khách trên xe đều phần nộ, dồn dập đứng dậy, gia nhập vào đội hình chỉ trích cảnh sát trách cứ: “Sao chẳng còn ra thể thống gì vậy? Có còn nhân tính không hả?”

Một thanh niên đầu húi cua gào lên: “Không đồng ý thì chúng ta đốt xe.”

Khó mà dây vào sự phẫn nộ của dư luận, cảnh sát vừa hoảng hốt nói: “Cậu tưởng tôi muốn làm như này chắc. Đây là quy định của cấp trên...” vừa nói vừa chạy xuống xe.

Cảnh sát xuống xe, hành khách bèn tiếp tục lên đường đi về phía Đại Hưng. Tuyết Liên cảm ơn ông lão ngồi bên và mọi người xong, cũng không khóc nữa. Nhưng cơ thể cô vốn yếu ớt, sau khi gào khóc một trận, lại càng yếu. Trước khi khóc, khắp người cô lên cơn sốt, giờ đột nhiên lại thấy lạnh, lạnh đến mức răng va nhau cầm cập, người cũng run lên bần bật. Vì muốn đến Bắc Kinh kiện nên Tuyết Liên cố chịu đựng không nói. Lạnh run suốt một giờ, đột nhiên khắp người phát sốt, nhưng lần này là sốt khan, người không ra một giọt mồ hôi. Vừa lạnh vừa nóng như vậy khiến cô rơi vào hôn mê, đầu nghiêng, đrờn lên người ông lão ngồi cạnh.

Ông lão thấy Tuyết Liên hôn mê, vội kêu bác tài dừng xe. Bác tài chạy tới kiểm tra, thấy cô hôn mê bất tỉnh, lại nghe ban nãy cô nói với cảnh sát mình bị tràn khí màng phổi, liền đôi chút hoảng loạn. Không phải hoảng loạn vì Tuyết Liên mắc bệnh, mà vì lo cô không thở được, chết ngay trên xe; một người chết trên xe ông ta, ông ta cũng sẽ bị liên lụy theo. Ông lão ngồi cạnh kêu lên: “Còn ngẩn ra đó làm gì? Mau đưa cô ấy tới bệnh viện.”

Lúc này bác tài mới định thần lại, hoang mang đi lái xe. Xe chạy từ quốc lộ xuống đường nhỏ, rẽ vào một con đường làng rải nhựa, tăng ga, tiến về phía trước. Đi hơn 15 dặm có một thị trấn tên là Đầu Trâu. Trấn Đầu Trâu nằm ở vùng giáp ranh giữa Hà Bắc và Bắc Kinh, nhưng vẫn thuộc tỉnh Hà Bắc. Chẳng khác gì lòng vòng một hồi, lại quay về Hà Bắc. Phía Tây trấn Đầu Trâu, là viện Vệ sinh dịch tễ. Xe đi xuyên qua chợ của thị trấn, tới viện Vệ sinh dịch tễ.

Tuyết Liên hôn mê bốn ngày tại viện mới tỉnh lại. Khi tỉnh dậy, mới biết mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện địa phương, cánh tay đang châm kim tiêm, phía trên đầu treo một bình thuốc. Tuyết Liên kiện cáo suốt hai chục năm, trải qua bao phong ba bão táp nhưng chưa từng bị ốm. Không những chưa từng lâm bệnh,

cảm cúm nhức đầu thông thường cũng rất ít. Phong ba bão táp đã tôi luyện cho thân thể cô trở nên mạnh mẽ hơn. Lúc này hình như tất cả bệnh tật tích tụ trong hai chục năm qua giờ bung ra hết? Thấy cô tỉnh lại, bác sĩ nói với cô, mới đầu cô bị trúng gió nặng, rồi chuyển thành sốt rét, hơn nữa còn bị viêm dạ dày và viêm ruột. Chẳng rõ cô ăn phải đồ không sạch sẽ ở đâu, cô nằm trên giường nên không biết rằng mình đã đi kiết lỵ bốn ngày nay rồi. Đồng thời câu nói mà Tuyết Liên nói trên xe từ bốn hôm trước chuẩn rồi, cô còn bị tràn khí màng phổi nữa. Bệnh nào cũng liên quan đến bị “viêm”. Vậy nên bốn ngày nay, cô mới không hạ sốt. Lượng bạch cầu cao đến kinh người. Bốn ngày liên tục, không ngừng truyền dịch. Viện vệ sinh dịch tễ của trấn vốn dĩ không đủ thuốc, giờ gần như cô đã dùng hết toàn bộ thuốc tiêu viêm cho cô. Tuyết Liên cảm ơn bác sĩ xong, lại nôn nóng đứng dậy. Không phải vì mắc trọng bệnh, mà là nhìn thấy tờ lịch trên bức tường đầu giường, nhận ra mình đã hôn mê bốn ngày nên cô càng nôn nóng. Trong thời gian cô hôn mê, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc tiếp tục diễn ra được bốn ngày. Nhẩm tính, thấy chỉ còn bốn ngày nữa, Đại hội sẽ bế mạc. Nếu cô không kịp tới Bắc Kinh, sẽ không kịp kiện cáo trong lúc diễn ra Đại hội. Nếu như để lỡ Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, sức nặng của cáo trạng này sẽ giảm nhẹ đi nhiều. Cùng một cáo trạng, tách khỏi Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc giống con hổ rụt lại thành con mèo, cáo trạng ấy lại sẽ giống như bao cáo trạng thường ngày khác; từ huyện lỵ tới thành phố sẽ chẳng có ai sợ hãi. Đợi sau khi bác sĩ đi khỏi, Tuyết Liên gắng gượng xuống giường. Nhưng nằm trên giường còn thấy đỡ chút, chân vừa chạm đất, mới biết cơ thể mình vẫn yếu ớt lắm, trời đất quay cuồng, hai chân còn mềm nhũn như bún, không bước đi nổi. Như vậy làm sao ra khỏi bệnh viện, lên đường đi kiện cáo chứ? Tuyết Liên ngồi thụp xuống, thở hắt ra, lại đành phải nằm đổ xuống giường.

Thêm hai ngày trôi qua. Còn hai ngày nữa, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc sẽ bế mạc. Tuyết Liên không thể tiếp tục nằm trên giường bệnh được. Thế nào là lòng như lửa đốt? Ngày trước Tuyết Liên không hiểu, giờ coi như cũng hiểu rồi. Nóng ruột không phải vì bị ốm không dậy được khỏi giường, năm nay không kiện thành

công, mà là nếu cô kiện không thành, các cấp quan viên từ huyện lý đến thành phố, không biết sẽ vui đến mức nào. Cô bị Lễ đầu to và đám quan viên cấu kết với nhau lừa bịp, bao gồm cả việc cho Lễ đầu to quan hệ, đều thành tha không cho chúng. Còn cô thật sự biến thành Phan Kim Liên.

Nghĩ như vậy, lòng càng thêm bồn chồn. Cô hạ quyết tâm, nhất định phải rời khỏi đây, dù có phải bò, cô cũng phải lết đến Bắc Kinh trước khi Đại hội bế mạc. Cô nhờ bệnh nhân cùng phòng, gọi bác sĩ đến, nói cô muốn xuất viện. Bác sĩ là một người đàn ông trung niên gầy gò, răng vổ, nhưng trải qua mấy ngày tiếp xúc, Tuyết Liên thấy ông ta không xấu. Nghe nói Tuyết Liên đòi xuất viện, ông ta còn nóng ruột hơn cô: “Chị không muốn sống à? Cơ thể yếu thế này, sao xuất viện được?”

Tuyết Liên không muốn nói với ông ta cô còn phải đến Bắc Kinh kiện cáo, nói nguyên nhân khác, lại không hợp lý để được xuất viện, đành nói: “Tôi không có tiền.”

Bác sĩ tức thì đứng bần thần rồi quay người đi ra. 15 phút sau, anh bác sĩ này dẫn theo viện trưởng của viện, bước vào phòng bệnh. Viện trưởng là một phụ nữ trung niên, to béo, tóc xoăn. Viện trưởng hỏi Lý Tuyết Liên: “Chị có bao nhiêu tiền?”

Tuyết Liên lấy túi xách ở đầu giường, kéo khóa ra, tìm ví tiền lẫn trong đồng quần áo. Mở ví, rút ra tiền lớn tiền nhỏ rồi cả tiền xu ngồi đếm. Tổng cộng 516 đồng 8 hào. Viện trưởng lập tức sốt sáng: “Vậy sao được? Chị ở viện sáu ngày nay, ngày nào cũng truyền nước. Viện có thuốc nào tốt, đều để chị dùng hết rồi. Tiền thuốc, cộng thêm tiền viện phí, phải hơn 5000 đồng cơ.”

Tuyết Liên nói: “Nếu không thì tôi phải xuất viện.”

Viện trưởng lại nói: “Không có tiền, chị càng không thể xuất viện.”

Tuyết Liên hỏi: “Tôi không xuất viện, không phải càng mất nhiều tiền à?”

Viện trưởng cũng cảm thấy Tuyết Liên nói có lý, bèn nói: “Mau bảo người thân của chị mang tiền đến.”

Tuyết Liên giải thích: “Quê tôi cách đây hơn ba ngàn dặm, họ hàng tôi toàn người nghèo, nếu như gọi đến cho họ tiền may ra họ

còn đồng ý, bắt họ trả tiền viện phí, lại thêm bao tiền lộ phí, ai muốn đến chứ?”

Viện trưởng hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Tuyết Liên nghĩ đoạn, nói: “Bắc Kinh cách đây cũng gần, chỉ hơn 200 dặm; tôi có người bà con, bán dầu vừng ở chợ nông sản Đông Cao Địa ở Bắc Kinh. Anh chị cử người đi cùng tôi đến Bắc Kinh lấy tiền đi.”

13

Sớm hôm sau, Tuyết Liên ngồi xe cứu hộ, đi tới Bắc Kinh. Xe cứu hộ là của viện vệ sinh dịch tễ thị trấn Đầu Trâu, có hơi cũ nát, y chang như ông già bị mắc bệnh tràn khí màng phổi, cứ khù khụ, khù khụ, đi một bước thở ba hơi. Xe cứu hộ được dùng để cứu người, nhưng xe cứu hộ của viện vệ sinh dịch tễ trấn Đầu Trâu chở Tuyết Liên tới Bắc Kinh, lại không phải vì chữa bệnh, chuyển viện cho cô, mà là đi theo cô đến chợ nông sản Đông Cao Địa, Bắc Kinh lấy tiền. Nếu như chỉ vì lấy tiền, viện cũng không cử xe cứu hộ đi, mà do viện sớm đã phải nhập thuốc, vốn định ngày mai đi Bắc Kinh nhập về, giờ thêm vụ viện phí của Tuyết Liên, coi như đi trước một ngày vậy, cũng là một công đôi việc. Lý Tuyết Liên ngồi xe cứu hộ, không giống ngồi xe khách đường dài. Xe cứu hộ đi mười mấy dặm đường làng rải nhựa, ra tới quốc lộ đi Bắc Kinh, đến vùng giáp ranh Hà Bắc - Bắc Kinh, vẫn thấy có mười mấy tay cảnh sát đang kiểm tra xe đi vào Bắc Kinh ở đây. Nếu ngồi xe khách đường dài, Lý Tuyết Liên lại phải trải qua nguy hiểm thêm lần nữa, giờ ngồi trên xe cứu hộ, mặc dù xe cũ nát, nhưng cảnh sát một bên chặn các xe khác, một bên vẫy tay về phía xe cứu hộ, trực tiếp cho đi. Tuyết Liên ngồi trên xe cứu hộ, cũng an toàn đi vào được Bắc Kinh.

Tuyết Liên đến Bắc Kinh để kiện cáo. Nhưng trước khi tới Đại lễ đường kiện, phải tới chợ nông sản Đông Cao Địa đã. Đi cùng Tuyết Liên để đòi tiền đồng thời nhập thuốc cho viện vệ sinh là một thanh niên gần 30 tuổi, nghe bác tài gọi tên hắn là “Yên Tĩnh”. Nhưng hắn chẳng “yên tĩnh” chút nào, dọc đường đi, toàn liên mồm oán trách viện vệ sinh dịch tễ và Tuyết Liên: “Vốn dĩ ngày mai mới nhập thuốc, hôm nay còn phải bận cả việc khác nữa.”

“Mà đã bảo từ lâu rồi, khám bệnh là phải đưa tiền trước mà cứ không nghe, thấy chưa, tự vơ về bao nhiêu phiền phức.”

Tiếp tục nói: “Cái việc thực thi chủ nghĩa nhân đạo đúng là không ngăn được có người muốn lợi dụng.”

Tuyết Liên vốn định giải thích với hắn việc cô vào viện vệ sinh dịch tễ trấn Dầu Trâu không phải cố ý, do lúc đó cô hôn mê, bị người khác đưa vào. Đồng thời, nằm viện mấy ngày, dùng nhiều thuốc như vậy, cô cũng không cố ý, tại cô hôn mê bốn ngày liên tục. Hơn nữa, viện phải bỏ ra nhiều tiền vậy, cũng đâu phải cô nợ không trả, đang dẫn hắn đi tìm bà con ở chợ nông sản trả tiền đây. Nhưng một phần vì cơ thể quá yếu, không muốn lằng nhằng với hắn. Hai người cả đời may ra tiếp xúc với hắn được một lần, nên chẳng thèm chấp nhặt. Gặp được người hiểu chuyện còn có thể nói được, gặp phải kẻ hồ đồ, có lý cũng chẳng nói rõ nổi, nên cô chỉ mấp máy miệng, rồi khép vào, nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ không phát ra tiếng nào.

Vào Bắc Kinh hơn một tiếng, xe cứu hộ đến được chợ nông sản Đông Cao Địa. Em họ nhà ngoại Tuyết Liên tên là Nhạc Tiểu Nghĩa, bảy năm trước từ quê lên Bắc Kinh, bán dầu vừng ở đây. Tuyết Liên lớn hơn Tiểu Nghĩa 12 tuổi. Năm Tiểu Nghĩa ba tuổi, mẹ cậu bị viêm gan, một vì bố cậu phải đưa mẹ đi khám bệnh, hai vì sợ mẹ cậu lây bệnh viêm gan cho cậu, bèn đem cậu gửi qua nhà Tuyết Liên, thoát cái cũng ba năm. Tiểu Nghĩa chậm nói, ba tuổi vẫn không nói được hoàn chỉnh một câu. Em trai Tuyết Liên là Lý Anh Dũng năm ấy tám tuổi, chê Tiểu Nghĩa, suốt ngày bắt nó bò ra đất làm ngựa cưỡi. Tuyết Liên bảo vệ Tiểu Nghĩa hay cõng cậu trên vai, đưa ra đồng cát cỏ, bắt châu chấu cho cậu chơi. Tiểu Nghĩa lớn lên, luôn ghi nhớ ân tình này. Sau khi tới Bắc Kinh bán dầu vừng, mỗi lần về quê, đều tới thăm Tuyết Liên. Mấy năm trước Tuyết Liên đến Bắc Kinh kiện cáo, còn từng tá túc ở hàng dầu vừng của Tiểu Nghĩa. Nó lo ăn lo ở, không oán thán nửa lời. Không chỉ không oán trách, buổi tối còn tán chuyện vụ án của Tuyết Liên. Mặc dù cậu ta không hiểu rõ vụ án tại sao từ hạt vừng biến thành quả dưa hấu, từ con kiến trở thành con voi, nhưng vẫn tức thì đứng về phía Tuyết Liên, bắt bênh thay cô. Tuyết Liên liền hiểu người em họ này quả là nhân nghĩa. Giờ gặp phải khó khăn, bèn đưa người đến tìm Tiểu Nghĩa. Tuyết Liên nhớ hàng dầu vừng của Tiểu Nghĩa ở phía Đông Bắc chợ nông sản, bên trái kề sát quán bán lòng lừa, bên phải sát hàng bán giết gà sống. Khi xe cứu hộ dừng bên chợ, Tuyết Liên gắng nâng người dậy, dẫn Yên Tĩnh đi vào trong chợ, đến khu phía Đông Bắc, nhưng tới nơi lại

không thấy hàng dầu vừng của Tiểu Nghĩa đâu cả. Quán bán lòng lừa bên trái vẫn còn, sạp bán giết gà sống cũng vẫn còn nhưng hàng dầu vừng của Tiểu Nghĩa lại được thay bằng một sạp bán đồ khô. Tuyết Liên hoang mang, vội hỏi ông lão bán đồ khô: “Nhạc Tiểu Nghĩa bán dầu vừng ở đây ngày trước đâu ạ?”

Ông lão bán đồ khô nói: “Không biết. Lúc tôi nhận vị trí này, nó là gian hàng trống mà.”

Tuyết Liên lại đi hỏi người bán lòng lừa bên trái: “Ông anh cho tôi hỏi, Nhạc Tiểu Nghĩa bán dầu vừng bên cạnh anh đâu rồi?”

Người bán lòng lừa đáp: “Đi được ba tháng rồi.” Tuyết Liên lại hỏi: “Anh biết nó đi đâu không?” Người bán lòng lừa nói: “Không biết.”

Tuyết Liên lại hỏi người bán giết gà sống phía bên phải, người bán gà đang mài giết gà, không thèm ngẩng đầu, chỉ lắc đầu khó chịu. Tuyết Liên càng hoang mang. Không chỉ Tuyết Liên hoang mang, tên Yên Tĩnh đi cùng cô đến lấy tiền cũng hoang mang. Nhưng sự hoang mang của hắn không giống Tuyết Liên. Cô hoang mang vì không tìm được người, còn Yên Tĩnh cho rằng Tuyết Liên đang lừa hắn, chộp lấy tay cô nói: “Lừa người ta đúng không?”

Rồi hắn nói tiếp: “Đây cũng không hơi đâu lòng vòng linh tinh với chị ở chỗ này. Đây còn nhiều việc lắm!”

Tuyết Liên run rẩy nói: “Lần trước đến, rõ ràng cậu ấy ở đây. Ai biết được lần này không thấy nữa.”

Yên Tĩnh: “Nói mấy lời này ích gì, mau trả tiền đi!”

Lại nói: “Không trả được tiền, thì tôi lôi chị về thị trấn Đầu Trâu!”

Tuyết Liên bắt giắc bật khóc. Khóc không phải vì không tìm thấy Nhạc Tiểu Nghĩa, không trả được tiền cho người ta. Nếu như không trả được, cô sẽ bị Yên Tĩnh lôi về thị trấn Đầu Trâu cách đây hơn 200 dặm, lỡ mất việc đi Đại lễ đường kiện cáo. Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc, còn một ngày rưỡi nữa là bế mạc rồi. Phần lớn người bán thực phẩm tại chợ nông sản, thấy một tên con trai đang nắm chặt một người phụ nữ tranh cãi, đều vây tới xem. Thấy Tuyết Liên khóc, có người vốn định lên khuyên giải, lại nghe ra chuyện dính dáng tới tiền bạc, nên chẳng ai ra mặt, chỉ vây quanh nhìn.

Đúng lúc đang ẩm ỉ, có tay to béo, trước ngực quần tạp dề cao su, vác nửa tấm thịt lợn, chui vào trong vòng người, hỏi nguyên do sự tình, lại biết được cô tìm chủ hàng bán dầu vừng ở đây ngày trước, vội kéo Tuyết Liên, đến trước mặt chủ hàng bán lòng lừa hỏi: “Lão Lý, người bán dầu vừng ở đây ngày trước chuyển đi đâu rồi?”

Người bán lòng lừa đáp: “Không biết.”

Người bán thịt nói: “Sạp hàng kể sát nhau, trước khi cậu ta đi, không nói câu nào sao?”

Lại chỉ sang Tuyết Liên: “Không thấy người ta khóc rồi à? Người ta nợ tiền, đang gặp khó khăn kia.”

Người bán lòng lừa lại vươn cổ ra nói: “Không biết.”

Người bán thịt cáu: “Không nể mặt tao đúng không?”

Rồi hắn cầm con dao giết lợn chỉ vào người bán lòng lừa: “Mày tin không, dám cứng mồm nữa, tao đá tung hàng nhà mày ra.”

Nói xong hắn giơ chân lên, định đạp quán bán lòng lừa. Người bán lòng lừa vội chạy ra khỏi sạp, ôm chặt người bán lợn nói: “Anh Trương đừng nóng, thằng bán dầu vừng ở đây, ba tháng trước cãi nhau một trận với tên bán gà sống kia, nghe nói chuyển đến Nhạc Các Trang rồi.”

Rồi ông ta vội nói tiếp: “Là tôi nghe nói thế thôi.”

Rồi ông quay sang nhìn Tuyết Liên một cách khinh bỉ, lẩm bẩm nói: “Ở đâu ra chuyện chỉ hỏi không vậy, không thèm mua lấy miếng lòng nữa.”

Nhạc Các Trang ở phía Nam Bắc Kinh, cũng là một chợ nông sản. Tuyết Liên biết được tung tích của Nhạc Tiểu Nghĩa, cậu ta chưa hề rời khỏi Bắc Kinh, mới thấy yên lòng. Cô cũng biết mình đã sơ suất, không nên chỉ hỏi chuyện khan người ta. Sau đó cô vội cảm tạ người bán thịt lợn rồi rút. Người bán thịt lợn xua tay: “Tôi không ưa được những kẻ ức hiếp người nghèo.”

Nói xong bèn vác nửa tấm thịt lợn dưới đất lên, quay người đi. Tuyết Liên bỗng phát hiện, bóng lưng người này, khá giống với lão Hồ giết lợn bán thịt ở chợ trên trấn Rễ quê nhà hai chục năm trước. Năm đó vì nhờ lão Hồ giúp cô giết người, cô và lão Hồ còn chút liên

quan. Nhưng lão Hồ nhìn mặt trượng nghĩa, vừa nghe nói bảo lão giết người, lập tức run sợ. Tuyết Liên buột tiếng thở dài.

Xe cứu hộ rời khỏi chợ nông sản Đông Cao Địa, đi về hướng chợ nông sản Nhạc Các Trang. Một tiếng sau thì tới nơi. Xe dừng bên chợ nông sản, Tuyết Liên và Yên Tĩnh đi vào phía trong chợ, người ta không nói Nhạc Tiểu Nghĩa mở sạp hàng dầu vừng ở chỗ nào trong chợ nông sản, hai người đành phải tìm từng sạp từng sạp kề nhau. Nhưng tìm từ Đông sang Tây, từ Nam tới Bắc vẫn không thấy Tiểu Nghĩa đâu. Không chỉ không tìm được Tiểu Nghĩa, ngay cả hàng dầu vừng cũng không tìm thấy. Ngày trước Tiểu Nghĩa mở hàng bán dầu vừng trong chợ Đông Cao Địa, trước quầy hàng, luôn có hai cái nồi to, một cái để rang chín vừng, sau đó dùng máy xay chạy bằng điện ép ra nước cốt, chảy vào trong chiếc nồi to còn lại. Bên cạnh chiếc nồi còn lại mắc cái máy chạy bằng điện, treo hai quả hồ lô sắt, một trên một dưới, dùng để lọc dầu. Tiêu chí tìm kiếm rất rõ ràng. Hơn nữa, vì là dầu vừng, cách hơn 200 mét đã có thể ngửi thấy hương dầu. Tuyết Liên lo họ tìm không kỹ, lại quay đầu tìm lần nữa. Nhưng tìm thêm một lần từ Bắc đến Nam, từ Tây sang Đông, vẫn không thấy Tiểu Nghĩa và hàng dầu vừng đâu cả. Lúc này Tuyết Liên lại hoang mang, lo Tiểu Nghĩa chuyển khỏi chợ nông sản Nhạc Các Trang hoặc căn bản Tiểu Nghĩa không chuyển đến chợ này, người bán lòng lừa ở Đông Cao Địa đã lừa cô. Bất kể nguyên nhân là gì, kết quả đều như nhau, đều không tìm thấy Nhạc Tiểu Nghĩa. Không chỉ bây giờ không tìm thấy, tiếp đó nên tìm thế nào, cô cũng không biết. Không chỉ Tuyết Liên hoang mang, tay Yên Tĩnh lại cau: “Rốt cuộc có tin được không thế, đây không hơi đâu đi tìm người cùng chị!”

Rồi hấn gờ cổ tay lên xem giờ: “12 giờ rồi, đây còn phải đi nhập thuốc nữa. Thôi mình dứt khoát không tìm nữa, chị vẫn cùng đây quay về trấn Đầu Trâu đi. Đây giao chị cho viện trưởng, việc về sau, hai người đi mà nói với nhau.”

Nghe Yên Tĩnh nói vậy, Tuyết Liên càng sốt ruột. Một phần vì không tìm thấy Nhạc Tiểu Nghĩa, làm lỡ việc kiện cáo của mình, lại nghe Yên Tĩnh nói 12 giờ trưa rồi, mai Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc bế mạc, qua thêm một giờ lại mất thêm một giờ, thời gian

cũng chẳng đợi ai. Tuyết Liên hạ quyết tâm, bất kể có tìm thấy Tiểu Nghĩa hay không, bất kể có trả được số tiền nợ viện Vệ sinh dịch tễ trấn Đầu Trâu không, cô đều không thể cùng Yên Tĩnh quay về đây. Nhưng một người phụ nữ gần 50 như cô, vừa qua cơn bạo bệnh, bước vài bước thì ra mồ hôi khắp người, bên cạnh là chàng trai khỏe như vâm, dù muốn trốn cô cũng không thể trốn thoát được. Đang lúc nóng ruột, đột nhiên nghe tiếng người rao sau lưng: “Cá hổ, cá hổ Châu Sơn đây, hàng thanh lý, mười đồng rưỡi một cân!”

Tuyết Liên cảm thấy giọng nói này quen quen. Quay ngoắt đầu lại, thấy có người đang đứng trước một ki ốt, đi ủng cao su, đeo bao tay và găng tay cao su, đang dùng một chiếc tua vít cỡ lớn, róc từng con từng con cá hổ ra khỏi đồng cá đang đóng băng. Người này không phải ai khác, chính là Nhạc Tiểu Nghĩa, em họ bên ngoại Tuyết Liên. Cuối cùng cũng tìm thấy, hai chân Tiểu Liên mềm nhũn đi vì nhẹ nhõm. Hóa ra cậu ta chuyển từ Đông Cao Địa tới Nhạc Các Trang thật, nhưng không xay dầu vừng nữa, mà chuyển qua bán cá hổ. Tuyết Liên đứng vững chãi lại, kêu to: “Tiểu Nghĩa.”

Nhạc Tiểu Nghĩa ngẩng đầu dậy khỏi chậu cá hổ, quan sát người gọi cậu. Ngắm nghía một hồi, mới nhận ra là Tuyết Liên. Cậu vô cùng ngạc nhiên. Không phải ngạc nhiên vì Tuyết Liên đến đây khi vốn dĩ cậu ở Đông Cao Địa, giờ đã chuyển tới Nhạc Các Trang rồi mà cô vẫn tìm tới được; mà ngạc nhiên hỏi: “Chị, sao chị gầy gơ xương thế này? Ngày trước chị không gầy như này. Em suýt nữa không nhận ra chị.”

Nước mắt Tuyết Liên tuôn rơi, nói: “Chị bị ốm.”

Cô lại nói: “Sao em không bán dầu vừng mà lại bán cá hổ?”

Tiểu Nghĩa nói: “Năm nay vừng tăng giá, bán không có lãi.”

Tiếp đó cậu kéo Tuyết Liên đi ra góc tường hỏi: “Lại đến kiện cáo à?”

Tuyết Liên khẽ gật đầu. Tiểu Nghĩa: “Em nói cho chị nghe, người của tòa án huyện đến đây mười mấy lần rồi. Mấy hôm trước ba ngày đến một lần, từ hôm qua, một ngày đến hai lần.”

Tuyết Liên nghe Tiểu Nghĩa nói vậy, đôi chút nóng ruột, lo cô ở lại đây quá lâu, người của tòa án huyện lại đến tìm cô, vội nói: “Vậy chị

rời khỏi đây.”

Đoạn định quay người bỏ đi. Nhưng Yên Tĩnh chạy tới, kéo Tuyết Liên lại nói: “Đừng chạy, chuyện tiền nong tính sao?”

Lúc này Tuyết Liên mới sực nhớ, cô đến tìm Tiểu Nghĩa, chính vì nợ tiền người khác; bèn đem chuyện cô nợ tiền viện Vệ sinh trấn Đầu Trâu, nói hết đầu cua tai nheo cho Tiểu Nghĩa. Cô đã đưa cho viện 500 đồng nhưng vẫn còn thiếu 4800 đồng. Tiểu Nghĩa nghe xong, dường như đã hiểu rõ mọi chuyện, bèn nói với Yên Tĩnh: “Chị tôi nợ tiền mấy người, tôi sẽ trả thay chị tôi.”

Sau đó cậu lại có chút khó xử: “4800 đồng hả, trên người tôi hiện không có nhiều như vậy.”

Yên Tĩnh chặn Lý Tuyết Liên: “Vậy chị đừng có mong rời khỏi đây.”

Tiểu Nghĩa nói: “Đợi đây, tôi đến ngân hàng rút tiền đưa cho.”

Anh ta vội giao lại hàng cá hổ cho người bán lòng lợn bên cạnh coi hộ, tháo găng, cởi bao tay, vội vàng vàng đi ra khỏi chợ nông sản. Tuyết Liên đành phải đứng đợi cùng Yên Tĩnh. Trong lúc chờ đợi, năm phút sau, Công Đạo dẫn mấy người của tòa án tới. Họ nhìn thấy Tuyết Liên, vui mừng khôn xiết, giống như muỗi để đói ba ngày nhìn thấy máu. Rồi họ chia nhau ra, chạy lên vây lấy Tuyết Liên. Vì cô không phạm tội, nên cũng không thể tra còng vào tay cô được. Mặc dù Công Đạo chạy hết hơi, nhưng vẫn vừa cười vừa nói với Tuyết Liên: “Chị họ, tìm được chị quả không dễ.”

Tuyết Liên không hơi đâu để ý Công Đạo, quay qua oán trách Yên Tĩnh: “Đều tại cậu, làm lỡ đại sự của tôi rồi.”

Yên Tĩnh cũng ngẩn người. Thấy nhiều người đến tìm Tuyết Liên như vậy, tưởng cô cũng nợ tiền họ nên hấn cũng chẳng màng tới Tuyết Liên, quay qua nói với Công Đạo: “Ai đến trước lên trước, ai đến sau lên sau, trả xong tiền của tôi, rồi đến lượt các anh.”

Vì đám người Công Đạo mặc thường phục, nên hấn không biết đây là người của tòa án. Còn không đợi Công Đạo mở lời, lão Hầu cao to vạm vỡ, tiên tới đẩy Yên Tĩnh lão đảo nói: “Xê sang một bên, ai nợ tiền cậu, đến tòa mà kiện. Bọn này đang thi hành công vụ, hiểu chưa?”

Lại nói: “Em biết Tiểu Nghĩa là họ hàng nhà mình, sớm muộn chi cũng đến.”

Tuyết Liên vươn cổ ra nói: “Tôi đã nói không kiện nữa, các người không tin. Giờ ép tôi đến bước này, các người không để tôi kiện, tôi chết cho các người xem.”

Công Đạo quay người về phía xa, vẫy vẫy tay. Lúc này Tuyết Liên mới nhận ra, xa xa bên đường, có chiếc xe cảnh sát của tòa án đang đậu. Tiếp đó có mấy người bước từ trên xe xuống, đi về phía cô. Tuyết Liên nghĩ tưởng họ cũng là người của tòa án, đến khi tới gần, cô nhận ra giữa đám người đó, còn có một người không thuộc tòa án, đó là con trai của Tuyết Liên và Ngọc Hà - Tàn Hữu Tài. Nhìn thấy Hữu Tài, Tuyết Liên vô cùng kinh ngạc. Năm Hữu Tài mới sáu tuổi, Tuyết Liên mang thai đứa thứ hai. Chính vì đứa bé này mà Tuyết Liên và Ngọc Hà mới giả ly hôn. Hơn nửa năm sau, Tuyết Liên sinh hạ một bé gái, ai ngờ lúc này Ngọc Hà thay lòng, ly hôn giả thành ly hôn thật. Chính bởi thật giả của vụ ly hôn nên Tuyết Liên mới kiện cáo. Hai chục năm nay, sự giả này mãi mãi không bao giờ là giả, hoặc sự thật ấy mãi mãi không phải thật. Sau đó, chuyện xảy ra hết như trò lăn bóng tuyết, quan viên từng cấp từng cấp đều bị cuốn lẫn vào, từ hạt vừng thành quả dưa hấu, con kiến đã biến thành con voi. Đứa con gái lớn lên bên Tuyết Liên từ nhỏ, sau khi trưởng thành, lại không một lòng với Tuyết Liên. Nhưng cậu con trai Hữu Tài này, lớn lên bên Ngọc Hà, lớn rồi, lại biết thương mẹ. Năm ngoài hai người gặp nhau trên đường ở huyện, cậu còn dấm dúi nhét cho Tuyết Liên 200 đồng. Cô gặp Tàn Hữu Tài ở Bắc Kinh, nghĩ tòa án bắt nó làm con tin, ép cô quay về. Sau đó, cô lại cảm thấy đôi chút băn khoăn, cô thân với con trai hơn là con gái, nhưng con gái thuộc về Tuyết Liên, Hữu Tài thuộc về Ngọc Hà. Cô đang kiện Ngọc Hà, muốn bắt con tin để không cho Tuyết Liên kiện, cũng không nên bắt Hữu Tài chứ? Nhưng lại nghĩ, qua lại với đám quan viên này bao năm như vậy. Chúng có lần nào làm việc, lại làm theo lẽ thường? Hữu Tài bước tới, cũng kinh ngạc hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại gây thế này?”

Tuyết Liên không màng đến việc nói chuyện gây hay không gây, hỏi: “Hữu Tài, con bị chúng bắt à?”

Hữu Tài nói: “Họ không bắt con, con đến nói với mẹ một chuyện. Mẹ, vụ này đừng kiện nữa.”

Tuyết Liên nói: “Nếu con muốn khuyên mẹ việc này, vậy con mau về đi. Có thể mấy năm trước khuyên mẹ, mẹ sẽ nghe lời con, nhưng vụ kiện năm nay, không giống những năm trước, mẹ chết cũng phải kiện.”

Hữu Tài lại nói: “Không phải không cho mẹ kiện, mà năm nay không cách nào kiện tiếp được.”

Tuyết Liên hỏi: “Tại sao?”

Hữu Tài đột nhiên bật khóc, ôm đầu ngồi thụp xuống đất: “Bố con chết rồi.”

Tuyết Liên bần thần, nhất thời không hiểu gì. Nghĩ một hồi, mới hiểu Hữu Tài nói “bố con”, chính là Ngọc Hà. Nghe nói Ngọc Hà chết, Tuyết Liên như bị sét đánh ngang tai. Không phải vì thương tiếc cho hán ta, mà là không còn Ngọc Hà, cáo trạng của Tuyết Liên không còn nguyên do nữa. Vụ ly hôn giả của Ngọc Hà và Tuyết Liên hai chục năm trước, sau đó giả biến thành thật, là nguyên nhân chính của cả vụ án; tiếp đó liền kéo theo chuyện cô có phải Phan Kim Liên hay không, tiếp đến lại kéo theo một loạt quan viên. Giờ Tần Ngọc Hà chết rồi, toàn bộ mắt xích của vụ án không phải đều đứt sao? Da chẳng còn lông mọc ở đâu? Nhưng vụ kiện năm nay, không giống các năm trước. Những năm trước cô kiện Ngọc Hà, kéo theo kiện đám quan viên. Năm nay lại chủ yếu kiện đám quan viên, kiện Ngọc Hà hay không lại vào những lần khác. Nhưng Ngọc Hà chết, khiến mắt xích của vụ kiện bị đứt, không cách nào kiện được những quan viên liên đới. Năm nay Lễ đầu to và quan viên cấu kết với nhau, không chỉ lừa cô, còn chiếm đoạt cả thân xác cô, khiến cô thành Phan Kim Liên thật. Vì đến Bắc Kinh kiện cáo, cô còn suýt chết dọc đường. Cuối cùng khi đã đến được Bắc Kinh rồi lại thành ra kết cục này. Giày vò liên tục mười mấy ngày, chẳng phải toi công ư? Không chỉ không kiện được đám quan lại, còn thành ra toi công mang cái danh Phan Kim Liên oan uổng. Nhất thời Lý Tuyết Liên chưa định thần lại, nên ngần ngừ hỏi: “Sao hán lại chết? Hán không bệnh không tật gì cơ mà?”

Hữu Tài đứng dậy nói: “Bố không bệnh không tật gì, nhưng ông lái xe nên xảy ra chuyện. Chuyện này xảy ra cũng năm ngày rồi.”

Cậu nói tiếp: “Tối hôm đó, bố cãi nhau với mẹ kể con. Trong lúc giận dữ, bố liền lái xe đi chuyển phân. Đến cầu Trường Giang, do tránh một chiếc xe vượt lên, ông đâm đầu vào thành cầu, sau đó cả xe lẫn người, nhào xuống sông Trường Giang.”

Rồi cậu bật khóc: “Bố cũng không nghĩ xem mình bao tuổi rồi, mắt mũi kèm nhèm, tức giận, lại không để tâm lái xe.”

Giờ Tuyết Liên mới hiểu, Ngọc Hà chết thật rồi. Lúc hấn chết, cô đang nằm hôn mê ở viện vệ sinh dịch tễ thị trấn Đầu Trâu. Tuyết Liên hiểu ra mọi chuyện, không chịu nổi liền chửi lớn: “Ngọc Hà, thằng chó, mày hại tao cả đời, trước khi chết cũng định hại tao à? Mày không kêu một tiếng đã chết, làm tao biết sao bây giờ? Việc tao với mày, đã nói rõ ràng đâu hả?”

Rồi cô lại chửi: “Nào chỉ mỗi việc hai ta chưa rõ ràng, thằng chó mày chết, những chuyện còn lại, mãi mãi đều không cách nào nói rõ được!”

Lần trong đám người ấy cô tiếp tục gào to bi thảm. Cô đã không tìm được, khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy giàn giụa trên mặt, cũng chẳng buồn lau đi. Cô và Tần Ngọc Hà vốn là kẻ thù, nhưng ngay cả khi người thân chết, cũng chẳng thể khóc thương tâm như vậy.

Đối diện chợ nông sản Nhạc Các Trang, là tòa cao ốc thương mại cao 86 tầng. Trên một bức tường bên cạnh tòa cao ốc đối diện chợ nông sản, treo một màn hình số độ nét cao khổng lồ, đang phát trực tiếp tình hình sôi nổi trong hội trường của Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc. Sáng nay, Đại hội đang thông qua các khoản nghị quyết. Các khoản nghị quyết, thông qua biểu quyết, đều lấy đa số áp đảo để thông qua. Trong Đại lễ đường Nhân Dân, vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm.

14

Ngọc Hà chết đã năm ngày nay. Chết được hai ngày, cũng không ai để ý, càng không ai lấy cái chết của hắn gắn liền với cáo trạng của Tuyết Liên. Ba ngày trước, Chủ tịch huyện Trịnh Trọng vô tình biết được chuyện Ngọc Hà chết, tiếp đó nhận ra mối liên quan giữa nó với chuyện kiện cáo của Tuyết Liên. Ngày hôm đó Trịnh Trọng họp từ thành phố về, đi qua cổng xưởng phân hóa học huyện. Xưởng phân hóa học nằm ở cửa Tây huyện, đường quốc lộ nối từ thành phố về huyện, ngang qua cổng xưởng phân hóa học. Từ trong xe, Trịnh Trọng nhìn thấy, trước cổng chính của xưởng phân, có đám người đang xúm vào. Chính giữa cổng, đặt một vòng hoa, một phụ nữ trung niên mặc bộ quần áo tang, dắt đứa con quỳ trước vòng hoa. Người phụ nữ trung niên này tay giơ một tấm thẻ bài, trên thẻ bài viết mấy chữ lớn:

Tàn Ngọc Hà, anh chết oan quá!

Lúc mới đầu Trịnh Trọng không hề để ý ba chữ “Tàn Ngọc Hà”, chỉ nhìn thấy ở cổng xưởng phân hóa học có người tụ tập gây sự. Trịnh Trọng không biết gây những chuyện gì, liền nói với lái xe: “Dừng xe.”

Bác tài vội dừng xe bên lề đường. Trịnh Trọng lại nói với thư ký ngồi ghế phụ phía trước: “Đi hỏi xem, rốt cuộc có chuyện gì. Đây là cổng phía Tây huyện, ngay cạnh đường quốc lộ, người ra xe vào, dễ thế nhìn khó coi lắm.”

Thư ký vội xuống xe. Năm phút sau, chạy về nói với Trịnh Trọng, một lái xe của xưởng phân xảy ra tai nạn giao thông. Vì bất đồng về số tiền trợ cấp, người nhà và người trong xưởng gây sự ầm ỹ. Trịnh Trọng biết, tình huống kiểu này là chuyện nội bộ xí nghiệp, thân làm Chủ tịch huyện, không thể nhúng tay. Một khi cấp trên mà nhúng tay, tinh thần của đám người gây chuyện càng lớn. Cứ không lo, không hỏi, những người gây chuyện dăm bữa nửa

tháng, hai bên tự nhượng bộ, mọi việc cũng sẽ tự động được giải quyết. Kiểu tranh chấp này chỉ có thể bình tĩnh xử lý, không thể nóng vội được. Trịnh Trọng không để ý nữa bèn bảo bác tài lái xe đi. Xe đi qua đường, vào cổng ủy ban huyện, Trịnh Trọng đột nhiên nhớ ra điều gì: “Tần Ngọc Hà, cái tên này

sao lại quen thế nhỉ?”

Thư ký nhất thời cũng không nhớ ra Tần Ngọc Hà là ai, vội lấy điện thoại gọi cho giám đốc xưởng phân hóa học hỏi. Đợi Trịnh Trọng xuống xe, vào trong phòng làm việc, thư ký trưởng đi vào theo nói: “Hỏi rõ rồi ạ! Tần Ngọc Hà chính là chồng trước của mẹ ‘Rau cải thìa’ đó.”

Trịnh Trọng nghe nói Tần Ngọc Hà là chồng trước của Lý Tuyết Liên, mới đầu cũng không để tâm. Đợi sau khi ngồi xuống bàn làm việc, đột nhiên ngẩn ra, mới gán cái chết của Ngọc Hà và chuyện kiện cáo của Tuyết Liên vào với nhau. Gắn vào nhau xong, không nén nổi kích động, đập bàn nói: không chỉ là vụ tai nạn xe ô tô thôi đâu.

Trịnh Trọng: “Chuyện xảy ra ở người khác là tai nạn xe ô tô, xảy ra ở chồng trước Lý Tuyết Liên, không chỉ đơn giản là tai nạn xe ô tô.”

Rồi ông vội nói tiếp: “Nguyên nhân gây ra vụ kiện cáo của Tuyết Liên, chính là vì hôn nhân giữa mẹ ta và chồng trước. Giờ chồng trước mẹ chết rồi, mẹ còn kiện cái gì nữa? Người chết rồi, cũng tự khắc giải trừ hôn nhân. Hôn nhân giải trừ rồi, mẹ muốn kiện, cũng không có nguyên do.”

Thư ký cũng chợt hiểu: “Nói thế, vụ tai nạn xe ô tô này xảy ra lại là chuyện tốt.”

Trịnh Trọng không màng đến việc phán tính tốt xấu của vụ tai nạn xe này, vội lấy điện thoại, gọi điện cho Chánh án Vương Công Đạo, hiện đang ở Bắc Kinh lùng bắt Tuyết Liên. Khi nói xong chuyện Tần Ngọc Hà xảy ra tai nạn xe hơi, Công Đạo cũng bần thần. Dù gì anh ta cũng là Chánh án, nên lập tức hiểu ngay: “Đây là chuyện tốt, Tần Ngọc Hà chết, vụ án của Tuyết Liên không còn lý do gì để tiếp tục nữa. Nguyên nhân không còn thì cáo trạng này không thành lập rồi.”

Công Đạo tiếp tục hưng phấn nói: “Chủ tịch, vậy tui em rút nhé.”

Ai ngờ Trịnh Trọng không vui vẻ như anh ta, ngược lại còn nổi cáu: “Ý tôi không phải vậy. Ý tôi là, càng như thế này, càng phải mau chóng bắt được Lý Tuyết Liên.”

Công Đạo ngăn người: “Cáo trạng đã không thành lập, còn bắt mụ làm gì, lại chẳng thành tốn công vô ích à?”

Trịnh Trọng: “Ngọc Hà vừa chết, Tuyết Liên ở Bắc Kinh chưa chắc đã biết, e là mụ vẫn sẽ xông vào Đại lễ đường Nhân dân.”

Công Đạo: “Ấn không thành lập, mụ xông vào Đại lễ đường sẽ thành gây sự vô lý, mình cũng không sợ.”

Trịnh Trọng: “Cậu đúng là quá hồ đồ, càng như vậy, càng không thể để mụ xông vào. Mụ mà xông vào, bình thường cấp trên truy cứu, sẽ chẳng buồn để ý đến nguyên nhân cáo trạng, mà việc xông vào Đại lễ đường sẽ gây ra sự cố chính trị. Nếu như cáo trạng thành lập, chúng ta bị truy cứu nguyên có sự tình. Giờ cáo trạng không thành lập, chúng ta vẫn bị truy cứu, không phải lại càng oan hơn à?”

Giờ Công Đạo mới hiểu ý Trịnh Trọng. Nhưng anh ta dẫn mười mấy người của tòa án tìm gần mười ngày ở Bắc Kinh, khắp hang cùng ngõ hẻm trên đường dưới đất đều không tìm thấy Tuyết Liên. Không chỉ không tìm thấy Tuyết Liên, đến tung tích của mụ, cũng không mò được chút nào. Bắc Kinh lớn như thế này, tìm một người đâu có dễ dàng gì? Nhưng Trịnh Trọng mặc kệ tìm người dễ hay khó, nói nghiêm túc: “Mau chóng tìm được mụ, nói cho mụ biết chồng trước mụ chết rồi, chuyện này mới kết thúc được.”

Lúc này Công Đạo lại buồn bực: “Cho dù tìm thấy mụ, anh nói Tần Ngọc Hà chết rồi, cũng chưa chắc mụ tin, mụ còn tưởng là chúng ta lừa mụ.”

Trịnh Trọng cũng thấy câu này có lý, khi ấy mới nghĩ ra biện pháp đưa con trai của Tuyết Liên và Tần Ngọc Hà là Tần Hữu Tài đến Bắc Kinh. Người khác nói Ngọc Hà chết rồi, chưa chắc Tuyết Liên tin. Nhưng con trai nói bố nó chết, Tuyết Liên chắc chắn sẽ phải tin? Trịnh Trọng lại gọi điện cho trưởng phòng Công an huyện. Thế là trưởng phòng Công an huyện lại dẫn thêm mười mấy cảnh sát đến Bắc Kinh, giăng thêm một tầng lưới canh gác bốn phía khu Đại Lễ

Đường, phía ngoài mạng lưới cảnh sát Bắc Kinh. Tầng lưới này giăng gần mười ngày cũng không thu được kết quả. Trịnh Trọng nói trong điện thoại, trừ việc thông báo tin tức Tần Ngọc Hà đã chết cho trưởng phòng công an ra, cũng giống như yêu cầu Vương Công Đạo, Trịnh Trọng nghiêm khắc yêu cầu trong mấy ngày cuối cùng Đại hội phải thắt chặt mạng lưới, không thể để Lý Tuyết Liên quấy phá Đại lễ đường. Lúc này để mụ xông vào Đại lễ đường, mọi người sẽ bị xử lý theo, lại còn phải chịu tiếng oan không rửa được. Đồng thời nhắc nhở trưởng phòng công an, càng về sau mọi người càng dễ lơ là, khi lơ là nhất là lúc nguy hiểm nhất. Nửa tháng trước, Tuyết Liên chạy trốn khỏi thôn, chính do sự lơ là bất cẩn của người thuộc cơ quan Công an gây ra; nhưng khi ấy chỉ là ở trong thôn, giờ là ở Bắc Kinh, tính chất hoàn toàn khác nhau, không thể có thêm bất cứ sự lơ là bất cẩn nào nữa. Trưởng phòng công an cũng vâng vâng dạ dạ liên tục trong điện thoại.

Để kịp thời gian, Tần Hữu Tài được tòa án dùng xe cảnh sát, đi suốt đêm, đưa tới Bắc Kinh. Công Đạo nhìn thấy Hữu Tài cũng không nói gì, nhưng một vị phó Chánh án đưa Hữu Tài đến Bắc Kinh đã nói cho anh ta biết một chuyện, hóa ra khi Công Đạo dẫn mười mấy người của tòa án ở Bắc Kinh truy tìm Tuyết Liên, Chủ tịch huyện Trịnh Trọng đồng thời còn sai trưởng phòng công an đem theo mấy chục tên cảnh sát cũng tới Bắc Kinh truy lùng. Mấy ngày trước người của tòa án không biết chuyện, nhưng mấy ngày nay không thấy khá nhiều người ở phòng công an đâu. Vậy nên tin tức mới dần lộ ra. Công Đạo nghe xong vô cùng kinh ngạc, một mặt cảm thấy Chủ tịch huyện Trịnh Trọng chẳng ra gì, cử hai nhóm người cùng đến Bắc Kinh, trước đó không cho anh ta biết. Rõ ràng là không tín nhiệm người của tòa án, cũng không tín nhiệm Công Đạo. Mặt khác cũng cảm thấy được an ủi phần nào, chẳng may không bắt được Lý Tuyết Liên, cô ta xông vào Đại lễ đường thì trách nhiệm không chỉ của mình tòa án, mà người của cơ quan Công an cũng phải gánh chịu một nửa. Phòng công an cử nhiều người, tòa án cử ít người, thế nên khi có chuyện phòng công an phải gánh phần lớn trách nhiệm mới đúng. Mấy chục người của phòng công an, ăn uống ỉa đái ở Bắc Kinh, tiền chi tiêu có khi bỏ ra nhiều gấp

mấy lần người của tòa án. Mặc dù Chủ tịch huyện Trịnh Trọng đưa Hữu Tài đến, nhưng Công Đạo cũng không ôm quá nhiều hy vọng đối với việc sẽ tìm ra Tuyết Liên.

Cùng lúc đó, chỉ còn ba ngày nữa, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc sẽ bế mạc. Dù không tìm thấy Tuyết Liên, chỉ cần ba ngày này cô không gây ra chuyện gì thì mọi người cũng có thể bình yên thoát hiểm. Nhưng Công Đạo không nói suy nghĩ này cho cấp dưới của mình, cũng giống như Trịnh Trọng yêu cầu nghiêm khắc với anh ta, hắn cũng nghiêm khắc yêu cầu mười mấy tên thuộc hạ như vậy. Trong 14 người đi theo, có hai người bị ốm từ tám ngày trước, giờ đã khỏe lại. Cộng thêm một phó Chánh án, một lái xe mới đến cùng với Công Đạo. Tổng cộng 17 người, có thể coi là binh hùng tướng mạnh. Trịnh Trọng nghiêm khắc yêu cầu mọi người, trước khi Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc bế mạc nhất định phải bắt được Tuyết Liên. Nếu như cô ta gây ra chuyện gì trong ba ngày này, ông ta nhất định sẽ không nung tay. Trước khi Công Đạo bị cách chức, sẽ khai trừ toàn bộ công chức của những người còn lại. Mặc dù cũng chỉ nói vậy thôi, nhưng thuộc hạ thấy tiếng nói và sắc mặt ông ta đều nghiêm nghị, nên đều nghĩ là thật. Thế nên mọi người dốc sức tìm kiếm Tuyết Liên còn tích cực hơn cả mười ngày vừa rồi nữa. Ai cũng nghĩ chỉ còn ba ngày nữa thôi là mọi chuyện sẽ kết thúc, đừng để xảy ra sai sót ở thời điểm quyết định cuối cùng. Hơn mười ngày không xảy ra chuyện, thời điểm quyết định cuối cùng xảy ra chẳng khác gì mất bò rồi đang lo làm chuồng lại bị quy kết tội ăn cắp bò, truy cứu trách nhiệm ra thì càng oan hơn. Công Đạo không hy vọng có thể bắt được Tuyết Liên, nhưng vì mọi người ai cũng quyết tâm dốc hết sức lực, những nơi cần đi vốn ba ngày đi một lần giờ đổi thành một ngày đi hai lần. Thế nên hai ngày sau ở chợ nông sản Nhạc Các Trang đã bắt được Tuyết Liên.

Nghiêm túc mà nói, đây cũng không thể gọi là bắt được, chỉ là mọi người với Tuyết Liên tình cờ gặp nhau ở Nhạc Các Trang mà thôi. Hoặc là, sự trùng hợp này cũng chẳng phải do đám người, Công Đạo và Tuyết Liên mà có, nên cảm ơn tên Yên Tĩnh ở viện Vệ sinh thị trấn Đầu Trâu. Không phải do Yên Tĩnh thúc nợ và lăm mồm, mọi người cũng không gặp được nhau. Bất kể vì nguyên nhân

gì, có thể tóm được Tuyết Liên, Công Đạo vẫn vui mừng khôn xiết. Tảng đá trong lòng cuối cùng cũng biến mất. Mặc dù Chủ tịch huyện Trịnh Trọng chẳng ra gì, đã phái người của tòa án đến Bắc Kinh, lại còn giấu hẩn cử thêm mấy chục người của phòng công an đến nữa. Nhưng giờ bắt được Tuyết Liên cũng coi như lập công đầu. Công Đạo bắt được Tuyết Liên, đồng nghĩa với việc mấy chục người của phòng công an đã toi công giăng lưới. Mấy chục người, mười mấy ngày, ăn uống ngủ nghỉ tại Bắc Kinh ai biết cho chứ? Khi Tuyết Liên còn đang đau khổ tuyệt vọng ở chợ nông sản Nhạ Các Trang, Công Đạo quay lưng đi, gọi điện cho Chủ tịch huyện Trịnh Trọng, báo cho ông ta đã bắt được Tuyết Liên: “Chủ tịch, cuối cùng Tuyết Liên đã bị tụi em tóm được rồi, đằng đằng mười mấy ngày nay rồi đấy ạ.”

Rồi anh ta nói tiếp: “Đã nói chuyện Tần Ngọc Hà bị tai nạn xe ô tô với mẹ ta rồi. Anh nghe đi. Mẹ ta đang khóc đấy. Sau khi mẹ ta biết tin rồi thì sẽ chẳng còn vụ nào để mà kiện, cũng sẽ không xông vào Đại lễ đường nữa.”

Chủ tịch huyện Trịnh Trọng nghe nói đã bắt được Tuyết Liên, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được trút xuống. Nhưng niềm vui của Trịnh Trọng không giống với Công Đạo. Với anh ta, đó chỉ là đã hoàn thành nhiệm vụ, bắt được Tuyết Liên ở Bắc Kinh, là lập công lớn và có thể lập tức rút lui về huyện. Còn Trịnh Trọng vui mừng vì lần này bắt được Tuyết Liên, đã không giống những năm trước bắt cô nữa. Giờ Tần Ngọc Hà đã chết, không chỉ lần này Tuyết Liên không gây ra chuyện tại Bắc Kinh, sau này cũng sẽ không bao giờ gây chuyện nữa. Gốc rễ của vụ việc trước giờ đã bị chính Tần Ngọc Hà đào hố chôn. Giờ vùng và kiến đã biến mất, dựa hấu với voi cũng được giải thoát theo. Trước giờ chưa từng có cái chết nào của một người mà đem lại sự giải thoát cho nhiều người như vậy. Trước giờ chưa từng có cái chết của một người mà đem lại cho người ta niềm vui lớn đến thế. Chính vì giải thoát và vui vẻ nên đối với những sai sót và sai lầm đã phạm phải trong quá khứ của Chánh án Vương Công Đạo, Trịnh Trọng cũng bỏ qua hết không trách cứ gì nữa. Ông ta nói với Công Đạo trong điện thoại: “Nói với anh em, mọi người vất

vả rồi. Đợi các anh em về huyện, tôi mở tiệc mừng công lao của mọi người.”

Công Đạo thấy Chủ tịch huyện Trịnh Trọng vui mừng, cũng biết những vướng mắc và không vui với Chủ tịch trong quá khứ, phút chốc đã tan thành mây khói, vui mừng khôn xiết đáp lời: “Em thay mặt mọi người cảm ơn Chủ tịch. Đợi Tuyết Liên khóc xong, tụi em lui mụ về huyện.”

Trịnh Trọng dập điện thoại rồi lại nhắc lên, bắt đầu gọi điện cho Chủ tịch Mã Văn Bân. Sự tình cuối cùng cũng được giải thoát, ông ta phải lập tức báo cáo lên Chủ tịch. Những gì ông ta báo cáo với Mã Văn Bân, không giống như Vương Công Đạo báo cáo. Công Đạo báo cáo với ông, chẳng qua vì tranh công. Trịnh Trọng báo cáo với Mã Văn Bân, chủ yếu không để tảng đá trong lòng Mã Văn Bân được trút xuống sớm đi một chút, giống như ông ta và Vương Công Đạo. Làm như vậy không chỉ vì khiến Mã Văn Bân nhanh chóng giải thoát khỏi chuyện này mà bởi chuyện của Lý Tuyết Liên, Mã Văn Bân từng nói với Trịnh Trọng một câu “hơi thất vọng”. Mã Văn Bân thất vọng với ai, cuộc đời chính trị của người đó coi như đen đui. Trịnh Trọng muốn sớm cứu vãn chuyện “hơi thất vọng” này, đồng thời giải thoát luôn cái chuyện bị chủ tịch thấy “hơi thất vọng” đó. Lần Tuyết Liên bỏ trốn khỏi Sơn Đông, Trịnh Trọng không dám gọi điện cho Mã Văn Bân, mà gọi cho thư ký trưởng của Ủy ban thành phố, nhờ ông ta che giấu không để Mã Văn Bân biết. Giờ sự tình kết thúc một cách triệt để cũng nên báo hỉ cho Mã Văn Bân sớm một chút. Ngày trước là chuyện xấu nên không dám gọi điện cho Mã Văn Bân, nhưng lần này là chuyện vui, Trịnh Trọng bèn vượt mặt thư ký trưởng, gọi điện trực tiếp cho lãnh đạo. Mã Văn Bân vẫn đang họp Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc tại Bắc Kinh. Ngày mai Đại hội mới kết thúc. Mã Văn Bân nhắc máy, Trịnh Trọng nói một hơi từ đầu đến cuối vụ chồng trước của Lý Tuyết Liên là Tần Ngọc Hà bị tai nạn xe ô tô chết, nói một cách rành mạch. Rõ ràng, không phải năm nay cô ta sẽ không gây ra chuyện, mà đúng hơn là sẽ không bao giờ gây chuyện nữa. Bởi hạt vừng và con kiến của vụ kiện đã biến mất, dựa hấu với voi sẽ mãi mãi được giải thoát theo. Thật ra lần trước Tuyết Liên trốn khỏi Sơn Đông, tối hôm ấy, Mã Văn Bân đã biết chuyện.

Việc lớn như vậy, thư ký trưởng nào dám giấu ông ta? Nhưng ông ta không gọi điện thoại trách mắng Trịnh Trọng ngay. Trách mắng cũng vô ích nên cũng chẳng trách móc làm gì, ông đã “thất vọng hoàn toàn” với Trịnh Trọng. Chỉ có điều ông giao việc cho thư ký trưởng, nghiêm khắc đôn đốc Trịnh Trọng, bắt bọn họ sớm bắt được Tuyết Liên. Nếu thật sự không bắt được Tuyết Liên, để xảy ra chuyện, âu cũng cái số mọi người đen đui mà thôi. *Trời phải đổ mưa, gái phải lấy chồng* là chuyện muốn chống cũng chẳng chống được. Lúc này Mã Văn Bản than vãn, chính trị quả là ngành nghề vô cùng nguy hiểm. Mọi người toàn nghĩ của trời cho là ngon chứ chưa nếm mùi cay đắng khi bị của trời phạt bao giờ. Nhưng ông ta nào ngờ, vụ án của Tuyết Liên, sẽ dựa vào chuyện vùng và kiến biến mất đột ngột để kết thúc như vậy. Nghe Trịnh Trọng báo cáo xong, tảng đá trong lòng ông, cũng theo đó được trút xuống. Nhưng ông không kích động và vui mừng như Trịnh Trọng, mà nói: “Đây quả là trường hợp bất ngờ.”

Trịnh Trọng cho rằng Mã Văn Bản đang nói vụ Tần Ngọc Hà tai nạn xe hơi, vội nói: “Đúng vậy ạ! Chiếc xe của Tần Ngọc Hà, cắm thẳng đầu xuống sông Trường Giang.”

Ai ngờ Mã Văn Bản nói: “Ý tôi không phải vậy, mà cách giải quyết của vụ này, không phải là kết quả từ sự chủ động nỗ lực của chúng ta, mà nó được đặt dấu chấm hết bởi một sự cố bất ngờ. Sự tình từ không thể giải quyết lại được giải quyết. Sự xuất hiện của cục diện này là bất ngờ.”

Trịnh Trọng thoáng bồn thần. Mã Văn Bản càng nói càng nghiêm túc: “Mặc dù việc của Lý Tuyết Liên đã được giải quyết, nhưng cách tư duy của chúng ta, không hề thay đổi. Năng lực lãnh đạo của chúng ta, cũng không được nâng cao. Trình độ chế ngự và dẫn dắt sự việc của chúng ta, vẫn hết như xưa. Lão Trịnh này, vẫn là ba câu thành ngữ đó, *Ngàn dặm để điều, vỡ do tổ kiến*, không phải ban nãy cậu nhắc đến con kiến sao? Còn nữa *Diệt từ trứng nước, Tham bát bỏ mâm*. Chuyện của Tuyết Liên, năm nay giày vò chúng ta biết bao nhiêu lần rồi cũng không chỉ giày vò mỗi năm nay, giày vò đằng đẳng suốt hai chục năm rồi. Vấn đề nằm ở đâu? Nếu như vì những chuyện đao to búa lớn thì tôi cũng không nói, cứ như những chuyện

khác đi. Nhưng vẫn là mấy câu cổ mà trước đây tôi đã nói, thường xuyên xảy ra ở vấn đề ở cái ‘nhỏ’, xuất hiện trong những tình tiết ‘nhỏ’. Lão Trịnh, tôi vẫn khuyên cậu, không thể không lưu tâm, đừng cho rằng chuyện Lý Tuyết Liên đã kết thúc, sự tình thật sự kết thúc, là phải đúc rút bài học sâu sắc từ trong chuyện của cô ta. Không thì một Lý Tuyết Liên này không còn, cũng sẽ lại xuất hiện thêm một Lý Tuyết Liên khác!”

Kết quả của việc báo cáo như này, lại là điều Trịnh Trọng không ngờ đến. Một cuộc điện thoại báo hỉ, nhưng thu về một bài lên lớp của Mã Văn Bản khiến khắp người Trịnh Trọng từ trên xuống dưới lại toát mồ hôi lạnh. Nhưng ông ta nói ngay: “Mong Chủ tịch yên tâm, chúng em nhất định đúc rút bài học từ chuyện này của Lý Tuyết Liên, nhất định chúng em sẽ bắt tay vào từ những phần ‘nhỏ’, tình tiết ‘nhỏ’, để làm việc càng thấu triệt và càng bền chắc. Chúng em nhất định *Diệt từ trứng nước*, quyết không *Tham bát bỏ mâm* mà khiến cho *Ngàn dặm đề điều, võ do tổ kiến*”

Mã Văn Bản lại nói: “Còn nữa, mặc dù cáo trạng của người đàn bà đó không thành lập, nhưng cũng phải đưa cô ta về huyện, Đại hội đại biểu Nhân dân còn một ngày, đề phòng cô ta *Chó cùng bút giậu*, phát sinh vấn đề mới tại Bắc Kinh thì phiền phức to, đây chính là tình tiết ‘nhỏ’ đó.”

Trịnh Trọng: “Mong Chủ tịch yên tâm, người đàn bà đó, đang ở cùng người của tòa án rồi, em bắt họ quay về huyện ngay.”

15

Trong điện thoại Mã Văn Bân sai Trịnh Trọng đem Lý Tuyết Liên về huyện. Trịnh Trọng gọi điện sai Vương Công Đạo đem Lý Tuyết Liên về huyện, nhưng Công Đạo không. Anh ta không đem Tuyết Liên về huyện không phải vì không muốn hay vì cô thà chết không về còn cố muốn gây sự vô lý thêm, mà do lúc Tuyết Liên gào khóc bi thảm ở chợ nông sản Nhạc Các Trang, khóc mãi khóc mãi, đột nhiên ngất lịm đi. Cũng vì cô ta vừa qua cơn bạo bệnh, từ thị trấn Đầu Trâu, Hà Bắc khốn khổ mãi mới đến được Bắc Kinh, cơ thể vốn suy nhược, lại bị người ta thúc nợ suốt, đồng thời lo làm lỡ việc kiện cáo, nên đã bồn chồn từ trước. Bỗng nghe tin Tần Ngọc Hà đã chết, uổng công vất vả mười mấy ngày nay, không chỉ uổng công vất vả mười mấy ngày nay, bao công sức cô giày vò suốt hai chục năm cũng thành ra công cốc hết. Chuyện nào cũng thấy ảm ức, chuyện này lại ảm ức hơn chuyện kia, khóc mãi khóc mãi rồi đầu bở nhào xuống đất. Đám người Vương Công Đạo đứng ngăn ra. Con trai của Tuyết Liên và Tần Ngọc Hà là Tần Hữu Tài vội ôm mẹ dậy. Lúc này Tiểu Nghĩ cũng rút tiền từ ngân hàng trở về. Mọi người hoảng loạn, cổng Tuyết Liên ra phía sau chợ nông sản Nhạc Các Trang, tới căn nhà trọ của Tiểu Nghĩ. Lý Tuyết Liên nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh đã đành, giờ lại còn bắt đầu sốt cao. Một người sốt cao hôn mê bất tỉnh, rõ ràng không thích hợp đi đường dài. Tất nhiên, Tuyết Liên đã hôn mê, chẳng thể chống cự được nữa, nếu muốn lòi cô đi, cô cũng chẳng biết gì. Nhưng Công Đạo lại không dám làm vậy. Anh ta sợ Tuyết Liên vì bệnh nặng lại thêm bị kích động, chết dọc đường. Đầu tiên, Tần Ngọc Hà chết, tiếp đó Tuyết Liên lại chết. Tần Ngọc Hà chết là chuyện tốt, chẳng may Tuyết Liên chết dọc đường thì đó là chuyện lớn. Tần Ngọc Hà xảy ra tai nạn xe ô tô mà chết. Lý Tuyết Liên lỡ chết dọc đường thì mọi tội vạ đều đổ hết lên đầu Công Đạo. Anh ta khó xử đủ đường, đành gọi điện hỏi Chủ tịch huyện. Ông ta

cũng không dám quyết định đưa Tuyết Liên đang bệnh nặng về, im lặng hồi lâu nói: “Chuyện này vẫn phiền phức lắm.”

Rồi Trịnh Trọng lại im lặng hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Hay như này đi. Đại hội đại biểu Nhân dân còn một ngày là kết thúc. Nếu đã không đem được người về. Vậy cử người túc trực không rời nửa bước, trông chặt mụ ta. Đợi Đại hội kết thúc hoàn toàn, các cậu rút sau.”

Việc đến nước này, cũng đành phải làm vậy thôi. Công Đạo vội tập hợp 17 người của tòa án đến Nhạc Các Trang, bắt đầu xếp tổ. Ba người một tổ, mỗi tổ bốn tiếng. Luân phiên dạo trước nhà Nhạc Tiểu Nghĩa, trông coi Tuyết Liên. Mỗi tổ khi làm nhiệm vụ, nửa tiếng vào phòng một lần, kiểm tra động tĩnh của cô. Công Đạo và phó Chánh án, luân phiên thay ca, cũng bốn tiếng đổi một lần. Những lúc đổi ca, họ có thể ngồi trong xe cảnh sát đậu ngoài nhà để nghỉ ngơi. Điều khiến mọi người thấy may mắn là từ trưa đến tối, từ tối đến sáng sớm hôm sau, từ sáng sớm đến trưa, Tuyết Liên cứ hôn mê bất tỉnh suốt. 11 rưỡi trưa hôm sau, màn hình trên tường tòa cao ốc thương mại ở đối diện chợ nông sản phát tin tức, Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc cuối cùng bế mạc. Nhiệm kỳ chính phủ mới ra đời. Hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Đám người Công Đạo cũng hoan hô ầm ầm. Mọi người bận rộn suốt mười mấy ngày, cuối cùng có được một kết cục viên mãn. Từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng được giải thoát khỏi chuyện này. Không chỉ giải thoát năm nay, mà giải thoát cả hai chục năm trước, không những giải thoát quá khứ, sau này cũng mãi mãi được giải thoát khỏi chuyện Tuyết Liên rồi. 17 người tòa án, dưới sự chỉ đạo của Công Đạo, từ chợ nông sản Nhạc Các Trang, bắt đầu lục tục chuẩn bị quay về huyện. Tần Hữu Tài thấy mẹ cậu vẫn đang hôn mê, thương lượng với Công Đạo xong liền ở lại.

Tuyết Liên hôn mê trong căn phòng nhỏ của Tiểu Nghĩa suốt. Với bệnh tình của Tuyết Liên, đáng lẽ nên đưa cô đến bệnh viện. Nhưng Tiểu Nghĩa vừa trả hộ Tuyết Liên số tiền nợ viện vệ sinh thị trấn Đầu Trâu, tiền không còn nhiều nữa; trên người Hữu Tài cũng không có nhiều tiền. Hai người không có tiền để Tuyết Liên nằm viện. Tiểu Nghĩa đành phải gọi một bác sĩ phòng Vệ sinh dịch tễ quận đến căn

nhà nhỏ của cậu, truyền nước cho Tuyết Liên. Truyền nước hai ngày, cô vẫn chưa hồi tỉnh. Lúc này Hữu Tài đứng ngồi không yên, bởi tang sự của Tần Ngọc Hà ở quê nhà, còn đang đợi cậu về tổ chức. Sau khi thương lượng với Tiểu Nghĩa xong, cậu liền lên đường về quê.

Tuyết Liên hôn mê thêm hai ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại. Tỉnh dậy, không hề biết mình đang ở đâu. Cho đến khi thấy Tiểu Nghĩa, quan sát bốn xung quanh, cô mới biết mình nằm trong phòng của cậu em họ. Dần dần, mọi việc sự trước khi hôn mê, từng chút từng chút một hiện lên trong tâm trí cô. Mặc dù tất cả đã quay về, nhưng vẫn tựa như xa xôi lắm. Tiểu Nghĩa thấy Tuyết Liên tỉnh lại, kinh ngạc và mừng rỡ, vội múc một bát cháo từ trong nồi, đưa cô ăn: “Chị, chị làm em sợ chết được.”

Tuyết Liên cố gắng gượng nói: “Tiểu Nghĩa, chị lại chuốc phiền phức cho em rồi.”

Tiểu Nghĩa vẫn là Nhạc Tiểu Nghĩa của khi xưa, không tỏ ra chút khó chịu nào: “Chị, chị nói đi đâu thế, còn thứ gì quan trọng hơn mạng người cơ chứ?”

Tuyết Liên thấy có phản cảm động, nói: “Tiểu Nghĩa, số tiền chị nợ em, em đừng sợ, ở quê chị còn có nhà. Nếu bán nhà đi, chị sẽ đủ để trả tiền em.”

Tiểu Nghĩa: “Chị, chị nói đi đâu thế.”

Nước mắt Tuyết Liên tuôn rơi. Tiểu Nghĩa biết rõ đầu đuôi vụ kiện của Tuyết Liên, cũng biết kết cục khiến cô tiến thoái lưỡng nan hiện nay; chính vì biết Tuyết Liên khó xử, lại khuyên cô: “Chị, đợi chị khỏi ốm, nếu tạm thời chưa muốn về quê, thì ở đây bán cá hồ cùng em.”

Nước mắt Tuyết Liên không kịp được lại tuôn rơi: “Tiểu Nghĩa.”

Lại ba ngày trôi đi, Tuyết Liên cuối cùng cũng hạ sốt, có thể dậy khỏi giường. Thêm ba ngày trôi đi, Tuyết Liên có thể đi lại được, có thể giúp Tiểu Nghĩa nấu cơm. Thấy cô có thể tự lo được, Tiểu Nghĩa cũng yên tâm ra phía trước chợ nông sản bán cá hồ.

Sáng sớm hôm đó, hai người ăn sáng xong, Tiểu Nghĩa lại ra chợ nông sản bán cá hồ, còn Tuyết Liên rửa xong bát đĩa, lập tức làm cơm trưa. Nấu xong bữa trưa, cô trút thức ăn đã nấu ra đĩa, lại lấy

hai hộp cơm chia ra để trên bàn. Sau đó ngồi bên bàn, viết một mảnh giấy:

“Tiểu Nghĩa, cảm ơn em, chị đi đây. Làm thế nào để trả tiền em, chị đã nói rồi, thôi không nói nữa.”

Sau đó, cô xách túi lên đi và ra ngoài. Cô ra ngoài không phải để về quê, mà định tìm một nơi để chết. Chết thế nào cũng nghĩ kỹ rồi, chính là treo cổ. Treo cổ không phải do Tần Ngọc Hà chết khiến nguyên do cáo trạng không còn, sau này không thể kiện cáo tiếp, nỗi oan này mãi mãi không thể rửa sạch vì cái chết của hân ta khiến việc kiện cáo của Tuyết Liên biến thành trò cười. Vì vụ kiện năm nay của cô đã không còn như vụ kiện ban đầu, hai chục năm qua, hạt vùng đã biến thành dưa hấu, kiến cũng biến thành voi, giờ vùng và kiến đột nhiên biến mất, móc xích của cáo trạng bị đứt cô khiến không cách nào kiện được. Cái cách móc xích bị đứt chính là một trò cười, kéo theo cả cái cáo trạng cũng thành trò cười. Không chỉ cáo trạng năm nay thành trò cười, cáo trạng hai chục năm qua cũng thành trò cười. Không chỉ cáo trạng thành trò cười, người đi kiện cũng thành trò cười. Vùng tự bay đi, kiến tự hủy tổ của mình rồi. Huống hồ, vụ kiện năm nay không giống các năm trước, năm nay không chỉ bị người ta lừa về tinh thần, còn bị lừa cả thể xác. Vụ lừa thể xác này, lan truyền khắp thiên hạ đều biết, Lý Tuyết Liên đã trở thành Phan Kim Liên thật, kết cục như vậy, cũng là trò cười. Kiện không thắng âu cũng chỉ là một cái án oan, kiện mà biến thành trò cười, vậy không còn là chuyện oan uổng nữa, mà sẽ thành nhục nhã. Chỉ vì cái án oan, còn có thể tiếp tục sống; chứ ngày ngày nhục nhã, khiến người ta không tài nào sống nổi. Tục ngữ nói *Chết vinh còn hơn sống nhục*, đó cũng chính là tâm trạng hiện tại của Tuyết Liên. Tuy đã không muốn sống, đã muốn treo cổ tự vẫn, nhưng việc treo cổ ở đâu cũng khiến cô thấy khó nghĩ. Theo suy nghĩ của Tuyết Liên, cô muốn treo cổ chết trước mặt kẻ thù, treo cổ chết trước cửa nhà Lễ đầu to, treo cổ chết trước cổng tòa án huyện, treo cổ chết trước cổng Ủy ban huyện, treo cổ chết trước cổng Ủy ban thành phố, trước khi chết cũng phải chuốc thêm phiền phức cho bọn chúng. Nhưng vì việc kiện cáo của cô đã biến thành trò cười, giờ treo cổ chết trước cửa nhà bọn chúng, cũng chẳng để làm gì nữa.

Hơn nữa cứ cố làm như vậy, cũng lại thành trò cười tiếp thôi. Không chỉ sống làm trò cười, muốn chết ở đâu cũng sợ sẽ thành trò cười, Tuyết Liên đúng là đến chết không chỗ chôn thân. Cái việc chết cũng không có chỗ chôn thân, nói ra cũng sẽ thành trò cười. Nói người khác chết không chỗ chôn thân, ý nói người đó đáng hận lắm, hoặc do họ nghèo quá. Tuyết Liên chết không chỗ chôn thân vì nhục nhã và nhục cười.

Rời khỏi Nhạc Các Trang, Tuyết Liên vừa đi vừa nghĩ, cô không hề đi vào thành phố, mà đi ra ngoại ô. Chính vì chết không chỗ chôn, Tuyết Liên cũng đã nghĩ thông suốt. Cô muốn tìm bừa một nơi, chết bừa cho xong. Đi thông tới trưa, trèo lên trên một triền núi. Sườn núi này trồng chi chít chẳng chịt những rặng đào. Hơn hai chục ngày qua cô chỉ mãi kiện cáo với bị hôn mê, chẳng có thời gian để ý cảnh sắc bên ngoài. Nào ngờ hơn hai chục ngày qua đi, đã tới giữa xuân, hoa đào nở rộ. Hoa đào của triền núi này, đang bung nở rực rỡ. Tuyết Liên đi vào vườn hoa đào, phát hiện trong vùng núi hẻo lánh có một túp lều. Túp lều mở toang cửa, bên trong có một bó chăn và nồi niêu bát đĩa, dưới đất còn vớt ít cửa, kéo, thang và các loại công cụ để tỉa cành cây, đoán chừng thợ làm vườn sống trong đây. Xuân đến rồi, đào cũng cần phải tỉa cành. Tuyết Liên trèo lên triền núi, rồi tiếp tục đi; trước triền núi đón ánh mặt trời, hoa đào lại càng nở đỏ rực. Cô đi sâu vào trong, ngắm cảnh sắc nơi đây khá đẹp, lòng nghĩ: “Chỗ này được rồi.”

Nhìn triền núi bạt ngàn hoa đào lại nghĩ: “Nói là tìm bừa một nơi, ai ngờ cũng chẳng phải bừa cho lắm. Nơi này đẹp quá!”

Rồi cô kéo khóa túi xách của mình, rút sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn trong túi ra. Quan sát xung quanh xong, cô bèn chọn một cây đào cao to vững chắc rồi vắt dây lên trên chạc cây. Dây thừng mắc lên chạc cây rung rung khiến cho một loạt cánh đào lả tả rơi xuống. Cột xong vòng cổ, cô bê một tảng đá tới, người đứng lên tảng đá, để cổ vào trong tròng dây, đá tảng đá dưới chân ra, người tức khắc lủng lẳng trên cây luôn.

Nhưng chưa đợi Tuyết Liên tắt thở, hai chân cô đã bị một người ôm lấy. Người đó với lên người Tuyết Liên, vừa thở dốc, vừa nổi cău

với cô: “Chị gái, mình không thù oán gì nhé, chị không nên hại tôi thế.”

Tiếp đó kéo cô xuống. Người này là một người đàn ông trung niên: “Đi theo để ý chị suốt từ nãy đến giờ, tưởng chị đến ăn trộm đồ trong lều, ai ngờ chị đến để chết.”

Tuyết Liên đôi chút thắc mắc: “Tôi chết là việc tôi, liên quan gì đến cậu?”

Người đàn ông trung niên lại cúi: “Chị nói sao nghe nhẹ nhàng thế, rừng đào này là của tôi nhận thầu. Đến mùa thu, hoa đào này còn đáng tiền nữa, chủ yếu chờ người thành phố tới hái đào, không nhìn thấy dưới triền núi có cái biển ‘Vườn hái đào’ à? Mọi người mà biết ở đây từng có người treo cổ chết, còn ai dám đến nữa hả?”

Tuyết Liên hiểu ý của anh ta, đồng thời dở khóc dở cười, mình đúng là chết không có chỗ chôn thật. Cô bần thần hỏi: “Vậy tôi nên đi đâu đây?”

Người đó cũng bần thần nhìn Tuyết Liên: “Muốn chết thật à?”

Tuyết Liên nói: “Người đã muốn chết thì chẳng ai cản được.”

Người đó hỏi: “Vì chuyện gì?”

Tuyết Liên: “Chuyện này dăm ba câu không nói rõ được. Nếu có thể nói rõ ràng, tôi đã chẳng chết.”

Người đó khẽ chỉ qua triền núi đối diện: “Nếu chị muốn chết thật, vậy giúp tôi làm một chuyện có lợi cho tôi, lên triền núi đối diện, ở đó cũng là vườn đào, hoa cũng đang nở, nơi đó do lão Tào nhận thầu, hẳn là đối thủ của tôi.”

Người đàn ông bổ sung thêm: “Tục ngữ nói cấm có sai: *Đừng cố chết trên cùng một cái cây*. Chị đổi cây khác đi, cũng chẳng tốn thêm bao nhiêu thời gian và công sức của chị đâu.”

Nghe xong câu này, Tuyết Liên lại phì cười.

Chính văn: Đùa đay

1

Tỉnh XX có huyện XX. Tại phố Tây huyện XX, có một quán cơm nổi tiếng tên Hựu Nhất Thôn. Quán này nổi tiếng, bởi một món ăn là “Thịt nhừ cả xương”. Hựu Nhất Thôn ngoài bán món đó ra, còn bán cả canh lòng, bánh nướng, đồ nguội và các loại rượu. Về cơ bản canh lòng, bánh nướng, đồ nguội giống các quán khác, riêng “Thịt nhừ cả xương” thì làm không giống họ. Thịt ở các quán khác được hầm trong nồi lớn, khi thịt nhừ, thường thì xương và thịt sẽ tách rời. Ở Hựu Nhất Thôn dù thịt hầm chín nát, cũng không tách khỏi xương. Vị không chỉ ngấm vào trong thịt, còn ngấm vào tận xương. Ăn xong thịt, còn lại xương, dù cho có róc xương nạo tủy, mùi vị vẫn không hề nhạt đi. Nói riêng về mùi vị, thịt ở đây cũng không giống các quán ngoài kia, trong vị mặn thấm hương thơm, trong hương thơm có vị ngọt, trong ngọt thấm cay, trong vị cay nồng ấy lại có chút lâng lâng và dễ ăn. Người nơi khác đến huyện, phàm là ăn tiệc, thì đi Nhà hàng hải sản Thái Bình Dương, còn ăn chơi ăn vặt, đến Hựu Nhất Thôn ở phố Tây huyện ăn “Thịt nhừ cả xương”. Muốn ăn đúng cách là phải ăn ngay khi vừa mua; thịt vừa vớt từ nồi ra, xé thịt ăn đến bỏng tay; cuộn thịt nhấm rượu, bình thường chỉ uống được vài ba chén, giờ có thể uống tới nửa lít chứ chả chơi.

Mỗi ngày Hựu Nhất Thôn chỉ hầm có hai nồi thịt. Buổi trưa bưng ra một nồi, chập tối bưng ra nồi tiếp theo. Mọi người muốn ăn món thịt này, khi ăn cơm phải xếp hàng trước cửa quán. Theo quy tắc, người mua phải ăn cơm trong quán mới có thể mua thịt. Nếu không ăn cơm chỉ mua mỗi thịt, vậy phải xem những người tới ăn cơm mua xong, có còn thừa không. Dù cho mua thịt để ăn cơm tại đây, cũng chưa chắc đã mua được, phải xem khách hôm nay nhiều hay ít, có được xếp hàng ở phía trước không. Người nơi khác tới thường hỏi: Quán đất hàng như vậy, sao không hầm thêm mấy nồi thịt? Lão Xử chủ quán nói: “Không thể để mình mệt được.”

2

Lão Xử năm nay 60 tuổi, ngoài bán thịt ra còn thích đánh mạt chược. Một ngày quán cơm hầm hai nồi thịt nên cũng có thời gian đánh mạt chược. Nhưng bán thịt không thể để mình bị mệt, đánh mạt chược cũng không thể để bị mệt. Thế nên một tuần, lão Xử chỉ đánh mạt chược một lần. Thời gian đánh cũng cố định vào thứ năm, ba giờ chiều bắt đầu, đánh đến 11 giờ đêm, tổng cộng tám tiếng đồng hồ. Bọn chơi mạt chược cũng cố định, bao gồm lão Bó mở xưởng rượu, lão Vương bán buôn rượu thuốc, lão Giải kinh doanh nhà tắm công cộng. Quanh năm suốt tháng, dù thời gian đổi thay, nhưng người vẫn không thay đổi, đến cuối cùng thanh toán nợ nần, thắng thua bù trừ nhau, số tiền mỗi người thua thắng cũng xấp xỉ nhau. Cái chính muốn ở cùng nhau để tiêu hết thời gian mà thôi.

Bốn người đánh mạt chược ngay tại Hựu Nhất Thôn. Chiều thứ năm, lão Xử sai cửa hàng dành riêng ra một phòng lớn, rồi bắt quán cơm hầm nhiều hơn hạn mức một nồi “Thịt như cả xương”, chuẩn bị cho bốn người ăn buổi tối. Lúc ăn cơm cũng thường uống rượu. Rượu do lão Bó mở xưởng rượu mang đến, tên là “Thăng cánh cò bay”. Ăn hết “Thịt như cả xương”, uống hết “Thăng cánh cò bay” lại tiếp tục đánh mạt chược.

3

Thứ năm hôm ấy, lão Xử nhận được một cuộc điện thoại, lão có một người dì ở Liễu Dương, Đông Bắc qua đời. Con trai của dì cũng chính là em họ lão Xử, bảo lão Xử về chịu tang. Lão Xử hỏi người em họ, trước khi chết dì có nói gì không. Đứa em nói, nửa đêm, nhồi máu cơ tim chết, sáng sớm phát hiện ra thì cơ thể đã lạnh ngắt rồi, chẳng kịp để lại lời nào. Lão Xử thở dài, rồi quyết định sẽ đi Liễu Dương, Đông Bắc chịu tang. Quyết định về chịu tang không phải do dì ra đi không để lại lời nào, hay di đã mất nên đến nhìn bà lần cuối. Mà vì lão Xử nhớ tới hồi nhỏ của mình. Hồi nhỏ, dượng lão đi lính ở Liễu Dương, Đông Bắc, nên dì đi theo bộ đội, tới làm công nhân dệt ở Liễu Dương, thắm thoát đã năm năm không quay về. Năm lão Xử tám tuổi, dì và dượng trở về, đến nhà lão Xử thăm cha mẹ lão. Cha lão Xử tham lợi nhỏ, thấy dì và dượng làm việc bên ngoài, bèn mở miệng mượn tiền họ. Dượng còn chưa nói, dì đã một mực cự tuyệt: “Anh rể, không phải em không muốn cho anh vay, nhưng họ hàng nhà mình người nghèo đông quá, em cho mình anh vay, lại đắc tội với hết thầy mọi người, mà cho tất cả vay thì em cũng đến nước phải bán quần mất.”

Nhưng lúc ăn tối, dì kéo lão Xử tới bên mình, giấu cha mẹ lão, dấm dúi nhét cho lão hai đồng. Dì nói: “Hồi con sinh ra, dì là người đầu tiên ôm con, dì dùng chính đôi tay này để ôm con đây.”

Hai đồng năm đó phải bằng một trăm đồng bây giờ. Lương mọi người khi ấy, cũng chỉ được mười mấy đồng. Suốt từ lớp hai đến lớp năm, lão Xử mãi không tiêu hai đồng này. Trong những năm học tiểu học, lão Xử sống vô cùng tự tin. Đến năm lớp năm, lão Xử để ý một bạn nữ học cùng. Lúc ấy lão mới rút ra hai hào từ hai đồng đó, mua một cái khăn tay hoa tặng cô bạn ấy. Đến nay lão vẫn nhớ, trên khăn tay in hai con bướm đang bay trong lùm hoa.

Từ huyện XX đến Liễu Dương, Đông Bắc khoảng hơn hai nghìn dặm. Lão Xử đi vòng vèo từ quê đến Liễu Dương, tới nơi em họ ra

đón. Lão vào viếng dì, kể lại chuyện xưa, mọi chuyện cũng chỉ dừng ở lời nói. Đợi xong tang sự, từ Liễu Dương trở về, chuyển xe ở Bắc Kinh, lão Xử phát hiện, thoát cái đã đến cuối năm rồi. Vì ga tàu ở Bắc Kinh người đông nghìn nghịt, người trời Nam kẻ đất Bắc, ai ai cũng muốn về quê ăn tết. Không để tâm do bình thường, chẳng để ý gì, một năm nữa đã lại qua đi.

Lão Xử xếp hàng bốn tiếng, vẫn chưa mua được vé tàu về quê. Không chỉ vé hôm nay đã hết, vé ba ngày tiếp theo cũng hết. Vì hôm đó tính theo âm lịch đã là 27, mọi người đều vội vàng về quê ăn tết, càng gần tới cuối năm, mọi người càng vội vã. Lúc này lão Xử than thở, dì mất thật chẳng đúng lúc chút nào. Tiếp đó bèn định tìm một nhà nghỉ gần ga tàu để ở, quyết đợi qua năm mới, mừng một đầu năm mới về. Trước năm mới, mọi người đều đã vội vã về quê cả, ga tàu mừng một đầu năm, nói không chừng sẽ vắng tanh, lại nghĩ, ngày thường ở nhà không sốt ruột, huống hồ một mình ở Bắc Kinh sao phải sốt ruột chứ? Sao phải vì một cái cuối năm mà thấy vương chân? Lão bèn rời khỏi ga tàu, dạo bước về phía Nam, phát hiện trong một con ngõ nhỏ ở Lộ Đông, có mấy cái nhà nghỉ. Người ra người vào trong ngõ, đủ loại giọng từ Bắc đến Nam, toàn là khách thuê phòng đang xách túi lớn túi nhỏ. Lão Xử rẽ vào ngõ, định tới trước hỏi thăm giá cả của nhà nghỉ thì điện thoại đổ chuông. Lão Xử nghe điện, là lão Bố mở xưởng rượu ở quê nhà gọi đến. Lão Bố nói tối nay muốn bê về một thau “Thịt như cả xương”, thông gia nhà lão Bố, đến thăm nhà lão, thông gia vạch mặt chỉ tên rồi, muốn ăn “Thịt như cả xương” ở Hựu Nhất Thôn. Lão Xử nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều. Nếu là chuyện khác, cho dù là mượn tiền, lão Xử cũng có thể đồng ý ngay, riêng việc “Thịt như cả xương”, lão Xử không dám quyết; bởi đây là quy tắc của Hựu Nhất Thôn. Trước cửa có thực khách xếp hàng, không thể tự ý bê thịt ra từ cửa sau. Giờ đã sáu giờ chiều, đang lúc khách xếp hàng. Trong lúc lão Xử chần chừ, lão Bố lại nói: “Không thể đánh đồng thông gia với người khác được, giờ tôi đến Hựu Nhất Thôn tìm ông đây.

Lão Xử: “Giờ ông đến Hựu Nhất Thôn cũng không tìm được tôi.”

Lão Bố: “Tại sao?”

Lão Xử: “Tôi đang ở Bắc Kinh.”

Vừa nghe lão Xử ở Bắc Kinh, lão Bố lập tức sốt ruột: “Lớn chuyện rồi.”

Lão Xử: “Chẳng phải có mỗi miếng thịt à? Thông gia ông không ăn sẽ chết chắc?”

Lão Bố: “Ý tôi nói không phải vụ thịt. Hôm nay là thứ tư. Ngày mai, là ngày mình họp đánh mặt chược.”

Lão Xử cũng bừng tỉnh, hóa ra hôm nay là thứ tư. Ba giờ chiều thứ năm là thời gian cố định đánh mặt chược của bốn người bạn ở quê. Lão Xử nói: “Không mua nổi vé tàu, không về được rồi. Tuần này bỏ một trận đi.”

Lão Bố: “Không bỏ được. Nếu bỏ, càng lớn chuyện.”

Lão Xử: “Đánh mặt chược thôi mà, không đánh sẽ chết chắc?”

Lão Bố: “Tôi không chết, lão Giải sẽ chết.”

Lão Xử: “Ông có ý gì?”

Lão Bố: “Tháng này lão Giải đau đầu suốt, hôm kia đồn bệnh viện kiểm tra, soi ra bị u não, sang năm phải mổ; là u lành hay u ác, giờ vẫn chưa rõ; nếu u lành còn dễ xử, nếu là u ác... Vậy lão Giải phiền phức rồi. Tôi e đây là trận mặt chược cuối cùng trước khi lão Giải gặp đại nạn.”

Nói xong, lão Bố cúp máy, ngay đến chuyện “Thịt như cả xương” nói lúc đầu, cũng quên khuấy. Lão Xử tắt di động xong, cũng cảm thấy lớn chuyện rồi. Lão Giải mà lão Bố nhắc tới, là một trong bốn bạn mặt chược cố định của lão Xử, mở một nhà tắm công cộng ở phố Nam huyện. Bình thường khi đánh mặt chược, tài năng của lão Giải kém nhất. Nếu thắng thì hí ha hí hửng, miệng huýt sáo, hát hò. Nếu thua thì đập quân bài, nhổ nước bọt, miệng nói tục tĩu, chửi bới ầm ĩ. Nhưng vào một ngày mùa đông năm ngoái, lão Xử đã hiểu thấu được lão Giải. Chập tối hôm ấy, lão Xử và bạn giận dữ nhau, bữa tối uống thêm vài chén rượu. Ai ngờ càng uống càng giận, càng giận càng uống, chưa ăn hết bữa cơm, đã uống say bí tỉ. Vì không muốn ngồi trong nhà nên lão xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra ngoài. Bạn lão đang giận lão, cũng không thèm ngăn cản. Ra đến ngoài mới biết trời đang đổ tuyết lớn. Nhìn tuyết lớn khắp trời, lão Xử không biết đi về đâu. Khật khà khật khưỡng, lão lê từ phố Tây đến phố Nam

huyện, nhìn thấy nhà tắm công cộng của lão Giải. Khi bước vào nhà tắm, người lão đổ nhào xuống đất, chẳng biết còn biết trời đất gì. Sớm hôm sau tỉnh lại, lão Xử thấy mình đang nằm trên phản của nhà tắm công cộng, lão Giải ngồi bên. Trước phản, còn có hai người chà lưng của nhà tắm vây quanh, trên trán đắp khăn mặt. Sau đó lão lại nhận ra, cánh tay mình đang tra kim tiêm, trên đầu treo bình thuốc. Lão Xử lấy tay còn lại khế chỉ lên bình thuốc: “Ý gì đây?”

Một người chà lưng đứng trước phản nói: “Hôm qua thấy chú bất tỉnh nhân sự, ông chủ bọn cháu sợ chú xảy ra chuyện, đã vội gọi bác sĩ đến.”

Lão Xử: “Uống chén rượu, có thể xảy ra chuyện gì?”

Người chà lưng khác nói: “Bác sĩ bảo, cũng may gọi ông ta tới, lúc đó nhịp tim chú lên đến hơn 100 nhịp một phút. Nếu muộn thêm chút nữa, nói không chừng đi luôn rồi.”

Lão Xử vẫn mạnh mẽ: “Đi thì đi, đời người trước nay có ai là không chết?”

Lão Giải đứng bên cạnh lắc đầu: “Thế không được, ông mà chết, bọn tôi đến đâu đánh mặt chược?”

Lúc đó lão Xử chợt thấy ấm lòng. Ấm lòng không phải vì lão Giải đã cứu lão, mà là thời khắc quan trọng, nhận ra được phẩm hạnh của một người. Giờ nghe nói lão Giải bị u não, chưa rõ sống chết, trận mặt chược này có thể là trận mặt chược cuối cùng trước khi lão Giải lâm đại nạn. Lão Xử thấy chuyển cặng rồi, cũng cảm thấy mình buộc phải về. Hơn nữa còn phải kịp về nhà trước ba giờ chiều mai, mới có thể không làm lỡ trận đánh bài thông thường. Nhưng vé tàu đã hết, làm thế nào có thể lên tàu đây? Lão Xử lại từ con ngõ nhỏ quay lại ga tàu, đến quầy trả vé đợi vé trả lại. Cuối năm mọi người đều muốn về nhà, còn không mua nổi vé, nói chi đến chuyện trả vé? Lão Xử đi cầu xin chủ nhiệm trực ban của nhà ga, nói ở nhà có người bệnh nặng, xem có thể chiêu cố cho một chiếc vé không. Chủ nhiệm trực ban nhìn lão Xử tỏ vẻ thông cảm, nói hôm nay ông ta đã gặp hơn ba chục lần kiểu hoàn cảnh giống lão Xử. Nhưng chỗ ngồi trên tàu chỉ có nhiêu đó thôi. Vé tàu đã bán ra, sao có thể tìm được chỗ trống nữa? Không còn vé là không còn vé. Lão Xử lại định tìm

cò bán vé giá cao ở sân ga, nhưng cuối năm, khắp trong ngoài ga đều là cảnh sát, không tìm thấy bất cứ một tên cò vé nào. Trong lúc sốt ruột, đèn trong sân ga đã được bật lên, một ngày nữa lại qua đi. Vậy là cái khó ló cái khôn, đột nhiên lão Xử nghĩ ra một biện pháp. Lão lôi ra một tờ giấy từ trong túi xách, tiếp tục lấy bút, vẽ lên trên giấy vài chữ:

“Tôi muốn kêu oan!”

Sau đó giơ tờ giấy lên trên đầu.

Chưa đầy một phút sau, bốn tay cảnh sát xông đến, coi lão Xử là dân kiện cáo ghì xuống đất.

4

Phụ trách đưa lão Xử về quê là hai hiệp cảnh ở Bắc Kinh, một người gọi là lão Đồng, người còn lại là lão Tiết. Cái gọi là hiệp cảnh ấy, chính là trợ thủ của cảnh sát; không phải cảnh sát, nhưng làm việc của cảnh sát. Trên tàu người đông nghìn nghịt, hết sạch ghế ngồi nhưng việc dẫn dân đi kiện về quê, lại không chịu ảnh hưởng của sự nhung nhúc người đó. Càng về cuối năm, càng không thể để dân tới Bắc Kinh kiện. Tại toa nghỉ ngơi của nhân viên đoàn tàu, để dành ra hai chiếc giường nằm cho lão Xử, lão Đồng và lão Tiết. Đi kiện không hề phạm pháp, nên lão Đồng và lão Tiết cũng không làm khó lão Xử. Không chỉ không làm khó lão Xử, họ còn sợ lão Xử dọc đường xảy ra biến cố, còn chăm sóc lão rất chu đáo. Đoàn tàu để dành ra hai giường nằm, họ để mình lão ở một giường, lão Đồng và lão Tiết chung một giường. Tàu chuyển bánh, lão Xử thở phào, lão Đồng và lão Tiết cũng thở phào. Lão Đồng, lão Tiết nhìn lão Xử, còn lão Xử nhìn ra ngoài cửa sổ. Tàu đi qua Phong Đài, lão Đồng hỏi lão Xử: “Ông anh có chuyện gì mà cuối năm chạy đến Bắc Kinh kiện cáo?”

Lão Xử nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Nói cho các cậu cũng vô ích. Các cậu có thể giải quyết được à?”

Lão Đồng và lão Tiết nhìn nhau, hai kẻ ngoài biên chế cảnh sát, đúng là không thể giải quyết được gì. Họ đã không giải quyết nổi việc gì, hai người bắt đầu khuyên giải lão Xử. Lão Đồng khuyên: “Bất kể là chuyện gì, chuyện xảy ra ở địa phương, vậy nên giải quyết tại địa phương.”

Lão Tiết lại nói: “Yên tâm, trên đời không mâu thuẫn nào không thể hóa giải.”

Đang lúc nói chuyện, đến giờ ăn cơm, lão Đồng mua ba hộp cơm. Lão Đồng nói: “Kiện là việc của kiện, cơm thì vẫn phải ăn.”

Lão Xử cũng bê hộp cơm lên ăn. Lão Đồng thở phào: “VẬY là đúng rồi.”

An cơm xong, lão Tiết rót trà vào trong cốc giấy, đưa cho lão Xử: “Ông anh, uống ngụm trà đi.”

Lão Xử cũng bê cốc giấy lên uống.

Ăn uống xong xuôi, lão Xử ngả lưng xuống giường ngủ. Thấy lão ngủ, lão Đồng và lão Tiết bắt đầu phân công trực. Mỗi người ba tiếng, luân phiên trông coi. Ba tiếng rồi lại ba tiếng, dần vật từ tối đến sớm hôm sau. Đến lượt lão Tiết trực ban, lão Tiết thấy lão Xử đang ngủ say, ngáp mấy lần, cũng lặn ra giường ngủ cùng lão Đồng. Đến khi giật mình tỉnh dậy, mặt trời hên ngoài cửa đã lên rất cao. Lão Tiết sợ toát mồ hôi, hoang mang nhìn sang phía giường đối diện, thấy lão Xử vẫn nằm trên giường, đang mở mắt nghĩ ngợi, không hề chạy trốn. Lão Tiết thở phào nhẹ nhõm, giờ thẳng ngón cái lên nói với lão Xử:

“Ông anh quả là tốt bụng.”

5

Từ thành phố XX xuống tàu, lại ngồi xe khách thêm hai tiếng, cuối cùng hai giờ chiều, lão Đồng, lão Tiết áp giải lão Xử đến được huyện XX, rồi tới phòng công an huyện bàn giao. Người của phòng thường đến Hựu Nhất Thôn ở phố Tây huyện ăn “Thịt như cả xương”, đều quen lão Xử. Cảnh sát trực ban hôm đó gọi là lão Lưu. Lão Lưu thấy lão Xử bị người áp giải đến, có phần nghi hoặc không hiểu. Sau khi đọc thư giới thiệu của lão Đồng, lão Tiết ở Bắc Kinh, càng tỏ ra thắc mắc, vò đầu gãi tai hỏi: “Lão Xử, anh đang làm trò gì thế? Sao lại đến Bắc Kinh kiện? Sao lại để người từ Bắc Kinh đưa về?”

Lúc này lão Xử nói thật: “Không kiện, không kiện.”

Lại nói: “Chuyến xe ở Bắc Kinh, không mua được vé tàu, phải vội quay về đánh mặt chược, nên đành dùng chiều này.”

Rồi lão nói tiếp: “Đùa đấy!”

Đoạn quay người bỏ đi. Lão Lưu đứng ngăn ra. Lão Đồng, lão Tiết cũng bần thần hết cả. Lão Đồng bắt đầu lắp bắp: “Chuyện gì thế này? Có kiểu đùa như vậy sao?”

Lão Tiết đập xuống bàn: “Quả là to gan thật đấy!” Chỉ ra ngoài cửa hỏi: “Đây là người thế nào?” Lão Lưu giới thiệu rõ ràng ngắn gọn cho lão Đồng và lão Tiết: “Người này tên là Xử Vì Dân, 20 năm trước, từng làm Chủ tịch huyện ở vùng khác. Sau này vì một vụ án mà bị cách chức, nghe đâu vì dính dáng đến một người phụ nữ, có thể lão Xử do tình riêng mà làm bậy, cũng có thể là do tham ô hủ hóa. Làm Chủ tịch huyện còn có thể tham ô, không làm Chủ tịch huyện nữa còn mỗi lương không, không đủ nuôi cả nhà, bèn từ nơi xa trở về quê nhà, mở một quán cơm ở phố Tây, tên là Hựu Nhất Thôn. ‘Thịt như cả xương’ của Hựu Nhất Thôn rất nổi tiếng. Vì ông nội của Xử Vì Dân, làm đầu bếp ở phủ Thái Nguyên từ sớm, để lại bí quyết. Mặc dù ‘thịt như cả xương’ đắt hàng, nhưng một ngày lão

chỉ hằm hai nôi thịt. Sở thích duy nhất của lão ấy là đánh mạt chược. Chiều thứ năm hàng tuần là tụ tập chơi mạt chược, không gì lay chuyển được.”

6

Nghe xong lời giới thiệu của lão Lưu ở phòng công an, lão Đồng và lão Tiết dờ khóc dờ cười. Phần vì vừa tức vừa buồn cười, muốn gặp lại lão Xử lần nữa. Hai vì nghe lai lịch của món “Thịt nhừ cả xương”, cộng thêm lai lịch của lão Xử, nên cũng có chút tò mò về Hựu Nhất Thôn. Nếu đã đến huyện XX, họ cũng muốn ăn “Thịt nhừ cả xương” một lần, vậy nên hai người rời khỏi phòng công an, đi ra đường lớn hỏi đường tới Hựu Nhất Thôn. Nghe họ nói tới tìm lão Xử, một nữ bồi bàn dẫn hai người tới phòng riêng. Trong phòng có bốn người, đang đánh mặt chược tung bừng nhộn nhịp. Lão Xử ngồi bên trong. Lão Đồng dẫn đầu dẹp đường nói: “Lão Xử, ông quá đáng lắm nhé, vì đánh mặt chược mà lừa Đảng và Chính phủ như vậy.”

Lão Tiết cũng quát: “Không chỉ lừa Đảng và Chính phủ, lừa luôn hai anh em tôi suốt dọc đường đi.”

Lão Xử đánh ra một con bài, đoạn nói: ‘ Người anh em, nói ngược rồi. Đảng, chính phủ và cả hai cậu nữa phải nên cảm ơn mặt chược mới đúng.

Lão Tiết: “Có ý gì?”

Lão Xử: “Vốn dĩ tôi muốn đi kiện, nhưng vừa nghĩ tới đánh mặt chược liền đổi chủ ý. Nếu không, nhân lúc hai cậu ngủ say trên tàu, tôi lại chẳng sớm chạy rồi?”

T Lại nói: “Tôi mà chạy, hai anh em cậu, không biết phải gánh trách nhiệm lớn như nào?”

Lão Đồng, lão Tiết bần thần. Lão Đồng nói: “Đừng lừa tụi này, muốn kiện thì ông cũng phải có cái lý do chứ.”

Lão Xử cầm con bài trong tay nói: “Hơn hai chục năm trước, tại hạ từng làm Chủ tịch huyện, hai cậu biết chưa?”

Lão Tiết: “Vừa nghe nói.”

Lão Xử: “Năm đó cách chức tôi, chính là án oan lớn nhất trên thế giới; hơn hai chục năm nay, đáng ra năm nào tôi cũng nên đi kiện. Vì Đảng và Chính phủ, tôi nhẫn nhục chịu oan, ở nhà luộc thối. Cuối cùng, tôi không tính toán với mấy người, mấy người lại còn định tính sổ với tôi sao.”

Lão Đồng, lão Tiết đứng ngăn ra. Lão Bố mở xưởng rượu, hết kiên nhẫn quay qua phía lão Đồng và lão Tiết, xua xua tay nói: “Thôi bớt nói nhảm đi, ở đây đang bận chính sự.”

Lại khó chịu giục lão Vương buôn sỉ rượu thuốc: “Sao chậm thế, xuất bài, mau lên.”

Lão Vương đang do dự, đánh xuống con: “Nhị Bánh.”

Lão Giải kinh doanh nhà tắm công cộng mừng lớn, vội đẩy bài xuống: “Ừ rồi!”

Sau đó miệng cất tiếng hát. Lão Bố bắt đầu trách lão Vương, hai người cãi nhau túi bụi. Lão Xử hưng phấn đến đỏ ửng cả mặt: “Khoái quá!”

7

Lão Đồng, lão Tiết bước ra khỏi phòng đánh mặt chược, đi tới đại sảnh của Hựu Nhất Thôn, muốn mua “Thịt như cả xương”. Lúc này mới nhận ra, hàng đứng mua “Thịt như cả xương” đã xếp dài hơn dăm. Lúc vừa vào cửa không để ý, giờ họ mới biết sự lợi hại của “Thịt như cả xương”. Tiếp đó họ nhìn vào bếp, thấy trên bếp đang hầm một nồi thịt, lúc này quay vào xếp hàng sao còn mua được chứ? Lão Đồng bước tới trước nói với người bán thịt, hai người họ, do mền tiếng nên từ Bắc Kinh đến. Liệu có thể chiếu cố một chút, bán cho bốn lạng thịt để họ ném thử không. Người bán thịt lắc đầu, đừng nói bốn lạng, một miếng cũng không dám bán cho họ. Bán cho dân chen ngang một miếng, người xếp hàng sẽ đánh chết cậu ta. Lão Đồng, lão Tiết lắc đầu, đi ra khỏi cửa, định tìm một quán cơm khác để ăn. Lúc này cô gái bồi bàn dẫn lão Đồng và lão

Tiết đi tìm lão Xử lại đuổi theo gọi họ: “Hai chú ơi dừng lại đã.”

Lão Đồng hỏi: “Chuyện gì?”

Cô gái bồi bàn nói: “Ông chủ cháu bảo, trên tàu hai chú từng mời ông ăn cơm, giờ ông mời hai chú ăn cơm.”

Lão Đồng và lão Tiết nhìn nhau, bèn đi theo cô gái ấy quay lại Hựu Nhất Thôn. Theo chân cô bước vào một căn phòng riêng, nhìn thấy trên bàn đặt một bát to món “Thịt như cả xương” nóng hôi hổi. Bên cạnh bát thịt, đặt hai bình rượu trắng “Thắng cánh cò bay”. Hai người vui mừng khôn xiết. Lão Tiết nói: “Ngày trước lão Xử là tham quan, giờ cũng cải tà quy chính rồi.”

Hai người ngồi xuống trước bàn, bắt đầu giơ tay gấp “Thịt như cả xương” ăn. Một miếng thịt đưa vào miệng, tức thì hiểu được vị ngon của món “Thịt như cả xương” này. Trong vị mặn thấm hương thơm, trong hương thơm có vị ngọt, trong ngọt thấm cay, trong sự cay nồng ấy lại có chút lâng lâng và dễ ăn. Mùi vị không chỉ ngấm vào trong thịt, còn ngấm tới tận xương. An xong thịt, róc xương nạo tủy,

mùi vị vẫn không hề suy giảm. Tửu lượng của lão Đồng, lão Tiết không cao, chính vì thịt nóng, nên cũng uống trơn miệng. Thoáng cái, một bình rượu đã cạn đáy. Uống hết một bình, lão Đồng mở bình thứ hai, lúc này lão Đồng hỏi lão Tiết: “Lão Tiết, lần dẫn độ này, về báo cáo thế nào với lãnh đạo?”

Lão Tiết nói: “E là không thể nói thật. Nếu nói thật, chuyến dẫn độ này lại chẳng thành trò cười?”

Lão Đồng nói: “Thành trò cười không nói làm gì, còn lộ ra là mình ngu, đi hơn 2000 dặm đến đây, sao dọc đường lại không phát hiện ra? Nói không tò chừng mất cả bát cơm.”

Lão Tiết dứt khoát: “Một câu thôi, trả về địa phương bình thường.”

Rồi lại do dự: “Nói là dọc đường đi đã được tiếp nhận sự dạy bảo nên đương sự bày tỏ sau này không đi kiện nữa. Vụ án không tái phát, mình còn có thể lãnh tiền thưởng.”

Lão Đồng: “Nếu đã khiến hân hối lỗi sửa sai, mình cũng phải biết được lý do đi kiện. Lý do lão Xử đi kiện, nói cái gì được?”

Lão Tiết: “Cứ nói thật, muốn lật lại vụ án Chủ tịch huyện. Chuyện càng lớn và nghiêm trọng.”

Lão Đồng: “Đúng vậy, một chuyện nghiêm trọng, không thể để nó biến thành trò cười được.”

Nâng chén rượu: “Cạn”.

Lão Tiết cũng nâng chén rượu, hai người cùng một tiếng “keng”, cạn hết.

Lúc này trời đã tối hẳn. Tất niên rồi, ngoài quán cơm bắt đầu có người đốt pháo, cũng có người đang bắn pháo hoa. Từ cửa sổ có thể nhìn thấy, pháo hoa đang nở rộ trên không trung, muôn hồng ngàn tía, sáng chói bốn phương.

Chú thích

- (1) Lạng: (đơn vị đo lường của Trung Quốc) bằng khoảng 50ml.
- (2) Cân: bằng khoảng 500ml.
- (3) Một nhân vật trong tác phẩm Thủy Hử, được coi là người đàn bà lãng lợ, dâm đãng điển hình trong lịch sử văn học Trung Quốc.
- (4) Nhân vật chính trong vở kịch Oan Đậu Nga của Quan Hán Khanh, một người phụ nữ bị áp bức điển hình trong xã hội phong kiến.
- (5) Thiên Đàn hay Đàn thờ Trời: là một quần thể các tòa nhà ở nội thành Đông Nam, Bắc Kinh, được bắt đầu xây dựng năm 1420 với mục đích là nơi để các hoàng đế thực hiện các nghi lễ tế Trời - nghi lễ quan trọng nhất trong năm.
- (6) Rau cải thìa: Nhân vật chính trong án oan “Rau cải thìa và Đường Nải Vỡ” giai đoạn cuối đời Thanh, nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc.
- (7) Lâm Bưu: Nhà quân sự, nguyên soái nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.
- (8) Bạch Nương tử: là con rắn tiên đã tu luyện nghìn năm, nhân vật chính trong truyền thuyết Bạch Xà - một trong tứ đại truyền thuyết cổ đại Trung Hoa.
- (9) Tiệc Hồng Môn: Là một điển tích có nguồn gốc từ thời Chiến Quốc, nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang, bữa tiệc có tính chất quyết định đối với vận mệnh cả dân tộc Trung Hoa.
- (10) Trung Nam Hải: là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, là trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

(11) Thợ cạo tóc thời Thanh thường gánh đòn gánh có một đầu treo bếp lò, một đầu treo ghế và hòm dụng cụ.

(12) “Mẹc” ý chỉ xe loại xe ô tô Mercedes.

(13) Mao Đài là một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc.

(14) Tuyến Kinh Hộ là tuyến đường sắt nối liền Thượng Hải - Bắc Kinh.

(15) Mộc Quế Anh là danh tướng thời Bắc Tống, một trong tứ đại nữ trung hào kiệt của Trung Hoa cổ đại.